

Viola Zoltán

A Vas Gyermekkei

2024

Viola Zoltán

A Vas Gyermekei

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2024

A férfi egyetlen pillanat alatt tért magához, ami szokatlan volt az ő helyzetében. Hogy ez mennyire szokatlan, azzal ő maga is tisztában volt, mert tudta, hogy baleset érte, súlyos baleset, fejsérüléssel járó, márpedig ájulás után az áldozat lassanként szokott magához térni – ő legalábbis így gondolta. És afelől semmi kétsége nem lehetett, hogy ő balesetet szenvedett, mert a feje iszonyatosan fájt még most is. Felnyögött, és igyekezett megtapogatni a tarkóját – ehhez azonban meg kellett hogy mozdítsa a fejét, s ettől ismét belenyilalt a fájdalom.

Nem is vitás, hogy csúnya balesetet szenvedett, amikor... amikor... amikor mi is történt vele?!

Nem jutott az eszébe.

Az viszont világos volt előtte, mi téríthette magához egy pillanat alatt. A lárma. A kiabálás. Valaki a közelében egy másik valakit vert, kiabált is vele... tolvajnak nevezte... a bántalmazott vékony hangon tiltakozott, sikongott, sírt... a hangja alapján valami gyerek lehetett, vagy nagyon fiatal nő.

Most azonban mindketten elhallgattak, mert észrevették, hogy ő nyögött egyet és megmozdult.

—Hát magadhoz tértél, jó uram? Hála érte a Véralónak! - kiáltotta egy öblös, mély férfihang, majd más hangsúllyal, s nyilván másfelé is fordulva, ezt tette hozzá:

—Majd most kapsz a pofádra te piszok kis tolvaj! Ápolónak tettünk ide, nem azért, hogy a halálát okozd!

A férfi úgy vélte, épp ideje lesz kinyitnia a szemét! Módfelett zavarta, hogy fogalma sincs róla, miként került ide, sőt, azt sem tudja, hol van ez az „ide”. Hiába is próbált visszaemlékezni bármire is, ami ébredése előtt történt. Kisvártatva azonban egészen megrémült, mert rájött, még azt sem tudja, *ő maga* kicsoda! Még a tulajdon nevére sem emlékszik!

Kinyitotta hát a szemét.

Bár semmire nem emlékezett korábbi életéből, olyan bizonytalan érzése támadt, hogy valami nagyon primitív helyre került. Egy kunyhóban volt, ami durván megmunkált fatörzsekből épült.

—Izé... hogyan kerültem ide? - kérdezte, hogy megtudjon valamit. A hangja nagyon halk és bágyadt volt. És érezte, hogy e rövid beszéd is mennyire kimerítette.

Léptek hallatszottak, s hamarosan megjelent a látóterében egy igencsak magas, középkorú férfi. Bár az hogy középkorú, csak az arcán látszott, mert haja teljesen ősz volt már, s ez idősebbnek mutatta. De igazán jó erőben levőnek tűnt. Börmellényt viselt, s oldalára furcsa kard volt kötve, mely most természetesen a hüvelyében nyugodott.

—Tudom uram, hogy e környezet méltatlan hozzád, de a vajákosok mind azt mondták, hogy amilyen állapotban vagy, nem szabad messzire szállítanunk téged! Néhány napig itt kell maradj, csak utána térhetsz vissza a palotádba.

—Hát palotám is van?

—Már miért ne volna?! - kérdezte értetlenül a férfi.

—Elárulnád, ki vagyok én?

—Az én uram és parancsolóm, természetesen, akinek én hű szolgája vagyok mindhalálig! - és a férfi még a bokáit is összeverte tisztelgésképpen, majd

meghajolt.

—Nem azt kérdeztem, ki vagy, bár nem haragszom meg, ha a saját nevedet is elárulod. De én ki vagyok?

—Hát a jó Sztojmán herceg, ugyan ki más!

—Nem emlékszem, nem emlékszem... - motyogta a férfi.

—Engem pedig úgy hívnak, hogy Kördülár! - beszélt tovább a férfi. —És nem is csodálom, hogy most semmi nem jut az eszedbe, fenséges uram, mert igen sok véred kifolyt, ez aztán igazán bárki erőnlétét súlyosan legyengíthette, hát még a tiedét, amikor te úgysem voltál soha olyan igazán nagy darab valaki! Pótolni is kell amit elvesztettél, úgyhogy ha képes vagy pár falatot nyelni, edd meg légy szíves ezt mihamarabb! - és egy fél marék apró, vöröses levelecskét nyomott a férfi kezébe, majd amikor látta hogy a beteg mennyire gyenge, inkább kivette onnan, s beletömte sajátkezűleg a szájába. Sztojmán nem ellenkezett, összerágta, s lenyelte. Fura, sós íze volt e levélkéknek.

—Valami gyógynövény? - kérdezte bágyadtan.

—Naná, a legislegjobb funxi amit valaha csak láttam! Frissen készült a te tiszteletedre!

—Olyan soká voltam ajult, hogy azalatt ekkorára megnőtt egy frissen vetett növény?

—Tessék?! Miről beszélsz, uram?

—Mindegy, nem fontos. - és Sztojmán erőltlenül legyintett, csupán ujjai hegyével. —Szomjas vagytok!

—Akkor felültetek uram, mert így fekvé nem tudsz inni! - és a férfi a hóna alá nyúlt, s ülőhelyzetbe húzta, majd a hátának vánkosokat támasztott. Most már többet látott a kunyhó belsejéből Sztojmán. A fagerendákat a legtöbb helyen állatbőrök borították, a padlót ami szintén fából volt, ugyancsak. A plafonról faggyúmécse lógott, de méretéhez képest aránylag elég sok fényt adott. Ablak is volt a kunyhón, félig leresztett spalettákkal, s ezeken át úgy tűnt, odakint kora délelőtt vagy késő délután lehet. Ő maga egy ormótlan deszkapriccsen feküdt, amit mindenféle bőrökkel és kitömött zsákokkal tettek puhává úgy-amennyire. Ezen ágy lábánál egy kisgyerek kucorgott, leány, lehajtott fejjel, viseltes vászonruhában, ami többhelyütt szakadt volt. E rongyok alól kilátszott meztelen válla, rajta nagy kék foltokkal.

—Ő ki? - kérdezte Sztojmán.

—Á, ne is törődj e piszok gazemberrel uram, azt hittük róla hogy a rendesebb nők közé tartozik, mert nem csatlakozott a lázadókhöz, de íme csalódni voltam kénytelen benne! Iderendeltem melléd, hogy ápoljon téged, és szóljon majd ha magadhoz térsz, de rajtakaptam, hogy *lop*!

—Mit lopott el?

—A véredet, uram! - felelte Kördülár magától értetődő hangsúllyal.

—Hát azt meg hogyan lophatta volna el, hiszen itt van bennem!

—Hát úgy, hogy a tarkódról a rászarádtt vérrögöket lenyalogatta! Ne is húzzuk az időt, mondd azonnal, mi legyen e piszok némbér büntetése: csak úgy simán megfojtsuk és odalökjük a funxi elé, vagy elevenen kössük ki őt oda?

—Ne, kérem, ne elevenen, könyörgök! - sirt fel a gyerek, és térden csúszva pár centit előrearszolt, de Kördülár nagyot rúgott belé.

—Kuss te vértolvaj!

—Na de... - szólalt meg tétován Sztojmán - hiszen ez még gyerek!

—Ez?! - ámult a férfi. —Hitemre jó uram, miről beszélsz te?! Hogy lenne ez gyerek?!

—De hiszen kicsi! Állj csak fel!

A leány remegve feltápáskodott. Sztojmán jól megnézte. Alacsony, 130 centiméter körüli teremtetést látott, de úgy különben valóban szép leánynak nézett ki a „vértolvaj”. És Sztojmán most zavartan kutatott az emlékezetében, de rá kellett jöjjön, fogalma sincs, milyennek is kell kinéznie egy nőnek!

—De hiszen kisebb mint te! - válaszolta zavartan Kördülárnak.

—Na még szép hogy kisebb, jól is nézne ki a világ, ha a nők ugyanakkorák volnának! Hiszen így is alig lehet bírni velük, annyian vannak, még csak az kéne, hogy ugyanakkorák is legyenek! De jó uram, mi van veled, hiszen neked is tudnod kell, hogy a felnőtt nők ekkorák! Sőt, gyakran még kisebbek, mert ez itt akit látsz, egy kifejezetten magas, sudár leány! Ennyire nem felejtethet el mindent!

—Nem tudom. Nem tudom! - sóhajtotta Sztojmán, és lehunyta fáradtan a szemét. —Nagyon kimerült vagyok! Adj innom!

Kördülár valami kupaféleséget tartott az ajkaihoz, és Sztojmán mohón kortyolt belőle.

—Pihenj akkor, jó uram, aludj egy sort! Csak arra válaszolj, hogy a leánnyal mi legyen!

—Hagyd békén.

—De hiszen lopott tőled! - ámult a férfi.

—Biztos azt hitte, úgymint meghalok és nekem már mindegy.

—Akkor sem volt joga hozzá! A halott teste az egész közösségé, s ő ki akart magának sajátítani egy darabot belőled!

—De napok óta nem jutottam érett funxihoz, én is gyenge vagyok, kérlek beneteket kegyelmezzetek! - sirt a leány.

—Hagyd békén. - ismételte Sztojmán.

—Na te leány, szerencséd van fenemód, nem is értem, mi van az én urammal... - mormogta erre Kördülár. Majd így szólt: —Akkor rendelek melléd valaki tisztességesebb szolgálot, őt meg...

—Hagyd itt.

—De hát hogy is bízhatnánk meg benne ezek után?!

—Ő már nem fog lopni, alaposan megijedt. Egy újabb talán elcsábulna maga is. Ne haragudj, de most nem bírok tovább beszélni, valóban aludnom kell! - és Sztojmán lehunyta a szemét, s a következő pillanatban már aludt is.

Ezúttal arra ébredt, hogy valaki kellemesen simogatja-csiklandozza a talpát, s masszírozza a lábujjait. Ahogy felnézett, ugyanazt a leányt pillantotta meg, aki - Kördülár szerint - korábban vért lopott tőle. Ezt különben roppantmód furcsának találta. Úgy rémlett neki, a nőknek nem szokásuk a sebesültek alvadt vérének nyalogatása. De nem tudta, mitől támadt ilyen érzése, mert még most sem emlékezett semmire sem, a sebesülése előtti időből.

—Ki vagy te? - kérdezte tőle.

Kérdését meghallva a leány megértette hogy Sztojmán felébredt, erre azonnal abbahagyta a talpának masszírozását, és a férfi ágya mellett leborult a padlóra, s arcát is a földre hajtotta.

—Én a te hú szolgálód vagyok! - suttogta alázatosan.

—Hát a hűségről épp beszélhetnénk, ha egyszer lopni akartál... de én a nevedre vagyok kíváncsi! - és Sztojmán elégedetten tudatosította magában, hogy már nem fárasztja őt a beszéd. Úgy tűnik, gyúgylófélben van!

—A *nevemre*?! - ámult a leány. —De hiszen nekem nincs olyanom, hogy *név*!

—Hát már hogy is ne volna, neve kell legyen mindenkinek!

—Van is, de csak a férfiaknak! Nekünk nőknek... de hiszen ezt neked is tudnod kell, fenséges uram!

—Lehet hogy kell, de akkor sem tudom! Úgy tűnik ezt is elfelejtettem! De ezen akkor sem győzők csodálkozni! Valahogy olyan természetesnek tűnik a számomra, hogy neve kell legyen mindenkinek... a nőknek is!

—Á, dehogyis! Csak nagyon kevés nőnek van neve, azoknak, akik férjnél vannak, de azoknak sincs olyan *igazi* nevük, mint a férfiaknak. Hanem az úgy van, hogy amelyik nő abban a határtalan szerencsében részesül, hogy a felesége lehet egy férfinak, az felveszi a férje nevét. Ha valaha feleséged lesz majd valaki, fenséges herceg, akkor, mert a te neved Sztojmán, akkor nődet úgy hívják majd, hogy Sztojmánné. Kördülár úr feleségét is Kördülárnénak hívják. De én senki felesége nem vagyok, engem sehogyan sem hívnak... nem is fognak! - és a leány hangjából mintha szomorúság tetszett volna ki. Majd így folytatta:

—És kérlek engedd meg, hogy kifejezzem alázatos hálámat, amiért olyan jó voltál hozzám, hogy megmentetted az életemet!

—Én-e?! - ámult Sztojmán.

—Természetesen! Bárki más kínhalálra ítélt volna, amiért megloptam a vérét! És Kördülár ezt is akarta tenni velem, hiszen ki akart lökni a funxik közé... de te nem hagytad! Nagyon szépen köszönöm, igazán, nem hittem volna hogy megkegyelmezel nekem, hiszen... de te oly végtelenül nagylelkű vagy, igazán, meg sem érdemeltem!

—Aha, aha, persze, biztos hogy nem... - mormogta Sztojmán, és igyekezett összeszedni a gondolatait. Úgy érezte magát, mint aki sötétben botorkál. Egyszerűen *semmit* nem értett abból, ami történik körülötte. És hiába erőltette a gondolatait, semmi nem ugrott be neki a múltból. —Na de – tette fel hirtelen a kérdést – ha nincs neved, akkor hogyan szólítanak?

—Hát úgy, hogy „hé te”, meg hogy „gyere ide”, meg hogy „az a magas lotyó”. Vagy ahogy épp a gazda akarja.

—Hát magasnak én valahogy nem igazán tartanálak... - mosolygott Sztojmán, majd így szólt:

—De ne a padlónak beszélj, kelj már fel onnan, úgyis kemény lehet a térdkalácsaidnak!

A leány felült. Sztojmán szerint egész csinos volt.

—Azt mondtam kelj fel, tehát állj fel, ne térdelj, állva is elég apró leszel azt hiszem!

A leány felállt.

—Hát te aztán tényleg nem érhetsz a mellbimbóig sem! A „magas lotyó” megszólítás tehát igencsak túlzás...

—Pedig engem a legtöbbször így hívnak! Nem is értelek jó uram, miért mondasz nekem ilyen furcsákat, amikor magad is láthatod, hogy kifejezetten sudár leány vagyok!

—Hát pedig... no mindegy! Miért mondják rólad hogy lotyó, amikor ezt csak a... a... kire is mondják?! Eh, ez sem jut eszembe! De ez olyan íz... olyan nem dicsérő szó, ugye?

—Szegény Sztojmán herceg, tényleg nagyon megüthetted a fejedet, úgy sajnállak! Ezt igazán tudni kéne! Persze hogy lotyó vagyok, amikor azon nők közé tartozom, akiknek ez a dolguk!

—Mi?

—A lotyóság!

—Na de az mi?

A leány szeme kikerekedett. És Sztojmán úgy látta, mintha elfojtana egy mosolyt. De persze nem mert nyíltan nevetni, ehelyett ezt válaszolta:

—A lotyók azok a nők, akik nem bíznak a szerencsájukban és szépségükben, hogy valaki férfi a feleségének választja őket, s emiatt hogy mégse haljanak meg húsz éves korukban, azt választják, hogy lotyók lesznek! Ekkor egészen biztos hogy nem választja senki sem feleségnek őket, hiszen egy lotyóval senki férfi nem kompromittálná magát, de nem is kell meghalniuk húsz évesen, csak harmincöt esztendősen! És azért az nem mindegy ám, hogy valaki csak húsz évet él, vagy harmincötöt is! Addig az a munkájuk, hogy bárki férfi vágyait kielégítik. Azt hogy egy nő lotyó, azzal jelzik, hogy a nő fülbevalót kell viseljen. Láthatod rajtam is, uram! Tizennégy esztendősen kell eldöntenie a nőnek, hogy lotyó lesz-e, vagy bízik a szépségében és a szerencsében. Ekkor teszik belé a fülbevalót is, ha úgy dönt. És bizony sokan választják a lotyóságot, mert még az is lehet, hogy harmincöt évesnél is tovább élhet úgy a nő, ha annyira megtetszik egy férfinak, hogy állandó szeretőjéül választja... bár ez alig néhányójuknak sikerül csak. Aki ugyanis annyira szép, az nem is megy lotyónak... én sem fogok tovább élni! Az olyan magas lányok mint én, nem tetszenek a férfiaknak. De addig még sok időm van, mert csak huszonkét éves vagyok.

—Miért kéne meghalnia egy nőnek húsz vagy harmincöt éves korában?!

—De hiszen hogy is élhetne tovább, amikor nincs a közösség hasznára!

—Miért ne lehetne a hasznára a közösségnek?! Sőt... épp húszéves kora után hajthatja a legtöbb hasznot, mert akkor már felnőtt, és tud sokat dolgozni, vagy nem?

A leány csak ámult. Szemei akkorára tágultak, hogy félő volt, kiesnek a helyükből.

—De hiszen... uram... kérlek ne tréfálj velem... ez valami próba, ugye?! - nyöszörögte elhaló hangon.

—Nem értelek, miféle próba?

—De hiszen ez lázadó beszéd! Nem, nem, ezt nem mondhattad komolyan, és én nem is szolgáltam rá, ne is kísérts nagyon kérlek, hallhattad Kördülártól, hogy én nem vagyok olyan nő, én nem csatlakoztam a lázadókhoz, na jó, utána megtévedtem, mert láttam hogy a tarkód összevérzi a vánkosoikat, gondoltam ne vesszen kárba amikor én úgyis olyan gyenge vagyok, hát igen, lenyalogattam, szánom-bánom a vétkeimet, de én akkor sem vagyok lázadó, nem, nem, Kördülár maga is megmondta neked tegnap, kérlek tehát ne gúnyolódj velem és ne kísérts!

—Mit zagyvász össze-vissza, kísért téged a... a mittudoménmi, ezt is elfelejtettem, de szóval miért is kellene meghalnia a nőknek épp a

legmunkaképesebb korszakukban?!

A leány különben is elég sápadtka volt, de most az arca tényleg halotthalványra vált, és újra leborult a földre.

—De hát hogy is élhetne egy nő akkor, ha felesleges, mert nem kell a férfiaknak! Hiszen mindenki tudja, hogy isteni rendelkezés folytán a férfinem az uralkodó faj, a nő nem is ember, csak félig állat, s a férfinem magasabbrendűségét már az is jelzi, hogy kevesebb a férfi mint a nő, harmadannyi csak, márpedig mindig az urakból van kevesebb, mint a szolgákból! És ti férfiak háromszor erősebbek is vagytok mint mi nők, és másfélszer magasabbak, vagyis egészen nyilvánvaló, hogy sokkal többet értek! A nők csak azért vannak, hogy nektek örömet okozzanak, szórakoztassanak benneteket, elvégezzék az unalmas, piszkos és alacsonyrendű feladatokat, meg hogy gyerekeket szüljenek! Természetesen sokkal több nő kell legyen mint férfi, hogy a férfiaknak bőséges választékuk legyen, kiválasztani a nekik leginkább tetsző nőt, aki méltó társuk egy életen át, ennek így kell lenni, ez igen bölcs isteni intézkedés, és nem is lehet másképpen, hiszen mindenki tudja, hogy háromszor annyi nő születik, mint férfi! No de amely nőre nincs szükség, az meg kell haljon, hogy ne pocskolja az életadó vasat, sőt azt ne csak ne fogyassza tovább, de teste vastartalmát visszaadja a közösségnek, melyből az vétetett! Húszéves koráig bőségesen magára vonhatta bárki férfi figyelmét ha arra érdemes; akinek az nem sikerült, az alacsonyrendű, rosszul sikerült példánya a nemének, arra nincs szükség! Csak egészen kevésre legfeljebb közülük, lotyónak, hogy azon férfiak akik még nem akarják elkötelezni magukat a házasság szentségében, azok is élvezhessék a nők bájait, s egyáltalán, elsajátíthassák az ágybeli dolgokat. Így legalább nem lesznek kielégületlenek, és nem hajkurásszák a tisztességes feleségeket.

—Hű de szépen elhadartad ezt egyszuszra!

—De uram, csak azt mondtam fel, ami leckét kötelessége megtanulnia minden nőnek még kiskorában!

—Ezt minden nő tudja?

—Szóról-szóra! De kérek, hiszen ezt is tudnod kell, emlékszem rá, engem is te vizsgáztattál le ezelőtt két éve!

—Én-e?! - ámult Sztojmán.

—Persze! Mert bár én lotyónak jelentkeztem, s el is fogadtak annak, de azért amikor eljött a huszadik évem, nekem is mint minden lotyónak, vizsgát kellett tennem a nők tudnivalóiból, hogy ha nem felelek meg, mégsem lehetek lotyó, hanem... szóval, akkor mégis meg kell halnom. De szerencsére megfelelttem a vizsgán.

—És én vizsgáztattalak le? Hát mi vagyok én, tanár?!

—Természetesen nem vagy tanár, de te voltál a vizsgabizottság elnöke, mint rendesen!

—Hm... - mormogta Sztojmán, de hiába törte a fejét, erre sem emlékezett. Majd ezt kérdezte:

—És a nők beletörődnek abba, hogy csak úgy lemészárolják őket? Nyugodtan tűrik?

—Hát van amikor nem... hiszen most is volt ugye ez a lázadás... akkor ért téged is ez a baleset... merénylet...

—Na helyben vagyunk! - kapott az alkalmon Sztojmán, hogy végre

megkérdezze ezt. —Szóval mi is történt velem?!

—Hát azt senki nem tudja. Annyi bizonyos, hogy amikor a társnőim fellázadtak, akkor én nem tartottam velük, és nem is voltam ezzel egyedül, maradt még a táborban rajtam kívül jó kéttucat másik nő is, és így aztán semmiről nem tudok ami később történt! Azt láttam hogy te uram megjelenysz a tábor előtt sok más katonával, és megdicsértél bennünket a kötelességtudásunkért, ami nagyon jól is esett, mert a többi nő bennünket árulónak tartott, és akkor elvonultál a lázadókat üldözni... aztán persze hamar le is győztétek őket, elfogtátok mindet, illetve ahogy hallottam kisebbik részük nekivágott a sivatagnak, ezek persze ott fognak szomjan pusztulni. De a győzedelmes férfiakkal te nem tértél vissza, s akkor keresni kezdtek téged, sokáig kerestek, végül közvetlenül a sivatag szélénél találtak rád, meztelen voltál, teli sebekkel, s már majdnem el is ért téged egy funxi indája, szóval nagy szerencse, hogy időben rád találtak! Nyilván az történhetett, hogy lezuhantál oda a fölötted magasodó sziklafalról. Bár hogy miért voltál meztelen, azt senki sem tudja. És akkor ideszállítottak téged, és a vajákosok megtették érted amit tudtak... szóval így esett! Legalábbis én többet nem tudok erről.

—És mi ez a funxi?

—Nem értem a kérdésedet, fenséges uram!

—Hát azt mondtad, valami funxi indája felém tekergett... de nem emlékszem ilyen növényre!

—Hát a funxi egy olyan növény, ami egyszerre áldás és átok! Nélküle nem is élhetnénk, de ha az utazó egy funxi-erdőségbe téved, akkor jaj neki! Ez egy olyan növény, ami nagyon gyorsan nő, akár tíz-húsz centit is egy óra alatt, de nem mindig nő ilyen sebesen, csak ha úgy érzi, érdemes. És akkor érzi érdemesnek, ha a közelben vasat szimatol! Akkor arrafelé igyekszik nőni, és ami vasat csak talál, azt mind kiszívja, és ekkor a levele sárgáról vörösre változik! Kell neki a vas, másképp nem képes magot érlelni. De mert a vas nagy kincs mert alig van belőle, ezért a funxi nemcsak a talajból szívja azt ki, de igyekszik magához csalogatni élőlényeket is, hogy azokból vonja ki a vasat! Ha a közelébe téved egy állat vagy ember, akkor ha teheti, elkapja azt a ragadós indáival, aztán savat spriccel rá, és a szétmaródott test anyagait felszívja! Különösképp az embert szereti megenni, mert a többi élőlényben vas alig van, de az emberek vére bezzeg vörös a sok vastól! Ha egy vándort elkapnak a funxi indái, akkor iszonyatos halált hal, ott vergődik, miközben marja szét őt apránként a sav, ó borzalom! De persze csak a nagy, idős funxik képesek az embereket elkapni, ami funxi csak néhány centis, az még ártalmatlan. És a funxi persze nagyon hasznos is, mert ha vörös a levele, akkor sok benne a vas, akkor az olyan leveleket megesszük, s így pótoljuk a testünk vastartalmát, amire nagy szükségünk van. Mert ha nem sikerül vashoz jutni, legyengülünk, vérszegények leszünk, vérünk elhalványodik, végül meghalunk.

—De hát ezt nem értem, olyan nagy kincs a vas?

—De uram, ezt sem tudod?! Hiszen mi lenne értékesebb mint ő, az életadó vas?! Hiszen minden emberi testben van legalább egy gramm ebből a csodálatos anyagból! Mármint női testben. Mert a férfiak testében három-négy gramm is! Hiszen ők nagyobbak! Neked is funxi levelet adott Kördülár tegnap,

mert sok véred kifolyt, s ahhoz hogy új véred termelődhessen, ahhoz kellett neked a vas!

—Még szerencse akkor, hogy volt a közelben funxi.

—Volt, persze, bár azok nem sokat értek, mert egyiknek sem volt vörös a levele. De neked készített Kördülár érett funxit.

—Hogyan?

—Természetesen úgy, hogy az egyik lázadó nőt kikötötte egy funxihoz, s miután az felszívta a nőt, már jó lett a levele, és hozott belőle neked!

—Pfuj! Akkor én kannibál lettem?! - sápadt el Sztojmán.

—Ezt én nem értem, bocsáss meg uram, mi az, hogy „kannibál”?

—Emberevő!

—Hogy is lettél volna az, hiszen nem ettél embert!

—De igen!

—De nem, mert csak funxit ettél.

—De a funxi meg korábban embert!

—Csak nőt.

—Akkor is! Ez iszonyatos!

—Miért lenne ez iszonyatos?

—Hát mert... mert... - de Sztojmán hiába kutatott az emlékezetében, nem jutott az eszébe a válasz. De akkor is iszonyatosnak érezte, hogy Kördülár megölt egy nőt azért, hogy az ő vashiányát pótolhassa.

—Most akkor minden lázadó nőt meg fognak ölni? - kérdezte.

—Szerintem már meg is tették minddel vagy majdnem minddel! Végülis két napig nem tértél magadhoz uram, és utána is csak rövid időre, s aludtál mégegy napot! Mire is vártak volna a kivégzésükkel?! Egészen természetes hogy megölik őket. A nők is tudták, hogy ez lesz a sorsuk.

—Akkor miért lázadtak?!

—Szórakozásból.

—Tessék?!

—Tudták, hogy úgyszincs semmi veszténivalójuk. Így legalább kitombolhatják magukat.

—Hát ezt aztán végképp nem értem!

A leány úgy tűnik beletörődhetett, hogy Sztojmán herceg semmit nem tud, így felült, kissé kényelmesebben helyezkedett el a padlón, és mesélni kezdett neki.

—Tudod fenséges úr, az úgy van, hogy egy közönséges nőtáborban a nők nem szoktak lázadni. Legfeljebb néha-néha egy-egy renitens. De az nagyon ritka. Nincs épeszű nő, aki lázadozna, mert aki megteszi, az mindent kockáztat és mindent el is veszít: nincs aki őt elfogadja feleségnek azután! És mindenki reménykedik, hogy feleség lehet! De akiknek eljött a huszadik évük, azok sem lázadoznak, mert egyedül vannak, vagy legfeljebb néhány tucatnyian egyszerre, s úgy mire se mehetnének. Hanem ezeket aztán mind elviszik egy-egy gyűjtőtáborba, ahol addig várnak, míg a papok megszervezik, hogy melyikük hová kerüljön, hol van a legnagyobb szükség rá, hogy vasát visszaadja a közösségnek, és ez néha el szokott húzódni; megtörténik emiatt néha, hogy akár két-háromezer nő is felhalmozódik az ilyen helyeken! És ekkor elő szokott fordulni, hogy mert a nők sokan vannak, gondolnak egyet, és fellázadnak. Ilyenkor, bár a nők sokkal gyengébbek mint a férfiak, de

általában sikerül megölniük a tábor őreit, és kitörnek onnan. És akkor a környéken bóklásznak, lopnak-rabolnak-gyilkolnak. Bár úgyis tudják, hogy idővel végük lesz, de úgy vélik nem baj, mert legalább életükben utoljára jól teleehetik magukat mindenféle finomsággal. Ilyenkor többnyire vashoz is bőségesen jutnak, a megölt férfiak teteméből, vagy épp meghalt társnőiket eszik meg...

—Magukat a tetemeket?! - szörnyedt el Sztojmán.

—Ha tehetik, természetesen szívesebben etetik meg a tetemeket funxikkal, s utána a funxi levelét eszik meg, de ha nincs erre idő, akkor bizony egyszerűen megisszák a halott vérét! Kárba mégse vesszen! Sokan különben nemhogy életükben utoljára esznek finomat, és duzzasztják fel vastartalékukat teljesre, de életükben először is, mert még sosem volt úgy, hogy annyit ehetek volna, pláne nem vastartalmú élelemből, amennyit akarnak! És legalább egyszer életükben jól akarják magukat érezni.

—Iszonyatos!

—Hát, nőnek lenni bizony nem nagy élvezet... és nekik valóban semmi vesztenivalójuk nincs már. Legfeljebb hogy ne élve fogják el őket, mert akkor elevenen kötik ki őket a funxikhoz, és az iszonyatos szenvedés. Amely nő nem lázad, az biztos lehet benne, hogy fájdalommentesen hal meg, mert a funxi elé lökés előtt a hóhér jól fejbevágja hogy meghal. A különösen jól viselkedő nőnek meg egyenesen fájdalommentes mérget adnak előtte! De ez ritka, mert a legtöbb nő ha teheti, inkább lázad a halála előtt. Azért is, mert... - és a lány hirtelen elhallgatott.

—Mert miért?

—Á, ez csak egy ostoba női legenda!

—No, azért csak ki vele, ha már elkezdted!

—Félek hogy untatnálak vele!

—Mégis megkérlek, hogy mondd el.

—Meg... *megkérsz* rá, uram?! - ámult el a lány, és szemébe hitetlenkedés költözött, arcára meg halvány mosolyféleség ült ki, mint aki nem hiszi, hogy jól hall.

—Már miért ne kérnélek meg rá?

—Én ugyan igazán nem bánom...

—Aha, sejtem már. A nőket nem szokták kérni, parancsolnak nekik inkább, mi?

—Természetesen! De én igazán nem bánom, ha kérsz...

—Ha nem akarsz erről leszoktatni, akkor sürgősen teljesítsd a kérésemet!

—Parancsodra, uram! Azaz, kérésedre! Szóval, él köztünk nők közt egy mese, bár én nem nagyon hiszek benne, hogy a sivatagon túl létezik egy boldog világ, egy nagy-nagy völgy, ahol olyan állatok élnek, amelyeknek vörös a vérük, van tehát vas elég, funxi sincs, nem kell tőle félni, ott mindenki szépen, nyugodtan él, sosem fárad el, mert van bőven vasa... és a lázadó nők, ha eljutnak a sivatagig, többnyire meg szokták próbálni, hogy átkeljenek rajta! Persze, ez egyiküknek sem sikerül. Igaz, ebben nem lehetünk biztosak, mert ha valamelyik el is jut abba a boldog völgybe, bolond lenne visszajönni! Akár sikerül ez neki akár nem, nem kaphatunk tehát hírt róla.

—Hát ez valóban csak utópia lehet, nem a valóság!

—Micsoda? Bocsáss meg uram, nem értem!

—Hát olyan... olyan kitalált történet, amiben minden szép és jó!

—Igen, bizonyára az.

—De még mindig nem értem, miért kell a nőket megölni húsz évesen! Addig ingyen, munka nélkül élnek, csak etetik őket, amikor meg már hasznot hajtának, mindet megölik! Ez logikátlan!

—Logikátlan? Az mit jelent?

—Ésszerűtlen! Butaság!

—De hiszen addig sem henyélünk mi nők!

—Hát?

—Hát aki úgy dönt hogy lotyó lesz, az már tizennégy éves korától dolgozik...

—Úgy érted, közösül a férfiakkal?

—Természetesen!

—És ha gyereket szül?

—Akkor elvileg megtörténhet, hogy valamelyik férfi elismeri a gyereket a magáénak. Ehhez az kell, hogy feleségül vegye a nőt. De ilyen nem szokott előfordulni. Tudomásom szerint ez olyan törvény, amit még sosem alkalmaztak. Ha pedig nem ismeri el a gyerekének, akkor a kicsit azonnal felfalatják valamelyik funxival, de ilyen esetben az anya törvényadta joga, hogy maga egye meg utána azt a funxit teljes egészében, hogy a vas amit a gyerekének adott, visszatérjen őhozzá.

—Borzalmas! Te szültél már?

—Hogyne, háromszor is!

—És nem sajnáltad a gyermekedet?

—De igen, de attól tartok nem annyira mint gondolod, fenség, mert mi nők nem nagyon érünk rá sajnálkozni.

—Hm... - és Sztojmán arra gondolt, a nő láthatóan egyre jobban felbátorodott mellette. Kissé őszintébb lett... bár biztos volt benne, nagyon meggondolja még így is, hogy mit mond és mit nem. Annyi mindenesetre sejthető az eddig mondottakból, a szavakból, a hangsúlyból, néhány óvatlan pillantásából, arcerezdüléséből, hogy...

És Sztojmán hirtelen megkérdezte:

—Minden nő annyira gyűlöli a férfiakat, mint te?

A leány elsápadt, és újra a földre borult.

—Irgalmazz nekem, uram! Dehogynis gyűlölöm én a férfiakat!

—Már hogy is ne tennéd azt, én is ezt tenném a helyedben! Különben meg hazudni sem tudsz jól, lelepleznek a gesztusaid. Ne tarts semmitől, ha a vérlopásért nem ötletelek meg, ezért se foglak. De kelj fel, és válaszolj! Minden nő így érez?

—De fenséges uram, hiszen én valóban nem gyűlölöm a férfiakat, csak irigykedem rájuk! Bevallom, igen, irigykedem, de gyűlöletről szó sincs! Lehet persze hogy ha eljön a harmincötödik évem, gyűlölni is fogom őket... mert akkor már félni fogok... nem tudom, így lesz-e, de valószínű hogy igen, majdnem minden nő gyűlölettel beszél róluk, mielőtt meghalának, és hát emiatt is lázadnak, gondolom én... de most, most nem gyűlöllek benneteket férfiakat, most csak irigyellek benneteket... erősek vagytok, hatalmasok, mindent megtehettek, uralkodtok... igen, oly szép is lehet férfinak lenni!

—Azért gondolom férfinak lenni se fenéig tejfel.

—Nem értelek uram, bocsáss meg, mit jelent az, hogy „tejfel”?

—Az... a fene egye meg, ezt is elfelejtettem! Valami finom étel. De hogy mi... a csuda vigye el, nem jut az eszembe! Na mindegy. Szóval, azért biztos a férfiaknak is van egy csomó kényelmetlenség az életükben. Dolgozni például... hadakozni...

—De hadakozni nem lenne muszáj, ha meg tudnának lenni békében egymással, azaz maguknak csinálják a bajt! Dolgozni meg nekünk nőknek is kell...

—Aha, igen, itt hagytuk abba a témát – tehát mit is csinálnak azok a nők, akik nem lotyók?

—Hát, gyakran kiküldik őket a sivatagba, hogy keressenek olyan helyeket, ahol emberek csontjai fekszenek, s a csontok környékéről szedjenek össze minden homokot, mert ebben a homokban ott kell legyen a szétrohadt tetem vasa is, és e homokot odaszórják a funxik alá, hogy az felszívja belőle a vasat! Meg lényegében minden bányamunkát is mi nők végzünk...

—Bányamunkát, épp azt ami a legnehezebb, és ti, a gyenge nők?!

—Persze, ugyan ki más, ha belőlünk van sok! Olyan érceket kell találnunk, amiben sok a vas.

—Hát ez nagyon durva!

—Pedig logikus: kisebbek vagyunk, emiatt kisebb alagutakat kell ásunk a meddő kőzetekben, míg elérünk a reményteljesebb rétegekig, s így gyorsabban haladunk. És különben ne nagyon sajnálj emiatt bennünket fenséges uram, mert a legtöbb nő szívesen bányászkozik, ugyanis törvény van rá – bár biztos erre sem emlékszel – hogy ha valamely nő akkora rög ércet talál, aminek a vastartalma legalább fél kiló, akkor soha nem ölik meg, élhet ameddig csak tud, akkor is, ha senki sem veszi feleségül! És ilyen eset bizony történt is már, pontosan huszonnégy esetet ismer a történelmünk, tudja e szerencsés nők nevét minden nő a világon, és jelenleg is él egy olyan nő, aki így nyerte el a szabadságát, és mindenki láthatja hogy milyen öreg, már ötvenkét esztendő, ott koldul a fővárosban, én is láttam egyszer, amikor tavaly felvittek oda az egyik nemesurat szórakoztatni, mert az uraságnak olyan furcsa ízlése volt, hogy magas nőre vágyott!

—És ti ilyen sors után sóvárogtok, hogy kolduljatok?! Iszonyatos élet!

—Hát épp emiatt irigyeljük a férfiakat... - sóhajtotta a leány.

Nyílt az ajtó, s belépett rajta Kördülár. Kezében zacskót tartott, amit most odanyomott Sztojmán kezébe.

—Szép jó reggelt kívánok, fenséges uram! Tessék, fogd, és egyél belőle! Friss, vérvörös, zsenge funxileveleket hoztam, az kell most neked! Olyan pompásak, hogy nem is mertem senki szolgára rábízni, nőre aztán pláne nem! - és türelmetlen pillantást vetett a leányra, aki azonnal elsápadt és leborult a földre. —Hé, ne a földet nyald, a lotyó anyádat, hanem eredj és hozz valami ennivalót is az én uramnak, mert nem élhet kizárólag funxin sem! Kérd az ételt a konyhán, ott már szóltam, hogy csináljanak neki galambpecsenyét!

—De Kördülár – szólalt meg Sztojmán – hiszen nem is lehet e leány anyja lotyó, mert a lotyók gyermekeit kivégzik!

—Persze, de ezt akkor is így szoktuk mondani.

—Hát, valami harapnivaló jó lesz, mert őszinténszólva nagyon éhes vagyok...

—Nem is csodálom, hiszen legalább három napja nem ettél egy falatot sem, uram. De mindjárt hozza majd neked ez a piszok kis vértolvaj.

—Ne beszélj így róla, végeredményben egészen megkedveltem. Tulajdonképpen nem belőlem szívta a vért, hanem csak azt nyalta le, ami amúgyis kijött belőlem. És hát te is tudod, milyen nyomorúságos élete van a nőknek!

—Meglepő ilyesmit épp a te szádból hallani, uram!

—Miért?

—De hiszen téged mindenfelé úgy neveznek, hogy „a nők réme”!

—Mivel szolgáltam rá e nem túl hízelgő névre?

—Természetesen a szigorúságoddal!

—Öldököltem talán őket?

—Hát ha valahol felkelés volt, akkor nem haboztál saját magad is ellenük vonulni... bár a hírnevedet főként nem ez okozza, hanem az, hogy oly bátran felléptél a különböző eretnek csoportok ellen, akiket a Sátán a poligámia ösvényére csábított!

—Vannak ilyen csoportok is? De hiszen akkor ezekben férfiak is kell legyenek, vagy nem?

—Persze hogy vannak bennük férfiak. De szerencsére nincsenek túl számosan, mert egyházunk keményen ellene szegül a hamis tanoknak.

Nyílt az ajtó, s belépett rajta a kis nő, fatálcán hozva az étkeket. Az étel mindenféle, Sztojmán számára ismeretlen főtt zöldségekből állt, s volt ott néhány szárnyas is, szintén megfőzve. Érdeklődve szaggatta szét a húsukat.

—Valahogy úgy rémlik nekem, a húsnak vörösnek vagy barnának kéne lenni, nem?

—Csak az emberek húsa ilyen. - válaszolta neki a leány. —Az állatok húsa mind fehéres, szintelen vagy sárga, amint e madarakon is látod fenséges uram! Ez is mutatja hogy az ember az élőlények ura, mert egyedül őt teremtette Isten a vörös vér kiválóságával!

—Hm... köszönöm a választ! - mormogta Sztojmán, és beleharapott a húsba. Legalább finom volt. Közben a leány arcára boldog mosoly ült ki, amiért a nagyúr olyan udvarias volt vele, hogy megköszönte neki a választ. Ezen mindenesetre Kördülár is elképedt.

—Módfelett kitünteted e lotyót a figyelmeddel, uram! Holott még az életben maradást sem érdemli meg! Hiszen ártott neked! De megállj, ribanc – fordult a leány felé – most ugyan nem lettél megbüntetve, de nem lett elfeledve amit tettél! Szóltam rólad a táborparancsnoknak, hogy különösképp figyeljen rád, és ne nézze el egyetlen ellenszegülésedet és lustálkodásodat sem! Azt hiszem ha elmentünk innen én és az én uram, szomorú napoknak nézel elébe! És el sem bújhatsz, mert amilyen magas vagy, könnyen fel lehet téged ismerni! De különben is, most olyan kevés a nő a táborban, hogy... szóval, csak ne nagyon vidámkodj, mert ha nem halsz is meg, de a büntetésed nem marad el!

Szavai elérték a kellő hatást, mert a leány elsápadt. Nyilván ő sem kétlette, hogy iszonyatosan meg lesznek keserítve hátralevő napjai-évei.

Most azonban megszólalt Sztojmán.

—Kördülár, én vagyok a te urad, ugye?

—Ki más?!

—Akkor hogy merészeltél kedvem ellen cselekedni? Ha én megkegyelmeztem e nőknek, akkor miként merészelted ellene hangolni bárkinek is az érzelmeit, gondolatait?!

—De uram, hiszen nem lesz megölve!

—Naná, csak pokollá téve az élete! És azt hiszem nagyon jól tudtad te, hogy nemcsak az élete megkímélését óhajtottam, hanem azt, hogy egyáltalán semmi büntetést se kapjon! Mégis gonoszat cselekedtél ellene. Szégyelld magadat!

Most a férfi borult le a földre.

—Bocsáss meg uram, irántad érzett szeretetem készítetett az ellenszegülésre!

—Ilyen többé ne legyen. Az én dolgom eldönteni, ki kap büntetést és ki nem. Avagy tán nem így van?

—Hát persze hogy így!

—Kelj fel, és ilyen többé ne legyen! Mindenesetre a baj már megtörtént, mert nem kétlem hogy mondjak akármit is, de ha eltávoztam innen, a táborvezető akkor is pizszokul bánik majd e leánnyal. Hm, hm! - töprengött. Majd ezt kérdezte:

—Van nekem feleségem, Kördülár?

—Nincs, uram!

—Szeretöm?

—Hát az volt, sok is, de ha hivatalos szeretőre gondolsz, akkor olyan még nem.

—Most lesz. Ezentúl e leány neve az lesz, hogy Nagyocska, és mostantól a hivatalos szeretöm! Így döntöttem! Tehát velem jön amikor elmegyek innen, s ezekből senkitől sem kell félnie... tőlem kivéve, természetesen. De tőlem sem nagyon. Semmi baja nem lesz, ha nem követ el valami cifra hülyeséget.

—Én... ez... uram... ez... komoly?! - hebegte a lány. S erre a komor Kördülár ezt morogta:

—Nemcsak tolvaj, de pizszokmód modortalan is! Hogy lehet ilyesmit kérdezni egy hercegtől, sőt, a jótevőjétől!

—Miért ne lenne komoly? - kérdezte vissza Sztojmán.

—Hát pedig ezt alig tudom elhinni! Egy herceg hivatalos szeretőjének lenni... és én... Nagyon-nagyon köszönöm! És mondanék én mást is, csak nem merem...

—Miért nem? Nem tudod tán, miként fejezd ki az örömödet?

—Van rá ötletem, de nem merem! Nem illene!

—Megengedem. Szabad örülni!

Erre aztán Nagyocska felvisített, azt kiabálta, hogy „éljen a jó Sztojmán herceg!”. Majd ráugrott az ágyra, és össze-vissza csókolta a férfi képét. Ezután egyszerűen ledobált magáról minden ruhát, s amúgy meztelenül befeküdt mellé az ágyba, bár Sztojmán nem is volt meztelen, mert volt rajta egy könnyű hálóköntös, sőt egy pizsamanadrág-feleség is.

—Hé, azért ezt ne most, jó?! - szólt rá Sztojmán, és megfogta a kezét, mert Nagyocska ujjai egészen egyértelmű helyekre kalandoztak.

—Azt mondtad, hogy szabad örülni!

—Örülni igen. Nyúlkálni nem.

—Csak szeretném kifejezni a hálámat, s azt ugyan miként is tudnám másként!

—Nincs kifogásom azellen hogy kifejezd a háládat, így vagy másképp, de most nem vagyunk egyedül.

—És nemsokára még többen leszünk - szólt Kördülár - mert a püspök úr szólt, hogy ha befejezted az étkezést, uram, szeretne beszélni veled!

—Miért ha befejeztem, nem vagyok én szégyenlős amikor eszem, jöhet akár most is, minek várakoztatassuk meg!

—Na de jóuram, ha te hatalmas úr vagy is, de a püspök sem akárki, mégsem fogadhatod így, hálóköntösben, s egy lotyó karjaiban fetrengve! S épp te! A saját méltóságodnak tartozol annyival, hogy tisztességesen felöltözve fogadd! A te tekintélyed is úgy lesz nagyobb!

—Na jól van. Hol vannak a ruháim? - kérdezte Sztojmán.

—Itt az ágy mellett, ebben a ládában. De ezek nem azok, amikben voltál, mert azokat nem találtuk meg.

Sztojmán arra gondolt, arról sincs fogalma sem, miként néz ki a ruhája, s miként kell felöltözni; de úgy döntött, ezt már nem árulja el Kördülár előtt! Hűségesebben néz ki a szolgálja, az igaz, de abban is bizonyos volt, hogy Nagyocska sokkal hűségesebb, és jobban is szereti – legalábbis e pillanattól kezdve, hogy a szeretőjéül választotta! Emiatt így szólt:

—Kördülár, megkérlek, menj ki, és nézz utána, a kíséretemmel minden rendben van-e! Továbbá, ha még nem végeztek volna ki minden lázadó nő, akkor intézkedj, hogy akik még élnek, azokat ne is végezzék ki egyelőre, mert majd én akarok dönteni mindegyikük ügyében. Készíttess nekem finom italokat is, mert nagyon szomjas vagyok, és írd össze az összes emberem nevét is, aki most velem van, hogy...

—*Írjam össze?! - képedt el a férfi. —De hiszen én nem tudok írni!*

—Nem? Ó igen, igen, persze, persze...

—És mire is az neked jó uram, hiszen te sem tudsz olvasni!

—Nem? - és Sztojmán zavartan hunyta le a szemét. Határozottan olyan érzése volt, hogy márpedig ő tud olvasni! Írni is. S hirtelen megpillantotta maga előtt „lelki szemével” a saját nevét leírva, azt, hogy „Sztojmán”.

—Nem tudok olvasni? Hm... - motyogta. Nem értette a dolgot. Az még hagyján, hogy egy fejbeveréstől elfelejtsen sok mindent, de hogy ilyesmitől hirtelen *megtanuljon* egy olyan komplikált tudományt, mint az olvasás...

—Mindegy. Akkor is kell nekem a lista, akkor csináltasd meg egy írnnal!

—Nincs írnnunk uram, minek az nekünk! Hiszen mindig mély megvetéssel beszéltél a poros, könyvszagú tudákosokról!

—Akkor írasd össze a nevüket valamelyik pappal, vagy a papok valamelyik írnnával! És azt is írasd a nevek mellé, melyiküknek van felesége és hivatalos szeretője, és hány!

—Hogyhogy hány, hiszen csak egy felesége lehet mindenkinek!

—A szeretők számára gondoltam, Kördülár! Na eredj már mert ha veled vitatkozom, nem tudok enni, és kihül a zaba!

A férfi elment, de Sztojmán még nem az ételnek esett neki, ehelyett felült, s így szólt halkan Nagyocskához:

—Figyelj, ha már egyszer megmentettem az életedet, sőt kétszer is, akkor segíts nekem! - azzal kimarkolt a zacskóból egy jó adag funxilevet, és beletömte a leány szájába. Az mohón rágt, sőt, majdnem mindenféle rágás nélkül nyelte le. Igazán nagy kincsnek tarthatta! És arca ragyogott a boldogságtól, és hálásan simult Sztojmánhoz.

—Persze hogy segítek, mindent megteszek, amit csak parancsolsz, vagy kérsz, sőt, a gondolataidat is igyekszem majd kitalálni, drága uram, és szégyenkezni fogok ha ez nem sikerülne nekem az én végtelen ostobaságomban! Mindaddig

a te hű társad maradok, amígcsak el nem érkezik a harmincötödik évem!

—Ne beszélj butaságokat, gondolod tán, hogy akkor képes lennék hagyni, hogy lemészároljanak?! Ostobaság! Természetesen élsz majd azután is, hacsak természetesen el nem kapsz valami halálos kórságot, vagy nem szenvedsz balesetet! Épp erről van ugyanis szó: remélem még élnek a lázadozó nőkből, s meg akarom menteni őket!

—Mit csinálni?! - nyílt tágra Nagyocska szeme részben a meglepődéstől, részben a rémülettől.

—Most mit csodálkozol, hiszen nem tettek semmi rosszat, csak azt amit te is meg amit én is: élni akartak! Mindenki élni akar, ez egészen természetes! Na de tényleg fel kell öltöznöm és nem tudom hogy azt hogyan kell, mert annyit már látok hogy valami rém fura ruhákba kéne bújnom, de szégyellem elárulni Kördülárnak, hogy ezt is elfelejtettem! Segíts, hogy magamraöltsem ezeket a göncöket!

—Boldogan, uram! És, és...

—És micsoda?

—És akkor remélhetem, hogy megtisztelsz azzal, hogy még ma a fenekembe sütöd a jeledet?!

—Hogy mit csinálok?! - képedt el Sztojmán.

—Hát hiszen muszáj lesz úgyis megtenned valamikor, ha komolyan gondoltad, hogy engem, a méltatlant, hivatalos szeretődde nevezel ki! Mert hiszen amíg azt meg nem teszed, addig nem szedhetem ki a fülbevalókat a fülemből!

—Miért nem?

A leány már meg sem lepődött azon, hogy Sztojmán ezt sem tudja.

—Mert amelyik nő szemlátomást elmúlt húsz esztendő, az vagy fülbevalót kell viseljen, ami jelzi hogy ő lotyó, vagy ha nem visel ilyet, akkor kell hogy billog legyen a fenekén, ami jelzi, hogy ő egy férfihoz tartozik! Ha egyikkel sem rendelkezik, akkor szökött, lázadó nő, és ha ez kiderül róla, csúnyán elbánnak vele!

—És aki feleség?

—Azon is van billog. Ha feleség, akkor a bal fenekén, ha szerető, akkor a jobb fenekén! Ha meg korábban szerető volt de valaki feleségül vette később mégis, bár nem tudok ilyen esetről, akkor természetesen mindkét fenekén kell billog legyen! És úgysem hinné el senki, hogy engem szeretődül választottál, tehát belém kéne sütnöd mielőbb a jeledet, csakis úgy lehetnék biztonságban, másképp bárki a kedvét akarhatja tölteni velem, s ha ezt megtagadom az irántad érzett tiszteletből, akkor lázadónak tartanak, és kivégezhetnek!

—De hiszen a megbillogozás fájdalmas!

—Persze hogy az, nagyonis! De megéri. Nagy tisztesség ám az! Akin billog van, az már életben marad, legalábbis egy ideig...

—De a lotyók is életben vannak!

—De az mégis szégyen, hogy bárkivel le kell feküdnünk! Mennyivel nagyobb tisztesség valaki hivatalos szeretőjének lenni, ez már majdnem olyan, mintha feleségek lennénk! Belémsütöd még ma uram?! Kérlek! Hadd örüljek mielőbb! Kérlek ne haragudj, de csak akkor tudok igazán bízni a hatalmas szerencsémben!

—Azt sem tudom, mi a jelem.

—Hát ez! - emelt ki egy bőrmellényt a ruhásládából Nagyocska, és rámutatott az elől levő rézdíszítésre. Azon egy fekvő ellipszis látszódott, a tetején, középen egy kis félkörrel.

—Ez mi? - kérdezte Sztojmán.

—Ez egy tavat ábrázol, amibe félig beleereszkedett már a Nap! Vagy épp félig kikelt már belőle. Ez is a címed, ez az utóbbi: te vagy a Hajnal Lovagja! Bár az ellenségeid az „Alkony Lovagjának” csúfolnak.

—Nagyon ismerős... nagyon... valamire emlékeztet engem... - tűnődött Sztojmán a címerét nézve.

—Persze hogy ismerős, ha egyszer a tied, uram! Épp elégszer láthattad... - vonta meg nyiszlett vállacskáját Nagyocska.

—Nem tudom, nem tudom... és ezzel kéne belesütni a fenekedbe?

—Dehogy, kell legyen arra billogozója Kördülárnak, amivel az állataidat is megjelöli!

—Aha. Szóval a nő is állat.

—Csak félig! Bár ami a billogozást illeti, ott teljesen... megteszed még ma?! Kérlek! - rángatta meg izgatottan Sztojmán karját Nagyocska.

—Hát jól van, majd szólok Kördülárnak...

—Nem, nem, nagyon szépen kérek te magad tedd meg!

—Miért?

—Mert Kördülár nem kedvel engem! És félek hogy megkínozna, sokkal tovább tartaná ott a tüzes vasat, mint amíg kellene!

—Figyelj kislány, én nem emlékszem semmire a múltamból, de úgy érzem, egyszerűen képtelen lennék egy nőt tüzes vassal sütögetni! Szó sem lehet róla, hogy én billogozzalak meg! Már az sem tetszik hogy ilyesmire parancsot kell adjak, de az egészen biztos, hogy én magam meg nem teszem! De majd ott állok Kördülár mellett, s akkor nem mer kegyetlenkedni veled! Jó lesz ez így?

—Ó igen, nagyon! Köszönöm!

—Akkor öltöztess már fel!

Nem is volt az öltözködés olyan nagyon nehéz, bár elég sokféle zsinór és csomó kellett hozzá. És rém kényelmetlen volt a ruha, Sztojmán úgy érezte, pillanatok alatt ki fogja dörzsölni a bőrét. Akkor lepődött csak meg, amikor kézbe fogta a kardját. Ami természetesen nem vasból készült.

—Ez meg milyen anyagból van?! - ámult Sztojmán, és megemelte a kardot. Olyan könnyű volt, mintha csak egy kis faágat tartana a kezében. És olyan hajlékony is volt - a penge hegyét egészen a markolathoz hajlíthatta. A penge maga különben nem volt két milliméter vastag sem, a szélessége pedig középtájon volt a legnagyobb, de ott is csak három ujjnyi. A pengenhossz megvolt mintegy nyolcvan centi. És az egész penge mintha csillogó, fehér pikkelyekből állt volna.

—Vigyázz jó uram, el ne vágd vele az ujjadat, mert ez egészen friss kard, s így nagyon éles még! - óvta őt Nagyocska.

—Mi az, hogy „friss” kard?! Vannak talán előregedett kardok is?

—Hogyne volnának, amelyeket nem etetnek kellő gondossággal!

—Mit csinálnak?! Hát a kardok esznek is?!

—Biztos ezt is elfeledted, drágám... már ha szólíthatlak így... de egy szeretőnek ezt meg szokta engedni az ura... - nézett félénken fel Sztojmán arcába.

—Meg van engedve. De szóval hogy is van ezzel a karddal?!

—Hát, ugye a közkatonák természetesen rézből készült, durva, nehéz kardokat használnak. Akinek azonban telik rá, az ilyet használ mint a tied is, a kardfa levelét! Ez nagyon különleges fa, mert alig néhány terem belőle a világon, azok is általában rémisztő funxi-dzsungelek mélyén, ahol mindenféle szörnyek is tanyáznak... és alig nő levele is! Az egész fa szinte csak egyetlen, hosszú törzs, úgy beszélnek! De a levele nagyon értékes, mert ez amint látod nagyon hajlékony, de mégis olyan kemény a külseje, hogy nyugodtan odacsaphatsz vele bármi rézkardnak, nem lesz tőle a te kardodnak semmi baja, még csak ki sem csorbul, de a másik kardot simán kettévágja! Csak egy a baj vele: csupán addig ilyen erős, amíg él! Tehát rendszeresen etetni kell.

—Aha, és mivel?

—Természetesen hússal! Sőt, a legjobb neki a friss vér!

—Vérbe kell mártani?

—Á, dehogy, az nem ér semmit! Ezt úgy szokták megoldani, hogy látod amikor leszedik a fáról a levelet, akkor szép hosszú levéllyel szedik le – ezt meg lehet tenni, mert a levéllyel nem olyan kemény – e nyélből lesz a markolat! A levéllyel üreges. Ebbe aztán faragnak egy dugót, vagy sokszor egyenesen csavarmenetet vájnak bele, hogy bele lehessen csavarni egy dugót, és ide az üreges nyélbe kell önteni a táplálékot! Úgy hetente egyszer illik megetetni a kardot, bár tulajdonképpen kibírja egy hónapig is. Etetéskor azzal kell kezdeni, hogy kitisztítod az üreg belsejét a fel nem szívott maradványoktól.

—És meddig él egy ilyen?

—Néhány évszázadig... - vont vállat a leány bizonytalanul. Majd hozzátette sóhajtván:

—Mindenesetre tovább, mint a nők...

—Hát ezt köszönöm te leány, ez nagyon hasznos információ volt! - válaszolta Sztojmán.

—Hogy mi volt?

—Hír! No akkor bekapom az ételt, talán még nem hűlt ki... - és mert látta Nagyocska sóvár pillantását, hozzátette:

—Egyél te is, hallom korog a gyomrod!

A leány nem kérette magát. S majdnem végeztek is minden falattal, amikor nyílt az ajtó, és belépett rajta egy magas, erős testalkatú, középkorú férfi, díszes csuhában. Sztojmán rögvést úgy gondolta, ő lesz a püspök. S e férfiú most így szólt:

—Üdvözöllek, fiam! Hallom Kördülártól, hogy már lényegesen jobban vagy, s immár étket is képes vagy magadhoz venni. Végtelenül örvendek jobbulásodnak, mely talán kicsinyke részben az én érdemem is, lévén hogy rengeteget imádkoztam életedért. - majd pillantása Nagyocskára vándorolt, aki a püspök érkezésekor egészen Sztojmán mellé lépett, és kezét szinte birtokba vevően tette a férfi vállára. S most a püspök ráförmedt:

—Te meg hogyhogy nem borulsz le előttem, ha jönni látsz, te lotyó, te asszonyállat?!

Figyelembe véve Nagyocska eddigi alázatos viselkedését, Sztojmán biztos volt benne, hogy a leány mindjárt földre borul és bocsánatért esdekel, de nem így történt. Nagyocska kifejezetten kihívóan, pimaszul pillantott a püspök arcába, szinte gúnyos mosollyal, s így válaszolt vissza:

—Nem tehetem, eminenciás uram!

—Hogyhogy nem?!

—Úgy, hogy mint azt mindenki tudja, földre borulni férfiak előtt egy nőnek csak a következő esetekben kell: ha a nő nincs férjnél és nem is hivatalos szerető; ha a nő lotyó; ha a nő feleség vagy szerető, de épp nincs a közelében az ura.

—Tehát majdnem mindig, na és?! Mit változtat ez a te helyzeteden, te lotyó?!

—Nagyonis sokat, én ugyanis a hatalmas Sztojmán herceg kegyelméből már néhány perce nem lotyó vagyok, hanem az ő hivatalosan elismert, sőt, egyelőre első és egyetlen szeretője, márpedig ezen esetre azt írja elő a törvény, hogy ha egy nő közelébe idegen férfi jön, például vendégségbe hozzájuk, akkor a nő a látogató megérkeztekor nem leborulni köteles, hanem ura mellé lépni, s megérinteni őt a kezével, jelezve eként, hogy neki van gazdája, hogy ő tartozik valakihez, egyrészt hogy így azt ne higgyék róla, hogy holmi lázadozó, szökevény, másrészt kimutassa így roppant háláját ura felé azért, amiért a jelentéktelenségből a megbecsült nők soraiba fogadta! - és most Nagyocska még meg is simogatta Sztojmán nyakát, finoman, mintha csak egy lepkeszárny érintené azt.

A püspök szeme nagyra tágult.

—De gyermekem - szólt Sztojmánhoz - hogy fogadhattad szeretődül épp ezt a nőt, hiszen ez a lotyók közül is a leghitványabbik! Hórihorgas mint egy árboc, nyiszlett mint egy csökevényes gizgaz, idős is már, és Kördülártól tudom, hogy még vértolvaj is, már mindenfelé ezt beszélik a táborban róla! A táborparancsnok már azt fontolgatja, miként büntesse majd meg a pofátlanságáért!

—Akkor örvendek hogy jótettet hajthatok végre, mert megkönnyítem egy embertársam életét: ugyanis megspórolok neki egy csomó agymunkát! Nem kell sehogyan sem megbüntesse e nőt, mert ő már nem lotyó, hanem...

—Hanem Nagyocska! Úgy ám! Megtisztelt az én uram azzal, hogy nevet adott nekem! Igen, bizony, nekem már van *nevem*! - ujjongott a leány, és lábujjhegyre ágaskodott, mert csak úgy volt képes pusztat nyomni Sztojmán tarkójára.

—Na tessék, minő szemtelenség, még a szavadba is vág! - szólt a püspök.

—Hát igen, ezt tette, valóban, és az igaz hogy tényleg nagyon utálok én is ha a szavamba vágnak, de ezt elnézem neki, mert teljesen érthető, hogy nem bír az örömeivel! Végtére is valóban nagy megtiszteltetés lehet neki a szeretőmmé lenni.

—Naná, az biztos is, de még mekkora! - bólogatott Nagyocska olyan sebesen, hogy majdnem lerepült a feje a nyakáról. Láthatóan alig bírt az örömeivel, Sztojmán szinte várta, mikor penderül táncra a leány.

—Szóval e nő igazat mondott, valóban a szeretőmnek tekintem.

—De hiszen még a fülében a fülbevaló.

—Mert még nincs a fenekébe sűtve a jelem.

—Na de így akkor sem viheted ki innen, fiam, iszonyú szégyen volna, ha azt látná mindenki, hogy egy fülbevalós nő csimpaszkodik rád nyilvánosság előtt! Az hogy meg van-e billogozva részletkérdés, de ha már így döntöttél, hát mégis szeded ki a füléből azokat a vacakokat, mert ennyivel tartozol a méltóságodnak! Bár jobb lenne meggondolnod még egyszer, mit teszel!

De Nagyocska nem akarhatta hogy Sztojmán meggondolja magát, mert

megint megszólalt:

—Máris szedem ki őket! - azzal a füléhez nyúlt, és villámgyorsan kiszedte onnét az ékszereket.

—Huh, szokatlan, de jó érzés! - közölte velük.

—Nagyon nem érdekel, hogy milyen érzés, és jobb lenne meg sem szólalnod, mert nem hozzád jöttem, hanem Sztojmán herceghez! - mordult rá a püspök.

—Halljuk akkor! - szólt Sztojmán, azzal leült az ágyra. Erre Nagyocska is rögvest mellételepedett, átölelte a derekát, s úgy bújt hozzá, hogy feje szinte elveszett Sztojmán hóna alatt. Na de rendkívül kényelmetlen volt emiatt Sztojmánnak a karját magasba tartania; nyilvánvaló hogy nem is tette, inkább leengedte azt, na de ez meg nem is eredményezhetett mást, minthogy lényegében át kellett ölelje Nagyocskát, tenyere tulajdonképpen a leány derekára simult...

Nagyocska ezt nagyon élvezte, de a püspök kegyetlen volt.

—Szeretném, ha kiküldenéd ezt a lotyót, fiam... akarommondani, a *szeretődöt!* - tette hozzá epésen. —Amit ugyanis mondani óhajtok, az nem nők fülének szól.

—Nem?

—Politika. - válaszolta röviden a püspök.

—Aztán ugyan mi köze lehetne egy nőnek holmi politikához?! - kérdezte Sztojmán, s még a szemöldökét is gúnyosan vont fel. Bár még mindig nem tértek vissza emlékei, de el volt szánva rá, hogy ha csak nem nagyon muszáj, nem védekezik azzal, hogy ő mennyi mindent elfelejtett, mert ez okvetlenül tekintélycsökkenéssel járna, sőt – úgy vélte – amint kiderül róla, hogy milyen hülye, mennyire szó szerint „ütődött” lett, talán még az élete sem lenne biztonságban ebben a kegyetlen világban! Emiatt erősen dolgoztatta az agyát, hogy az eddig rendelkezésére álló százalmas információmorzsákból minél több következtetést levonhasson, s ezek alapján elfogadhatóan igyekezzék beszélni, viselkedni, márpedig az eddig megtudottak alapján úgy vélte, a nőknek „kuss” lehet a nevük mindenben, ami bármilyen komolyabb döntést igényel – sőt, a nem komolyabbakban is. Teljesen elképzelhetetlennek tartotta, hogy egy nő beleszólhasson bármibe, aminek kicsit is politika-szaga van.

Meglepő volt emiatt a pap rövid válasza.

—Sok!

—He?! - kérdezte vissza Sztojmán nem túl értelmesen.

—Természetesen nem úgy van köze egy nőnek a politikához, hogy beleszólhatna – fejtette ki bővebben a pap – bár tulajdonképpen *szeretnének* beleszólni! Hanem úgy, hogy néha bizony a nőkkel kell foglalkozni a politika, mint ebben az esetben is, és úgy vélem merőben felesleges, hogy ez az asszonyállat is fültanúja legyen ennek, mert elkotyoghatja a többi nőnek, amiből csak újabb nyugtalanság adódna! Arra pedig semmi szükség.

Maga Sztojmán is lehetségesnek tartotta, hogy Nagyocska pletykálni fog – mégsem szerette volna, ha a leány kimegy! Az egyetlen valami amiben életénél is biztosabb lehetett, az az volt, hogy ő mostani semmire-nem-emlékező állapotában tökhülye a politikához! Nem szerette volna azonban, ha ez kiderül róla, s úgy vélte, tudatlansága eltitkolására messze több lehetősége van, ha Nagyocska minduntalan belekotyog a beszélgetésbe amit a pappal folytat, s a

pap a leányra figyel, nem az ő bizonytalan válaszaira. Mert természetesen bizonytalan válaszokat szándékozott adni – úgy vélte, időt kell nyernie, míg megismeri a környezetet, amiben él, míg kissé tisztába kerül múltjával, jelenével és a közeljövő teendőivel. Hiszen olyan ő itt most, mint egy gyermek, semmit nem tud – ellentétben azzal, hogy sokkal rosszabb a helyzete mint egy gyermeké, mert a gyermekeket senki nem óhajtja megölni, de őt vélhetőleg igen, hiszen nyilván amiatt van kardja, hogy védekezhessék, no meg sérülése is azt mutatja, hogy akadnak ám, akik szívesen látnák őt halva... aztán meg, Nagyocska szavaiból hasznos információkhoz is juthat!

Így szólt tehát:

—Atyám, én alig élek, nagyon gyenge vagyok a vérvesztéstől, emiatt úgy vélem, helyes, ha Nagyocska itt marad mellettem, hogy szükség esetén ápoljon és a segítségemre lehessen.

—Mit beszélsz, gyermekem?! Ennyire megbízol abban, aki a véredet lopta?!

—Ha nem bíznék meg benne, nem tenném meg szeretőmnek. Különben meg teljesen mindegy mit tett korábban, *mostantól* semmi rosszat nem tesz majd, mert legalapvetőbb érdeke hogy életben maradjak, hiszen másképp nem lehetne a szeretőm!

—De pletykálni fog.

—Nem fog, mert most megparancsolom neki, hogy fogja be a száját. Ha mégis pletykál, kikötöm egy funxi elé! Ezt nem kockáztatja meg.

—De nem ám! - bólogatott erre sietve Nagyocska.

—Te jót vársz egy nőtől, holott ez fiam felelőtlen gondolkodás! A nők minden rossz forrásai!

—Azért jó dolgoké is. Gondoljunk csak például a szexre...

—Ez pedig világias gondolkodás!

—De nem is vagyok egyházi személy... - és Sztojmán arra gondolt, azért valami mégiscsak megmaradt a fejében a múlt ismereteiből. Lám, milyen ügyesen tud vitázni!

—Remélem e vélekedésed csak súlyos balesetednek köszönhető! De mert látom pillanatnyilag nagyon igényled a női örömöket, nem győzködlek. De magadra vess, ha kitudódik a hír a nők közé, s emiatt bajod esik!

—Nem tudódik ki, aztán meg a nőket most is legyőztük. Mondd hát!

—Hoszkon hercegről van szó. - szólt a pap, és várakozóan elhallgatott.

—Dögölj meg, miért nem beszélsz tovább?! Vizsgáztatsz talán?! - gondolta Sztojmán, majd ezt válaszolta:

—Az komoly dolog! - holott természetesen halvány fogalma sem volt róla, ki fia-borja az a Hoszkon herceg.

—Remélem, te, Sztojmán herceg királyunk hű alattvalója vagy?

—Atyám, ha szeretnél még sokáig életben maradni, akkor nagyon kérlek ne sértegecs!

—Bocsáss meg fiam, ez nem áll szándékomban! De meg óhajtánálak kérdezni téged, úgy általában miként vélekedel felséges uralkodónk politikájáról!

—Tökéletesen hidegen hagy az ilyesmi. A király dolga az uralkodás, nem az enyém.

—Hát azért a te rangodban levő valaki elég komoly tényező a politikában, akinek a véleményére a király is ad adott esetben! És ugye, az is sokat számít, adott esetben mennyi főt küldesz a hadseregbe, királyunkat támogatandó...

már ha küldesz egyáltalán! Mert hát sajnos ez nem minden esetben kötelessége a nemeseknek mint tudjuk... emiatt kérdezlek, hogy a most folyó vitában, ami a nemesek körében dül Hoszkon hercegről, s amit magad is komolynak nevezel, neked mi az álláspontod! Egyelőre még csak nem hivatalos véleményt szeretnék tőled.

—De atyám, az egyháznak mi köze van efféle világias dolgokhoz?!

—Na de drága gyermekem, hiszen amit Hoszkon hírdet, az nagyonis sok szállal kötődik az egyház érdekeihez, sőt, még szent tanainkhoz is! Ezt könnyű belátnod!

Sztojmán most nagyon örült volna, ha Nagyocska belekotyog a beszélgetésbe – de a leány nem tette. Ő maga viszont érezte, hogy ha egy darabig még tovább folytatódik e társalgás, egykettőre kiderül a tudatlansága! Emiatt gyorsan felállt. Gyors mozdulata miatt Nagyocska majdnem lepotyogott az öléből, de időben elkapta a karját.

—Megbocsáss atyám, de kínoz a szükség, ki kell mennem! Te velem jössz! - intett Nagyocskának.

—Csak nem akarod magaddal vinni e nőt az illemhelyre?! - sápadt el a pap.

—Nem kakilok, csak pisilek. Ezekből még az illemhelyre sem kell elmennem. És nagyon gyenge vagyok, jó ha van mellettem valaki, aki támogat közben. Vagy szól valakinek, ha összeesnék.

—Pisilni itt is lehet, van bili az...

—Az nem volna méltó hozzám! Majd visszajövök, atyám! - azzal minden további vitát elvágandó, Sztojmán kilépett az ajtón. Nagyocska szorosan a nyomában.

Alig lépett ki a szabadba, érezte, hogy neki bizony *valóban* kell pisilnie! Nem csodálkozott ezen. Legalább két napja nem művelte a csorgatás nemes művészetét, hiszen betegként az ágyban kornyadozott... emiatt rögvést így szólt Nagyocskához:

—Vezess valami olyan helyre, ahol nyugodtan... szóval érted ugye!

Nagyocska arca boldog mosolyra váltott, megragadta Sztojmán balját, és megszorozva lépteit, úgy húzta maga után, mintha a férfi valami kötőféken vezetett paripa lenne. Kifejezetten olyan látszata volt a dolognak, mintha a kis nő *birtokba vette volna* Sztojmánt, és természetesen Nagyocska pontosan tudatában is volt ennek, élvezte hogy mindenki megbámulja őt eközben, mert ez híven mutatta, hogy ő Sztojmánhoz tartozik, sőt, hogy a férfinak szüksége van rá! És ez nagy szó ám, mert Sztojmán nagy úr, holott neki, a magas, már nem túl fiatal, és nem is kiváltképpen csinos lotyónak az is hatalmas társadalmi felemelkedés lett volna, ha egy akármilyen szegény és ronda férfinak lenne a szeretője! Hát még hogy Sztojmán, aki gazdag is, jóképű is, s egyáltalán, errefelé ő a legisleghatalmasabb uraság, még a papok is meggondolják, miként beszéljenek vele! Ó, hogy neki mekkora roppant szerencséje van!

Sokan megbámulták őket, ezt maga Sztojmán is látta, mert ha már kilépett a szabadba, hát körül is nézett.

Úgy látta, valami táborféleségben van. Mindenfelé holmi fából készült barakkokat látott, többnyire nem is deszkákból, hanem nagy farönkökből összetákolva. A legtöbbnek ablaka sem volt. Messze a távolban vaskos fakerítés húzódott ameddig ellátott, e kerítés oszlopai felül ki voltak hegyezve.

Néhány nőt látott erre-arra szorgoskodni, akik a barakkok közti zöldséges-kerteket művelgették, másfelé pedig felfegyverzett férfiakat látott, egyedül vagy csoportosan, ezek amikor megpillantották őt, katonásan tisztelegtek.

A tájék maga különben szép volt, bár kissé furcsa Sztojmán számára. Nem is messze a tábor kerítésétől, túl azon roppant hegyek emelkedtek a magasba, ezeket kék és sárga növényzet borította, itt-ott lila is – hogy pontosan mi, azt ilyen távolból nem volt képes megállapítani.

—Ősz van? - kérdezte Nagyocskát. Bár csodálkozott, mert a Nap annyira hétágra sütött, hogy már pár lépés után megizzadt.

—Miért lenne ősz? - kérdezte vissza a leány.

—Hát mert sárgulnak a levelek.

—Sárgulnak? - értetlenkedett a nő.

—Hát! Nem zöldek!

—De uram, mióta lenne egy levél zöld?!

—Hát izé... a csuda tudja, de nekem úgy tűnik, egy levélnek zöldnek kell lennie! Így rémlik!

—Á, biztos csak fura álmod volt jó uram! Mindenki tudja, hogy egy levél többnyire sárga, esetleg néha piros, ha sok a vas benne! Néhány olyan növényfajta van csak ami nem sárga, de ezek sem zöldek, hanem kékek vagy lilák!

—Hát amint látod, mégsem mindenki tudja! Én nem tudtam.

—De, biztos, csak elfeledted!

—Igen. Úgy lehet. - azzal a közelben szorgoskodó nőkre mutatott:

—Ők miért festik a hajukat ha te nem?

—Festik?! - és Nagyocska arcára jókora meglepetés ült ki. —Mióta festhetné egy nő a haját?! Még sosem hallottam ilyesmiről! Hiszen az biztos pénzbe kerülne, de hogy is lehetne pénzünk itt a táborban; a táboron kívül meg ha van is némi pénze egy nőnek, de amint megtudnák az ilyesmit egy nőről a papok, azonnal máglyán égetnék el erkölcstelenségért!

—Volt már ilyesmire példa?

—Én nem tudok róla, de gondolom csak amiatt nem, mert soha még senkinek eszébe nem jutott, hogy haját is lehetne festeni! Milyen érdekes gondolataid támadnak, drága uram!

—Aha, akkor azt mondd meg, ha nem festik a hajukat, mitől van annak is ott például piros haja? Meg annak ott zöld?

—Miért ne lehetne valakinek piros haja, amikor az enyém is sárga!

—Dehogy sárga, szőke.

—Ezt a szót nem ismerem uram.

—Hm... szóval egy haj lehet akármilyen színű is?

—Sőt, színtelen is!

—Fehér?

—Persze, lehet fehér is, de csak az idős embereken. Ám én színtelenről beszéltem! Átlátszóról! Ami olyan, mint az üveg! Nekem nagyon tetszik, bár csak egyszer láttam életemben olyan haját, egy csecsemő kislányon – őt természetesen azonnal kivégezték a papok.

—Miért?

—Mert mindenki tudja, hogy az olyan hajú nők a legszebbek, s a szentatyák azt mondják, nem szabad hagyni, hogy egy annyira szép nő felnővekedjék,

mert az túlságosan nagy vágyat ébresztene a férfiakban.

—Hm... - mormogta Sztojmán bizonytalanul.

—Na most jó helyen járunk, itt senki nem lát meg téged uram, itt nyugodtan pisilhatsz! Bár szerintem egy annyira nagy úr mint te, nyugodtan kiengedheti akárhol is... - állt meg az egyik épület mögött Nagyocska.

—Azt akarod mondani, hogy mindig kiírtják a legszebb leányokat?!

—Csak az üveghajúakat! És ezt sem tudtad, drága uram?!

—Ezt soha többé meg ne kérdezd, Nagyocska! Értsd már meg, hogy egyáltalán semmit sem tudok! Azaz, jó lesz ha megjegyzed, hogy ha bárkivel beszélgetek, érted *bárkivel*, akár a legislegnagyobb urakkal is, papokkal, vagy magával a királlyal, és te mellettem vagy épp, és én kétszer elhümmögöm magamat, így, hogy „hm-hm”! - nos, akkor te azonnal köteles vagy megszólalni, és valamit belekotyogni a beszélgetésbe, de úgy, hogy azzal megmagyarázd nekem nagyjából azt, ami épp akkor elhangzott! Mert ez a dupla hümmögés nem azt jelenti hogy akkor mélyen elgondolkoztam, hanem azt, hogy halvány fogalmam sincs semmiről sem, mert az is kiverődött a fejből! De ezt nem akarom elárulni, mert sok lehet az ellenségem, s ha kiderül mennyire hülye lettem, szerintem simán megölnék, de az neked sem lesz jó, mert ha meghalok, ugyan kinek leszel te a szeretője?!

—Megértettem uram! Bár szokatlan lesz a számomra, mert nagy szemtelenség egy nőnek megszólalnia kérdés nélkül férfiak társaságában, és nem is szokták büntetés nélkül túrni a férfiak, hogy belebeszéljünk az ő magasröptű eszmecseréjükbe.

—Semmitől ne félj, nem engedlek bántani, ez kifejezett parancsom, inkább többet beszélj mint kevesebbet, s abban is biztos vagyok, egykettőre hozzászoksz majd, s nagyon fogod élvezni, hogy te bezzeg beszélhetsz férfiak társaságában is, nem úgy mint a többi nők!

—Szó se róla, hatalmas megtiszteltetés...

—Akkor igyekezz jól szolgálni engem, mert ez a te érdeked is! Legjobb ha abból indulsz ki, hogy annyira hülye vagyok, mintha csak a te négy éves kisgyereked lennék! De persze azért ne úgy magyarázd a dolgokat mintha a saját gyerekednek tennéd, mert az feltűnő lenne! Próbálj olyan mondat szerkezeteket kitalálni, hogy például „mint azt mindenki tudja, általában az úgy van, hogy” - és itt elmondod hogy mi hogy van, majd így folytatod: - „de ebben az esetben...” - és itt mondasz valami teljesen mindegy hogy mit. Ez nekem nagyon fontos, mert ha hiszed ha nem, nem elsősorban a pisilés miatt jöttem ki, hanem mert fogalmam sincs a politikáról, azt sem tudom, ki a frász az a Hoszkon herceg, azt sem, hogy miként hívják a királyt, azt sem hogy hány embernek parancsolok, hol lakom, mekkora a birtokom, *semmit!* Szerintem ha nem látnám a saját fütyimet, azt sem tudnám, fiú vagyok-e vagy lány!

—Húha!

—Húha bizony!

—Hát ez tényleg nagyon kínos lehet.

—Naná hogy az! Mit tudsz erről a Hoszkonról?

—Semmit. Fogalmam sem volt róla eddig, hogy létezik egyáltalán. Velünk nőkkel nem szoktak politikáról beszélni a férfiak. Legalábbis velünk táborbeli nőkkel nem. Bár szerintem a feleségeikkel sem.

—Azok nem táborokban laknak?

—A feleségek? Persze hogy nem! Bár feleség lehetnék!

—És hogy hívják a királyt?

—Ezt sem tudom. Király, és kész! Nekünk nőknek nem is kell erről többet tudni. Azt tudom, hogy van még sok más király is, mindenféle országokban uralkodnak, és gyakran háborúznak ezzel, aki a mi királyunk. De bennünket nőket ez sem érdekel, mi nem szoktunk háborúzni, és teljesen mindegy nekünk, hogy ki győz, mert akkor is nők maradunk. Nőnek tilos is fegyvert fogni a kezébe. Nem is értünk a fegyverekhez.

—És rólam mit tudsz?

—Gazdag herceg vagy, nagy fegyveres erők parancsnoka. Azt is tudom, hol van a birtokod.

—Na végre valami fontos, amit megtudok tőled! Remek kislány vagy, halljuk, hol a birtokom?!

—Hát hiszen most is a birtokodon vagy! Ez a tábor is itt a tied, meg minden, amerre csak ellátsz, és még soknapj járóföldre minden!

—Na de hol lakom?!

—Hát ahol csak akarsz!

—Figyel Nagyocska, próbálj kissé értelmesebben fogalmazni, mert ez most amit mondasz, engem egy viccre emlékeztet!

—Viccre?

—Igen. Ami úgy szól, hogy az iskolában a tanárnő megkérdezi a nebulókat sorra, hogy kicsoda is az apjuk. Amikor elér a leghülyébb gyerekhez, azt is megkérdi:

—Mi az apukád, fiacskám?

—Beteg.

—Úgy értem, mit csinál?

—Nyöszörög.

—Jó-jó, de azon kívül!

—Köhög is szegény.

—Na de hát abból nem lehet megélni!

—Ő is attól fél, hogy bele fog halni!

Nagyocska elmosolyodott a viccen, de megjegyezte azért, hogy e vicc nagyon furcsa, mert egyrészt ő nem ismeri a „nebuló”-szót, másrészt egy nő sosem lehet tanárrá, pláne nem taníthat fiúkat...

—Esetleg – szölt – úgy kéne módosítani, hogy a papiskolában kérdi az atya a kispapnak tanuló növendékeket...

—Akkor jegyezd meg úgy. De nekem arra válaszolj, hogy szóval hol is lakom én?!

—De tényleg ahol akarsz! Hallottam, van több kastélyod is, meg palotád... hogy hol azt én nem tudom, de feltételezem, hogy Kördülár tudja! És talán érdekel téged, hogy mindigis a Szent Hit jámbor szolgájának hírében álltál, emiatt is üldöztet oly nagy buzgalommal a lázadó nőket!

—Aha... akkor engem kedvelnek a papok, ugye?

—Gondolom igen, de ez már olyasmi, amiről megintcsak nem tudhatok semmi közelebbit... Kérlek drága uram, süsd már rám a jeledet, hogy igazán hozzád tartozónak érezhessem magamat!!

—Na jó, legyen neked, most rögtön megcsináljuk, de csak két feltétel teljesülése esetén!

—Mik azok, drágám?!

—Egyik, hogy te magad intézkedel mindenben, mert én azt sem tudom mi kell ehhez! Tudom persze hogy te semmit nem parancsolhatsz, de csak mondd mindig hogy mi kell meg hogy kell, én meg majd nagy komolyan és morc pofával bólogatok mögötted, hogy igen, úgy kell legyen minden ahogy mondd! A másik pedig az, hogy megígéred, hogy ezek után egy iszonyatosan engedetlen, modortalan, szemtelen és pimasz nő leszel, aki maga a pofátlanság csúcsa, aki egyszerűen nem bírja ki, hogy bele ne pofázzon a férfiak legislegkomolyabb beszélgetéseibe is, már amennyiben épp jelen van! Persze tényleg csak akkor, ha egy férfival beszélgetek, így négy szemközt ne légy szemtelen, de ha valakivel dumálok, akkor alig lehessen egy értelmes mondatot váltani a jelenlétedben! Csak még arra vigyázz, hogy azt mindig hagyd, hogy a beszélgetőpartnerem elmondja nyugodtan a mondókáját, tudod hogy értsem hogy mit akar, mert abból is tanulhatok, ám azután ha csak lehet, szólalj meg, gyorsan, mint aki nem akar a szavamba vágni, emiatt el akarja mondani a mondókáját mielőtt megszólalok! Én meg ha megkérdik, majd szenvedő arcot vágok, és azt mondom hogy mit tehetnék, már sokszor megvertelek emiatt, és agyon viszont nem akarlak verni, mert olyan szép vagy!

—Esküszöm drága uram és szeretőm, hogy az örületbe fogok kergetni minden férfit, akivel csak beszélsz! Csak tényleg ne engedd, hogy bántsanak! Mert hamarosan mindenki meggyűlöl majd, ha ezt teszem!

—Állandóan mellettem leszel. Akkor csak nem mernek bántani.

—Remélem. Legalábbis akkor nem, ha Kördülár melletted van. Bár ha őt is felidegesítem a közbeszólásaimmal...

—Miért, mi köze van ennek Kördülárhoz?

—Mindenfelé azt beszélik, hogy nem értesz jól a kardforgatáshoz. S ez igaz is lehet, emiatt kísér el mindenhová téged Kördülár! Ő ugyanis a testőröd. Most is hogy elszakadtál tőle, lám hogy jártál: valaki úgy fejbevert, hogy mindent elfelejtettél!

—Vagy leestem a szikláról.

—Vagy az, bár én úgy vélem mindkettő: a szikla szélén fejbeverték téged, s te lepotyogtál onnan!

—Az is lehet.

—Még jó, hogy csontod nem törött, drágám!

—Még jó, hogy egyáltalán életben maradtam... Na jó, akkor induljunk, vezess oda, ahol ezt a fenékbesütögetősdit el kell intézni, legyen meg az örömed, aztán menjünk vissza a paphoz, mert muszáj tudnom, mit akar!

—Akkor legjobb, ha Kördülárhoz megyünk, ott szállt meg a te kunyhód mellett!

—Nekem mindegy, intézd ahogy óhajtod.

Nagyocska erre megint kézenfogta Sztojmánt, és hiába volt apró a lába, olyan sietségbe kezdett, hogy szinte vonszolta maga után a férfit.

Hamar odaértek a barakkhoz, és be sem kellett lépniük oda, mert már oda-kint megpillantották Kördülárt. A férfi az ajtó melletti lócán üldögélt, rém komor orcát vágva, s egy térdére fektetett meztelen kardot bámult.

Bár Sztojmánt érdekelte volna, mi a baja a férfinak, inkább nem szólalt meg, hátha olyan magyarázatot hallana, ami számára mégsem magyarázna meg semmit, nem értené, aztán az egész egy kínos beszélgetésbe torkollna,

ami leleplezné a tudatlanságát... rábízott mindent Nagyocskára. Aki viszont nagyonis megszólalt!

—Tisztelem, Kördülár úr! Az én drága uram, Sztojmán herceg azt óhajtja, hogy haladéktalanul süsd belém az ő jelét, ami igazolja, hogy a szeretője vagyok!

Kördülár felemelte a fejét, végigmérte Nagyocskát, különösen a fülbevalótlan füleit, majd bólintott egyet.

—Jó. - mondta röviden. Azzal felkelve a lócáról, belépett a házba. Onnan hamarosan egy szolgagyerek lépett ki, egyik kezében egy bronz serpenyőt hozva, a másikban pedig egy alkarnyi rézrudat, melynek végén ugyanaz a jelkép volt, ami Sztojmán börmellényét is díszítette. Ezt látva a férfi egészen elszörnyedt.

—Hé, ez tényleg ökrök fenekébe való, akkora! - kiáltotta. —Azonnal csináljatok egy jóval kisebbet!

—Nem, nem, ez nagyon jó lesz, kisebb, az nem jó, az még a végén nyom nélkül begyógyulna, és akkor ugyan mivel igazolom, hogy a te szeretőd vagyok, drágám?! Különben is, soká tartana egy kisebbet elkészíttetni, de én most szeretném, azonnal, iziben, mielőbb, haladéktalanul, most, igen, ugye megengeded?! - azzal Nagyocska felugrott Sztojmán nyakába, összepusztította az arcát, és egyre csak duruzsolt a fülébe, hogy ezt ő mily nagyon szeretné. Sztojmán nem tehetett mást, rábólintott, de kihangsúlyozta, hogy ezt Nagyocska maga akarja, s ne őt szídjá a következményekért, mert ez *nagyon* fog fájni!

—Persze hogy fog, nem is vitás, de ez akkor is életem legboldogabb napja! - ujjongott a leány. —Hiszen álmomban sem mertem eddig arra gondolni, hogy valaha is hivatalos szerető leszek, de pláne nem arra, hogy épp a nagy Sztojmán herceg szeretője! Máris készen állok rá, csak... csak...

—Csak mi? - kérdezte Sztojmán.

—Hát én azt szeretném, ha a tábor minden lakója látná ezt, mert az nekem hatalmas megtiszteltetés volna! Mármint, úgy értem, ez mindenképp megtiszteltetés, természetesen, de az akkor nyilvános dicsőség is, érted ugye!

—Hogyne. —Intézkedj! - intett Sztojmán Kördülárnak, aki maga is kijött a szabadba a szolgagyerek után.

A szolgálfiú bedugta a parázsba a billogozót, hadd melegedjék annak a vége, Kördülár pedig ezt kérdezte valami furcsa hangsúllyal:

—*Mindenki* jöjjön tehát ide? Mindenki, kivétel nélkül, ezt akarod, jó uram?

—Igen, pontosan! Mármint, ha valami nagyon fontos teendője van valamelyik férfinak, meg ha mittudomén az illemhelyen ül, akkor nem fontos, de legalábbis a nők közül mindenki.

—Tehát minden nő. Értem. Így lesz! Sztojmán herceg parancsára kivétel nélkül minden nő ide kell gyülekezzen! Hallom és engedelmeskedem! - felelte a férfi, s mintha javult volna korábbi rosszkedve. Sztojmánnak határozottan úgy tűnt, Kördülár, az ő testőre készül valamire, de nem tudta hogy mire, és meg sem kérdezhetette, mert a férfi elsietett valamerre – s bizony szó szerint sietett, mert igencsak megszaporoztatta a lépteit!

S mert most négy szemközt maradtak, mert még a szolgagyerek is visszament a kunyhóba valamiért (később kiderült, hogy némi faszenet hozott ki, hogy táplálja vele a serpenyő parázsát), ezt felhasználva Sztojmán

megkérdezte Nagyocskát:

—Tulajdonképpen mi a különbség a feleség és a szerető státusza között?

—Nem tudom drágám, mit jelent az, hogy „státusz”, de ha arra gondolsz miért jobb feleségnek lenni, arra egyszerű a válaszom: például egy feleséget sosem ölnek meg! A szeretőket azonban majdnem mindig megölik harmincötéves koruk környékén. Nagyon ritka az, amelyik olyan szép, és annyira megszeretteti magát, hogy nem cserélik le, és tovább tartják. És a feleség gyermekeit is ritkán ölik meg, a szeretők gyermekeit viszont kivétel nélkül mindig, már születésük után.

—Ezt nem nagyon értem, hogyhogy megölik a feleség gyermekeit is néha?! És hogy tűrheti el ezt a férj, hiszen az az ő gyermeke is!

—Fiúgyermeket természetesen soha nem ölnek meg, mármint, nem akkor, ha az egy feleség gyermeke, mert a szeretőktől születő fiúkat, azokat nagyonis megölik! A papok azt mondják ugyanis, nem szabad terjeszteni az erkölcstelenséget, márpedig nem nézik szívesen a szeretőtartást, erkölcstelenségnek tartják, de mert oly sok a nő, erről nem tudják lebeszélni a férfiakat. Persze, akad azért sok férfi, akinek nem telik szeretőre, sőt, a legtöbbnek nem telik erre, egy szerető drága luxus, hiszen annak is kell vas... de a nagyurak mind tartanak szeretőket. Ritka az olyan mint te, akinek eddig nem volt! Szóval, egy feleség fia mindig életben marad, egy szeretőnek viszont minden gyermekét megölik, már rögvest születése után...

—És ki öli meg? - vágott közbe Sztojmán. —A férje talán?

—Joga van hozzá, de a tetemetek köteles bemutatni a körzetileg illetékes papnak. Ha azonban nem akarja ezt, akkor a pap öli meg, vagy annak valamelyik embere. A pap köteles örködni ugyanis a körzet népességének helyes nemi arányán! Ez a helyi plébános dolga mindig. Fontos, hogy ne legyen sokkal több nő arrafelé, mint férfi. Ezokból nyilvántartást vezet minden nőről, hogy hányszor szült már fiút, és hányszor lányt, és egyáltalán, hány fiú- és hány lánygyerek él abban a családban! Az a szabály, hogy egy nő szülhet akárhány fiút, ellenben leányból legfeljebb eggyel több élhet a családban, mint fiú. Tehát ha egy nő elsőnek leányt szül – s ez majdnem mindig így van – akkor semmi vész, hagyják élni. Ha azonban másodikra is lányt szül a feleség, akkor általában elpusztítják az újszülött kislányt, kivéve ha a pap úgy dönt, hogy a nagyobbik leány kevésbé előnyös, mint a kicsi.

—A pap dönt úgy, nem a férj?! - ámult Sztojmán.

—Persze hogy a pap dönt úgy, ki más! Előbb persze meghallgatja a férj véleményét is, de döntenie a pap dönt!

—Na és meddig számít kiskorúnak egy lány?

—Kiskorúnak?! Ilyesmit nem szoktunk mondani egy nőre, drágám! Egy nő mindig kiskorú! Végeredményben egy fiú is, azaz, ő pontosan akkortól számít felnőttnek amikor elköltözik otthonról, vagy nem költözik ugyan el de megnősül, vagy akkor is felnőttnek számít, ha netán lovaggá avatják, vagy ha nemességet kap. De egy nő sosem nagykorú! - sóhajtott Nagyocska. —Természetesen ha feleségül veszi valaki, onnantól nem tartozik a régi családjába.

—Na de hát így megteheti a pap, hogy mondjuk egy tizennyolc éves leányt él már csak a családban, az asszony szül egy kislányt, s a pap valamiért úgy dönt, hogy a kicsi maradjon életben, s akkor a tizennyolc éveset viszik

kivégezni?! - álmélkodott a férfi.

—Sőt – bólogatott Nagyocska – ez nem is olyan ritkaság, s ezellen gyakran a férfinak, az apának sincs kifogása, mert olyan idős leányokat már úgysem valószínű hogy feleségül vennének! Lényeg az, hogy erős törvény van rá, hogy egy családban nem élhet legfeljebb egy fővel több nő, mint ahány fiúgyerek! De mert mi nők többnyire háromszor annyit szülünk lányokból mint fiúkból, emiatt elég sok leánygyermeket elpusztítanak. S mielőtt megkérdeznéd, máris megmondom, hogy semmiképp sem tudjuk szabályozni, hogy lányt vagy fiút szüljünk, ezellen mit sem tehetünk, ez nem rajtunk múlik! Ha például egy családban három fiúgyerek van, az nagy valószínűséggel azt jelenti, hogy ott az anya már tizenkétszer szült, s ebből három lett fiú. Tehát szült mellé még kilenc leányt is, de a törvény szerint ebből csak négy maradhatott életben, mert a négy az, ami eggyel több a háromnál, ötöt tehát megöltek. Hacsak nem történt olyasmi, hogy valamelyik eredetileg életben hagyott leánygyermek meghalt valami betegségben vagy balesetben, vagy nagyon korán feleségül vették, mert akkor kevesebbet kellett megölni az utána születendőkből. De ha él egy családban mondjuk három fiúgyerek és négy leánygyerek, és az egyik kisfiú meghal, akkor azonnal jön a pap, és kijelöli, melyik legyen az a kislány, akit meg kell ölni, hogy a családban helyreálljon az egészséges nemi arány!

—Iszonyatos!

—Mint az élet maga – sóhajtott Nagyocska filozofikusan. Majd folytatta:

—El kell még mondanom mert biztos ezt sem tudod, hogy azért nem mindig kell a létszámfölötti leánygyermeket megölni. A törvény szerint ez csak a nyolc esztendősnél fiatalabbakra vonatkozik. Ha ennél idősebb korban válik valaki létszámfölöttivé, akkor hogy mi lesz vele az attól függ, hogy idősebb-e már, mint tizenöt! Mert nyolc és tizenöt éves kor között a létszámfölöttieket elküldik a táborba. Egy olyasféle táborba mint ez is itt. Egy nyolc éves gyermek már el tudja látni magát, felnővekedhet... belőlük lesznek a lotyók például. Igazság szerint majdnem mindenkiből aki itt él, lotyó lesz, mert ritka hogy egy férfi egy nőtáborból válasszon feleséget, bár nem akad nő az itt élők közül, aki boldogan hozzá ne menne bárkihez is! Nyolc évesnél fiatalabbak nem szoktak idekerülni, legfeljebb ha valami csata során sok nő özvegyül meg az ellenséges országban, s akkor őket fogolyként idehozzák, a gyermekeikkel együtt, de csak amíg el nem döntik, mi legyen velük. Ha az anya húsz évesnél fiatalabb, hagyni szokták hogy megtartsa a nyolc évesnél fiatalabb gyermekét, mert felnevelheti. Különben megölik őket.

Visszatérve azonban a családban élőkre, ha egy lány létszámfölöttivé válik, de már tizenöt esztendősnél idősebb, akkor sem viszik nőtáborba, mert úgy vélik, úgysem tudná már megtanulni a nőhöz illő helyes viselkedést azon öt év alatt ami az életéből még hátravan, márpedig merőben valószínűtlen, hogy ilyen idős lányt valaki a feleségének válasszon! Őket is megöleti tehát a körzeti plébános.

—Ezek után kitalálom, mi lesz a sorsa annak a feleségnek, aki megözvegyül! Azt is megölik, igaz? - kérdezte Sztojmán.

—Természetesen, uram! De nemcsak őt, hanem a hivatalos szeretőt is, ha meghal az ura. Hiszen hogy is élhetne tovább! Mindenkinek csak egyszer lehet a fenekébe sütni a jelet mely megmutatja, kihez tartozik... a billogozás szó szerint egy életre szól! Akár feleség, akár szerető legyen is valaki, a nőnek

legfontosabb életcélja arra ügyelnie, hogy a férje *nehogy* meghaljon, mert akkor biztos hogy ő sem él sokkal tovább! Emiatt is gyűlöljük a háborúkat! Aki a csatában megöl egy ellenséges katonát, az megöli annak a feleségét is, még ha nem is látja mert messzire van tőle... a szabály ugyanis az, hogy ha a körzeti plébános három hónapig nem lát egy férfit, akkor halottnak nyilvánítja, és megöli a feleségét, szeretőjét, lányait!

—A fiait nem?

—De, ilyen esetben a fiait is, amennyiben tizenöt évesnél fiatalabbak. Különben nem öli meg őket, hanem a legidősebb örökli a vagyont. Ha mind fiatalabbak tizenöt évesnél, akkor a vagyont az egyház részére elkoboztatik.

—Hát akkor mondható, hogy a férfiak itt tizenötévesen nagykorúak.

—Igen, bár amíg az apjával él, azt kell tegye amit az mond neki.

—Iszonyú sorsotok van nektek nőknek!

—Nekem most már jó lesz melletted... csak meg ne halj! - simult hozzá Nagyocska.

—Ez momentán nem igazán áll szándékomban.

—Momentán? - kérdezte vissza tétován Nagyocska, mert ezt a szót sem ismerte.

—Pillanatnyilag.

—Később se óhajts meghalni, ha szabad kérnem...

—Kívánságod parancs, hercegnőm!

—*Hercegnőm?! Hogy is lehetne egy nő – herceg?! -* ámult a lány.

—Miért, hát itt csak a férfiaknak van nemesi rangjuk?!

—Tulajdonképpen igen. Azaz, a nőknek mindaddig nincs, amíg férjhez nem mennek. Addig csak mintegy megelőlegezett rangjuk van, mert hát kiderülhet, hogy valamiért létszámfelettivé válnak, és milyen kínos is volna nagy tiszteletet adni egy nőnek, amikor egy hét múlva esetleg el kell vinni őt, hogy visszaadja a vasát a közösségnek, az meg erre elkezd sírni, hisztizni, megalázkodni, s ezzel megalázza mindazokat a férfiakat is, akik eddig tisztelettel viseltettek iránta... nem, egy nőnek lényegében nincs rangja, mert ha rangos családból származik is, de ez nem sokat jelent. Még sosem hallottam például, hogy valaki is olyasmit mondott volna, hogy *hercegnőm...* bár szó se róla, szépen hangzik! - és Nagyocska elábrándozva meredt a távolba.

Ábrándozásának azonban hamar vége szakadt. Kezdek gyülekezni a táborbeli népek.

Mindjárt elsőként maga a püspök tisztelte meg őket előigyekvésével. Persze olyan *igazán* nagyon nem igyekezett – az nem fért volna össze a méltóságával! De nem volt rossz kedve, mert még mosolyogva humorizált is:

—Ez aztán igazán hosszúra nyúlt pisilésnek sikeredett, fiam!

—Sajnálom hogy megvárakoztattalak, de gondoltam ha már úgyis kiléptem a betegszobámból, hát elintézem ezt is.

—De jól meggondoltad? Ne feledd, nem szabad nagyon kötődni egyetlen nőhöz sem, mert az gyengeségünk forrása lehet!

—És örömeink forrása is! - kottyantotta közbe Nagyocska.

—Te csak ne szólj egy szót sem, örülj mint a funxi az indájának, és hallgass!

—Bocsánat, de nem tehetem, nekem ugyanis mint Sztojmán herceg szeretőjének alapvető női kötelességem, hogy minél serényebben szolgáljam az én jótevőm érdekeit, ennek fényében pedig kifejezetten akkor vagyok udvarias,

ha minden részletre kiterjedően tájékoztatom őt mindenről amit csak tudok, s ami máskülönben talán elkerülné a becses figyelmét, akkor lennék tehát modortalan, ha most befognám a számat, holott ha kinyitom, abból fontos ismeretekre tehet szert, mely csakis javára válhatik!

—Miféle fontos ismeretről locsogsz itt, te asszonyállat?!

—Hát hiszen nem úgy van-e, hogy most is felhívtam az én nagyuram figyelmét arra, hogy a nők nemcsak gyengeség, de öröm forrásai is lehetnek?!

—Mintha ezt nem tudta volna a fecsegésed nélkül is! Hiszen ez nyilvánvaló!

—Maglehet hogy tudta, de amennyiben ez annyira nyilvánvaló, úgy az esetben te püspök úr kifejezetten megtévesztő tájékoztatást adtál Sztojmán hercegnek, egyoldalúan tájékoztattad őt, kizárólag a rossz oldalát emlegetve fel a nőknek, s így megkockáztatom, hogy bármi más témában is csak nagyon óvatosan szabad az én drágámnak figyelembe venni a te véleményedet, mely a legnagyobb jóindulattal sem nevezhető pártatlannak!

—Hát ez a pofátlanság már hallatlan! A leghatározottabban azt javaslom, fiam, hogy feleségül ne vedd ezt a pökhendi, úrhatnám nőszemélyt, aki nem tudja hogy hol a helye! Sőt, szeretőnek sem!

—Na, legalább már személynek neveztél bennünket nőket... - mormogta jól hallhatóan Nagyocska.

—Miféle személynek, nőszemélynek talán!

—A nőszemély is személy...

—De csak nő!

—Épp emiatt képes boldoggá tenni férfiakat... kétlem ugyanis, hogy a veled való ágybabújás is okozna annyi örömet majd az én drágámnak, mint amiben mellém bújva részesedik majd!

—Ezt a pimaszságot! - és a püspök keze a kardmarkolatra csúszott. Ezt látva Nagyocska rögvést becsusszant Sztojmán háta mögé... de Sztojmán is előrelépett, s az ő keze is a kardja markolatára tévedt. Ez szinte ösztönös mozdulat volt a részéről.

—Nagyocska az én szeretőm, nem a tied, nincs jogod megölni!

—De megérdemli!

—Tisztázzunk valamit: akár megérdemli valaki, akár nem, ez az *én* birtokom, tehát *én* fogom eldönteni, meghaljon-e vagy sem!

—Fiam, te mindigis hű gyermeke voltál egyházunknak, nem értem mi lelt most téged, régebben ennél sokkal kisebb ellenszegülésért is kivégeztettél nőket! Sőt, hiszen nemcsak nőket, még férfiakat is!

—Semmi nem változott, atyám - most is épp ezt teszem majd! De hát most szólj: ellenem szegült-e Nagyocska?! Ugye hogy nem! Csupán a való igazat mondta! Ugyanis én magam sem kétlem, hogy lényegesen több öröömöm telik majd a vele való enyelgésben, mint ha a te testedet ölelgetném, ami, már megbocsáss, jóval hájasabb, hogy más egyebekről ne is beszéljek...

—Úgy van, ne is beszélj! Egyáltalán, hogy kerülhet szóba ilyen téma, nem vagyok én *buzi*!

—Mindenesetre szeretném kihangsúlyozni, hogy Nagyocska az én szeretőm, és nagyon nem szeretném, ha valaki megölné, vagy akárcsak meg is verné, mert az ezt elkövető illetőt kénytelen lennék azon pillanatban kardélre hányni! Ha valakinek baja van Nagyocskával, vagy akármelyik másik emberemmel vagy nőmmel, egyetlen dolgot tehet csak: bepanaszolja nálam! Aztán majd én

döntök. Panaszkodni lehet. Verni és megölni őket nem.

A püspök nagyot fűjt.

—Jól van, jól van, bánomisen, úgysem sokáig látom majd ezt a pimasz asszonyállatot...

—Hadd legyek inkább újra nőszemély asszonyállat helyett, az jobban tetszik! - kotyogta közbe Nagyocska, de a pap nem figyelt rá.

—Mindenesetre őszintén csodálnám, ha sokáig el tudnád viselni... mert most még tart az újdonság varázsa, de majd néhány nap múlva...! Hiszen ez sem tudhat többet az ágyban vagy másutt, mint más nők...! És akkor egykettőre vége lesz, ahogy téged ismerlek... de úgy kell neki! Na szóval nem miatta vagyok itt, ez igaz. Nem is idegesítem magamat miatta. Hogyisne! Ott tartottunk, hogy Hoszkon hercegről szerettem volna a véleményedet kikérni.

—Miért, mi olyan érdekes abban a Hoszkon hercegben? - kérdezte azonnal Nagyocska.

—Neked ehhez semmi közöd! - förmedt rá a pap.

Igen ám, de Nagyocska nem feledte, mennyire kihangsúlyozta neki Sztojmán, hogy kergesse az idegbajba a beszélgetőpartnereit, mert ő Sztojmán *semmit* nem tud, s esze ágában sem volt emiatt meghátrálni a pap előtt. Különbén is utálta a papokat, mint lényegében minden más nő is. Hogyisne utálta volna őket, amikor félhetett tőlük! Kifejezetten élvezte, hogy most idegesíthet egy papot, sőt, egy főpapot, s még hozzá nemcsak büntetlenül, mert megvédi őt egy hatalmas herceg, de még épp ez a kötelessége is, a pap idegesítése! Így szólt hát:

—Hogyne lenne közöm Hoszkonhoz vagy bárkihez! Mindenhez közöm van, nagyonis, még hozzád is!

—Megörültél?!

—Nem, csak szerető lettem! Egy szeretőnek alapvető érdeke hogy urát szolgálja, persze ez kötelessége is, de érdeke is, hiszen mi is lenne velem ha Sztojmán herceg meghalna, tudod te is hogy mi lenne velem, azaz nekem nagyonis tudnom kell, mibe akarod belerángatni barátocskám – bökte mutatoujját szinte fenyegetően a püspök melle felé – mert ha tudom miről van szó, akkor tudok tanácsot adni az én drágámnak!

—Sokra is megy azzal majd!

—Lehet, hogy semmire nem megyek vele – bölintott Sztojmán – de az is lehet hogy igen, mindenesetre nem áll semmiből sem megpróbálni, mert nem kerül pénzembe, hogy meghallgassam bárki véleményét is! Kezdj csak bele!

—Mibe?!

—Bökd már ki, hogy mi a bajod azzal a Hoszkonnal! Négyes ikreket szült tán férfi létére?! - követelte a választ szemtelenül Nagyocska.

—Hát ez, ez...

—Tudom, tudom, hallatlan, meg pimasz, meg minden ilyesmi! Na monddog vagy nem monddog?!

—Te ezt tűröd?! - kérdezte szenvedő képpel Sztojmánt a püspök.

—Vak vagy tán, hogy nem látod, hogy tűri?! - szólt gyorsan Nagyocska.

—Atyám, kérlek dönts már el végre, hogy Nagyocskához jöttél vagy hozzám, és hogy vele beszélgetsz-e vagy velem, leginkább pedig hogy Hoszkonról akarsz-e beszélgetni, vagy Nagyocskáról! Mert már nagyon unom, hogy a szeretőm a téma előtted, s nem a fontosabb dolgok. Ha ennyire tetszik neked

hogy állandóan ő jár az eszedben, miért nem tetted meg már jóval korábban te magad a szeretődnek?!

—Én, pap létemre?!

—No igen, azt nem tehetted, a papoknak mint az köztudomású, meg van tiltva a szeretőtartás, de még feleségeik sem lehetnek – szólt gyorsan Nagyocska, főleg hogy Sztojmán is megtudja ezt – és attól tartok hogy mert neked meg van tiltva a kukacod használata, emiatt szeretnéd arra rábeszélni az én drágámat, hogy ő se használja a magáét arra, amire pedig az való! De Sztojmán herceg sokkal eszesebb annál, hogy át ne látna a fondorlatodon!

—Na, tehát mi van Hoszkonnal?! - követelte Sztojmán. S erre a pap beszélni kezdett, el is feledkezve róla, hogy eredetileg azt akarta kicsikarni, hogy Sztojmán mondjon elsőként véleményt Hoszkon hercegről:

—Hát az úgy van fiam, hogy Hoszkon herceg úgy akarja megnövelni a támogatóinak a számát, hogy erkölcstelenséggel kívánja jutalmazni őket! Én ugyan nem hiszem, hogy így is elegendően állnának az oldalára ahhoz, hogy eredményesen léphessen fel királyunkkal szemben holmi trónkövetelőként, de ahhoz már most is elegendő az ereje, hogy megtagadja az adófizetést. Mindez persze világi ügynek tűnik, de pontosan attól kezdve nem az, hogy Hoszkon kijelentette azt az erkölcspusztító útálatosságot, hogy véleménye szerint soha nem a papoknak kell eldönteniük, melyik gyermek legyen létszámfölötti, hanem ilyen esetben kivétel nélkül mindig csak és kizárólag az apa döntsön! Ez nyilvánvaló beavatkozás az egyház legbelsőbb szent ügyeibe, amit nem tűrhetünk!

—Hát azért ez talán mégsem annyira csak az egyház belső ügye – szólt közbe Nagyocska – elvégre ez nagyonis ügye az apának is, de a nőknek is!

—Dugulj már el, ki kérdezett téged?!

—Senki, de most is csak asszonyi szolgálatomat teljesítem, amikor felhívom uram figyelmét arra, hogy hazudsz, félre akarod vezetni őt, mert olyasmit nevezel az egyház belső ügyének, ami nem az! Mert ez persze valóban egyházi ügy, de világi ügy is, s mert mindkettő, emiatt *közügy*!

—Na csak kerülj a kezem közé, megkeserülöd!

—De *nem* fog a kezed közé kerülni! - szólt Sztojmán határozottan.

—Pedig megérdemelné, mert nem én hazudok hanem ő – ugyanis ez a hitvány fehérccseléd holmi „asszonyi szolgálatot” emleget, pedig erről szó sem lehet, mert ha lesz is szerető hamarosan, de arról szó sincs, hogy feleség is lenne, tehát nem asszony!

—Én magam úgy vélem – válaszolta erre tünődve Sztojmán – hogy ami a lényegét illeti, minden hivatalos szerető feleség, csak másképp nevezik őket. Hogy is ne lenne így, amikor pontosan ugyanazt kell tenniük, mint egy feleségnek! Na de ne is erről beszéljünk, azt mondd inkább atyám: mit vársz most *tőlem*?!

—Még nem hivatalosan közzétett hír, de biztos helyről tudom, a legfelsőbb körökből, hogy a Vér Őrzője szent háborút kíván indítani Hoszkon ellen. Ez természetesen királyunk legteljesebb támogatásával találkozok, a baj az, hogy ez a „legteljesebb támogatás”, nos, ez az ismert okok miatt nem is olyan túl sok, s emiatt a Vér Őrzőjének titkársága megbízott engem – s gondolom más püspököket is – hogy előzetesen tájékozódjam a befolyásosabb nagyurak hajlandósága felől, résztvennének-e egy ilyen hadjáratban! Illetve, a részvétel

egy pillanatig sem lehet kétséges, ez mindenkinek szent kötelessége, a kérdés csupán az, e részvétel mekkora haderővel történik!

—Aha, szóval királyunk nem érzi elég erősnek magát Hoszkon ellen.

—Úgy van.

—Az ismert okok miatt. Hm-hm! - dűnnyögött Sztojmán.

Nagyocska tudta a kötelességét, s azonnal közbevágott.

—Nem csodálom ezt. Mint azt mindenki tudja, királyunk csak a nevében nagy! Bár ez nem is igaz, nagy ő másban is, például a pazarlásban... hogy mást ne is mondjak, olyan oszlopcsarnokot építtetett a palotája elé, ami önmagában is másfél kilométer hosszú! Efféle örületes pocsklás mellett nemigen maradhat pénze hadseregére...

—Elhallgass te szemtelen lotyó!

—Tévedés, már nem vagyok lotyó!

—Akkor is hallgass el, mert nem erről van szó! Egyszerűen királyunknak sok ellensége van, ügyelnie kell más országokra is, meg aztán nem olyan zsarnok ő mint egyesek, hogy kiszipolyozza a népet, megtömve a kincstárát mások veritéke árán! Az oszlopcsarnok meg csak ne szúrja a szemedet, nem került ám olyan sokba, miért is került volna, amikor jórészt nők építették, akik másképp henyéltek volna!

—Szóval nem a férfiak, de a nők veritékéből tömte ha nem is a zsebét, de a palotáját! Ha nem is pénzzel, de oszlopokkal! - felelt Nagyocska.

—Mint mondtam, ez nem került pénzbe! Királyunk nem olyan, hogy ilyesmire költse a pénzét, tudja ő, hogy van annak sokkal fontosabb helye is, például isten dicsőítése!

—Aha, tehát templomokra költi? - kérdezte Nagyocska.

—Adakozott kegyes célokra is sokat, igen. Be is kerül majd a mennybe, nem úgy, mint te!

—És hogy is hívják őfelségét, aki ennyire nemeslelkű? - kérdezte Nagyocska, felhasználva a jó alkalmat. Az ő tudatlanságán nem fog csodálkozni a pap, de így megtudhatja legalább a király nevét Sztojmán számára!

—Felséges királyunk neve: Ruár! Látod milyen hülye vagy, ezt sem tudtad, akkor minek szólsz bele a politikába!

—Én egészen más véleménnyel vagyok Nagyocska észbeli képességeiről... - mosolygott elégedetten Sztojmán, és megsimogatta a leány fejét, amit az nagyon szívesen fogadott, majdnem dorombolni kezdett. Ellenben megszólalt:

—Szerintem úgy illene, hogy akkor most nyúljon mélyen a zsebébe az egyház, és fizessék a papok a hadjáratot, ha már egyszer Ruár király oly sokat költött rájuk! Már amiatt is, mert Hoszkon nem Sztojmán herceg uralmát fenyegeti, hanem a király uralmát, és nem Sztojmán, hanem a papok törvényeit óhajtja megváltoztatni!

—Én Sztojmán herceg véleményére vagyok kíváncsi, nem egy valahai lotyó locsogására!

—Biztosíthatlak róla atyám - felelte Sztojmán - hogy minden erőmmel a Jóra törekszem, s arra, hogy semmi ne történjék közelemben s tőlem távolabb sem, ami erkölcstelen, rossz, hitvány, kegyetlen és gonosz!

—Ezt megnyugodva hallom fiam, bár tulajdonképpen egy pillanatig sem fordult meg a fejemben olyasmi, hogy Hoszkont támogatnád.

—Nincs szándékomban ilyesmi. Nem értek egyet azzal az állításával, hogy az

apának joga lenne kiválasztani valamely leánygyermekét arra a célra, hogy azután az a gyermek megölettesék. Semmi kételyed ne legyen afelől kérlek, hogy ez a lehető legmesszebbmenőig ellentétes belső meggyőződésemmel!

—Ah, kiváltképpen örvendek határozott állásfoglalásodnak, mely mély erkölcsi érzékről tanúskodik, olyanról, mely sajnos sokakból hiányzik!

—Igen, ezt határozottan így gondolom. Hogy azonban résztveszek-e a háborúban, s pontosan mekkora fegyveres erővel, az még számos részletkérdéstől függ, mindezt nem dönthetem el itt és most, már amiatt sem, mert a balesetem miatt nagyon fáradt és gyenge vagyok, úgyhogy ne is tarts fel kérlek, intézzük el gyorsan, hogy Nagyocska hivatalosan a szeretőm legyen, aztán szeretnék visszavonulni pihenni, és, természetesen, Nagyocska jelenlétét is élvezni.

—Fiam, igazán nem akarom ezt a szemtelen fehércselédet védeni, de emlékeztetek rá, hogy a billogozás után joga van a nőnek két hétig mentesülni a szerelmi szolgálat alól, hogy sebe begyógyuljon! Tényleg nem amiatt mondom hogy őt védjem, de helyes volna, ha katonáid azt látnák, hogy uruk képes bölcs önmérsékletet tanúsítani!

—Én azt hiszem ebben az esetben Nagyocska igazán nem bánja, ha el kell viselnie bizonyosfokú kényelmetlenséget...

—Nem, nem, igazán nem, elviselem én, boldogan! - bizonykodott a leány.

—...ám megnyugtathatlak téged is és őt is, hogy nem erről van szó, egyszerűen azt akarom, hogy kiszolgáljon mindenféleképpen ha szükséges, mert inkább bízom meg benne, a szeretőmben, mint másban! Neki például nem állhat érdekében engem megmérgezni... - azzal Sztojmán körbenézett. Úgy látta, mostanára talán mindenki idegyülekezett. Bár nem jöttek egészen a közelükbe, illő távolságban megálltak a nők is, férfiak is, hagyták, hogy a két nagyúr, Sztojmán herceg és a püspök, nyugodtan beszélgethessenek egymással.

Jó kétszáz katonát láthatott Sztojmán, bár nem számolta meg őket, csak megbecsülte a számukat. Nőből sokkal kevesebb volt, őket könnyen megszámálhatta: mindössze tizenheten voltak. A többi nyilván lemeszárolták a lázadás során. Ám ezek csak azon nők voltak, akik úgy első pillantásra egészségesnek látszottak, legalább annyira, hogy a saját lábukon vándorolhattak ide. Mert kissé távolabb egy szekér közeledett, amit egy Sztojmán számára teljesen ismeretlen, furcsa állat húzott, ami úgy nézett ki, mint egy nyolclábú hernyó, s e szekéren bő kéttucat nőt láthatott a férfi, némelyik iszonyatosan össze volt verve, s nagyon valószínűnek tűnt, hogy mindegyiknek törött legalább az egyik lába, különben nem hoznák őket szekéren. Kartörés nem lehetett ehhez elég, mert a saját lábukon közeledő nők közül is látott kettőt Sztojmán, akiknek sínbe volt téve a karja – ezalatt azt kell érteni, hogy egyik karjukhoz egy bot volt kötve.

Mindezen nem csodálkozott. Azon már jóval inkább, hogy hozzá legközelebb magát Kördülárt pillantotta meg, de nem ám akárhogyan, hanem úgy, hogy testőre egy nőt tart a karjaiban! Még hozzá olyat, aki kifejezetten idősnek tűnt a többi nőhöz képest – Sztojmán becslése szerint lehetett legkevesebb harminc éves, de talán negyven is! E nő volt a legrozogább állapotban, neki mindkét karja törött volt, egyik szeme eltűnt egy hatalmas véraláfutás mögött, és csurom vér volt a ruhája. Vagyis inkább a rongyai. És

Kördülár le sem tagadhatta volna, hogy gyengéd érzelmekkel viseltetik iránta, erre utalt már az is, hogy egyáltalán a karjaiban hozza, de az is, ahogyan ránézett, ahogy vigyázva lépked, nehogy holmi rázkódással, megbotlással fájdalmat okozzon a nő törött karjainak...

Pedig tulajdonképpen nem lett volna muszáj vinnie, mert e nőnek a lábai így első pillantásra rendben levőnek tűntek.

Sztojmán úgy gondolta, valami rendkívüli készülődik! Már amiatt is, mert eddig csupa fiatalkát látott a táborban – hogy kerül ide hát egy ilyen idős nő?! Na de szerencsére senki nem kényszeríti őt, hogy elsőként szólaljon meg... úgy döntött, rábízza a beszédet Kördülárra.

Mégsem Kördülár szólalt meg elsőnek. Hanem a püspök.

—Hát ezt meg mire véljem, hogy merészelted kiszedni a kínzókamrából a foglyot?!

Kördülár erre meg sem szólalt amíg közvetlenül Sztojmán elé nem ért, s csak akkor válaszolt:

—Én Sztojmán herceg testőre vagyok. Az ő utasításait követem. Ő pedig azt parancsolta, hogy mindenki gyülekezzék ide, s külön kihangsúlyozta, hogy a „mindenki”-szó különösképp a nőkre vonatkozik! Eképp cselekedtem tehát. Gondolom senki nem vitatja, hogy akit a karjaimban tartok, az egy nő!

—Ehhez nem volt jogod, ez a nő a Szentségi Hatóság foglya, nem is értem, miként...

—Aként – vágott a szavába Kördülár – hogy Sztojmán hercegnek vannak hű emberei, akik tudják, hogy én magam is a herceg hű embere vagyok, s emiatt engedelmeskednek nekem! Van szerencsém közölni, hogy percekkel ezelőtt ötven katonával a fogdához vonultam, és hamar meggyőztük az ott őrködő négy szentségi gárdistát róla, hogy jobb, ha kiadják nekünk e lányt!

—Még hogy lányt, ez vénasszony! És ez felháborító! Miként merészelhetted!

—Úgy, hogy volt jogom hozzá. Hogy is ne lett volna, amikor ez itt Sztojmán herceg birtoka! Avagy tán te parancsolsz a herceg birtokán?!

—Na majd mindjárt meglátjuk, mit kapsz ezért a hercegtől!

—Mit kapnék, semmit, legfeljebb dicséretet, amiért teljesítettem a parancsát!

—Vidd azonnal vissza, azonnal, hallod-e!

—Nem tehetem. Más dolgom van.

—Ellene szegülsz az egyház akaratának?!

—Nem szegülök ellene hercegem akaratának! És ő azt parancsolta, hogy süsssem a szeretője fenekébe a jelét. Minden egyéb csak ezután következhet a számomra – hacsak természetesen hercegi uram mást nem parancsol!

—De nem fog! Nem parancsol mást, de nem ám! - szólalt meg gyorsan Nagyocska.

—Nem, valóban nem parancsolok mást! - szólt Sztojmán is. —Bár – tette hozzá – az eset kétségkívül figyelemre méltó! És érdekes!

—Mi ebben az érdekes, egyszerűen túlbuzgó a testőröd, csodálom is, miként elégedhetsz meg egy ilyen ostoba fajankóval! - zsörtölődött a pap. —Különb en is nyugodtan visszaviheti a nőt, Nagyocska feneke megvárja azt, még örül is ha később égeti a tüzes vas, aztán meg valahová úgyis le kell tegye a foglyot, másképp hogyan billogozza meg a szeretődöt?!

—Van egy ötletem. Nem kell letegye a foglyot, mert majd én átveszem tőle, amíg Nagyocskán ügyködik! Szenvedett ez már eleget, nem hiányzik neki,

hogy a kemény talajon feküdjön! - és Sztojmán egy könnyed mozdulattal a saját karjaiba emelte a nőt. —Remélem – szölt eközben, Kördülár szemébe nézve – Nagyocska megbillogozása után viszont részletes magyarázatot hallok róla, mivel érdemelte ki e nő Kördülár úr kitüntető figyelmét!

Erre azonban megszólalt Nagyocska.

—De drágám, hát hiszen ez egészen nyilvánvaló! Lehetséges volna, hogy nem ismerted fel e nőben Kördülárnét, Kördülár úr feleségét?! Hiszen korábban többször is találkoztál vele biztos, ha egyszer Kördülár úr régóta a testöröd! Bár azt hiszem tudom már, miért nem ismerted fel – persze, milyen buta is vagyok, igen, nem csoda hogy nem ismerted fel, hiszen most nagyon össze van verve, csúnya, nagyon megkínózhatták, aztán meg már legalább egy éve nem láttad őt, mert annyi ideje ismerem, azóta nem láthattad, igen, meg egy olyan nagy úr mint te, nem is valószínű, hogy sokat törődne akár a főembereinek a feleségeivel is, igen, persze, minden világos, ezért nem ismerhetted fel... de ő akkor is Kördülárné, úgy ám! Legalábbis a *valahai* Kördülárné, mert nekem elmesélte, hogy...

—Senki nem kíváncsi a locsogásodra, dugulj már el mert beléd rúgok! - kiáltotta a pap.

—Püspök úr, szerinted én senki vagyok? - kérdezte vissza Sztojmán.

—Mi, hogy te, fiam?! Dehogyan vagy te senki, hogy is volnál az!

—Most mondtad, hogy senki nem kíváncsi Nagyocska szavaira. Én kíváncsi vagyok rá. Érdekel, hogy mi folyik a rám bízott egyik nőtáborban! Tudtommal egyszer már említettem volt becses személyednek, hogy itt minden úgy kell történnék, ahogy azt mondom! Tehát ahogy *én* mondom, és nem *te*! Mondd, mit szólnál, ha meg szeretném szabni neked, miként imádkozz az egyik templomodban?! Ugye, nagyon furcsállanád és megsértődnél?! Tartsd ezt észben kérlek, és ne szólj bele abba, mit miként intézek a fennhatóságom alá tartozó egyik területen!

—De ez a papság foglya!

—*Minden* fogoly az enyém, aki az én birtokomon van. Mindegyik. Kivétel nélkül.

—Ez egyáltalán nem igaz, te világi uraság vagy, emiatt nem vagy illetékes egyházi ügyekben!

—Persze hogy nem. Most hallok azonban először róla, hogy egy nő olyan fontos lehet, hogy egyházi ügynek minősül! - és Sztojmán hangja csepegett a gúnytól. —Avagy tán szent egyházunkat akkora rettegésbe ejti egyetlen nő, hogy fél tőle?! Nézd meg, én a karomba is merem emelni, és nem félek attól, hogy szíven szúrna!

—Egészen másról van szó, de ezt nem szeretném nyilvánosság előtt kitárgyalni!

—Attól tartok az eddigiek alapján, hogy te azt a dolgot amiről szó van, egyáltalán nem szeretted volna velem megtárgyalni, azaz nemcsak a nyilvánosság előtt titkoltad volna el, de előlem is! Különbem nem igyekeztem volna holmi „magánfogolyként” kezelni Kördülárnét, hanem szólsz nekem róla, mi a helyzet ezzel a nővel! Emiatt aztán nagyon sajnálom, de most már kénytelen leszel itt és most tájékoztatni engem mindenről!

—Nem vagyok erre „kénytelen”, mert ha te nagy úr vagy is, de nem vagy az egyházi felettesem!

—Ez teljesen igaz. Megfelelkezel azonban róla, hogy ha nem ismerem az ügy egyházi vonatkozásait, akkor én vagyok kénytelen, tudniillik kénytelen világi ügyként kezelni az esetet! No és ezesetben természetesen helyesnek látszik kikérni a tanúvallomásokat, minden kis hírt beszerezni amit csak lehet, azaz nemcsak kíváncsi vagyok arra, mit tud Nagyocska, de egyenesen felszólítom őt hogy mondjon el mindent amit csak tud, ez egyenesen feltétele annak, hogy valóban a szeretőmmé fogadjam! Mondjon el tehát mindent még a billogozása előtt, most, azonnal, mert lehet hogy később a fájdalomtól már nem emlékezne mindenre olyan jól!

—Parancsodra, drágám! - kezdte a lány. —Szóval, az úgy van ám, hogy ez a nő az én egyik legjobb barátnőm! Nagyjából egy éve érkezett a táborba, és sokan a nők közül nagyon undokul bántak vele, mert irigyelték, ő ugyanis már a korából láthatóan is, eddig nagyon szerencsés volt, mert feleség volt, és elmondta hogy nem is akárkinek de egy nagy vitéznek volt a felesége, volt igazi neve is hát, az tehát hogy Kördülárné, és soha nem is volt táborbeli nő, mert ő odakint élt, és már tizennégy évesen feleségül vette őt Kördülár úr, és elmesélte hogy nagyon jól élt a férjével, aki nagyon szerette őt, csak az volt a baj, hogy nem volt képes a férjének fiút szülni! No és mint az köztudomású, ilyen esetben cseppet sem ritkaság, hogy a férj megöli a feleségét, hogy újranősülhessen. Joga van megölni a nőt, ha az ötödszörré sem szül fiút, bár néha előbb is megteszik valami ürüggyel. De Kördülár ezt nem tette, csakhogy hiába, mert amikor tizedszerre is leányt szült, elvitték őt a papok!

—Mert akkor is leányt szült? - kérdezte Sztojmán.

—Persze, mi másért?

—Hm, hm! Szomorú! - bólogatott Sztojmán.

A hümmögést hallva Nagyocska megértette, hogy ezt kissé ki kell részleteznie.

—Mert ugye mi mást is tehettek volna, amikor törvény van rá, hogy az olyan nőt aki tizedjére sem szül fiút, le kell selejtezni! Azt ugyanis a szentatyák szerint megszállta valami sátáni erő, mely azon igyekszik, hogy elgyengítse a világot, a nőiség szennyével megrontván azt! És így esett, hogy amikor egyik nap Kördülár hazatért, már otthon sem találta a nejét, azt a távollétében elvitték a papok.

—Miért nem a jelenlétében?

—Hát nekem azt úgy mesélte Kördülárné, hogy azt egyszerűen nem merték. Mert Kördülár nagyon jó harcos, és mindenki félt tőle a környéken, de nemcsak amiatt mert jó harcos, de amiatt is, mert teljesen örült, ugyanis mindenki látta rajta, hogy annyira szereti a feleségét, ami már nem normális! És annak ellenére szereti, hogy az nem képes neki fiút szülni! Attól féltek, esetleg nem engedné elvinni a táborba a nőt, és el szeretnék volna kerülni a ramazurit.

—Aha.

—És hát azon se csodálkozz kérlek, hogy mostanáig életben maradt, mert előbb természetesen más táborban volt, aztán persze ideküldték, hogy e gyűjtőtáborban várja meg a döntést, hol kell visszaadja a vasát a közösségnek, de mert e táborban majdnem minden nő ilyen, azaz halálra ítélt, leselejtezett, idekerült ő is. Kevés nő van csak itt, aki nem ilyen, mint például én is, aki lotyó voltam amíg meg nem tiszteltél a figyelmeddel, szóval

idekerült, de aztán jött a felkelés... én nem tartottam a lázadókkal, de ő igen, mert úgysem volt semmi vesztenivalója már...

—Értem. Na de mi történt azután?

—Azt én már nem tudom, eddig azt hittem, meghalt.

—Akkor szólaljon meg most már talán Kördülár is! - pillantott Sztojmán a férfira.

—Valóban nagyon szerettem. - húzta ki magát a férfi. —És szeretem még most is. Attól kezdve hogy elvitték tőlem, én egyszerűen nem éltem, s ha éltem mégis, csak azért, mert reméltem, hogy valaha még megtalálom. Próbáltam kideríteni, hová vihették, de nem sikerült. Sok táborba elmentem, megkeresni őt, de sehol sem leltem – persze a legtöbb helyen szóba se álltak velem. Itt is jártam, de akkor még nem volt itt, vagy ha mégis, hát letagadták. És emlékezz csak rá uram, bár már korábban is ismertél engem, de csak azidőtájt jelentkeztem a testőröknek, s épp amiatt, mert a kíséretedben bejáratos lehettem sok nőtáborba, mert te gyakorta megfordultál ezeken a helyeken, amikor a nőket vizsgáztattad... és én reméltem, hogy egyszer majd rálelek újra az én drágámra... reméltem, hogy még életben lesz...

—Aztán mit akartál tenni ha megleled, hiszen már nem a feleséged, ő már hivatalosan halott! - förmedt rá Kördülár a püspök.

—Azt, amit most teszek! - húzta ki magát keményen Kördülár. —Most utolsó szolgálatomként megteszem még, hogy megbillogozom Nagyocskát, azután azonban kilépek a herceg úr szolgálatából, és az én édesemmel együtt elhagyjuk a tábort.

—Aztán miből élsz meg úgy, mi?! Törvényen kívüli akarsz lenni?! Mert még ha sikerülne is innen eltávoznod vele együtt, senki nem élhet lesejteztet nővel, ha ez valahol kitudódik, a helyi plébános jelenteni köteles...

—Tálalok én olyan helyet, ahol nem kell törődnöm senki spiclikedésével.

—Ugyan hol?!

—Felkerekedem vele együtt, nekivágok a sivatagnak, és megkeresem a Boldog Völgyet, ahol korlátlan mennyiségben van vas!

—Meg akarsz döglenni vele együtt?!

—Az is jobb, mint nélküle élni... de meg az is lehet, hogy nekünk sikerülni fog!

—Tényleg teljesen örült vagy, de erre a hülyeségre kár is több szót vesztegetni: hiszen úgysem viheted ki a táborból! Tilos, ugyanis.

—Megpróbálhatja bárki hogy ebben megakadályozzon, de ez esetben megismerkedik a kardommal.

—Szóval törvényen kívüli lázadó akarsz lenni! Tudod ugye, hogy amit most teszel, az nyílt ellenszegülés minden isteni és emberi törvénynek?!

—Ha egy törvény megakadályozza, hogy együttmaradjanak azok akik szeretik egymást, az rossz törvény, tehát nem is hozhatta isten, csak maga az ördög!

—Eretnekség!

—Nem, csak józanság és emberség. De idefigyelj püspök úr, tudd meg, hogy engem nem is érdekel, hogy mit beszélsz, mert itt nem te vagy az úr, hanem Sztojmán herceg! Én most megbillogozom Nagyocskát, s amíg ezt megteszem addig megkérem a herceg urat, hogy döntse el, miként rendelkezik az ügyemről: hagy-e békében eltávozni a feleségemmel, vagy sem! Mert erről le nem mondok. Én neki mindhalálig tartó hűséget esküdtem, de ezalatt nem

azt értettem, hogy addig leszek hű amíg megölik, hanem hogy igyekszem a halálát tőlem tellően elodázni is! És én senki kedvéért nem leszek esküszegő! Gyere ide, Nagyocska!

A leány máris odaugrott a parázssal teli tepszi mellé.

—Mindenekelőtt – szölt Kördülár – szeretném bocsánatodat kérni, amiért a vérlopás miatt úgy megvertelek. Nyilván nem volt igazam, ha egyszer maga Sztojmán herceg is megbocsátott neked, sőt ennyire kitüntetett a figyelmével! És szeretném megköszönni neked azt is, hogy a feleségem jó barátnője lettél, amikor sokan csúnyán bántak veled.

—Hát, ööö... izé... mit is mondhatnék erre?! - hebegte a leány, akit Kördülár e szavai egészen megleptek.

—Semmit nem kell mondanod, beszélnek a tetteid! Én nagyon bízom Sztojmán herceg bölcsességében, úgy vélem tehát hogy remek nő lehetsz, ha egyszer ilyen idősen is a hivatalos szeretőjévé választott téged! Észre kellett vegye benned a sok kiváló tulajdonságot, ami mások szeme elől rejtve maradt, amint én is megláttam ezeket az én drágámban! - nézett a Sztojmán karjaiban fekvő nőre.

És Nagyocska megértette hirtelen, hogy Kördülár e szavai, mellyel lényegében „békét kötött” vele Nagyocskával, korántsem önzetlenek: ezzel is mintegy az ügye mellé óhajtja állítani Sztojmánt! Na de ez öneki sem volt kedve ellenére, emiatt így szólt:

—Úgy ám! Úgy nézzen rám most mindenki, hogy Sztojmán herceg a hivatalos szeretőjévé fogad engem! Ez nekem igazán bámulatos megtiszteltetés, de igyekszem is megszolgálni, életem és vérem a hercegé!

—Mit merészs! - bődült el a püspök, s még egy lépést előre is lépett. —Te hitvány, beképzelt ribanc, hogy merészs! ilyesmit mondani, hiszen azt, hogy „életem és vérem” ezé meg azé, azt csak hűbéreskű letételekor mondhatja egy nemes lovag a hűbérurának! Hát mit képzelsz te magadról, hol vagy te egy lovaghoz képest! Még feleség sem vagy!

—Igen, még valóban nem vagyok feleség, de már ez sem látszik olyan lehetetlennek, mint akár percekkel ezelőtt... - és Nagyocska tűnődve nézett a távolba egy pillanatig.

—Miről beszélsz te?!

—De hiszen hallhattad az én uramat, hogy ő úgy véli a maga végtelen bölcsességében, hogy nincs túl sok különbség egy feleség és egy szerető közt, majd-hogynem csak nevükben különböznek egymástól... na de hogy válaszoljak neked: valóban nem vagyok lovag. Úgy vélem azonban, majdhogynem *több* vagyok egy lovagnál, legalábbis remélem hogy több leszek: mert itt mindenki előtt esküszöm, hogy éppúgy igyekszem életem minden pillanatában megtenni minden tőlem telhetőt a jó Sztojmán hercegért, mint egy hű lovag az uráért, de ezen felül még sokkal többet is teszek majd, mert mindazt a sokmindent is megteszem majd, amit egy feleség szokott megtenni a férjének, amit viszont a lovagok természetesen nem tesznek meg az uruknak, némely efféle feleségi kötelességet ha akarnának sem tudnának megtenni, mert e lehetőségről már születésükkor lekéstek, amikor férfi és nem nő lett belőlük... Kezdheted! - szölt hirtelen Kördülárhoz.

—Lekötözzelek, vagy elviseled a fájdalmat, anélkül, hogy elugranál előle?

—Hát izé... nagy szégyen volna nekem, ha elugranék a megtiszteltetésem pil-

lanata elől... de az sem lenne jó, ha megkötnél, mert akkor olybá tűnne, mintha nem akarnám mindezt... megvan! Itt ez a lóca, lefekszem rá, és nem kell odakötözz, de így el sem ugrok!

—Legyen ahogy kívánod!

Sztojmán azt hitte, most aztán mindjárt olyan üvöltést hall, mint még soha – ám legnagyobb meglepetésére – és nyilván másokat is meglepett ez – Nagyocska egyetlen jajsztót sem ejtett! Igaz, a teste összerándult, és a könnyei is eleredtek, ömlöttek hogy jobban sem kellett – de nem jajgatott! Holott Sztojmán azon sem csodálkozott volna, ha akár el is ájul a leány. Igaz, remegett a lába, amikor felállt a lócáról...

—Fogadd elismerésemet! Te aztán bátor nő vagy, igazi hős, hogy ezt kibírtad üvöltés nélkül!

—Kö... köszönöm a dicséretet... bár nekem az is elég öröm, hogy most már tényleg a szeretődnek tudhatom magamat! - rebegte a leány.

—Ha esetleg tudsz valami kenőcsről vagy más szerről, ami mérsékli a fájdalmat amit most érzel, akkor csak szólj, és vedd meg, nem sajnálom rá a pénzt!

—Á, most még olyan nagyon nem is fáj, majd holnap fáj csak igazán, addigra gyulladt lesz a seb!

—Mindegy, ha kell pénz gyógyszerre, csak szólj, sőt még sokkal jobb, ha Kördülárnak szólsz.

—Nono, nekem csak ne szóljon, mert én most azonnal elmegyek a táborból a feleségemmel együtt... hacsak harcra nem kényszerítesz, uram! - szólt azonnal a mogorva harcos.

—Nem engedheted el. Törvénytelen. - szólt azonnal a püspök Sztojmánhoz.

—Természetesen valóban nem követhetünk el törvénytelenséget. - bólogatott komolyan Sztojmán. —Mint azt magad mondtad korábban püspök úr, én egyházunk hű gyermeke vagyok! Ez természetesen nem jelenti azt, hogy mindenben azt kell tegyem, amit ti papok mondotok, mert öntudatos világi uraság is vagyok, eképp egy csomó területén az életnek én magam egyszemélyben vagyok az illetékes joghatóság, és nem tűröm hogy e területeken bárki is csorbítani igyekezzék a jogaimat, kiváltságaimat! Ezt papoknak sem engedem meg. De ami törvény, az törvény, azt be kell tartanunk, hacsak természetesen nem változtatja meg a törvényt valaki, aki arra illetékes! Na de szerencsére ebben az esetben ami Kördülárral és a nejével kapcsolatban fennáll, még csak törvényt sem kell változtatnunk ahhoz, hogy azt ne szegjük meg!

—Miről beszélsz?!

—A törvény úgy szól ugye – de majd Nagyocska kijavít ha tévednék, mert ő ezt jól meg kellett tanulja, mint a nők jogait és kötelességeit...

—Igen, és meg is tanultam, te magad vizsgáztattál le, édesem! - kiáltotta sápadtan, de mosolyogva felé a leány.

—Na szóval úgy szól a törvény, hogy ha a nő tizedszerre is leányt szül, akkor vissza kell vigyék a táborba, ugye?

—Le kell selejtezzék. Igen.

—De a leselejtezés azzal jár együtt, hogy elviszik a táborba, nemdebár?

—Na és?!

—Na de hiszen Kördülárné el lett víve a táborba! Hogyne lett volna elvive,

amikor most is itt van egy táborban, ebben senki sem kételkedhet! Itt van tehát. Idehozták. Azaz a törvényt nem szegték meg, a törvény be lett tartva! Hadd kérdezzem meg azonban Nagyocskát, az én jogi szakértőmet, tud-e olyan törvényről, amely megtiltja, hogy valaki a táborból házasodjék?!

—Nincs ilyen törvény, sőt, kifejezetten olyan törvény van, hogy *szabad* házasodni a táborból! Persze, ez nagyon ritkán fordul elő, de azért megtörténik néha, ebben reménykedik minden táborbeli nő!

—Na hát akkor pedig a helyzet egyszerű: Kördülárnét elhozták a táborba, a törvény szerint. Ez rendben van. Hivatalosan tehát mintegy meghalt, te mondtad, püspök úr! Azaz, attól a pillanattól kezdve nem a felesége Kördülárnak. Biztos hogy nem, mert hisz attól kezdve Kördülár újránősülhetett volna, ha óhajtja! E nő tehát, akit ezokból most már nem jogos Kördülárnénak nevezni, egyszerűen egy közönséges, nőtáborbeli nő! Mint ilyen, nyilvánvaló ő is azt remélte mint minden más nő: valaki még azelőtt feleségül veszi, hogy megölnék! Erre az esélye rém csekély volt, de íme, mégis szerencséje lett, mert jött egy derék férfi, aki észrevette e nő belső értékeit – bár tulajdonképpen külső értékei is akadnak azért, mert életkorához képest nem is csúnya – és úgy döntött, hogy feleségül veszi! Én tehát betartom a törvényt, nem engedem hogy egy nő a táborból csak úgy elkóborogjon, gazdátlanul, s azt sem engedhetem, hogy valaki csak úgy magával vigyen egy nőt, hiszen az nyilvánvaló erkölcstelenség volna! Azellen viszont semmi kifogásom nem lehet, hogy Kördülár ezt a nőt feleségül vegye, hogy is lehetne ezellen kifogásom, hiszen ha megtiltanám, épp azzal cselekednék törvényteleniséget!

—Fiam, mi lelt téged, teljesen kiforgatod a törvényt, ez nem így működik...

—Bocsánat, de biztos vagy te abban püspök úr, hogy jogodban áll épp neked aki nem vagy világi személy, a világi törvényeket magyaráznod?! Hiszen én vagyok a világi uraság!

—De ez akkor sem lehetséges így, már amiatt sem, mert ez igenis egyházi törvény: nem lehet e nő Kördülár felesége, hiszen ahhoz egyházi áldás kéne, de nem vagyok hajlandó összeadni őket, mert az azt jelentené, hogy kétszer szolgáltat ki neki a házasság szentsége, de ugyanarra a nőre vonatkozóan, hiszen e nővel egyszer már össze lett adva!

—Bocsánat, de ez zagyvaság – mert most dönts el kérlek, hogy e nő e pillanatban Kördülár felesége-e, vagy sem! Mert ha a felesége, akkor az nagyon rendben van, de ezesetben máris oda viheti, ahová csak akarja, hiszen a felesége! Ezesetben azonban rémségesen furcsállom, hogy Kördülár megnősülhetett volna már lassan egy éve, amióta a feleségét elvitték tőle a táborba, hiszen akkor neki két felesége élt volna egyszerre, egyugyanazon időben, ami úgy tudom nem lehetséges, mert bigámia, hiszen egy férfinak *törvény szerint* csak *egy* felesége lehet – jól mondom, Nagyocska?!

—Persze hogy, naná, szóról-szóra így van ahogy monddod, én édes uram!

—Ha viszont *nem* a felesége e pillanatban e nő Kördülárnak, akkor semmi probléma, mert akkor nyugodtan feleségül veheti – hiszen még nem a felesége, és nincs is e pillanatban más, élő felesége Kördülár úrnak! Szóval nekem mindegy, dehogyis akarok én egyházi ügyekbe avatkozni, de lásd be kérlek, hogy e két eset közül az egyik okvetlenül fennáll! Dönts el, melyik a valós, aztán cselekedjünk aszerint!

—A való az, hogy e nő e pillanatban még igenis Kördülár felesége, ezokból

nem adhatom össze vele, de nem is viheti sehova, mert e nő halálra van ítélve, férfitözlés-képtelenség és gonosz erőkkkel való megfertőztetés címén, azaz ki kell végezni, mindössze eddig némi kis haladékokat kapott a sorstól, mondhatni vizsgálati fogásban volt! De e kivégzés haladéktalanul meg kell történnék!

—Hát abba azért nekem is lesz ám némi beleszólásom! - szölt azonnal Kördölár.

—Tényleg, Kördölár, mit vitatkozol ezzel a hülye pappal, amikor verekedni is lehet?! Vágd már le a fejét! - szölt szabadszájúan Nagyocska, ugyanis alaposan megjött a bátorsága, látva, hogy Sztojmán lényegében Kördölárt pártolja ebben az ügyben.

Vélhetően szívesen le is vágta volna a pap fejét Kördölár, de azzal azért ő is tisztában volt, hogy egy pap megölése komoly következményekkel járhat, s remélte, Sztojmán elintézi békés módszerekkel is az ügyet. Emiatt nem mozdult, csak így szölt:

—Ha valaki bántja a feleségemet, megismerkedik a fegyveremmel! Úgyis bántottatok már eleget, de az is csak azért történhetett, mert nem szereztem időben tudomást róla!

—Tényleg, szóval hogy is van ez, miért fordított a papság ekkora figyelmet erre az egyetlen kis nőre? - érdeklődött Sztojmán a püspök felé fordulva.

—Ez nem tartozik a nyilvánosságra. - makacskodott a pap.

—Attól tartok, nekem viszont nincsenek titkaim a katonáim előtt!

—Éljen! - kiáltotta erre egyszerre több tucat katona is. Kifejezetten örültek Sztojmán eme állásfoglalásának. Remélték, valami érdekeset tudnak meg mindjárt...

—Szabad beszélnem? Mert én is elmondhatom a pap helyett, ha megengeded, herceg! - nyögött fel a karjaiban Kördölár felesége.

—Nemcsak szabad, de kifejezetten felszólítalak rá! Megparancsolom! De akár úgyis mondhatom, hogy megkérlek rá, ha így jobban tetszik!

—Persze hogy jobban tetszik... - pislogott a nő elképedve. Ám szavát alig lehetett érteni, mert most a nők kezdtek olyasmiket kiabálni, hogy „éljen a jó Sztojmán herceg” - főleg a sebesült nők kiabáltak, s ez egészen érthető volt a részükről, mert kezdtek legalább halványan reménykedni abban, hogy hátha valami módon életben maradnak! Elvégre a vak is láthatta, hogy Sztojmán azon igyekszik, hogy Kördölár feleségét megmentse, újra a férjének juttassa az asszonyt, márpedig ilyen se fordult elő még soha, amennyire ők tudták... ha ezt a herceg meg tudja oldani, akkor már talán akármi is lehetséges!

—Figyelmeztetek fiam, ha ezt a némbert beszélni hagyod, annak hihetetlen következményei lesznek, minimum egy újabb lázadás! - erősködött a püspök.

—Ezt gondoltad volna meg akkor, amikor el akartad titkolni előlem ezt az egészet.

—Nem akartam eltitkolni, csak tekintettel voltam a sebesülésedre, beteg mivoltodra!

—De Hoszkon herceg ügyével mégis képes voltál lefárasztani, ugye?! - azzal nem is törődve tovább a püspökkel, így nézett a karjaiban levő nőre:

—Mondd csak bátran, megígérem neked, hogy nem engedlek bántani!

—Pedig én lázadó nő vagyok...

—Tudom. De ahogy elnézem, amit lázadoztál, azért már bőségesen meg lettél büntetve! Ami engem illet, én ezennel megbocsátok neked.

—Micsoda?! - kiabálta mögötte a püspök.

—Valahogy biztos voltam benne, hogy ilyesmit hallok majd tőled! - s amennyire összevert arcától ez tellett, mosoly ült ki a nő ábrázatára.

—Megparancsolom hogy elhallgass! - kiáltotta a pap. De erre Sztojmán Kördülárhoz fordult:

—Légy oly kedves, és állj közém és a püspök közé, mert kezdek nem bízni benne! Nem hiányzik nekem, hogy orvul egy kést szúrjon a feleségedbe, s erre az ne mondhasa el nekem, amit akar!

—Hallom és máris engedelmeskedem, fenséges uram! - pattant oda a férfi. — Lenyakazom, ha makrancoskodik!

—Akkor most már halljuk, most már beszélhetsz nyugodtan! - biztatta Sztojmán a nőt.

—De hiszen tudod, hogy mit akarok mondani!

—Honnan tudnám?!

—Szabad akkor elmondanom?

—Hányszor biztassalak még rá?

—Jó, bár sokat nem mondhatok, és semmit amit ne tudnál. Egyszerűen csak megtaláltam a késedet.

Sztojmán nem vágthatott e szavakra túl értelmes képet, emiatt a nő részletezni kezdte:

—A késedet, amit elvesztettél! Azt, ami vasból volt! És ebből megértettem, hogy te herceg valamikor okvetlenül el kellett hogy menjél a Boldog Völgybe, ahol annyi a vas, hogy még a késeket is abból csinálják az ott lakók... te tudod, hogy merre van az a Boldog Ország...

Kördülárné szavait mindenki siri csendben hallgatta. Nagy szavak voltak ezek! Még maga Nagyocska is döbbsent orcával figyelt.

—Nekem lett volna egy vasból való késem?! - kérdezte gyanakodva Sztojmán. —Biztos, hogy az az én késem volt?!

—Egészen biztos. Ugyanis nem érdemlem meg a jóindulatodat. Amiatt nem, mert bevallom, én vágtaalak fejbe! Ott történt a szikla tetején. Egy nagy husággal tarkón legyintettelek... nem vettél észre, mert mögöttem álltam. És te lezuhantál... én pedig lemásztam a szikláról, hogy megkeressem a tetemedet, bevallom, falni akartam belőled, mert egészen vérszegény vagyok, hosszú ideje nem jutottam vashoz... emiatt gyenge vagyok és beteges... szóval lementem oda, bár nagy kerülőt kellett tennem ehhez, és nem sok reményem volt rá, hogy a szikla alatti növényzetben meglegem a tetemedet... de sikerült! Rádtaláltam... ott feküdtél teljesen meztelenül... nem értettem, miért vagy meztelen. Arra gondoltam, talán valami másik lázadó nő is arra járt, és elszedte a ruhádat... csak azt nem értettem, miért nem ölt meg téged... mert azt is láttam, hogy csak ájult vagy. Az lett volna az ésszerű, hogy egyen belőled... de nem tette, csak a ruhádat vitte el! Na de aztán rájöttem. Rájöttem, mert nem messze tőled meglegtem a kést! Gyönyörűséges bőrvön csüngött... és *vasból* volt! És akkor már tudtam mindent... a másik nő, aki elvitte a ruhádat, nem akart téged megölni. Nem, mert tudta, hogy te tudod a Boldog Ország helyét, az a kés ugyanis nem származhat máshonnan! Te valaha jártál már ott! És e tudást akkor sem szabad megsemmisíteni, ha a nők ellensége rendelkezik vele, nem mi, a nők! Emiatt nem ölt meg téged, sőt még a kést sem vitte magával, ami pedig hatalmas érték!

No és akkor beláttam, hogy én sem ölhetlek meg. Fenn a sziklafalon persze fejbevágtalak, de akkor még nem tudtam ezt, mert elkerülte a figyelmemet, hogy milyen késed van. De most már nem tehetem meg!

Nagy kedvem volt viszont magammal vinni a késedet. Iszonyatos értéke van ám annak, hiszen nyomott legalább húsz dekát, ami azt jelenti, hogy van benne annyi vas, mint nagyjából kétszáz nő vérében – vagy mondjuk mint hetven férfiban, hiszen a férfiakban több a vas, mert háromszor nehezebbek mint mi nők... ez a kés hosszú-hosszú időre megoldotta volna a vassal való ellátásomat, nagyjából életem végéig...

Aztán rájöttem, ahogy ott gondolkoztam, hogy valóban magammal kell vigyem a kést, de nem szabad megetetnem egy funxival! Nem lehetek olyan önző, hogy elfogyasztom a késedet! El kell vigyem, mert minek az neked, te a kés nélkül is tudod, hogy hol van a Boldog Völgy, de esetleg nem akarsz titkot elmondani senkinek sem! Na de ezért jó, ha magammal viszem a kést: mert ha én most kellően bátor leszek, akkor életem feláldozása árán ugyan, de mindenkinek elújságholhatom a nagy hírt, hogy te tudod a titkot, s ezek után már nem tagadhatod le, hiszen be tudom mutatni bizonyítéknak a kést...

A nő fáradtan hunyta le a szemét.

—Fogtam a kést, és elmentem onnan. De sokáig nem tudtam rászánni magamat arra, amiről pedig tudtam, hogy a kötelességem... kötelességem még a férfiak felé is, nemcsak a nők felé, hiába hogy lázadó nő vagyok... láttam a távolból, hogy megtalálnak téged, és elvisznek... de gyáva voltam, tétováztam... végül mégis rászántam magamat! Eljöttem ide, vissza a táborba... feladtam magamat. De a kést nem akartam rögvest megmutatni már az őrkatonáknak, mert féltem, hogy elveszik! Tudtam persze hogy úgyis elveszik majd tőlem, de szerettem volna előbb az ittmaradt nőknek megmutatni, elmondani nekik a Jó Hírt... de nem volt szerencsém. Megmotoztak. Elszedték a kést is amit persze hogy megtaláltak nálam... és ezek nem a te katonáid voltak, herceg, hanem a papok katonái, és rögvest a püspök elé vezettek, és ő megkérdezte, ez honnan van... én elmondtam neki mindent őszintén, de úgy gondolta, mégis kínpadra vonat, mert hátha valamit elhallgattam... pedig elmondtam én mindent, miért is ne mondtam volna el, amikor épp emiatt jöttem vissza... na de nem akarok panaszkodni, mert szerencsém volt! Valahogy kiszivárgott a börtönömből a híre annak, hogy ott vagyok, a férjem is meghallotta hogy Kördülárné a papok foglya... gondolom amiatt történhetett így, mert oly rendkívüli esemény, hogy egy lázadó nő önként visszatér a táborba! És akkor Kördülárnak sikerült beszélnie velem az ablakrácson keresztül... elmondtam neki mindent... és most már nem érdekel ha akármilyen lesz is velem, mert most már az egész tábor tudja, hogy te herceg ismered az utat a Boldog Völgybe, most már nem tagadhatod le! El kell vezess bennünket oda, ahol mindenkinek jut elég vas!

Sztojmán nagyot sóhajtott.

—Lehet, hogy valaha tényleg jártam ott. A baj az, hogy te kislány túl nagyot ütöttél ám! Ugyanis mindent elfelejtettem. De hol van a kés?

—Gondolom, a papoknál...

—Nálam van. - sóhajtotta a püspök, azzal felemelte a csuháját, s hát valóban ott volt az öv a derekára fűzve. —Felmérhetetlen következményei lesznek

annak, hogy ez kitudódott! Az ostoba nép úgylis mindig hajlamos holmi csodavárásra!

—Ez valóság, ez igazság, Sztojmán tudja a titkot, az utat a Boldog Völgybe, mert onnan van a vaskése! - kiáltotta felé Sztojmán karjaiból Kördülárné.

—Persze hogy nem tudja az utat oda, sosem járt ott! Ha létezik is az a völgy, rettentő sokáig tartana oda az út, meg vissza is, mert különben tudnánk róla rég, különben is a sivatagon kéne átkelni hozzá, és nem tudok róla, hogy valaha is olyan hosszú időre eltűnt volna a herceg az országból! A vaskés magyarázata meg egyszerű: Sztojmán épp elég gazdag ahhoz, hogy csináltasson magának egy ilyet! Miért is ne, ismer olyan királyt a történelem, akinek vaskoronája volt – egy vaskés ahhoz képest semmiség!

—Nem igaz, ha ez lenne a magyarázat, akkor a herceg dicsekedett volna vele, hogy neki ilyen kése van, de ez mostanáig titok volt, amíg én le nem lepleztem! De most már le sem tagadhatja, igenis tudja a titkot, ő lesz a mi megváltónk, aki elvezeti majd a népünket a Boldog Völgybe! Ez így lesz, tudom, és most már tudja mindenki más is, és azt sem bánom ha a fecsegésemért megöl Sztojmán, mert most már nem éltem hiába, most már továbbadtam a titkot, most már tudja azt mindenki... - azzal felnézett Sztojmán arcába. — Most már tényleg megölhetsz, nem érdekel!

—Hát azt nem is érdemled meg, hogy tovább dédelgesselek a karomban, hiszen alaposan a kobakomra kólintottál, ezokból azt hiszem visszaadlak Kördülárnak! - válaszolta Sztojmán, s úgy is tett. Majd a papra nézett. —Te pedig add vissza a késemet, de iziben!

—Máris, fiam, nem vagyok én tolvaj! Csak megőrzésre vettem magamhoz! No és most már remélem belátod, hogy ez a nőszemély egyszerűen nem maradhat életben, akár a felesége Kördülárnak jelenleg, akár nem!

—Meglep amit mondasz! Épp ellenkezőleg vélekedem ugyanis: most már akár életben is maradhat, mert úgylis elmondott mindent, amit tud vagy tudni vél, hallotta a szavait mindenki más is, azaz most már teljesen felesleges megölni! Ezzel az erővel minden egyes katonámat is meg kéne ölni, hogy a hír ne terjedjen tovább, de valamiképp olyan érzésem van, hogy nem tartanak nyerő ötletnek az embereim, ha megparancsolnám nekik, hogy öljék meg egymást! Egy *icipicit* kételkedem benne, hogy engedelmeskednének!

Szavaira kitört a katonák soraiból a nagy nevetés. A püspök elvörösödött.

—De akkor is meg kell öld a nőt, hiszen bevallotta hogy lázadó, s hogy téged is ő ütött le! Majdnem a halálokat okozta!

—Így igaz. A nő bűnös, nem is vitás! Ám nem ellened vétkezett hanem ellenem, eképp én vagyok jogosult felette ítéletet hirdetni, és nem te! Én pedig úgy döntök most, hogy gyakorlom a megbocsátás nemes erényét! Különben is kijelentettem még a beszéde előtt, hogy megbocsátok neki.

—De akkor még nem tudtad, mit vétkezett!

—De annyit igen, hogy lázadó nő. No és én mindig betartom az ígéreteimet.

—Nem értelek, akkor mi a szándékod vele?! Mert előre szölok, *nem vagyok hajlandó összeadni őt mégegyszer Kördülárral!*

—Semmi gond. Egyelőre úgysem megyek innen sehová, azaz a nő nagyon jó helyen van itt a táborban, és mert én itt vagyok, itt van Kördülár is! Te azonban atyám, nyugodtan utazz el, mert feltételezem, még sok főurat kell megkérdezned, mi a véleménye Hosz...

—Csitt, nagyon kérlek ne mindenki előtt!

—Legyen ahogy kívánod! Tehát a nő itt marad egyelőre a táborban, már amiatt is, mert most én fogok vizsgálódni, hogy mi meg hogy van, s emiatt is ostobaság lenne megöletnem őt, a legfontosabb tanút! No és akkor én most visszavonulok pihenni, s mert feltételezem hogy hamar elutazol fontos dolgaidat végezni atyám, emiatt most köszönök el tőled! Azaz, nem szükséges felébresztened holmi búcsúzkodás miatt! Kördülár, ezt a lázadó nőt, a feleségedet rád bízom, megparancsolom hogy nagyon alaposan őrizd, el ne szökjön, a fejeddel felelsz érte! Legjobb ha állandóan mellette leszel, és le nem veszed róla a szemedet, mert tapasztalhattuk hogy nagyon ravasz, minden kitelik tőle! Továbbá, lásd el a sebeit, mert fontos tanú, nem hagyhatjuk, hogy meghaljon, mert akkor magával viszi a titkait a sírba! - vigyorgott Sztojmán, s ettől Kördülár morc ábrázata is mosolyra derült. —Lásd el a sebesült nőket is, Kördülár, tilos őket megölni, bántani, sőt, mint mondtam ápolni kell őket is, mert ők is fontos tanúk, ki tudja mit tudhatnak! A kunyhóba ahol lakom, hozass sebkenőcsöt Nagyocska számára! Na és most akkor tényleg pihenek! Nagyocska, te velem jössz! - azzal Sztojmán visszaballagott a házba, ahol magához tért emlékezetvesztése után.

Alig érték vissza a szobába, Sztojmán lerogyott az ágyra, majdhogynem összeesve. Arcát a tenyerébe temette.

—Huh, a francba is, igazán kimerültem, holott alig csináltam mást, tényleg, mint hogy hugyoztam egy jót! Gyenge vagyok mint az őszi légy! Ha tényleg én vagyok az, akit Kördülárné fejbevágott, akkor igazán jó munkát művelt a kislány!

Nagyocska tekintetébe mély aggodalom költözött. Megrázta Sztojmán vállát.

—Hé, drágám, nehogy nekem kipruccanj! Kérlek! Gondolj rám! Nem azért billogoztattam meg magamat, hogy már egyetlen nappal később megöljenek, mert meghalt az uram! - azzal meg sem várva Sztojmán válaszát, a reggel behozott funxilevekbe belemarkolt, és úgy telitölte vele Sztojmán száját, hogy a férfi majdnem megfulladt tőle, muszáj volt lenyelnie.

—Ez majd rendbehoz téged, pótolja a vashiányt... és hát mit is vársz most drágám, komoly sérülésed volt valóban, nem lehet mindent egyszerre...

—Így van. - válaszolta a férfi, amikor végre szóhoz jutott. —Le is fekszem pihenni egy kicsit, alszom egyet.

—Ugye aludhatok melletted?!

—Hogy képzeled azt, hiszen rá se fekhetsz a fenekedre!

—Hogyne feküdhetnék, a jobb fenekem lett megégetve, de majd a jobb oldalad mellé fekszem, a bal oldaladra, a bal fenekemnek pedig semmi baja! És olyan szép volna melletted aludni, hogy átölelsz, és én is átölelhetlek... tudom, hogy hitvány, telhetetlen némbor vagyok, de annyira szeretném, ez olyan, amiről azt hallottam, hogy csak a feleségek szokták...

—Miért is ne aludhatna egy szerető is a férfi mellett!

—Ezt én sem tudom, de mindenki úgy mesélte eddig nekem, hogy a szeretőket többnyire csak baszásra használja a férfi, a kedveskedés a feleségek előjoga... de én gyerekkorom óta arról álmodok, hogy majd úgy aludhatok el, hogy a férjem karjaiban... tudom, tudom, nem vagy a férjem, de úgy

szeretném, hogy legalább képzelhessem azt, hogy az vagy...

—Úgy látom, te mindenáron feleség szeretnél lenni!

—Igazán nem volna kedvem ellenére, elhiheted drágám!

—Akkor mi a csudának nem szóltál róla odakint időben, hogy a másik fenekedre süsse a jeleket Kördülár?

—Hogy is szólhattam volna, féltem hogy túl követelődzőnek tartasz, nem mertem én megmukkanni sem, mert attól tartottam, akkor még szerető sem lesz belőlem!

—Sajnálhatod pedig. Azt hiszem simán meg tudtál volna dumálni, hogy feleségnek és ne szeretőnek tegyelek meg!

—Tényleg?!

—Naná! Amilyen ragyogóan csavarod a szót, képes lettél volna rá. Két mondatod után az lett volna, hogy fáradtan legyintek, és azt mondom, hogy „legyen”!

—Drágám, hiszen semmi nincs veszve, bele lehet ám oda sütni azt most is, és...

—Most nem! Ne légy hülye, kedvesem: az egyik feneked okvetlenül gyógyult kell legyen, másképp csak hason tudsz feküdni!

—Azt sem bánom!

—De én igen. Nem akarok teljesen tönkretenni. Akármilyen bajod is lehet tőle: sebláz, mittudoménmi... márpedig nem mondhatok le a segítségedről! Majd esetleg ha a mostani seb begyógyult... bár nagy jelentősége akkor sincs, mert tényleg nem látok semmi érdemi különbséget a feleség és a szerető közt!

—De hát hogy is ne volna, a feleség gyermekeit nem ölik meg...

—Ha ez megnyugtat téged, közölhetem, hogy ilyen veszély nem fenyeget sem téged, sem a gyermekeidet. Ha kétszázezermillió gyermeket szülsz nekem, akkor sem ölök meg belőlük egyetlenegy sem, még akkor sem, ha mind leány lesz!

Nagyocska szeme lelkesen csillogni kezdett.

—Bocsáss meg hogy megkérdem, de tényleg teljesen biztos akarok lenni benne: nemcsak te nem ölnéd meg őket, de mással sem öleted meg őket?!

—Ezt azonnal hagyd abba, mit képzelsz te rólam! Hogy is tennék olyasmit, hiszen ez ugyanaz!

—Hát, sokak szerint nem éppen...

—Szerintem igen.

—Na de ez akkor sem megy, mert ez kötelező! Sőt, hiszen nem is te döntöd el, mert jön a pap, kiválasztja, hogy...

—A pap legfeljebb azt választhatja ki, melyik testrészébe rúgjak: a tőkébe vagy a seggébe! De bárhová rúgjak is, száll majd a házamból mint a költöző-madarak, de zúgva ám! Az én gyermekeim nem lesznek megölve, akár te szüld őket akár más, és akár fiúk, akár lányok legyenek is, de ha kétneműek még akkor sem!

—Hogy te milyen aranyos vagy! Na de ebből botrány lesz!

—Nem nagyobb, mint ami Hoszkon herceggel kapcsolatos... de ha nagyobb, az sem érdekel. Ha kellően erősek vagyunk, tehet bárki egy szívességet. Majd igyekszem erős lenni.

—Na de akkor is más ám a tisztessége egy feleségnek. - tűnődött Nagyocska.

—Figyelj, ha mindenáron tovább akarod sütyögetni magadat, legyen neked:

nem zárkózom el végleg az ötlet elől, de tényleg csak ha már meggyógyultál a mostaniból! De szerintem meg fogod ezt te gondolni nemsokára...

—Teljesen kizárt! - szól sietve a leány.

—Szerintem nem kizárt. Vannak ötleteim... na de most tényleg pihennem kell. Gyere feküdj mellém ha ez a vágyad, de most hagyj aludni!

A leányt nem kellett kéretni, azonnal hozzábújt, de Sztojmán tényleg fáradt volt, mert ebből nem sokat érzett: a következő pillanatban már aludt is.

Aztán természetesen felébredt. Nem tudta mennyi ideig aludt, mindenesetre frissnek, kipihentnek érezte magát – ez persze nem sokat jelentett az állapotát illetően, mert ha most jó is a közérzete, de lehet, hogy megint hamar el fog fáradni. Remélte, azért később, mint az előző nap...

Bár kipihent volt pillanatnyilag, mégis lehetségesnek tartotta, hogy nem magától ébredt fel, hanem felkeltette valami. Vagy valaki. De ez nem Nagyocska volt: bár oldalra pillantva úgy látta, a leány ébren van már, de meg sem moccant, hanem szorosan az oldalához simulva, nyugodtan feküdt az ágyon, sőt, nem is annyira az ágyon, mint inkább őrajta, mert majdhogynem rajta feküdt, nem annyira az oldalán mint inkább a hasán, félig ráfeküdve Sztojmánra, kezével átkarolva őt...

Hanem ami a felébredését okozhatta, az nem Nagyocska volt, hanem az, hogy odakintről sírás-rívás hatolt be hozzá, méghozzá elég hangosan. Néha férfiak kiabálása is, de nem értette, miről folyik odakint a perpatvar.

—Mi történik odakint? - kérdezte a szeretőjét.

—Fogalmam sincs róla. - válaszolta Nagyocska nyugodtan.

—Hogyhogy nem tudod?!

—Miért is tudnám, amikor az odakint történik, én ellenben idebent vagyok!

—Na de nem voltál rá kíváncsi?!

—Csak egy picit. Én annyira jól érzem magamat most, hogy melletted feküdhettek, és lényegében feleségnek tarthatom magamat, hogy minek is szakítottam volna meg a boldogságomat azzal, hogy kimenjek!

—Hát hogy minek, azt megmondom neked: azért, hogy engem aztán hűen tájékoztathass! Avagy tán nem te fogadkoztál odakint, Nagyocska, hogy nemcsak szeretőnek tartod magadat, de a lovagomnak is?!

—Igazad van édesem, valóban szörnyen önző voltam, hibáztam! Bocsáss meg nekem, ha tudsz!

—Semmi baj, de most pattanj, és azonnal nézz utána ennek!

A leány már le is ugrott róla, magára kanyarított egy köpenyt, az ajtóhoz lépett... ami abban a pillanatban kitárult, majdnem orron találva a leányt. Kördülár vágódott be rajta.

Most már természetesen nem ment ki Nagyocska sem, gondolván, hogy Kördülártól úgyis megtudnak mindent... így is történt!

A harcos azonnal Sztojmán ágyához sietett.

—De jó, hogy ébren találtalak, uram! A sürgős döntésedre van szükség. Ugyanis te azt parancsoltad, hogy ne bántsuk a még élő lázadó nőket, sőt, lássam el a sebeiket, mert tanúk... bár ez utóbbit gondolom csak a püspök miatt mondtad, ürügyként, mert mit is tanúskodhatnának! Mindenesetre te nem akarod a nők halálát, emiatt feltételezem, hogy azt sem akarod, hogy mások öljék meg őket.

—Naná hogy nem akarom! Ki szeretné megölni őket?!

—Még senki, de egy órája sincs, hogy egyenesen a fővárosból jött papi küldöttség hozzánk, ide e táborba, hogy a szentatyák úgy döntöttek, leselejtezett nőket kell küldjünk innen meg más nőtáborokból is amik a birtokaidon vannak, mert maga a királyi udvar tart igényt rájuk!

—A királyi udvar?! Olyan sokan akarnak épp a legelőkelőbb körökből táborbeli nőket feleségül venni?! - gyanakodott Sztojmán.

—Mit is képzelsz uram, egyszerűen ott kell hogy a vasukat visszaadják a közösségnek! Halványodnak a királyi vadaskert funxijai, s ilyenkor mindig fel kell tölteni őket vassal, hogy szép vörösek, érettek legyenek, erre kellenek a nők! Hiszen ez mindig így szokott lenni!

—Aha, gondolom akkor amiatt sírnak odakint a nők, mert félnek, hogy elviszík őket.

—Pontosan! Tulajdonképpen még a feleségem is ettől fél, mert igazság szerint ő ugye jogilag mégsem a feleségem már, elég bizonytalan a jogi státusza; - de a többi nő egyszerűen reszket félelmében! Ha többen lennének, biztos fel is lázadnának újra, de így persze semmi esélyük! És már pakolták is szekérre őket, amikor tudomást szereztem az egészről, s ekkor szoltam hogy erről szó sem lehet, majd te megmondod, lehet-e, csak meg kell várjuk a felébredését. De aztán bejöttem hozzád, mert a papok nagyon türelmetlenek.

—Gondolom nem lep meg téged a válaszom: a királynak hódolatomat küldöm, de nem nőket! A papok pedig vigyék magammal szerencsekívánatomat, de nem nőket! Hány fő érkezett a papokkal, úgy értem, erősebbek vagyunk-e katonailag, mint az ő csoportjuk?!

—Sokkal, ők nincsenek ötvenen sem, mi sokszoros túlerőben vagyunk!

—Remélem a katonáim nem csupa vallásos buzgómócsingból állnak, azaz adott esetben nekem engedelmeskednek, nem a papoknak?!

—Azt hiszem, jelen helyzetben a legmélyebben hívó katona sem állna a papok oldalára ellened, herceg, mert mind mélyen meg van győződve róla, hogy tudod a nagy titkot, és elvezetsz majd minket a Boldog Völgybe, ahol korlátlanul van vas! A katonák egy része ott is akarna maradni, más részük nem, de azok is el akarnak menni oda, hogy majd vassal megrakodva térhessenek vissza, s itt urak lehessenek!

—Na de hiszen megmondtam, hogy nem tudom az utat! Hogy elfelejtettem!

—De ezt senki nem hiszi el neked. Úgy vélik, csak a megfelelő pillanatra vársz. Különben is: ha elfeledtél valamit, csak úgy lehet hogy egykor tudtad, s az embernek visszatérhetnek az emlékei! Jelenleg te hatalmas szent vagy a katonáid szemében, és az ördögök hadának is nekitámadnának, ha ezt parancsolod!

—Ez megnyugtató hír. Hát akkor küldd vissza a papokat békében.

—Megteszem uram, de azért emlékeztetlek rá, ez komoly dolog ám: itt a királlyal szállsz szembe!

—Nem éppen. Figyelj, nekem még át kell gondolnom egy csomó mindent, nincs időm ilyen hülyeségekre hogy papok, miegyebek, tehát fogadni sem óhajtom őket. Mondd meg nekik, hogy nem küldhetek nőket olyan ostoba cél érdekében, mint egy vadaskert kinézete! Nekem a nők mind kellenek, mert köztudomású, hogy Hoszkon herceg készülődik, eképp szükségem van minden vastartalékra, a nők vasára is, hogy adott esetben az én katonáim ne

nélkülözzenek! Persze, a nőket nem öljük meg emiatt most még. Mondd meg a papoknak, ha most elküldeném a nőket a király vadaskertjébe, akkor később kevesebb emberrel tudnék a segítségére sietni Hoszkon ellen, amit nyilván ő sem akar! Aztán ha elmentek, nyugtasd meg a nőket, hogy ne féljenek, nem lesznek később sem megölve.

—Megmondhatom nekik, a papokat is elküldhetem, de a nők nem fognak hinni ebben, uram.

—Azért mondd csak meg nekik. Mégvalami: miután a papok elmentek, küldess futárt minden nőtáborba ami csak akad a birtokon, azzal a paranccsal, hogy mostantól kezdve szigorúan tilos egyetlen nőt is elküldeni onnan - a papok, sőt a király parancsára sem szabad hagyni egyetlen nő elvitelét sem! Mert ne csak innen ne vigyenek nőt a papok, de máshonnan sem! Továbbá: tilos, hogy megöljenek egyetlen nőt is! Teljesen mindegy hogy lázad vagy nem lázad: akármit tett is, még megverni is tilos, nemhogy megölni! Bezárni szabad, hogy meg ne szökjön. Bántani nem. Ugyanis további terveim vannak velük, amiket majd ki fogok hirdetni. Na eredj, küldd el a papokat, nekem meg küldess be íróeszközöket.

—Írnok nem kell?

—Megoldom anélkül is.

—De uram, nem tudsz írni!

—Remélem, lesz nagy csoda, és mégis sikerül.

—Csoda?

—Hát nem te mondtad, hogy szent ember vagyok? Na tedd már, amit mondtam!

Kördülár elment, majd visszajött, kezében papírokkal, tollal, tintával... a papírok egy részére írva volt valami.

—Tessék uram, időközben megcsinálta az írnok a listát amit kértél, a katonáid nevével, s hogy melyiknek van felesége meg szeretői! Ez utóbbi egyszerű volt, mert mint elmondta nekem az írnok, kiderült hogy hivatalos szeretője egyetlen katonádnak sincs. Ez várható is volt. Nem olyan gazdagok...

—Köszönöm.

—Hanem el kell mondjam, a papok ugyan elmentek, de igencsak mérgesek voltak!

—Nem baj, mert én is az vagyok.

—Miért, uram?

—Mert amint látom, hiába vagyok én a birtok ura, de a csuhásoknak szinte több a hatalmuk itt, mint nekem! Hát mire fel, mi jogon viszik el innen azokat a nőket, akik felett névleg én rendelkezem?!

—Nem nekik kellettek, hanem a királynak...

—Akkor küldjön futárt hozzám maga a király! Furcsállom ezt - a királyi vadaskert is talán valamiféle szentségi intézmény, hogy a papok kell törődjenek azzal is?!

—De uram, a nőkkel kapcsolatos minden kérdésben a papok szoktak dönteni és intézkedni.

—Akkor mit jelent az, hogy ez a nőtábor is az enyém?!

—Végeredményben ez nem annyira jogod, mint kötelességed uram: biztosítod a védelmét! De amióta én itt vagyok, itt is még mindenben a papok döntöttek!

- szólt Nagyocska.

—Jól van. Semmi baj. Lesz ez még így se! - jósolta Sztojmán, majd Kördülárhoz szólt:

—Gondoskodj róla, hogy mindenki el legyen látva tisztességesen! Kapjon mindenki funxilevet, amennyi csak jut neki! Gondolom, a sok lázadó nő halála miatt van most bőven funxi. Oszd szét! A nőknek is adj bőven! Addig én kissé összerendezem a gondolataimat.

—Ehhez kell a papír?

—Szerintem írás közben jobban tudok gondolkodni. Letisztulnak az ötleteim, tudod.

—Fura... nekem ahhoz kéne gondolkodnom, ha írnék! Nem tudok ugyan írni, de el tudom képzelni, micsoda iszonyatos szellemi erőfeszítés lehet az írás, nemhogy még azon is törjem a fejemet közben, hogy *mit* írjak épp!

—Látod, ezért nem te vagy a szent ember, hanem én... - vigyorgott Sztojmán. —Na, menj már és tedd amit mondtam! Aztán majd ha újra hívatlak, a feleségeddel együtt gyere!

Mintegy fél óra múlva jött Kördülárhoz Nagyocska, hogy az uraság hívhatja a férfit. Kördülár ment, s engedelmeskedve Sztojmán óhajának, hívta a feleségét is.

Belépve azt látták, hogy Sztojmán előtt már több írott papír van, mint amit ő hozott be neki... és pillantását észrevéve Nagyocska azonnal el is dicsekedett, hogy az ő szeretője bizony a legigazibb igazat mondta, mert valóban tud írni, írt is, sokat, bizony ám, Sztojmán herceg kiválóan ír...

—Igen, leírtam ide mindenfélét – bólogatott Sztojmán – de engedelmetekkel nem olvasom fel szó szerint, inkább elmondom a lényegét. A lényeg pedig az... de üljetek már le, amindenségit! Te is, Kördülárné!

—Az nem illik férfiak jelenlétében egy nőnek... legfeljebb a férfi tulajdon feleségének vagy szeretőjének, de még nekik is csak kivételes alkalmakkor!

—Ez ilyen alkalom. Csüccs! —Na szóval – kezdett bele megint – bennetek megbízom, mert nem érdeketek, hogy eláruljatok! Nagyocskának biztos nem érdeke, mert ha meghalok, neki is vége, de nektek sem érdeketek, mert ha nekem végem, szerintem egykettőre kicsinálják a feleségedet a papok, Kördülár! Szóval, elárulom nektek, hogy egyáltalán nem emlékszem semmire, ami a fejbeverésem előtt történt velem! Nagyocska ezt már rég tudja rólam, de most nektek is elmondtam. Titkolódzhatnak, de nem teszem, mert hamarabb kapok segítséget tőletek, ha nem kell megjátszani magamat. Ugyanakkor meggyőződésemmé vált, hogy e mostani hülyeségem, tudatlanságom nem annak köszönhető, hogy Kördülár felesége olyan jól fejbekólintott! Mert ettől ugyan sok mindent el lehet felejteni, de lám, kiválóan írok és olvasok, s elég lehetetlennek tűnik a szememben, hogy ez is a fejbeveréstől lehessen! Emellett most alvás közben zavaros álmaim is voltak, s álmomban olyan helyszíneket láttam, melyek semmiképp sem lehettek e világ részei. Láttam például egy nőt, egy gyönyörű nőt, akibe álmomban nagyon szerelmes voltam. E nő azonban egészen más ruhákba volt öltözve, mint erre felé ti, és láttam egy férfit is, ő is más ruhákba volt öltözve... - és Sztojmán elkomorodott. Majd megszólalt:

—Mindegy, a részletek nem fontosak. Annyit említek csak meg, hogy az a nő

ugyanolyan magas volt, mint a férfiak, márpedig gondolom, olyan még nem fordult elő köztetek, hogy egy nő elérje a férfiak magasságát! Én tehát azt hiszem, részben igaz, amit Kördülárné mondott: járhattam egy másik világban, amit nevezhet akár Boldog Völgynek is, csak hogy nem úgy jártam ott, ahogy ő gondolja: nem úgy, hogy odamentem és visszajöttem, hanem úgy, hogy eleve ott is születtem, ott éltem, onnan való vagyok! Aztán idejöttem... és épp azidőtájt hogy ideérkeztem, valóban ért valami baleset, lehet akár az is, hogy valami arra járó lázadó nő jól fejbevert, és még a ruháimat is elszedte. Fejbeverhetett, mert az azért biztos, hogy nagyon kell hasonlítak az igazi Sztojmán hercegre. Úgy lehetett, hogy Kördülárné valóban fejbeverte az igazi Sztojmánt ott a szikla tetején, aki lepotyogott, de amikor Kördülárné leérkezett a szikla aljához, már engem talált meg, s mert hasonlítok Sztojmánra, azt hitte, én vagyok Sztojmán. Gondolom, ha tovább kutat, talán még az igazi Sztojmán tetemét is meglegelte volna, nem messze tőlem, de eszébe sem jutott ez, mert engem nézett Sztojmánnak! Az is lehet különben, hogy nem valami lázadó nő vert fejbe engem, hanem összetalálkoztam Sztojmánnal, akinek nem tetszett hogy úgy nézek ki mint ő, vagy esetleg tegyük fel nagyon díszes ruhában voltam és ezt megirigyelte, vagy például megtetszett neki a vaskésem, emiatt megtámadott, aztán én győztem ugyan, de jelentős sérülést is szenvedtem közben... na mindegy, ez mind csak fantáziálgatás! Nem tudom mi történt, de elég valószínűnek tartom, hogy tényleg valami más országból érkezhettem. Ahol persze valóban van vasból is bőven.

—Na ugye! Tudtam én, hogy elvezetsz majd minket oda! - lelkenedezett Kördülárné.

—És természetesen akár te vagy a valódi Sztojmán, akár nem, akkor is te vagy az én férjem! Akarommondani szeretőm... - bizonykodott Nagyocska, és egyetlen szökkenéssel Sztojmán ölében termett, s átölelte a férfit. Ezzel sikeresen szét is szórt minden ott heverő papírt... de Sztojmán nem bánta.

—A dolog úgy áll, hogy valóban nem emlékszem rá, hol van az az ország, s hogyan kell odajutni. - válaszolta Kördülárnénak. —Viszont vannak bizonyos sejtéseim.

—Na ugye!

—Igen, vannak, de ezek a sejtések eléggé elkedvetlenítőek. Kikérdeztem ugyanis Nagyocskát az imént kissé a világ topográfiai viszonyai felől...

—Hogy *miről*?! - meresztett Kördülár nagy szemeket.

—Na látod, az is hogy időnként számotokra ismeretlen szavakat használok, annak bizonyítéka, hogy én nem vagyok Sztojmán... na szóval, kikérdeztem Nagyocskát, hogy mit is tud a világról, amiben él. És ő azt mondta, hogy északon van egy óriási nagy tenger, délen meg a sivatag. Minden hely ahol élni lehet, e kettő közt terül el, mi tulajdonképpen a legdélebbi ország vagyunk, mert hiszen itt az orrunk előtt a sivatag, ennél délebbre nem lehet élni.

—Ez így van! - bólogatott Kördülár. —Ám ki tudja - tette hozzá - mi van a sivatagon túl...

—Én tudom. - mondta Sztojmán. —Nagyocska ugyanis azt is elmondta, hogy az időjárás mindig mindenütt nagyjából ugyanolyan, azonos szélességi körön belül... persze ezt sem értitek. Nem ismeri azokat a fogalmakat, amiket én, például azt, hogy *évszak*... ő egyszerűen annyit tud, hogy északabbra menve

egyre hidegebb lesz, de annyira hideg sosem lesz, még a tenger partján sem, hogy ott megfagyjon a víz, fagyott víz legfeljebb a nagyon magas hegyek tetején van. És persze minél északabbra megyünk, annál csapadékosabb az időjárás. Mert annál közelebb vagyunk a tengerhez.

—Igen – mondta Kördülár is – ez pontosan így van! A tenger partján majdnem mindig esik az eső, ezért ott nem jó élni, bár sok a hal, emiatt arrafelé nincs éhség; erre sem jó élni ahol mi lakunk, mert itt viszont eső alig esik, sőt még hal sincs, erre a legrosszabb – mi bizony a szegényebb országok közé tartozunk! Középtájon, félúton a tenger és a sivatag közt, ott a legjobb lakni, ott a leggazdagabbak az országok!

—Nem csodálom. Na szóval, ebből én levontam azt a következtetést, hogy ez egy olyan bolygó, amelynek hajlásszöge az ekliptikához viszonyítva lényegében 90 fok... vagy legfeljebb egészen minimális, észrevehetetlen mértékben tér el ettől. Emiatt nincsenek évszakok. Ezekből, mert itt keleten kel a Nap, az úgy van, hogy az uralkodó széljárás olyan, hogy többnyire délkeletről északnyugatra fúj a szél – mármint a magasabb légrétegekben! Mert a levegő felmelegszik, ami vizet talál, az a magasba szökik, ott északra száll a levegő, a sarkkör környékén a hidegebb területeken lecsapódik a pára, zuhog az eső, ott emiatt kialakult a tenger. Aztán onnan a levegő, lehülve, az alacsonyabb területeken már mint hideg levegő, a talaj közelében dél felé tart, ezekből azt hiszem, az időjárás amit éreztek – mert az ember mindig a talaj közelében lakik – olyan, hogy itt a sivatag környékén ti többnyire délkelet-északnyugat irányú, meleg szeleket tapasztaltok, az északra élők meg északkeletről délnyugatra tartó hidegebb szeleket! Feltételezem azt is, hogy a két terület között, ahol a leggazdagabb országok élnek a szavaid szerint Kördülár, ott a szél lehet ilyen is, olyan is, viszont mert a kétféle széljárás gyakran keveredik, emiatt arra ha épp elég is az eső, de ezért azzal fizetnek az ottlakók, hogy óriási viharok vannak arrafelé, ciklonokkal, légörvényekkel, tornádókkal!

—Így van ahogy mondod uram – bár nem minden szavadat értem...

—De nem vagyok az urad.

—De bizony hogy az vagy, mert ha te vagy az igazi Sztojmán herceg, akkor az vagy, ha meg nem, akkor csak annál inkább az uram vagy, mert visszaadtad nekem az én drága feleségemet! - simogatta meg a neje haját.

—Örülök a szavaidnak. Na de ebből amit elmondtam, az következik, hogy délre hasonló az időjárás mint erre, mert ott is van egy sarka a bolygónak, és minden telibe ugyanolyan mint itt felétek, épp csak a szelek iránya pontosan ellentétes!

—Tehát ott lehet élni, és biztos ott van a vasban gazdag vidék! - kiáltotta Kördülárné.

—Ott természetesen valóban lehet élni, legalábbis ennek nagy a valószínűsége – bólogatott Sztojmán – csak az a baj, hogy az északi és a déli mérsékelt övet egymástól becslésem szerint legkevesebb tízezer kilométer választja el egymástól! Ami egymerő, perzselő sivatag! Azaz teljességgel kizártnak tartom, hogy azon ember valaha is átkeljen gyalog! Vihet magával akármennyi vizet, teljesen mindegy, nem fog átérni! Mert ha egy nap megtesz száz kilométert – amit pedig nem hiszem hogy sivatagban valaki végiggyalogolna, de tegyük fel – akkor is száz napig tartana neki az út! Holott hogy is bandukolhatna naponta száz kilométert, jó úton sem tesz meg a gyalogos többet mint

óránként hármat, és ez már elég szép tempó egy gyalogostól – ha naponta 16 órát gyalogol is, akkor sem tesz meg így ötven kilométernél többet! És a sivatag nem jó út, besüpped az ember lába a homokba, égeti őt a Nap, és cipelnie kell a rengeteg vizet, meg némi élelmet... aki nő eddig megpróbálkozott az átkeléssel, kivétel nélkül mind ottveszett, ez mély meggyőződésem! Egyszerűen *senki* nem bír el annyi vizet és élelmet, ami egy ilyen úthoz kell!

—Na de te csak átértél! - világított rá a tényre Kördülárné.

—Igen, és ezen nem győzők csodálkozni! Mást sem tudok elképzelni, mint hogy nem gyalog jöttem.

—Nem ismerünk olyan állatot, mely alkalmas lenne ilyen útra! - tűnődött Kördülár. —Még legjobban a nagy hernyó bírja víz nélkül, elvan úgy egy hétig is, viszont nagyon lassú. Nem hinném, hogy alkalmas lenne az átkelésre. Persze – tette hozzá – lehet, hogy arra délen másfajta állatok élnek!

—Igen, természetesen lehet, hogy ott más állatok élnek – bólintott Sztojmán – de én arra gondoltam, hogy esetleg nem állat hozott engem ide, hanem valami jármű!

—Jármű?

—Valami olyan ügyes gép, amihez nem kell állat! Konkrétan, én arra gondoltam, hogy a legvalószínűbb, hogy repülve érkeztem ide.

—He?! - tátotta el a száját Kördülár.

—Ne bámuld a vállamat, nincs szárnyam! Ellenben repülni nem is olyan nehéz, mint azt hiszed! Gondolj csak bele, hányszor ültél tábortűz mellett! És ugye egyszer sem fulladtál meg a füsttől, mert a füst, a meleg levegő, az mind felfelé száll! Tehát mást sem kell tenni a repüléshez, csak építeni egy nagy kosarat, valami olyan anyagból, ami nem gyullad meg, és a közepébe tüzet rakni. A kosár fölé meg valami nagy ballont csinálni, olyan anyagból, ami szintén nem gyullad meg, vagy csak igen nehezen – és persze nem is muszáj, hogy közvetlenül a tűz fölött legyen. Aztán ezt megtölti meleg levegővel a tűz, s mert a meleg levegő könnyebb mint a hideg, hiszen amiatt is száll felfelé, ezért a ballon emelkedni kezd, s húzza magával a kosarat is, amiben ülünk!

—Bámulatos! - meredt Sztojmánra száj tátva Kördülárné.

—Az én férjem... akarommondani a szeretőm igazi lángelme! - dicsekedett Nagyocska.

—Lángelme... ez jó, mert épp tűzről mesélt... - nevetett Kördülár.

—Ne vess csak, de ez igenis működni fog!

—Meg akarod csinálni?

—Muszáj lesz, mert hogy én gyalog el nem indulok délre, az biztos mint a halál... mint a halálom, ha mégis gyalog mennék!

—De akkor miért nem találtuk meg a légi járművedet, ha azzal érkeztél?

—Mert lehet hogy nem azzal érkeztem. Ez csak egy hirtelen ötlet a részemről. Sok másféle módszer is elképzelhető. Aztán az is lehet, hogy egyszerűen kiestem belőle. Vagy elfogyott a tüzelőanyagom, erre a ballonban levő levegő kihűlt, a kosár lepottyant a sivatagba, én meg nem akartam szomjanhalni, elindultam gyalog északra... nem tudom, mi történt!

—De ugye ha elindulsz délnek, nem hagyysz itt bennünket? - kérdezte Kördülárné.

—Ez teljesen lehetetlen, mert egyedül úgysem tudnám megépíteni a légi

járművet... a *léghajót*, mert így neveztem el... de meg különben is más terveim vannak! Nem olyan sürgős még elindulnom...

—Mit tervezel, uram? - kérdezte Kördülár.

—El kell mondjak nektek valamit. Én egy gyáva féreg vagyok!

—Tessék?! - meresztett rá nagy szemeket Nagyocska.

—Egy gyáva féreg. Komolyan hiszem ugyanis, hogy amit álmodtam, abban sok igazság rejlik... az egy olyan jelenet volt, ami valóban megtörtént velem a múltban! Azt álmodtam, hogy valami fura helyen vagyok, ismeretlen... ízé... *bútorok* közt... mondjuk rá jobb híján, hogy bútorok... és a falhoz egy nő van kikötözve... egy gyönyörű nő! Az a nő, akibe én szerelmes voltam... bár talán vagyok még most is, tudomisen... és ez a nő azt sikoltja, hogy „Segíts, Kocka”! Úgy látszik ott engem úgy hívtak, hogy Kocka, vagy ez talán csak a becenevem volt... de én nem segítettem rajta, hanem nyűszítettem a félelemtől, és igyekeztem arrébb csúszni, mert törött volt az egyik kezem, és a lábam is nagyon fájt, nem tudom mi volt vele, talán megrándult... de azt láttam, hogy a nő előtt ott áll egy férfi, és egy karddal a kezében darabokra szabdalja a szerelmemet... és én nem segítettem rajta... gyáva féreg vagyok... - és Sztojmán szeméből kicsordultak a könnyek. Nagyocska azonnal letörölte.

—Ne sírj, kérlek, ez csak egy buta álom, nem biztos hogy igaz...

—Nem biztos hogy igaz minden részletében, de abban is biztos vagyok, hogy sok igazságot tartalmaz! Én valaha szerelmes voltam abba a nőbe, aki már nem él, és gyáván viselkedtem.

—Ha szabad megmondanom a véleményemet – szólalt meg Kördülár is – ez épp hogy nem a gyávaságod, hanem a bátorságod bizonyítéka, uram! Mert én azt hiszem, az az álom nemcsak néhány részletében, de szó szerint igaz, teljes egészében, mert nagyonis logikus! Mert miért is ne lehetne neked arrafelé ahol éltél, valami ellenséged! Lehet, hogy te ott valami nagy úr voltál, akit legyőztek, s emiatt is kellett hozzánk menekülnöd, léghajóval vagy másként. No és ha te abban az álomban sebesült voltál, akkor teljesen logikus, hogy menekülni próbáltál. Én nagy vitéznek tartom magamat, de ha valami csatában vagy párbajban eltörik a kezemet, pláne ha a lábamnak is valami baja esik, akkor már nem azzal fogok foglalkozni, hogy másokon segítek, hanem hogy magamat mentsem! Mert mire is menne a segítségemmel bárki is, ha ilyen súlyos sebesülésem van! Hogy te sebesült voltál, épp azt bizonyítja előttem, hogy igenis megpróbáltál segíteni azon a nőn, megküzdöttél azzal a másik férfival, és hát az bizony legyőzött téged, nyilván mert vagy jobb harcos volt mint te, vagy nagyobb volt a szerencséje! Van ez így néha! Nem győzhetsz még te sem mindig! De ehhez az kellett hogy küzdj vele, tehát kiálltál ellene, ami mindenesetre nem gyávaságra utal! És persze hogy menekülni próbáltál, amikor már megsebesültél – ha egyszer épen, sebesülésmentesen nem bírtad legyőzni a másikat, mert az győzött le téged, akkor hogy is lehattél volna képes erre sebesülten! Semmire nem ment volna az újabb próbálkozásoddal a nő, csak azt érted volna el vele, hogy meghalsz! Ilyen esetben a legokosabb amit tehet valaki, az éppen pontosan az, hogy elmenekül, már amiatt is, mert később ha meggyógyul, megpróbálkozhat a bosszúállással! Nekem, a harcosnak ezt nyugodtan elhiheted! Nem, én nem tartalak gyávának!

—Én sem! - mondta sietve Kördülárné.

—Hát pedig nekem azóta is elég rossz a hangulatom, hogy ezt álmodtam... na

de Kördülár jól beszélt: a bosszú! Igen, nekem bosszút kell állnom! És ehhez vissza kell térjek. Ez nem biztos hogy sikerül, de megpróbálom. Ám úgy akarok oda visszatérni, hogy legyőzhetetlen harcos legyek addigra! Tehát, amint kissé megerősödöm, Kördülár, aki épp most mondta hogy nagy vitéz, meg kell tanítson engem mindenre, amit csak tud, de különösképp a kardforgatás minden csínjára-bínjára! Mert ha visszamegyek az én hazámba, könnyen lehet, hogy újra találkozom azzal a fickóval... már amiatt is könnyen lehet ez, mert keresni fogom... és akkor miszlikbe akarom szabdalni, de hosszasan, lassan, hogy sokat szenvedjen!

—Ennek semmi akadálya, uram... és kezdek valóban hinni benne, hogy te nem az eredeti Sztojmán vagy, mert az akit régebben ismertem Sztojmán hercegnek, az semmiképp sem jeleskedett a kardforgatásban, de nem is óhajtotta megtanulni! Hanem ha feltett szándékod hogy igazi mestere légy e tudománynak, akkor nagyon kell igyekezned!

—Nagyon fogok igyekezni. Minden szabadidőmben ezt fogom gyakorolni. De neked akkor sem lesz nyugalmad, Kördülár, amikor nem engem tanítasz.

—Miért?

—Mert akkor másokat fogsz tanítani.

—Kiket?

—Nőket! - nevetett fel „Sztojmán”.

—Hogy kicsodákat?!

—Nőket! Remélem tudod, mi az, hogy „nő”: épp úgy néz ki minden nő, mint egy férfi, csak sokkal kisebbek, sokkal szebbek, és punci van a lábuk közt, nem az, ami neked lóg ott! De ettől eltekintve tényleg teljesen ugyanolyanok, van például nekik is két kezük, amivel képesek kardot markolni, emiatt ők is megtanulhatják az ilyesmit...

—De sokkal gyengébbek! Még ha meg is tanulják, egy csatában egykettőre kiverik a kardot a kezükből, mert nem képesek olyan erősen megmarkolni!

—Természetesen valóban számos szempontból hátrányban lesznek a férfiakkal szemben. Akadnak azonban előnyeik is! Például sokkal többen lesznek... ami pedig nagy előny, hiszen majdnem minden lázadás úgy kezdődik, hogy sikeresen lemészárolják a tábor férfiőreit! Igaz, közben vannak veszteségeik. De akkor is győznek az elején! Pedig eddig még senki nem is tanította őket a küzdelemre! Képzeld el azonban, ha mind értene ehhez olyan jól, mint te, s még többen is vannak, mint a férfiak! Aztán, az természetesen nem jó nekik, hogy gyengébbek és kisebbek. Ám ne feledd, hogy minden férfi ahhoz van szokva, hogy hozzá hasonló nagyságú férfakkal küzdjön. Nagyon szokatlan lesz nekik, hogy most nők ellen harcolnak, akik kisebbek, s mégis értenek a fegyverek kezeléséhez. Hiszen a nő, mert kisebb, lentebbről vagdalkozik, s ez szokatlan lesz az ellenfelének! Ez a nő előnye. Továbbá, nőim nemcsak a kardforgatást kell megtanulják, hanem mindenekelőtt a nyilazást! És nem akármilyen nyilvesszőket képzeltem el nekik, hanem olyanokat, melyeknek a végére, a hegy mögé kis szövetdarabokat ragasztunk, s ezeket kilövés előtt bemártjuk majd a funxiból kipréselt savba. Képzeld csak el, hogy egy ilyen fűrődik bele valakibe, nem is kell hogy halálos legyen a sérülése, elég ha csak a karját vagy a combját találja el a nyíl, nem harcol az tovább, mert marja majd a sav, lesz annak minden baja, üvölt a kintől, s menekülni igyekezik!

—Nahát! Ilyenről se hallottam még... - álmélkodott Kördülár.

—Emiatt zseni az én uram! - lelkenézett Nagyocska.

—A késdobálásnak is mesterei kell legyenek a nők. Az is olyasmi, hogy nem sokat számít a kicsinységük, mert úgy is méltó ellenfelei lehetnek a férfiaknak.

—Hm... de hát mire neked ennyi harcos nő?

—Arra, hogy gondolkozz már egy pillanatig: ha én abból a másik országból jöttem, akkor az azt jelenti, hogy az a vidék, akár Boldog Völgynek hívják, akár nem, de nem lakatlan! Nagyönis lakják! És ha igaz, hogy valaki ott engem legyőzött, és szétvagdalt egy nőt, akkor még csak nem is holmi tutyimutyi, szelíd népek lakják! S meglehet tán, hogy ott annyi a vas, hogy nem nagyon számít nekik, nem sokra becsülik, de légy nyugodt, nem fog nekik tetszeni, ha bárki oda akar költözni, mert nyilván úgy van az ott, hogy minden amit csak látsz, valakié, ezé vagy azé, akárkié, de az biztos hogy nem a mienk, akik épp most megyünk oda! Egyetlen állatot sem lőhetsz majd le ha megéhezel, mert máris azt mondják rólad, hogy vadorzol, és mindenki csak éhenkórász csavargóknak tart majd minket! Lássunk világosan: vagy úgy megyünk oda, mint hódítók, vagy jobb ha oda se megyünk, mert legfeljebb rabszolgának fogadnak el bennünket, rosszabb esetben annak sem, hanem simán kivégeznek minket! Na és ha ott a nők akkorák mint a férfiak, márpedig álomban úgy volt, akkor ez azt jelenti, hogy még a nők is veszélyes ellenfeleink lehetnek ott. Feltételezem, nem olyan harciasak mint a férfiak, de előfordulhatnak olyan helyzetek, amikor valamiért ők is ellenünk támadnak. Tehát sokan kell odamenjünk, s mert nem tudjuk, az az ország milyen erős, emiatt minél többen kell odamenjünk! S mert nőket is akarunk magunkkal vinni, emiatt a legésszerűbb, ha a magunkkal vitt nők nem holmi haszontalan étekpusztítók lesznek, akikkel csak párizni lehet, hanem adott esetben értékes segítséget jelenthetnek nekünk akár a támadásban, akár a védekezésben! Ehhez pedig az kell, hogy értsenek a harchoz!

—Na de ha értenek majd a harchoz, eszükben sem lesz elmenni a Boldog Völgybe, hanem ellenünk támadnak majd!

—Azellen támadnak majd, aki rosszul bánik velük. De mi mostantól kezdve nem fogunk rosszul bánni velük.

—Hm... de hiszen akármit is nyújtsanak egy embernek, mindig több és több kell neki... vége-hossza nem lesz a követelődzéseiknek, ha egyszer ennek utat nyitunk!

—Nem kell hogy követelődzzenek, mert rögvést megkapnak mindent. Terveim szerint teljesen egyforma jogokat kapnának a férfiakéval, bár természetesen nem minden nő, csakis azok, akik vállalják, hogy velünk tartanak a nagy útra!

—Ez nagyon hihetetlenül hangzik. Be sem fér szerintem egy kosárba ez a tizenvalahány nő, pláne nem férfiakkal együtt, mármint akkora kosárba nem, amit valamiféle meleg levegővel töltött ballon fel tud emelni!

Sztojmán mosolygott.

—Az sem érdekel, ha a ballon csak négy-öt embert képes elrepíteni. Miért csak egyetlen ballonban gondolkodol, Kördülár?! Képzeld el ezer és ezer ballont!

—Micsoda?!

—De hát mit gondoltál, tíz-húsz emberrel hódítunk meg egy országot?!

Hódításhoz hadsereg kell! Jobb ha tudod, húszezer embernél kevesebbel nem akarok elindulni, de jobb, ha inkább háromszor ennyien vannak. De a százezer ellen sincs kifogásom.

—Annyian talán nem is élnek a birtokaidon!

—Akkor megyek annyival, ahányan épp élnek a birtokaimon. Persze nem kötelező, csakis önkéntesekkel akarok menni. Ám ezek úgy kell éljenek, ahogyan azt parancsolom nekik! Férfiak is, nők is!

—Ebből írtó nagy ramazuri lesz. Ellenünk támad majd a király is, a többi herceg is, más országok is, mert a papok ellenünk is szent háborút hirdetnek majd...

—Ez egyáltalán nem biztos. Mert most gondolj bele: ha én kihírdetem, hogy el akarok innen vándorolni a teljes népemmel, akkor ki az az örült, aki szívesen támadna ellenem, kockáztatva egy vesztes csatát és a halálát, amikor egyszerűbb várnia pár évet, s azután kényelmesen beballagnia a már üres birtokomra, ahonnan elköltöztem?! Nemde jobban megéri neki?! S bár azután nyilván összezördül majd a többi, konkra váró hatalmassággal, de legalább velem nem kell már hadakoznia! Tehát nem kétlem hogy elmondanak majd mindenféle eretneknek, erkölcstelennek, akárminek, de egyáltalán nem biztos, hogy meg is támadnak, legalábbis miután látják, hogy komolyan gondolom az elvándorlást!

—Hm... kétségtelen, ha odarepülünk hódítani, sokkal nagyobb az esélyünk, ha a velünk tartó nők is jó harcosok... - tűnődött Kördülár. —Na de miért nem repül oda csupa férfi, aztán majd ha sikerült a hódítás, visszajöhetünk ide a nőkért, ha úgy tartja kedvünk!

—Na de Kördülár, gondolj csak bele: képes lennél úgy elrepülni oda, hogy itt hagyod a szeretett feleségedet?! Ha pedig te viszel nő magaddal az útra, akarja azt majd minden katona is! Én sem hagynám itt Nagyocskát... de mondok egy komolyabb érvet is! Az igaz, hogy egy nő sokkal gyengébb mint egy férfi, de kevesebb helyet is foglal. Egy férfi nyomhat akár nyolcvan-kilencven kilót is, néha még többet is, egy nő, úgy veszem észre, többnyire negyvenet sem, inkább csak harmincat! Tehát egy férfi helyett képes lehet a léghajó majdnem három nő magával vinni! Azaz, a hadseregünk, ha nőkből áll, majdnem ugyanolyan erős lesz, mint ha férfiakból áll, hiszen ha a nő gyengébb is, de ezzel arányosan több lesz belőlük! A csatában pedig az ellenségnek nagyon rossz lesz, hogy nem egyetlen, erős férjiharcosra kell figyelnie, de rögvest háromfelé, még ha külön-külön gyengébbek is a női ellenfelei! És mert a nőkből többet viszünk, emiatt a több nő több íjat jelent! Háromszor annyi nyilvessző suhanhat az ellenség felé! Kifejezetten akkor leszünk tehát erősek, ha a hódító seregünkben sok nő is lesz, sőt, a többségük, minél több, nőkből áll!

—Hm...

—Ki tudod képezni őket?

—Szokatlan lesz... de meg ezesetben a férfikatonáidra is ráférne egy alapos kiképzés! A legtöbbet ugyanis még csak kezdőnek sem nevezném...

—Ennyire jobban értesz a harchoz, mint ők?

—Ennyire. - válaszolta magától értetődően Kördülár. —Például biztos voltam benne, ha megtiltod hogy kivigyem innen a feleségemet, akkor is kiviszem, senki nem állíthat meg, hacsak le nem nyilaznak. A nyilaktól félek, kardtól-

késtől nem. Pedig még csak nem is én vagyok a legjobb harcos, akit ismerek.

—Hát akkor ki az?

—Úgy hívják, hogy Börimatláj Tókung. Ez a teljes neve, többnyire csak Tókung mesternek szólítják. Engem is ő tanított. És bár igazán alaposan kiképzett, de egyáltalán nem értem el az ő tökéletességét.

—Két neve van?

—Igen, mert nem a mi országunk szülötte, csak úgy telepedett le itt.

—Hm... és gondolod, hogy vállalná ő is, hogy oktató legyen? Eljönne kiképzőnek, ha meghívom?

—Egészen biztos. De csak akkor, ha nagyon sokat fizetsz neki.

—Meglepnek a szavaid! Valahogy úgy képezem, az ilyen nagy mesterek nem sokra becsülik a pénzt, nekik a saját tudományuk a legfőbb érték, és csak azt tisztelik, s kevéssel is beérik!

—És jól is gondolod uram, de Tókung mester kivétel! Ő ugyanis nem hisz abban a vallásban, amit a papjaink tanítanak. Ő az őshitet követi, a régi, tiltott isteneket, nem is szereti a papjainkat, és megfogadta, hogy egész életét annak szenteli, hogy minden egyes ősisztenek életnagyságú vas-szobrot emeltet, természetesen egy titkos helyen, egy barlangban, hogy a papok meg ne találják. Így akar magának érdemeket szerezni, hogy a túlvilágon majd előkelő helye legyen. Ő pénzért egyszerűen bármire hajlandó.

—Na de a vas rozsdásodik!

—Természetesen bevonná a szobrokat arannyal. Az már nem rozsdál.

—És hány ősiszten van?

—Nem tudom, néhány száz...

—Akkor igyekezhet alaposan!

—Hát igen, valóban, pláne mert már ő is középkorú, s idáig még csak nyolc szoborra való vasat sikerült összegyűjtenie...

—Na jól van. Azt hiszem sikerül majd megegyeznem ezzel a Tókung mesterrel... - mosolygott Sztojmán. —Azt hiszem az lesz, hogy ő tanít majd engem, te meg mindenki mást, Kördülár, és Tókung mester majd akkor kezd el a többiekkel foglalkozni, ha azok már eleget tanultak tőled, és méltóak lesznek e megtiszteltetésre...

—Nem tudod, hogy mit vállalsz, uram! Nagyon kemény kiképzésnek nézel elébe!

—El is várom, hogy kemény legyen! Azért fizetek majd sokat, hogy minőségi oktatásban részesedjek! Ez úgy lesz, hogy egész nap tanulok tőle, s amikor már végképp nem bírom, akkor pihenésképpen a léghajók építését fogom irányítani, meg egyéb más ötleteimet valósítom meg... na de még nem mondtam el mindent!

—Hallgatlak, uram.

—Nem kötelező velem tartani az útra. Ám az sem elég, hogy valaki kijelentse, hogy velem akar tartani. Be kell bizonyítsa, hogy méltó arra, hogy magammal vigyem! Ehhez az kell, hogy résztvegyen a kiképzésen, de az is kell, hogy azt is bebizonyítsa, nemcsak egy izomagyú állat, hanem esze is van, továbbá hogy mindenre hajlandó, amit parancsolok neki! Tehát meg kell tanuljon például írni-olvasni!

—Attól tartok uram, úgy képzeled, ez is vonatkozzék a nőkre is!

—Eltaláltad.

—Akkor emlékeztetek, hogy törvényeink szerint ha kiderül egy nőről hogy ismeri e tudományt, akár feleség, akár szerető, azonnal ki kell végezni! Nem hallottam még olyan nőről, aki ismerné a betűk titkát.

—Majd most láthatsz is olyan nőket. Nagyon hamar meg fogják tanulni. És ha nem akarod, hogy azután hülyének nézzenek téged, te is kénytelen leszel erre. Nem olyan szörnyű nehéz, mint képzeled. Mindenesetre sokkal könnyebb, mint aminek én nézek elébe, a kardforgatás elsajátítása...

—Ebből botrány lesz. Iszonyatos botrány. Ki leszel átkozva az egyházból.

—Hú, most aztán mindjárt beszarak, úgy megijedtem! - hetykélkedett Sztojmán. —Ám töredelmesen bevallom, attól félek, ki fogom bírni, ha ki leszek átkozva.

—Az olvasni tudó nőket is kiátkozzák, ha már meg nem ölhetik őket.

—Nem hiszem, hogy ezzel azok a nők bármit is veszítenének. Mindenesetre megnyugtatlak: az lesz a papok legkisebb baja, hogy a nőim tudnak majd olvasni. - azzal Sztojmán felemelte a papírjait. —Ugyanis - lélegzett mélyet - lesznek itt sokkal nagyobb furcsaságok is!

—Már előre félek, mit találtál ki.

—Akkor halld! Mindenekelőtt közlöm, hogy nem óhajtok beavatkozni a papok törvényeibe. Eszem ágában sincs megváltoztatni egyetlen törvényt sem, ami most vonatkozik a feleségekre vagy a szeretőkre. Ha az a törvény, hogy feleség vagy szerető nem tanulhat meg olvasni, akkor nem tanulhat meg. Ha az a törvény, hogy ennyi vagy annyi évesen ki kell őket végezni, akkor rendben, legyenek kivégezve. Elvégre ki vagyok én, hogy ilyen fontos kérdésben másként rendelkezsem, mint a papok!

—Na most még jobban meg vagyok ijedve - szólt Kördülár - mert ha ilyen engedékeny vagy, akkor most mindjárt valami iszonyatos disznóság fog kiderülni - már ne vedd sértésnek a szavaimat!

—Jól sejtet! - vigyorgott Sztojmán. —Bár nem elsősorban amiatt vagyok ilyen engedékeny, hogy a papokkal össze ne vesszek. Azok úgyis lehordanak majd mindenfélének. De bár én segíteni szeretnék a nők sorsán, ám csak azoknak, akik maguk is hajlandóak tenni ennek érdekében! Amelyik nő nem ilyen, az dögöljön meg, nem érdekel, lustaságokra úgyszincs szükségünk. Szóval azt találtam ki, hogy én nem nyúlok hozzá a feleségek és a szeretők jogaihoz és kötelességeihez. Ellenben elrendelem, hogy ezentúl egy nő nemcsak feleség vagy szerető lehet.

—Hát akkor ugyan mi!

—Társnő, szabad nő, vagy harcos. De nem azt mondjuk majd az utóbbiakra, hogy Sztojmán harcosai, hanem azt, hogy az Ész Harcosai. Ez szebben hangzik, de azt is kifejezi, hogy ezek okos, művelt nők lesznek. No és előrebocsátom, mindez remek lesz a férfiaknak is! Mert gondolom az úgy van, Kördülár, hogy minden férfi szereti a fiait, ugye?

—Persze, még szép!

—És jobban szereti a fiait, mint a lányait, ugye?

—Ez csak természetes!

—Ugye minden férfi nagyon szeretné, ha fiai születnének?

—Hajaj, de még hogy!

—Na de ezesetben nagyon furcsállom, hogy ha valakinek van egy szeretője, s attól születik egy fia, akkor csak úgy hagyják, hogy azt a fiút megölje a pap,

csak amiatt, mert nem egy feleségtől született, hanem egy szeretőtől!

—Hát bizony sok esetben nem is szokták hagyni, s ilyenkor mindenféle kellemetlenségek történnek... többnyire ilyenkor nem is mer a pap egymaga a férfi házához menni, csak erős kísérettel! A szeretőktől született lányokat többnyire vita nélkül kiadják a papoknak, de a fiúkat nem mindig.

—Na ugye! Nos, ezentúl másképp lesz. Azaz, a szeretőknél nem lesz másképp. Hanem ezentúl egy nő dönthet úgy, hogy ő ezentúl nem feleség, nem is szerető, hanem társnő. Ez az ő egyedüli döntése, senki nem szólhat bele, akkor sem, ha jelenleg épp feleség vagy szerető, vagy valamelyik tábor lakója. Az ilyen nőt ezentúl tilos megölni. Addig él, míg meg nem hal balesetben, vagy éhen, vagy az öregség miatt. Ellenben jeleznie kell, hogy ő társnő: ennek érdekében a jelképemet, azt ami bele lett sütve Nagyocska fenekébe, azt rá kell tetoválja a bal vállára, s bárkinek meg kell mutassa, aki kétli, hogy ő társnő! A tetoválás is örökre szól, de nem olyan fájdalmas, mint a sütögetés... no és egy társnőnek mások a jogai és kötelességei, mint egy feleségnek vagy szeretőnek. Mindenekelőtt: ő ezentúl kizárólag az én joghatóságom alá tartozik! Tilos, hogy bárki megbüntesse őt bármiért is. Felette csak én ítélezhetem, vagy az énáltalam kinevezett különleges Nőügyi Bíróság, aminek mostantól kezdve Nagyocska az elnöke, tehát a legfőbb bíró benne! Ami azt jelenti, hogy minden nőnek az a sorsa amit ő elrendel, kivéve ha én mást mondok. Továbbá, egy társnő azért neveztetik társnőnek, mert soha nem mehet férjhez, ha meg már feleség, akkor azon pillanattól kezdve hogy társnő lett, többé nem a felesége a férjének. Nem is a szeretője senkinek. Ettől azonban még nyugodtan együtt élhet azzal, akivel csak akar, akár a korábbi férjével vagy szeretőjével is, de ő akkor is társnő! És társnő gyerekeit tilos megölni. Aki megteszi, azzal úgy bánok el, mint a legközönségesebb gyilkosokkal! A társnő szabadon elköltözhethet a férfitől, de ez esetben ha vannak gyermekei, azokat köteles a férfinál hagyni, amennyiben a gyermekekre a férfi igényt tart. És úgy rendelkezem, hogy egy férfi több társnőt is tarthat egyszerre, tudniillik legfeljebb hármat.

—Miért épp hármat?

—Mert szerintem az úgy volt eredetileg, hogy az volt a természetes nálatok, ha egy férfinak három felesége volt. Némelyiknek biztos kevesebb volt, kettő vagy egy vagy egy sem, s akadhattak akiknek sokkal több, de nagy átlagban három lehetett, ez volt a normális. Amiatt, mert három nőre születik egy férfi! Csak aztán valaki kitalálta azt a hülyeséget, hogy csak egy felesége lehet egy férfinak, ám ez nem volt kezdetektől így! Ezóta vannak felesleges nők, azóta folyik a nőkkel való kegyetlenkedés és a lemészárlásuk. Na de mert tényleg nem akarok több összezördülést se a papokkal se másokkal mint amennyit okvetlenül vállalni muszáj, emiatt nem nevezem őket feleségnek. Szóval, ők társnők. Szerintem nagyon tetszik majd a férfiaknak, hogy ha társnőik vannak, akkor ha ezektől fiaik születnek, nem lesznek megölve!

—Na de mi van, ha megvárják míg valamelyik szerető fiút szül, s ekkor gyorsan a vállába tetoválják a jeledet, s onnantól nevezik csak társnőnek az eddigi szeretőt, csak azért, hogy a kisleány ne öljék meg a papok!

—Semmi baj, az egész tökéletesen jogszerű és érvényes, feltéve, hogy a nő is akarja a dolgot – bár nem hinném, hogy ne akarná! Épp csak onnantól kezdve a nő valóban társnő lesz és nem feleség vagy szerető, azaz nem szabad őt

megölni semmikor sem, és ha akar, tetszése szerint elköltözhethet a férfitől – igaz, a gyermekei nélkül!

—Na de hová költözhethetne?

—Ó, sok helyre, hogy csak egyet mondjak, bárki másik férfihoz, aki vállalja őt! De tőlem az sem tilos, hogy megpróbáljon egyedül megélni, akár a vadonban kóborolva, akár úgy, hogy valami vállalkozásba fog, például agyagedényeket készít és eladja azokat, vagy akármi, nem is töröm rajta a fejemet! Lényeg az, hogy a joga meglesz ehhez. Na de nem mondtam még el mindent, mert amíg viszont a férfival él, addig semmivel sem lesz több joga, mint egy feleségnek, azt kivéve, hogy elköltözhethet. Addig épp úgy, mint egy feleség esetében, mindenben a férfi dönt helyette. És meg is verheti ha akarja, bár agyon nem verheti, mert megölni tilos. És ha a nő valami pénzt keres valami munkával, az nem az övé, hanem a férfié, akivel él! Ellenben bármit tesz is a nő, amiatt a férfi kell hogy a felelősséget vállalja, mert felelős a társáért, a társnőért! Annak a tetteiért! Hogy is ne lenne felelős, amikor ő, a férfi a döntéshozó!

—Ezt nem értem.

—Tegyük fel, van egy nő, aki egy férfi társnője. Ez a nő megöl egy férfit. Ezesetben ha a dolog kiderül, akkor én meg fogom büntetni a férfit gyilkosságért!

—A férfit?

—Igen, Kördülár, a férfit, és nem a nőt! A nő egyáltalán semmi büntetést nem fog kapni. A nő akkor lenne megbüntetve, ha társnő volna ugyan, de nem volna épp senki férfi társa, hanem egyedül élne.

—Hát ez nagyon durva! Senki nem akad majd, aki ilyen feltételek mellett bevállalná, hogy társnőt tart!

—Pedig lesznek sokan, mert tetszeni fog a férfiaknak, hogy sok nőjük lehet... mert még azt sem mondtam el, hogy megtudtam Nagyocskától, hogy a szeretők után a papok adót követelnek a férfiaktól! Emiatt is nem lehet sok férfinak szeretője! Nos, a szeretők után ezentúl is köteles mindenki megfizetni a papoknak járó adót. A társnők után azonban nincs ilyen adó! Az adómentes! És nem kell attól félni, hogy egy társnő ilyen csúnyaságot követ el, hogy ezzel kiszúrjon a férfival akivel él, amennyiben a férfi jól bánik a nővel, s emiatt annak nem lesz oka megharagudnia rá!

—Hm... ez akkor is nagy kockázat!

—Valamit valamiért, és nekem nem érdekem, hogy rosszul bánjanak a nőkkel. Ugyanis csak élő nőket vihetek magammal... különben is: gondolod, hogy például a te feleséged ki akarna szűrni veled, ha társnő lenne?

—Nem, nem hinném.

—Na hát akkor! Ha te képes voltál jól bánni a nőddel, akkor ez igazán nem lehetetlen, s más is képes lehet rá! De aki úgy érzi, mégse menne neki mert annyira vadbarom, hát oda se neki, az ne tartson társnőt: senki nem kényszeríti rá! Továbbá, egy társnőnek nem kötelessége elfogadnia egy férfi ajánlkozását. Nyugodtan visszautasíthatja, mondván, hogy nem lesz a társa. Szabad neki ezt tenni.

—De uram, így a nők mind férfi nélküli társnőként akarnak majd élni!

—Egyáltalán nem biztos. Gondolj csak bele: az olyan élet temérdek nehézséggel jár! Sokkal könnyebb egy nő sorsa, ha van egy őt szerető férfi is mellette. Persze, ahhoz az kell, hogy az a férfi tényleg szeresse is... na de még

mindig nem mondtam el mindent. Egy nő ezentúl nemcsak társnő lehet, hanem „szabad nő” is! Ezesetben a jeletem nem a bal vállába kell betetoválnia, hanem a bal karjába, a felkarra. Illetve ha félkarú lenne a nő, akkor a jobb karjára. Ezesetben éppoly életet élhet, mint egy társnő, de ha elköltözik a férfitől, viszi magával a gyermekeit is. Emellett szabad nőt tilos, hogy a férje megverjen vagy bárhogy megbüntessen. Most persze azt kérde-d, mi ebből a férfi haszna! Hát az, hogy szabad nőből nemcsak hármat tarthat egy férfi, hanem akárhányat is. Továbbá, a férfi nem felelős a szabad nő tetteiért: ha a szabad nő valami rosszat cselekszik, őt büntetem meg, és nem a férfit! Másrészt viszont ha valami pénzt keres a nő, az is az övé, és nem a férfié. Szabad nőnek ugyanis lehet tulajdona! A társnőnek is lehet, de csak ha épp nem él valamelyik férfival. A szabad nőnek akkor is lehet tulajdona, ha férfival él együtt. És az sem tilos neki, hogy ma ezzel feküdjön le, holnap azzal, akivel csak óhajtja, s emiatt senki nem szídhajta őt meg, pláne nem verheti meg! E sok előnyért azonban azzal is fizet a szabad nő, hogy ha egy másik szabad nővel találkozik, aki épp nélkülözik, akkor köteles rajta segíteni annyira, hogy az a nő éhen ne haljon, amíg el nem jut hozzám. Aztán majd én eldöntöm, mi legyen vele.

—Hm... és akiket úgy neveztél, hogy harcosok?

—Ők a jobb alkarjukba kötelesek a jeletem tetoválni. Ők nem fognak a „külvilágban” élni, ott gyakran megfordulni, más lesz a dolguk. Mindenekelőtt: egy harcos mindent köteles megtenni, amit csak parancsolok neki, azt az egyet kivéve, hogy nem köteles velem lefeküdni.

—Azt miért nem?

—Nekem jó volna, de ezzel akarom jelképezni azt, hogy ők nem egyszerűen a szeretőim! Nem kétlem különben, így is lesznek épp elegenden, akik boldogan lefekszenek velem, ha akarom. De ez nekik nem kötelező! Ellenben én vállalom, hogy aki harcos nőnek jelentkezik, annak minden tőlem telhetőt elkövetek a megvédelmezésére. És azt is megígérem, hogy ha rájövök, miként juthatok el a Boldog Völgybe, akkor nem hagyom itt, illetve ha valamiért semmiképp sem sikerülne magammal vinnem őt, akkor később visszajövök érte! De megesküszöm arra is, hogy a szememben az lesz ezentúl a legnagyobb véték, ha az egyik harcos nő nem segíti a másikat valami veszély esetén – az eképp viselkedő, gyáva nőt azonnal kikötözöm elevenen egy funxihoz, lehetőleg valami satnya, fiatal, kis funxihoz, hogy lassan falja fel! A harcos nők állandóan csak gyakorolnak majd, meg tanulnak és dolgoznak. Vélhetőleg rengeteget kell majd dolgozniuk, még többet gyakorolniuk a harcot, de annyira, hogy amikor mégsem dolgoznak vagy gyakorolnak, hanem tanulnak majd, akkor azt egymerő pihenésnek érzik majd! Úgy van, nem lesz semmi szabadidejük, amikor nem alszanak, akkor az lesz a pihenésük, hogy tanulnak! Igazi hajcsáruk leszek! Megígérem azonban, hamarosan okosabbak lesznek, mint bármelyik pap, és kiváló harcosok lesznek, emiatt sokkal magabiztosabbak lesznek, mert biztonságban érzik majd magukat, és az jó érzés! Azt is megígérem, hogy soha nem fognak éhezni, legfeljebb akkor, ha én magam is éhezem már. Amíg nekem lesz mit ennem, addig lesz mindegyiküknek is! Méghozzá ugyanaz, mint nekem. Nem fogok finomabbat enni, mint ők!

—Hm... - mormogta Kördülár.

—Viszont – folytatta Sztojmán – egy harcos nő tilos, hogy lefeküdjék bárkivel is, hacsak előbb engedélyt nem kért tőlem rá. De nem sok esélyük lesz, hogy kapnak ilyen engedélyt... Azért tilos, mert ha terhes lesz, nem tud tovább gyakorlatozni! Dolgozni sem. Szóval, jól gondolja meg valaki, hogy harcosnak jelentkezik-e. Ez életre szóló döntés, ugyanis. Mint ahogy a többi is. Pontosabban, egy társnő dönthet úgy, hogy mától ő szabad nő vagy harcos. Elég csak a megfelelő helyre tetováltatnia a jeleket. Egy szabad nő is dönthet úgy, hogy mától harcos, de úgy már nem dönthet, hogy ő mégsem szabad nő hanem társnő, hiszen már rajta a tetoválás a karján! Egy harcos pedig sehogyan sem dönthet: ő már élete végéig harcos nő marad, aki mindent meg kell tegyen amit parancsolok, már amiatt is, mert vakon megbízik bennem – azt kivéve, hogy nem kötelessége velem lefeküdni! Ő igen, és viszont ne akarjon harcos lenni az a nő, aki vallásos, mert harcosnak tilos bármiféle egyházi szolgáltatást is igénybe vennie! Még csak otthon sem imádkozhat, de pláne nem gyónhat, ő úgy kell gondolja, hogy ha én majd meghalok, akkor vagy a mennybe kerülök, de akkor teszek róla hogy ő is odakerüljön a halála után, hiszen a menny is egyfajta túlvilági Boldog Völgy mindössze, és én *megígértem*, hogy nem hagyom őt cserben, - vagy ha én elkárhozom, akkor ő is el akar kárhozni velem, tehát ő ezentúl bennem bizakodik, számára én jelentem az üdvösség forrását! Tudod, Kördülár, semmiképp sem óhajtom, hogy mondjuk gyónás közben valamelyik harcosom kifecsege valamely titkomat.

—Aha. Értem. Ez mindenesetre nagyon tetszik majd Tókung mesternek. Ő nem szereti a papokat.

—Van még egy kategória – mosolygott Sztojmán – s ezt úgy nevezem, hogy *tiszt!* A tiszt, az harcos nő, de olyan harcos nő, aki mégis köteles lefeküdni velem, ha megparancsolom! Tilos ellenben mással hálnia, azért tilos, hogy ne érezze magát elkötelezve más férfi iránt. A tiszt tényleg egész életét annak szenteli, hogy engem szolgál. De annyira, hogy vállalja, hogy adott esetben habozás nélkül életét áldozza értem, akkor is, ha külön nem parancsolom meg neki. Például köteles a testével fedezni engem a nyílveszők ellen! Mindezt cserébe én vállalom, hogy ők a legelsők, akiket valami veszélyből kimenteni igyekszem, és ők a legelsők, akiket magammal viszek a Boldog Völgybe. Ha nincs elég ennivaló, legelsőként ők kapnak belőle, nemcsak előbb, mint a többi harcos nő, de előbb, mint ahogyan én magam is étekhez nyúlnék! Vállalom, hogy ha valaki megöli valamelyik tisztemet, úgy minden erőmmel igyekszem a halálát megbosszulni, valamint hogy a tiszt gyermekeiről is legjobb lehetőségeim szerint gondoskodom. És természetesen a tiszt amiatt tiszt, mert a harcosok parancsnokai, az alvezéreim, mind belőlük kerülnek ki! A tiszt tisztségét az jelzi, hogy neki a homlokára van tetoválva kicsiben a jelem, ám ezt nem tetoválhatja egy nő sem magára a saját elhatározásából. A többit igen, ezt nem. Ahhoz hogy valaki tiszt lehessen, már harcosnak kell lennie, és külön kérnie kell, hogy ő tisztem lehessen, s én majd eldöntöm, engedélyezem-e ezt vagy sem!

—És én akarok az első tiszt lenni. - kotyogta közbe Nagyocska.

—Nem inkább feleség? - kérdezte gunyorosan Kördülár.

—Most mit piszkoskodik velem, hallhattad, hogy tiszt akarok lenni!

—Pedig korábban nem is egyszer a férjednek nevezted Sztojmán herceget!

—De tisztnek lenni sokkal jobb. Például nem kell meghaljak, ha ő meghal. És különben is, hiszen így is meglesz minden jogom mint egy feleségnek, még sokkal több is!

—Az igaz. De azt ne hidd, hogy ha Sztojmán meghal, te nem halsz meg! Mert kezdjük azzal, hogy akkor a papok az összes harcos nőjét is kivégzik, a tisztjeit meg aztán pláne!

—De én nagyon bízom benne, hogy nem hal meg! Aztán meg nekem már olyan mindegy, mert a papok szerint úgyis a szeretője vagyok, tehát akkor is megölnének... lehetek az első tiszted?! - rázta meg Sztojmán vállát.

—Képes lennél elém ugrani, hogy fedezz egy nyílvevessző ellen?!

—Persze! Muszáj lenne, mert ha belém repül egy nyílvevessző, azt még *talán* túlélhetem, ha van némi szerencsém, de ha te meghalsz, akkor nekem halál-biztosan végem van, ezt jól mondta Kördülár! A püspök ugyanis nem feledi, hogy miként beszéltem vele, de különben is megölnének a szentatyák, mert biztos ami biztos! Naná, hogy eléd ugranék! Lehetek a tiszted?!

—Ki más lenne az első tisztem, ha nem te? - mosolygott rá Sztojmán sok szeretettel. —Kördülár, menj, és tetováld be a jelet a homlokába! Aztán hívj össze mindenkit, és megkérdem a nőket, ki mit választ: marad itt a táborban és várja hogy kivégezzék, mert én azt is megengedem, mert nem kényszer ám itt semmi... vagy társnő lesz, vagy szabad nő, vagy harcos... és a férfiakat is megkérdezem, ki akar velem tartani majd a nagy útra! De csak az vállalja, aki képes ezentúl szépen bánni a nőkkel... és persze aki vállalja a kiképzést! Aztán elvezetsz engem, Kördülár, a legközelebbi palotámba, sőt, inkább valamelyik jól védhető kastélyomba, te pedig elsietsz Tókung mesterért...

Természetesen nem akadt olyan nő, aki a táborban akart volna maradni. És kettő kivételével mindegyikük harcosnak jelentkezett, mert ezt látták a legbiztosabb módjának, hogy okvetlenül eljussanak majd a Boldog Völgybe. A két másképp döntő nő társnő akart lenni, és pillanatokon belül „el is keltek”, ami azt jelenti hogy akadt Sztojmán katonái közül, aki úgy nyilatkozott, hogy elfogadja őket társnőnek, nem is egy ilyen férfi akadt, öten is jelentkeztek, mert nagyon jól hangzott, hogy társnők után nem kell adót fizetniük, sőt, ha gyerekek születik, az sem lesz megölve semmi esetre sem! Mondta is az egyikük:

—Ez tulajdonképpen épp olyan, mintha ezentúl három feleségem is lehetne, csak máshogy nevezik őket!

—Na de ne feledd, ha a társnő valami galibát csinál, te leszel megbüntetve! - emlékeztette őt Sztojmán.

A katona vállat vont.

—Ez nem nagyon zavar, mert hiszen eddig is úgy volt, hogy ha a feleségem megsértett volna egy nagyurat, akkor ugyan meg lett volna büntetve a feleségem, de egészen biztos, hogy rám is megorrolt volna a megsértett uraság! Akárhogyis, de egy férj mindigis jól tette, ha ügyelt a neje tetteire, mert felelősséggel tartozott irántuk.

Több férfi szeretett volna tehát társnőhöz jutni, mint ahány nő ezt vállalta, ezokból Sztojmán úgy rendelkezett, hogy e két nő válasszon magának társat az öt katona közül... a katonák pirultak, de még jobban pirultak a nők... ez nagyon szokatlan helyzet volt a számukra. Végül aztán csak megszületett a

döntés.

—Akkor most van még egy fontos feladatunk! - hirdette ki Sztojmán. —Ez pedig az, hogy a társnőket természetesen nem lehet úgy emlegetni, mint a feleségeket. Egy feleség, az illik is hogy jelezze már a nevében is hogy ő feleség, helyes hát, ha Kördülár felesége Kördülárné. Na de ez nem megengedhető a társnők esetében, mert másképp azt hihetnők róla, hogy ő is feleség! A szabad nőket is kell nevezni valahogyan, hiszen nem táborokban laknak majd. Aztán, egy társnő sem biztos, hogy mindig társa is egy férfinak, az sem biztos hogy ugyanannak a társa élete végéig, mert mi van ha elköltözik tőle, vagy meghal a férfi és máshoz megy? Arról nem is beszélve, hogy a harcos nőim is kell hogy neveztessenek valahogyan. Megparancsolom tehát, hogy itt és most minden nő aki nem feleség, válasszon magának valami szép nevet! De ne olyan értelmetlen neveket, mint az hogy „Sztojmán” vagy hogy „Kördülár”, mert azok maradjanak csak meg a férfiaknak. A nők jó ha nevükkel is mutatják, hogy ők nők! Valami szép nevet tessék választani, mint amit én adtam az én szeretőmnek, hogy „Nagyocska”! Olyasmikre gondolok, hogy mondjuk Cseresznyevirág, Napfény, Holdsugár, Szellőcske... azt hiszem értitek, ugye!

—Akkor én is kell hogy válasszak magamnak egy nevet. - szólalt meg Kördülárné.

—Miért? - kérdezte a férje.

—Mert jogilag már nem vagyok a feleséged, hiszen tudod, a püspök miként vélekedett... azt hiszem, én szabad nőnek jelentkezem, de természetesen veled fogok élni, drágám! A nevem pedig ezentúl legyen *Újremény*! S azért ez, mert én hoztam új reményt az embereknek, hogy eljuthatnak egy szebb és jobb világba!

Sztojmán ebbe bele is egyezett, némi vita mégis kialakult a nevek körül, mert három nő is mind Napocska akart lenni. Végül Sztojmán úgy döntött, egyikük lesz csak Napocska, a másik kettő Napfény és Napsugár.

Mire ez megoldódott, kiderült, hogy sokkal nagyobb a nőhiány mint hitte, mert még sokkal több katonája is szeretne társnőket, épp csak nem ezen nőtábor női közül, hiszen itt kicsi már a választék, s e nők jelentős része is sebesült! És unszolták Sztojmánt, hogy ha mindezt a sok fura törvényt komolyan gondolja, akkor induljanak meg egy másik nőtábor felé, és ott is hirdesse ezt ki...

Sztojmán mosolygott.

—De hát csillapodjatok már! Lesz nő elég, hiszen hallhattátok, megígértem, hogy egész birtokomon e törvények lesznek érvényesek! Na de ez nem megy máról holnapra. Mindenekelőtt, Kördülár, intézkedj, hogy induljunk vissza a legközelebbi várkastélyomba, mindenkivel aki itt van, férfiakkal, nőkkel, egészségesekkel és sebesültekkel! Mostantól békét akarok ugyanis a férfiak és a nők közt, mert egy nép vagyunk, aki ugyanis nem gondolkodik így, az nem méltó hozzám, és nem tart majd velem, amikor csodálatos repülő hajóimmal elrepülök a Boldog völgybe! Tehát indulás!

* * *

Azt talán mondani sem kell, hogy a nőtábor teljesen kiürült, egy lélek sem

maradt benne Sztojmán távozása után... vagy épphogy legfeljebb a lelkek. Mert élő személy biztos nem... hiszen a nők mind egy szálig Sztojmánnal tartottak, így vagy úgy – vagy azért, mert „szabad nő” lett, vagy mert harcos nő lett, vagy mert társnő lett. De mert így nem volt már kire vigyázni a nőtáborban, ezekből Sztojmán elrendelte, hogy az eddigi őrkatonák is tartsanak vele, mert minek is maradnának ott haszontalan ingyenélőnek... de azok is örültek, hogy odahagyhatják eddigi állomáshelyüket, mert mind kíváncsiak voltak rá, miként is akarja megvalósítani a herceg az ő repülő hajóit, aminek a híre elterjedt a körökben is. Ennek sikerében sokan kételkedtek, bár nem mindegyikük, mert a vaskés Sztojmán övéen eléggé meggyőző bizonyítéknak tűnt arra, hogy Sztojmán járt valaha a Boldog Völgyben. Oda meg tényleg nemigen mehetett másképp, mint repülve... és még ha nem is lesz semmi az egészből: legalább lesz több nőjük nemsokára! Azt ugyan nem képtették, hogy fura törvényei miatt a herceg iszonyatosan össze fog veszni a papokkal, de ez már az ő dolga. Még ha később le is győzik a herceget, addigis jól élnek...

Annyi bizonyos volt, hogy Sztojmán láthatóan halálosan komolyan gondolta minden egyes törvényét. Hamar odaértek a kastélyához, mert az nem állt nagyon messze, de már ezt megelőzően is bizonyított, mert útközben egy nyolc szekérből álló konvojval találkozott, amit két pap kísért hat katonával, e szekereken pedig hatvanöt nőt vittek, s úticéljuk épp az a nőtábor volt, amit az imént hagyott ott kiürésítve Sztojmán! A herceg természetesen azonnal tájékoztatta a nőket arról, mi a helyzet, mik az új törvényei, s hogy most aztán azonnal dönteniük kell, mik lesznek... s ők döntöttek is, ki így, ki úgy. Általában az volt a helyzet, hogy amelyiküknek ajánlatot tett Sztojmán valamelyik katonája, hogy legyen az ő társnője, az nem is töprengett tovább, hanem haladéktalanul beleegyezett abba, hogy ő ezentúl társnő lesz. A többiek közül sokan „szabad nők” akartak lenni, mert az, hogy „harcos”, az nagyon félelmetesen hangzott. Mindazonáltal így is jelentkezett közülük is néhány fő harcosnak.

Mindez tehát szinte közkívánatra történt, épp csak hogy ez nagyon nem tetszett a nőket kísérő két papnak! És tiltakoztak, mondván hogy ez erkölcstelen, hogy ez törvénytelen, hogy eretnokség... egyáltalán, hogy Sztojmánnak nincs joga ilyesmit elrendelni!

—Mi?! Hogy *nekem* ne lenne ehhez jogom?! - mordult fel Sztojmán, s a tőle tellő legbőszebb ábrázattal meredt a papra. —Hát kinek volna ehhez joga, ha nem nekem?! Hát kié ez a sok nő itt mind, azon a területen ami az én birtokom: az enyémeke-e, vagy másé?!

—Semmiképp sem a tiéd, mert nem te vagy a király! Ezek bizony mind a királyurunk alattvalói, nála is inkább a szent papi rendé, legesleginkább pedig Istené!

—Súlyos tévedés. A király tőlem katonai szolgálatot várhat el, esetleg adófizetést, bizonyos rendkívüli esetekben! A papok pedig a nőknek nem az életére, csupán jámbor imáikra tarthatnak igényt, ám erre is csak akkor, ha a nők élnek – ebből máris következik, miszerint épp azt nem rendelhetik el a papok, hogy nők meghaljanak ezért vagy azért! Isten pedig a nőknek a lelkével rendelkezhet csak, hiszen épp amiatt vannak világi hatalmasságok, hogy azok foglalkozzanak a test dolgaival!

—Félreértelmezted a szent tanokat, fiam... - kezdte a pap, ám Sztojmán közbevágott.

—Elég legyen ebből! Erről nem nyitok vitát. Ennek így kell lenni, mert e nők maguk is így akarják, ha ugyanis nem így akarja valamelyikük, csak szóljon nyugodtan... márpedig én erős esküvéssel fogadom, hogy aki engem követ, azért magam is mindent megteszek, az a személy az én legteljesebb védelmemet élvezi, akár férfi, akár nő legyen is az!

A pap körbenézett, s már majdnem megparancsolta a maga katonáinak, hogy akadályozzák meg a nők elhurcolását – de hiába, Sztojmán emberei sokkal többen voltak!

—Jól van, tégy amit akarsz, de én most elmegyek, és jelentem az esetet a feljebbvalóimnak! Készülj fel herceg, hogy nemsokára idézést kapsz, hogy jelenj meg az egyházi bíróság előtt!

—Minek, nem vagyok én egyházi személy!

—Attól még meg kell majd jelenned, és a bíróság ítéletével kapcsolatban nem sok kételyed lehet!

—Nincs is, épp csak nem ismerem el illetékesnek ebben az ügyben. Ha azt tanítanám, hogy Istennek három heregolyója van, az egyházi ügy lenne, mert hittételt fogalmaztam meg. Én azonban kizárólag a nők világi kötelességei felől rendelkeztem.

—És megtiltod a harcos nőknek az imádkozást!

—De amiatt is magamra vállalom a túlvilági felelősséget.

—Ezt nem teheted meg!

—Hogyne tehetném, máris megtettem, sőt, már pár nappal ezelőtt, amikor ezt kihirdettem!

—Ehhez nincs jogod, senki nem hiszi el, hogy van hozzá jogod!

—Dehogynem, én egy egészen icipicikét sem kételkedem benne, hogy van hozzá joga az én drága uramnak! - szólalt meg sietve Nagyocska, és Sztojmánhoz simult.

—Naná hogy van joga hozzá, azért ő az úr, hogy joga legyen mindenhez! Épp ez teszi úrrá az úrt, hogy joga van mindenhez, még ilyesmihez is! - értett egyet Kördülár is Nagyocskával.

—Persze hogy van joga hozzá, ez egy pillanatig sem lehet vitás! - szólt az a nő, aki nemrég kapta a Napfény nevet.

—Ki másnak is lehetne ehhez inkább joga, mint neki?! - álmélkodott Napsugár.

—Aki nem teljesen idióta, az fikarcnyit sem kételkedhet benne, hogy nagyonis megvan ehhez minden joga! - bólogatott Újremény.

—Úgy van, mi mind elhiszük, hogy van ehhez joga, tehát akkor is van hozzá joga ha eddig nem volt, mert a benne való hitünk felhatalmazta őt e cselekedetre! - szólalt meg ismét Nagyocska, rendkívül filozofikusan.

—Ez mit sem segít rajtatok, ha majd a túlvilágon rádöbbenetek, hogy a hiteteket nem fogadja el jogalapnak Isten!

—Nekünk akkor sem lehet semmi bajunk, mert jóhiszeműen cselekedtünk, Sztojmán herceg parancsára, azaz ha ő meg is lesz büntetve emiatt, de *mi* nem, ugyanis a parancsára cselekedtünk! - vonogatta a vállát Újremény.

—Pontosan így van! Újólág kijelentem, hogy *kivétel nélkül* minden vétket magamra vállalom, amit szolgálaim a nekem való engedelmesség miatt

követnének el! Érdemeik maradnak az övéik, vétkeik ellenben mind énram szállnak! És most távozz békével!

—Jó, most megyek, de megállj, ennek még következményei lesznek... látom már, teljesen hitetlen lettél! Katonák, jöjjetek velem! - intett a pap a katonáinak.

Ám most meglepő dolog történt. Az egyik vele jött katona megszólalt:

—Amit mondtál az előbb, herceg, az azt jelenti-e, hogy olyanok is a szolgálatodba léphetnek, akik eddig nem téged szolgáltak? Értük is megteszel mindent?

—Természetesen, amennyiben betartják a törvényeimet, és engedelmeskednek! Például nem kételkednek benne, hogy nekem bármihez jogom van! Amint látható, ez utóbbiban a kíséretemben senki nem is kételkedik!

—Fenséges herceg, ezennel bejelentem, hogy én sem kételkedem benne, hogy bármihez jogod van, azaz megkérlek, fogadj a szolgálatodba!

—Máris engedélyezem. Megtudhatom, mi az oka ezen elhatározásodnak?

—Az, hogy csakis akkor lehet reményem rá, hogy ő a feleségem lehet - mutatott az egyik leányra, aki a most a szekereken hozottak közt volt - ha a szolgálatodba lépek! - azzal ezt kérdezte a lánytól:

—Leszel a feleségem?

—Boldogan! - szolt az álmétkodva. —Azaz... azaz ha jól értettem a hercegúr szavait, az én nem lehetek, mert a papok úgysem adnának össze veled... de a társnőd szívesen leszek!

—Az is jó lesz nekem... - és átölelte a leányt.

—Mit merészelsz! Megtiltom! - kiáltotta a pap.

—Azt hiszem, ideje, hogy bebizonyítsam a hűségemet új gazdám felé. - válaszolta nyugodtan a fiatal katonagyerek, azzal kardot rántott, s egyetlen suhintással lefejezte a papot, majd szinte tűnődve így mormogott:

—Sőt, most már olyan mindegy... - és a második pap mellét keresztülszúrta a pengével. —Így ni!

—De hát mit tettél! - ámult Sztojmán.

—Semmi különöset, csak megöltem az egyik ellenségedet, jóuram! Azaz, kettőt. Árulkodtak volna. Így időt nyersz.

—Hát, ez igaz... hát ti? - nézett a papok többi katonájára.

—Ha esetleg lehetnének mi is a te szolgálid ezentúl... - javasolta óvatosan az egyikük.

—Persze. - bólintott rá Sztojmán.

Hanem ezután a kastély felé haladván maga mellé rendelte a papokat megölő katonát a társnőjével együtt, hogy beszélgethessen velük. Ez úgy történt, hogy ő maga a saját nagy utazóhernyójának nyergében ült, Nagyocskával együtt, új hívei pedig mellette ballagtak. De ez nem volt baj, mert a hernyó nem haladt gyorsan.

—Na hát akkor halljuk a mesét, fiam! - szolt Sztojmán a katonához.

—Miféle mesét, uram?

—Mindenekelőtt azt, hogy miként hívnak. Aztán meg a párod is válasszon magának egy nevet. Valami szép nevet, természetesen. És nagyon gyorsan, mert ez kifejezetten parancsom! Nem tűröm, hogy a nők az uralmam alatt névtelenek maradjanak, mert nekik is joguk van névhez, ugyanis személyek,

és nem holmi értéktelen kacatok! Amelyik nagyon hamar nem választ magának nevet, az a szemem elé ne kerüljön, mert ráugrok de azonnal ám!

—Én ezt nem is bánnám olyan nagyon... - kacagott fel kacéran az egyik.

—Szemérmetlen! - ripakodott rá Nagyocska.

—Cseppet sem, mert ha nem értettem valamit nagyon félre az új törvényekből, akkor ezentúl akárhány nője lehet bárkinek, legalábbis a szabad nők közül, és én annak jelentkeztem...

—Akinek nincs neve, az nem szabad nő, hanem egy *senki*! - válaszolta Sztojmán.

—Jó, akkor én ezentúl Tüzezske leszek...

—Én pedig Zsarátnok... - szólt egy másik.

—Nekem nem kell nevet választani, én már kaptam becenevet korábban, jó lesz az most is. - válaszolta szerényen a katona által kiválasztott leány.

—Aha, és az hogy szól?

—Úgy hangzik, hogy Almavirág.

—Engem pedig úgy hívnak, hogy Csabedli. - mutatkozott be a katonafiú.

—Na jó, hát akkor most közlöm veled fiam – fordult hozzá Sztojmán – hogy örülök, amiért ennyire határozott valaki vagy, hogy megölted az ellenségeimmé vált, árulkodni akaró papokat, de Almavirág nagyon tetszik nekem! Emiatt úgy döntöttem, hogy ő az én nőm lesz. Azaz, te keress mást magadnak. Találsz szerintem bőven.

—Hogy micsoda?! Szó sem lehet róla! - kiáltotta Csabedli, azzal máris kardot rántott. Nosza több sem kellett erre Kördülárnak, és odaugrott Sztojmán elé.

—Nyughass, mert lekaszabollak, te örült!

—Nem adom másnak Almavirágot, megölöm inkább őt, azután magamat is!

—Pedig ő az enyém lesz, mert nagyon szép. Annyira szép, hogy te egyszerűen nem érdemled őt meg.

—Ugyan miért nem?!

—Mert gyáva féreg vagy. Ha szereted őt, és ilyen kivagyfi hősecske lennél mint amilyennek mutatod magadat, akkor nem hagytad volna, hogy elvigyék valami haláltáborba! Holott ha én nem jövök, Almavirág meghal, aztán akkor kit ölelgetnél?! Sokkal jobb neki, ha velem lesz, mert én megígértem, hogy senkit nem hagyok el a híveim közül!

—Én is a híved vagyok!

—De gyáva. Ettől viszont téged sem hagylak még el – élhetsz, épp csak ez a nő az enyém kell legyen, mert jobbat érdemel nálad. Még akkor is, ha netán nem vagy gyáva. Te ugyanis cserben hagytad őt, amikor hagytad, hogy elvigyék a haláltáborba.

—De az nem is úgy volt! - szólalt meg most maga a leány.

—Hát akkor hogy volt?

—Hát az úgy volt, hogy szerintem ő nagyonis meg akart engem menteni! Igazából én úgy vélem, nagyonis kész ő megölni engem, aztán meg magát, mert annyira szeret... mert az úgy volt fenséges herceg, hogy én egyedüli gyermeke vagyok apámnak, aki írnok az egyik plébánián. És édesanyám meghalt tavaly nyáron, no és ezzel szakadt rám a baj, mert akkor az egyik szentatya felajánlotta apámnak, hogy előlépteti, beprotezsálja írnoknak egyenesen a Szent Inkvizícióhoz, hogy majd a vallatottak vallomásait írja le... ez pedig jó munka, mert sokat fizetnek érte. Épp csak ennek az volt az ára,

hogy a pap húgát vegye feleségül... és apám ezt szívesen meg is tette, mert az a lány nagyon csinos. De az is az ára volt ennek, hogy rólam lemondjon.

—Na de miféle jogcímen selejteztethetted le téged?

—Elég volt ehhez hogy apám úgy nyilatkozzék, hogy én tisztetetlenül beszéltem nemegyszer Istenről.

—De hát ezzel elárult téged, a saját leányát!

—De leánya lehet még sok. És ez neki nagyon jó előrelépés volt.

—Aha, és hogy jön a képbe Csabedli?

—Hát, neki már korábban is nagyon tetszettem...

—Feleségül szeretett volna venni?

—Igen.

—Na de akkor miért nem tette meg?! Nem adott talán neki téged az apád?!

—Miért ne adott volna?! - ámult Almavirág. —Bolond az az apa, aki nem adja oda a leányát az első kérőnek, amikor nőből sokkal több van, mint férfiból!

—Nem értem! Eszerint Csabedli nem kérte meg a kezdet apádtól?

—Valóban nem. Én tudom, hogy tetszettem neki, hiszen mondta is ezt nemegyszer, amikor sikerült pár percre találkozoznunk és beszélünk egymással nagy titokban...

—Mihez kellett itt nagy titok?

—Neki nem szabadott megnősülnie. Még csak találkoznia, beszélnie sem nőkkel. Legalábbis amíg fel nem szentelik. Ő ugyanis papnak tanult.

—Hú! - szaladt a magasba Sztojmán szemöldöke a meglepődéstől. Nagyocska azonban csak ennyit vetett oda epésen:

—Csakhogy kinyögted a lényegét végre alig fél óra után!

—Ha engem feleségül vesz - vagy bárkit - azonnal kirúgják az iskolából!

—De hát akkor mit koslatott utánad, hiszen a felszentelése után sem vehetted téged feleségül! Ha egyszer eldöntötte hogy istenbarma akar lenni, akkor vegye tudomásul, hogy ő istenbarma és kész, és ne hitegesse a jobb sorsra érdemes nőt, hogy de ő szereti, amikor pedig nem! Szerintem csak le akart téged fektetni, aztán úgy ott hagy téged, mint eb a szarát.

—Mint micsoda?

—Eb. Más néven kutya.

—Az meg milyen állat?

—Mindegy, nem fontos.

—De uram, ez nem így van! - szólt a fiú is. —Én tényleg feleségül akartam venni őt. Épp csak nem azonnal, hanem előbb elvégeztem volna a papi iskolát, hogy művelt ember legyek, hogy például tudjak olvasni, és azután már az sem nagy baj ha kilépek a rendből, mert akkor már legalább írnokként el tudok helyezkedni!

—Hm...

—És az történt - folytatta a fiú - hogy amikor megtudtam hogy mi a helyzet, hogy Almavirágot lesejtezték, akkor már azt sem bántam volna, ha nem tudok olvasni, mindegy lett volna, de feleségül akartam venni, nem is azért csak hogy az enyém legyen, de hogy meg ne haljon, hogy megmentsem, de akkor már nem lehetett! Mert későn tudtam meg a hírt. És akit egyszer a papok lesejtezték, az mindenképp a nőtáborokba kerül.

—De hiszen onnan is lehet nősülni.

—Persze, épp csak nem azt, akire ráfogják, hogy istenkáromló... no és akkor

én gyorsan cselekedtem. Azon nyomban bejelentettem az iskolában, hogy félbehagyom a tanulmányaimat. Azt mondtam, nem érdekel már az egész, katona szeretnék lenni, mert megjött a vágyam a vitézi életre... pedig a csudát, igazad van nagyuram, gyáva féreg vagyok én, félek a csatának a gondolatára is... de annyira azért mégsem vagyok gyáva mint gondolod! Mert én ezt amiatt mondtam, mert előre tudtam hogy úgy lesz az, hogy erre a szentatyák beosztanak a maguk katonájának, mert azért bennem mégis jobban bíznak mint másban, hiszen jártam sokáig az iskolájukba... és mert nem tudták, hogy én szeretem Almavirágot, úgy lett ahogy reméltem: még ők jelölték ki abba a csapatba, ami azt a csoportot viszi ide, amibe Almavirág is került! És én azt terveztem, hogy megszöktetem őt. Csak eddig még nem nyílt rá mód. De meg akartam szöktetni, mégha emiatt egész életemre bújdosó kell legyek, akkor is!

—Én hiszek neki, hogy ezt akarta. Kérlek uram, hadd lehessen az ő nője! - szólt Almavirág.

—Hát így már más a helyzet! Természetesen szabad nő vagy Almavirág, élheted az életedet nyugodtan Csabedlivel együtt is, ha óhajtod. Különben is, elárulom, csak próba volt az egész... - vigyorgott Sztojmán. —Az egészből csak annyi az igaz, hogy valóban nagyon csinos nő vagy... de Csabedli nem kell hogy féltékeny legyen, mert hisz annyi csinos nőt szerzek magamnak, amennyit csak akarok...

—Köszönöm neked uram, de én nem szabad nőnek tartom magamat, hanem társnőnek, hogy ezzel is kifejezzem, hogy van társam, mert jó érzés tudni, hogy nem vagyok egyedül az életben, és van aki szeret!

—Jó lesz ha megbarátkoztok a gondolattal, hogy *mindegyikteknek* van társa, tehát nem vagytok egyedül. Nem lehet elégszer hangsúlyoznom, hogy én mindegyikötök társa vagyok, mindaddig, míg engedelmeskedtek akaratomnak és törvényeimnek! - azzal Csabedlire nézett. —Most megcsókolhatod a párodat, s ettől kezdve a társnőd a törvényeim szerint!

—Köszönöm, fenség! Örök hálára köteleztél!

—Magam is így gondolom. De én már csak ilyen rendes fickó vagyok... - vigyorgott Sztojmán, azzal lehajolt, és barátságosan hátbavágta a fiút. —Fel a fejjel, öcskös, lesz ez még így se!

—Így se? Valami baj közeleg?

—Még szép. Természetesen az ellenségeink számára baj... zseniális terveim vannak, zseniálisak, nem túlzok! Ha lesz egy kis időm felkészülni, s ha meg nem öl valami merénylő törrel vagy méreggel, akkor én... én...

—Megtalálod nekünk a Boldog Völgyet! - lehelt pusztit a tarkójára Nagyocska.

—Micsoda?! - meredt Sztojmánra döbbent szemekkel Csabedli, mert ő erről még nem hallott.

—Á, a Boldog Völgy, az... á, nem ez a lényeg! Persze, megkeressük meg minden, igen, úgy lesz... de ha nem találunk is meg, akkor is minden egészen másképp lesz! Akkor ugyanis megteremtjük itt magunknak a Boldog Országot...

—Nem tudom hogy ez mit jelent, de jól hangzik. - bólogatott Csabedli. Majd elvagyorodott:

—Örülök, hogy Sztojmán herceg katonája lehetek. Amióta ki akarták végezni az én drága Almavirágomat, azóta nem nagyon szeretem a papokat. Sőt,

nemcsak „nem nagyon” szeretem őket, de kifejezetten „nagyon nem” szeretem őket... S emiatt az az „istenbarma”-szó amit a fenséges úr mondott az imént, az nagyon tetszik... Komolyan, ilyen költői és mélyértelmű istenkáromlást még sosem hallottam! Egyszerűen csodálatos!

—Pedig te is papnak készültél!

—Jaj, de hát mikor volt az!

—Nem lehetett nagyon régen!

—Hogyisne, három hete is megvan!

—Na ugye hogy nem volt régen!

—Pedig bizony hogy nagyon régen volt, mert ezen hét minden órája eszeveszett aggódással telt el, hogy mi lesz az én szerelmemmel...

—Ja, hát ilyen értelemben persze valóban soknak tűnhetett. - bólogatott Sztojmán megértően.

Végül aztán oda is érték Sztojmán kastélyához. A látványon a herceg ugyancsak elálmélkodott! Hiszen erre sem emlékezett... sőt, ha ő valóban nem az igazi Sztojmán, hanem valami „Kocka” nevű vagy becenevű valaki egy „másik világból”, akkor nem is emlékezhetett rá... de maga Nagyocska is nézett ám nagyot a látványtól!

A kastélyt először is már jó messziről látni lehetett. Nehéz ugyanis nem észrevenni egy jó hatszáz méter magas várat...

Ilyen magas épületet természetesen senki nem volt képes emelni középkori technológiával. Egy efféle konstrukció megalkotása a legmodernebb csúcstechnológiával is komoly munkát és tervezést igényel. Na de az ember amiatt Ember, mert... hát mert sok minden miatt, és itt főként az észet szokták emlegetni. Kevesen gondolnak azonban bele abba, hogy ugyan mi miatt fejlődhetett ki az embernél ilyen nagy mértékben az ész? Nos, amiatt, mert az emberállat oly kiváltképpen lusta volt! Inkább töprengett órákig, csakhogy meg ne kelljen mozdulnia. Kitalálta tehát, hogyan lehet a távolból elejteni a nyulat ijjal-nyíllal, mert ez kényelmesebb volt, mint utánaaszaladni. Kitalálta a vermeket és más csapdákat, mert ha ezeket kiásni vagy felállítani fáradságos is, de még mindig jóval kisebb strapa, mint az őz után szaladni. Kitalálta azt is, miként használhatja fel más állatok izomerejét arra, hogy azok terheket húzzanak vagy őt magát vigyék a hátán – mert ez is milyen kényelmes Ember Úr Óförlustaságának! És még rengeteg mindent kitalált. Az Ember lustasága olyan képtelen mértékű, hogy még a fejlett technika, a mikroelektronika korszakában is messzemenően megnyilvánul: némelyek képesek órákon át azon törni a fejüket, miként állíthatják be a számítógépüket úgy, hogy az már bekapcsoláskor, a jelszó beírása előtt numerikus üzemmódba helyezze a „NumLock” nevű váltóbillentyűt, mert hiszen iszonyatos kényelmetlenség volna, hogy minden bekapcsoláskor eggyel több gombot kéne megnyomni emiatt!¹

1 Ez egy konkrét, valóságos példa a saját „praxisomból”. Természetesen sikeresen meg is oldottam. Linux alatt mindent meg lehet oldani, márpedig én Linux operációs rendszert használok. Nem kétlem azonban, mire ezt beállítottam, az annak az időnek a sokszorosába tellett, mint amit különben az elkövetkező 10 évben a NumLock nyomogatására kellett volna

Igen, az Ember hihetetlenül lusta az izmait illetően, emiatt ezt ellensúlyozandó fejlődött ki nála az ész. Akármikor kész volt az eszét dolgoztatni akár elképesztő mértékben is csak amiatt, hogy egy icipici kis izommunkától megmenekedjék.

S most Sztojmán azt láthatta, hogy itt épp ez történt. Ha már várat akartak építeni, hát az emberek ügyesen fogtak hozzá: itt egy olyan hegy állhatott, mely már eleve jócskán hasonlított egy várhoz! Egy nagy-nagy várhoz. S az emberek úgy döntöttek, egyszerűbb lesz e hegyet kissé megfarigcsálni, s kivájni belülről, mintsem alapjaiból felépíteni egy „vadonatúj” várat. Meglehet persze, így sem dolgoztak kevesebbet, de legalább ugyanakkora munkával jóval nagyobb várhoz jutottak!

Mert ez gigantikus volt. Egy 100 méter magasságú vár középkori viszonylatok közt már tekintélyesnek számít, egy 200 méteres pedig kifejezetten hatalmasnak. S erre ez, Sztojmán úgy becsülte, meglehetett legalább hatszáz méter!

Nem is bírta megállni, hogy ne füttyentsen egyet elragadtatásában.

—Ez aztán a vár, a szentség!

—Az aztán biztos, fenséges uram, ilyen vára a királynak sincs, úgy tudom... - bólogatott mellette szolgálatkészen Csabedli. —Ha megbocsátasz nekem egy kis bizalmaskodást, a várad oly gyönyörűsége, hogy kizárólag amiatt nem vette még el tőled a király, mert túl közel van a sivataghoz, s így errefelé nem túl jók a vadászati lehetőségek.

—Hát én azért árnyalnám e véleményt - szólalt meg rögvest Nagyocska - mert bár nyilván van *némi* igazság abban, amit mondasz, Csabedli, de leginkább mégis az lehet ennek az oka, hogy Sztojmán urunk egyszerűen túl erős ahhoz, hogy a király bármit megengedhessen vele szemben! És így is van ez jól! - simult hozzá, ami leginkább azt jelentette, hogy egészen szemérmetlenül beletelepedett Sztojmán ölébe. Különben majdnem az egész út során így utazott, szinte csak pisilni szállt ki onnan, vagy ha épp Sztojmán szállt le valamiért az utazóhernyóról, mert különben még az étkezéseket is ott végezte. Sőt, addig erőszakoskodott, míg Sztojmán beleegyezett, hogy úgy egyenek, hogy ő tartja az ölében Nagyocskát, s a leány rakosgatja az ő szájába a falatokat! Levest persze nem lehetett így enni, de minden mást igen.

Mindez persze nagyon jó volt Nagyocska számára, mert így úgy helyezkedhetett el, hogy megsütögetett fenekét ne nyomja semmi. Fájt az így is éppen eléggé... de hősiesen viselte! És hiszen mindenki láthatja ebből, hogy őt miként dédelgeti Sztojmán, hogy ő lényegében *mégiscsak* feleség, de olyan feleség ám, akit messze sokkal jobban szeret az ő férje, mint bárki nőt bárki is az ismert történelem folyamán!

Szinte dorombolt Sztojmán ölében, mint egy kiscica.

—Igen, hát természetesen én is annak örülök ha az én uram erős, sőt, legyen ő a legislegerősebb az egész világon! - bólogatott sietve Csabedli.

—Hát ezt a várat biztos hogy könnyebb bevenni kiéheztetéssel, mint ostrommal! - nézegette saját várkastélyát Sztojmán.

—Hát éheztetéssel még csak-csak - válaszolta Nagyocska - de legalább a szomjhaláltól nem kell félned, drága férjem... illetve, persze nem vagy a

pazarolnom. De így akkor is kényelmesebb... (A szerző megjegyzése)

férjem, de, szóval...

—Semmi baj, nyugodtan mondhatod amikor csak akarod, ez csak afféle kedveskedés, mintha azt mondanád, hogy „drágám”! - legyintett a férfi beletörődően.

—Köszönöm hogy ilyen megértő vagy! Szóval, csak amiatt mondom hogy Csabedli tudja mert ő még új híved, hogy ugye ennek az irdatlan kötömkelegnek nem vájhatták ki a teljes belsejét az építők, soha nem végeztek volna vele! Szerencsére azonban már eleve teli volt lyukakkal és barlangokkal. És lent a mélyben egy aránylag bővizű földalatti patakra bukkantak, sőt, úgy hallottam, van ott tó is, kristálytisztá vízzel... hatalmas kincs itt a sivatagban!

—És honnan tudsz te ennyi mindent a váramról, Nagyocska?

—Hát onnan, hogy hiszen olyan kevés beszélő van a táborban, és mi másról is beszélhetnénk inkább, mint például a környék nevezetességeiről! E várak meg a várak közül messze a leghíresebb! Azt ugyan nem tudtam eddig, hogy merre áll, de most hogy megláttam, tudom, hogy csak ez lehet az, amiről hallottam! Különben meg még azt is tudom róla, hogy bizony ezt is javarészt nők építették, persze nem mostanában, hanem még századokkal ezelőtt, ők vájták ki belülről a temérdek követ... úgy is tekinthetem hát, hogy e roppant alkotás a nők dicsőségét hirdeti!

—Remélem, meg is védi majd őket szükség esetén. Na menjünk csak közelebb! - nógatta meg a hernyóját Sztojmán. Majd végignézve a várfalakon, melyek oly magasba nyúltak, hogy kénytelen volt igencsak hátraszegni a fejét ahhoz, hogy tekintete elérjen a tetejükig - de így is már homályosan látta a legmagasabb pontokat - így mormogott:

—Szép csipkés a várfal, de ágyúkat mintha nem látnék.

—Az meg mi, hogy „ágyú”, én édes szerelmem?! - kérdezte Nagyocska.

—Hát az egy... egy olyan izé, hogy... szóval, egy félelmetes fegyver. Majd később elmondom.

—Nagyon örülök, ha megosztod velem a titkaidat, de attól félek, ideje volna megosztanod velünk végre azt a döntéset is, mi legyen a várakban lakó egyházi személyzet sorsa! - és e szavakat olyan mórlikáló hangsúllyal suttogetta a fülébe Nagyocska, mintha csak valami szerelmi bók volna.

—Azám! - villant a felismerés Sztojmán eszébe. Hiszen minden bizonnyal kell legyen valóban egy csomó pap meg egyéb más, vallásból élő fickó a várakban... és ezek csak kellemetlenkednének neki, mert nem tetszenének az efféléknek a tervezett reformjai! Hm...

—Én szívesen megölöm mindet akár egymagam is! - ajánlkozott buzgón Csabedli.

—Hát azért talán *egymagad* mégsem, mert kevés lennél te hozzájuk... *de majd besegítek!* - mosolygott a fiatalember lelkesedésén Kördülár.

—Hát ez azért talán mégsem ilyen egyszerű - fontolgatta a szavakat Sztojmán - mert bár én sem hullajtánék könnyeket e semmirekellő ingyenélők után, ám semmiképp sem szeretném, hogy olyan legyen a látszat, hogy én kezdem az ellenségeskedést!

—Teljesen mindegy, akkor is ezt fogják mondani rólad a papok - legyintett Nagyocska - és aki vallásos, mindenképp nekik fog hinni. Aki pedig nem vallásos, annak mindegy lesz hogy te kezded-e az ellenségeskedést a papokkal, mert így is - úgy is egyaránt téged támogat majd.

—Ebben természetesen igazad van, de nem mindegy, mennyi idővel később rúgjuk össze a port a papokkal.

—Már összerúgtuk, hála Csabedlinak. - szölt Kördülár.

—Nem éppen, mert erről senki nem tud, aki nem a mi hívünk.

—De akkor is összerúgtuk, tudniillik a te saját törvényeid miatt, uram, hiszen amint ezeket meghallják... sőt, hiszen nem küldtél nőket a királynak! És a püspök is haragszik rád miattam s a feleségem miatt!

—Ez azért nem ilyen egyszerű, mert egy darabig még hitegethetem őket azzal, hogy ha nyugton maradnak, a király segítségére sietek Hoszkon herceg ellen.

—Én attól tartok ha meghallják a törvényeidet a királyi udvarban, uram, veszélyesebbnek tartanak majd téged mint Hoszkont, és még talán szövetségre is lépnek Hoszkonnal, tudniillik teellened!

—És annyiiből igazuk is lesz, Kördülár, hogy valóban veszélyesebb vagyok mint Hoszkon... most talán nem, de már néhány hónap múlva sokkal veszélyesebb leszek! Különben, Hoszkonnal éppenséggel akár én is szövetségre léphetek... de meg nem is nagyon érdekelnek engem holmi szövetségek, egyszerűen némi időt akarok nyerni, s lesz énnekem akkora hatalmam, hogy legyőzők bárkit és bárkiknek bármiféle ellenem összeesküdött szövetségét!

—Ez biztatóan hangzik! - ölelte át a derekát szorosan a most is az ölében kucorgó Nagyocska.

—Na de ehhez valóban időt kell nyernem. Hány papi személy lehet most a váramban, Kördülár?

—Hát úgy talán nyolcvan vagy száz.

—De ennek nem mindegyike pap, ugye?

—Persze hogy nem, felszentelt pap nincs is több csak kettő, de vannak segédpapok, meg van harangozó, meg...

—Jó, azt mondd meg, hányan vannak akik kifejezetten a vallásból élnek! Mert gondolom a papok szolgájának majdnem mindegy, hogy a pap csizmáját suvickolja fényesre, vagy az enyimet.

—Olyan lehet talán úgy tíz-tizenöt.

—Az nem olyan vészes. Szerintem hadd menjenek békével. Ettől nem nő meg az ellenség ereje lényegesen, ha ellenünk támadnak, különben is úgy hiszem, nem olyan bátrak ám a papok, hogy maguk suhogtassanak kardot ellenem egy csatában, inkább csak hátul kiabálnak majd!

—Na de mit mondasz nekik, drága egyetlenem – kérdezte aggódva Nagyocska – hiszen valamit csak kell mondj nekik, hogy miért küldöd el őket, és ha nem mondasz semmit, akkor is egykettőre megtudják ezt valamelyik katonádtól!

—Az új törvényeimet?

—Igen, azokra gondolok.

—Hadd tudják! Én egyszerűen azt fogom mondani nekik, hogy itt nálam többé felesleges az úgymond „munkájuk”. És ez még igaz is lesz. Tudod ha nem nagyon muszáj, nem szívesen hazudok.

—Ah, jó uram, milyen csodálatosan gúnyosan vagy képes hangsúlyozni a „munkájuk” szót! - kiáltotta rajongva Csabedli.

—Hát hiszen másképp mint gúnyosan nem mondhatom, mert ahhoz már rém ütődött fejűnek kell lennie valakinek, hogy úgy igazán komolyan munkának tartsa azt a körmönfont semmittevést, amit ezek eddig végeztek... mert most őszintén, volt-e bármi haszna az imáidnak, amiket papnak készülődésed

során zsolozsmáztál óraszám?

—Nem, uram.

—Ugye semmivel sem vált jobbá a sorsod?!

—Persze hogy nem.

—Sőt, annak ellenére hogy szorgalmasan imádkoztál, még a szeretett nőt is kinyírta volna az a jószágú Úristen! Az ilyen isten tehát vagy gonosz, akit épp emiatt nem kell szeretnünk, vagy nincs is. Ez utóbbi kétségkívül kellemesebb feltételezés, nemdebár... tehát, ha te imádkozol és nem szól hozzád isten, akkor magadban beszélsz, ha ellenben úgy érzed igenis szól hozzád Isten, akkor simán örült vagy! Azok szoktak ugyanis nem létező hangokat hallani...

—De Isten igenis létezik! - kiáltotta a fiú, hevesen felvetve a fejét.

—Csakugyan?

—De hát hogy is kételkedhetnék benne, amikor itt látom magam előtt – Téged, fenséges uram! Te vagy az én istenem, maga a Jóisten, mert neked hála kaphattam meg az én szerelmes kis Almavirágomat! - ölelte át a leányt. —És az lehet, hogy eddig mint papnövendék magam is csak ingyenélő voltam, s a munkám semmit sem ért, de mostantól másképp lesz, és nagyon szorgalmas leszek a te szolgálatodban!

—El is várom. Csakhogy nem imákat.

—Bármit megteszek! Csak le ne győzzenek, uram!

—Ne bohóckodj, most neveztél Istennek, hát mióta szokás az, hogy legyőzzék Istent?! Hanem figyelj csak rám, és felelj: annyit azért megtanultál-e ott a papoknál, hogy tudj már jól írni és olvasni?

—Hát hogy jól az túlzás... nem jártam még annyi ideje oda... - szontyolodott el a fiú. —Bizony a helyesírással súlyos gondjaim vannak még...

—Az le van szarva.

—Ő hát ha az nem számít akkor semmi gond, folyékonyan olvasok és gyorsan is írok, csak ugye a helyesírás...

—Na akkor most gyere ide te is mégközelebb Kördülár, és halljátok a szavaimat! Jobb ha ezt most mondom el, mielőtt bemennénk a várba. Miután kiebrudaltam innen a papokat akik árulóimmá lehetnek, fel kell fejlesztenünk a váramat úgy, hogy megvédhessük akár egy olyan ostrom esetén is, ha mondjuk egymillió ellenséges katona támadna egyszerre ránk!

—Mennyi katona?! - sápadt el Csabedli.

—Egy-két millió.

—Az előbb még csak egyetlenegy milliónyiról volt szó!

—Ha úgys tudod, mi a nyavalyának kérdezted vissza, hogy mennyi?! Szóval, miután nem lehetünk egyszerre jelen a teljes birtokon, előbb *egyetlen* pontot kell abszolút biztonságossá megerősíteni, hogy azt be ne vehesse ez a három-négy milliónyi kókadfaszú csavargó, akit a papok talán mozgósítani tudnak ellenünk, aztán ha ezzel megvagyunk, kiterjesztjük majd harc készségeinket, hogy akár az egész világ minden katonájával szemben se legyünk védtelenek, akik semmi esetre sem lehetnek többen mint legfeljebb negyven-ötven milliónyian, de talán annyian sem.

—Nem hiszem hogy a papok akár csak százezer főnyi hadsereget is mozgósítani tudnának ellened, uram – szolt elképedve Kördülár – milliókat pláne nem, de ha *mégis*: nos, akkor biztos hogy elvesztünk!

—Ugyan, ne rinyálj már, hányan is lehetünk mi itt a várban?!

—Hát, lehet itt harcképes férfiból vagy két-háromezer fő is.

—Az bőven több mint elég lesz, főleg ha ehhez hozzászámítom a nőket is majd.

—Százezer fős haderő ellen?!

—Akár a kétmillió ellen is. Épp csak fel kell készülni előbb ellenük!

—Értem. Tehát kovácsoltassak még ezerszám nyílhegyeket... - kezdte Kördülár, de Sztojmán nevetve legyintett.

—Ugyan már! Mindenekelőtt, remélem nem is kerül sor támadásra. Ám ha mégis, akkor majdani győzelmünk érdekében komoly feladatokat szánok Csabedlinek! A fiatalember ugyanis sürgősen fel kell derítse a környéket, hol találhatunk minél több salétromot! Lehet hogy ezt nem tartja valami hősies tettnek, de biztosíthatom róla, hogy messze sokkal de sokkal nagyobb szolgálatot tesz vele nekem, mintha egymaga lemészárolna egy húszezer fős ellenséges hadsereget!

—Hát hiszen salétromot nem nagyon nehéz találni errefelé, mert ez száraz terület, közel a sivatag...

—Magam is pont így gondoltam. - bólogatott Sztojmán. —Ám én nem tíz vagy húsz kilóra gondolok, fiatal barátom!

—Hát?

—Azt mondtam: „minél többet”! Ez nálam pedig azt jelenti, hogy az *akármennyi* sem sok! S bár azt nem tudom megmondani, mennyi a sok, ám megmondhatom, mennyi a kevés: néhány száz kiló alatt nem is érdemes próbálkoznunk az egész üggyel, akár most rögvést odatarthatjuk a torkunkat a papok kése alá, és elfelejthetitek az álmodozást holmi Boldog Völgyről!

Nagyocska arca aggodalmasra vált.

—Olyan hosszú ostromra számítász drágám, hogy ennyi rengeteg húst akarsz tartósítani?

—Ha legszebb reményeim valóra válnak, nem is lesz ostrom ellenünk, de ha mégis, az pontosan addig fog tartani, amíg a támadók a legelső rohamot el nem elindítják. Utána ugyanis rémülten menekülnek majd... már amelyikük élve marad. S olyan nem sok lesz... eh, ne kérdezősködjetek, bízzatok a bölcsességemben! Úgy hemzsegnek a fejemben a csodálatos ötletek, hogy azt se tudom, melyikötökre mit bízzak, mert nincs elég megbízható emberem, hogy...

Erre persze minden katonája egymás szavába vágva kezdett el kiáltozni, hogy hiszen őrá is bízson már valami fontos feladatot a jó Sztojmán herceg, mert ők is megbízhatóak!

—Nyavalyát vagytok ti megbízhatóak, rémült kis pondrók vagytok ti még, mert fostok a félelemtől, mi lesz, ha jön milliós számra az ellenség! - ripakodott rájuk Sztojmán. —Holott mi az a legfeljebb néhány millió tahó, akiről jól tudjátok hogy nem lehet jobb fegyverük, mint most nektek van... semmi az, ha csak két hónapig késlekednek a támadással, és van mindössze tíz hú emberem, ennyivel is megfutamítok belőlük százezret ha akarom! Nem, én nem tőlük félek. - komorodott el az arca.

—Hát?! - simogatta meg őt aggodalmasan Nagyocska.

—Én azt nem tudom, mi vár majd ránk a Boldog Völgyben... Na de fel a fejjel, s foglalkozzunk egyelőre a mostani feladatokkal! Tehát Csabedli fiam, a legkomolyabban mondom neked, hogy igyekezz szerezni nekem legkevesebb

néhány száz tonna kiváló minőségű, tiszta, száraz salétromot! Lehetőleg por alakút. Ha azonban nincs por, akkor darabos is megteszi. Ez, nem győzőm hangsúlyozni, annyira fontos, hogy tekintsd az irántad érzett bizalmam legfőbb jelének, mert egyedül amiatt nem Nagyocskára bízom, mert neki még nagyon fáj a feneke, holott különben okvetlenül ő kapná e feladatot!

—És mikorra kell neked ez, nagyuram?

—Tegnapelőttre! Van még több ilyen bugyuta kérdésed?!

—Nincs, uram, bocsáss meg!

—A bocsánat, az nagyon ráér, előbb hallgasd meg a többi parancsomat! Míg járod a környéket salétromért, részletes térképet rajzolsz róla. De ez ne menjen a salétrom rovására! Miután megjöttél a salétrommal, az lesz a dolgod hogy írni-olvasni taníts másokat! Segítségképpen a salétromos utadhoz kiválaszthatasz magad mellé tíz katonát, és kétszáz harcos nőt.

—Nincs is annyi harcos nőnk még, uram! - ellenkezett Kördülár.

—Lesz még ma este, hát nem te mondtad, hogy közvetlenül itt a kastélyom mellett is van egy nőtábor?

—Ja, már értem...

—Hanem, te Kördülár már holnap este elutazol azért a Tökung mesterért. A feleséged marad, úgylis lábadozó. De kegyetlen leszek: nem hagyom nyugodtan szenvedni, mert benne nagyon megbízom, és mert ő nemigen mozdulhat ki a várból, kinevezem oda várkapitánnyá, de nem a harci dolgokkal kell törődnie, hanem azzal, hogy megszervezze, hogy ügyes mesteremberek eszméletlen mennyiségben tudjanak nekem rézdrótot gyártani. Ugye ha vasból híján van is a világunk, de úgy tudom réz, az akad bőven...

—Hogyne, amennyit csak akarsz, uram!

—És azt hallottam Nagyocskától, hogy némely nők kiválóak az ékszerkészítésben, ugyebár! Nos, oda ügyes, finom kezek kellenek. Nem idegen a számukra az sem, hogy vékonyka drótokat gyártsanak. Hát nekem olyan drótok kellenek, amik lehetőleg egyforma vastagok, azaz lehetőleg vékonyak, lehetőleg a hajszálnál nem vastagabbak, és egyetlen darabból állnak, és minél hosszabbak, ha csak lehet sok száz lépés hosszúak legyenek! Ezeket természetesen kis spulnikra feltekercselve fogjuk tárolni.

—Már meg se merem kérdezni, mire kell ez neked fenség! - sóhajtott Kördülár.

—Mégis válaszolok: ezzel győzzük le majd az ellenséget!

—Uram, ha ilyen vékony drótokból készítesz csapdát nekik, simán szétszakítják lábbal is, nemhogy karddal.

Sztojmán csak nevetett.

—Ő ha tudnád, milyen mulatságosat mondtál most! Sebaj, majd megtudod néhány hónap múlva, s akkor te is így fogsz nevetni!

—Drágám, te most kérlek fogd be a szádat, mert Sztojmán szent ember, ő jobban tudja mit és miért. Mert ő volt a Boldog Völgyben, és ott nemcsak vaskésre tehetett szert, de Titkos Tudásra is, azaz a te dolgod hogy tedd amit mond, vita nélkül! - szólt a párjára Újremény.

—Jól van, jól van, na, ne mérgeskedj rám, nem mondtam én, hogy nem teszem, csak itt vagy valami nagyon cifra huncutság készül az ellenség ellen, vagy...

—Ne is folytasd, mert ez az igaz amit eddig elmondtál. A cifra huncutság. És

még mondhatnék sok minden mást is, de az ráér. Tehát most menjünk a várba, ott is kihirdetem a törvényeimet, aztán megyünk a nőtáborba a nőkért, elosztjuk azokat is, illetve lesz aki harcosnőnek áll... nekik természetesen Nagycsuka lesz a vezérük... eh, annyi mindent kéne még csinálni... na mindegy, kezdjünk bele valahol... - és végre behernyózott a várba.

Odabent ünneplő tömeg fogadta, persze mind csupa katona - illetve hátrébb állt néhány „civil” is, azaz a szolgaszemélyzet. És a harsány kiabálásból Sztojmán megértette, hogy amiatt éltetik őt, mert sikeresen diadalt aratott a lázadó, engedetlen, aljas nők felett!

No ez nem tetszett Sztojmánnak. Látta már, hogy itt ezek még mit sem tudnak az ő terveiről - ez persze nem csoda. Na de mindjárt megtudják!

—Állj! - kiáltotta, azzal leugrott a hernyóról, és fellépdelt az egyik közeli teraszra a sziklába vájt lépcsőn. Közben mintegy önkéntelenül is megállapította már így szemre is, hogy errefelé minden amit lát, beleértve a lépcsőt is, bazaltos lávából áll. Úgy látszik egy ősrégi vulkáni kitörés közelében lehet ez a vár... nyilván e hegy amiből a várat kialakították, egy régi gigantikus lávafolyás végpontja! Ezesetben nem is csoda, hogy itt minden teli lehetett üregekkel... és ez jó, ez nagyszerű, ez remek! Mert akkor kell legyen kén is a közelben. Arra neki óriási szüksége lesz...

Na de előbb az „emberi tényezővel” kell foglalkoznia.

—Ostoba barmok! - kiáltott rá a várbeliekre haragosan. Pedig nem is volt haragos, csak úgy mutatta. Ám tudta, így nagyobb lesz a tekintélye. — Mondjátok, akad itt a húgyagyú bandákban olyan, aki legalább életében *egyetlenegy* alkalommal is, de legalább *egyetlenegy* nőt látott már *egyetlenegy* pillanatra?!

Kérdésére mély hallgatás volt a válasz. Ezt Sztojmán herceg nem kérdezheti tőlük komolyan, csakhogy nevetni sem mertek...

—Aki látott már nőt, tudja hogy a nő sokkal gyengébb. Kisebb is. Nem nyom csak talán harmadannyit mint a férfi. Hát akkor hogy az úristen apja faszába ne tudtam volna legyőzni őket, mi?! Ehhez kell szerintetek akkora hősiesség, hogy most úgy éltettek, mintha egymagam legyőztem volna a fél világot?!

Döbbsenten meredtek rá katonái. Nem volt jellemző egyetlen uraságra sem, hogy éljenzést visszautasítson, akkor sem, ha amúgy minden alap nélkül kapja. De meg aztán... hát, az nem volt szokatlan, hogy egy férfi káromkodik, pláne ha akkora úr mint Sztojmán. De ilyen iszonyatosat mint amit ő mondott ki az előbb...

—Ha most ennyire éltettek engem, mit fogtok kitalálni a magasztalásomra, ha nem néhány szerencsétlen, gyöngé nőt mészárolok le, hanem valami olyan igazán és tényleg nagyszerű dolgot hajtok végre... mondjuk, ha például megtalálom nektek a Boldog Völgyet?! - és szigorúan nézett végig rajtuk. Mindenki csendben maradt, főként mert attól féltek, az uraság iszonyatosan rosszkedvű, ha még az ünneplés miatt is haragszik, ha pedig az úr mérges, a szolga jobb ha kussol de mélyen ám... persze Sztojmán tudta, ezek most még úgyis azt hiszik, csak afféle minden alap nélküli költői kérdést tett fel az előbb. Na de mindjárt elképeszti őket még jobban! - és folytatta. Mert muszáj folytatnia, tudta - ha olyan törvényeket óhajt itt bevezettetni, amiket eltervezett, végetvetvén a nők iszonyatos életkörülményeinek, ami tulajdonképpen a férfiaknak sem jó, akkor ezt most kizárólag vallási alátámasztással teheti

meg, egyszerűen mert e primitív népség más tekintélynek nem engedelmeskedne mint a vallás szavának. Na de itt már *van* egy vallás, ami pedig az ő céljaival ellentétes elveket vall! Kell tehát egy másik vallás... vagy legalábbis valami azzal felérő, prófétai tekintély! Tehát tetszik vagy sem neki, de ezt a szerepet kell eljátssza most a várnép előtt. Szerencsére ehhez már megvan a kellő ismerete, mert időközben sokat tanult a vallási dolgokból főként Nagyocskától, de kisebbrészt Kördülártól és Újreménytől is.

—Azt hiszitek, csak nagyoztam az előbb, mi?! - és szinte egyenként hordozta végig súlyos tekintetét rajtuk. —Hát nem! - azzal kihúzta a kését és a magasba tartotta. —Ez a kés *vasból* van! Vashól van, és az enyém. Persze hogy az enyém - gondoljátok ti, ti ostoba állatok, mert ugyan kinek lehetne ilyen drága kincse, ha nem énnekem! Nos, nem emiatt az enyém, hanem amiatt, mert én szereztem meg magamnak, de nem ám akárhol, hanem egyenesen a Boldog Völgyből! E kés onnan van, onnan hoztam magammal, csak ezt eddig nem árultam el senkinek sem! Igazából még most sem akartam elárulni, de hát a dolog úgy áll, hogy ez bizony kiderült, és azt is elárulom, hogyan: egy ügyes nő derítette ki, aki nem más, mint ő, akinek ezentúl külön neve is van, az, hogy Újremény, és most megparancsolom neked Kördülár, hogy hozd ide a nődöt mellém az emelvényre, és mondja el mindenkinek, miként is történt ez, hogy... szóval, mondjon el mindent!

Kördülár felesége ezt meg is tette, őszintén elmondva, hogy ő ott a szikla tetején fejbevágtá Sztojmánt, aki lepotyogott, majd később rátalált a meztelen férfira a szikla aljánál, akinél ott volt a vaskés, aztán ő visszatért a késsel és a hírrel a táborba, de a papok elfogták, mert el akarták titkolni e roppant felfedezést mindenki elől...

—Pedig - szólt közbe hirtelen Sztojmán - ti, drága, ostoba de szeretett népem, ti azért gondolom *mégis* szeretnétek eljutni a Boldog Völgybe, ugye?

Na erre aztán messze sokkal nagyobb hangzavar tört ki, mint korábban, Sztojmán bevonulásánál! Hát már hogy a csudába ne szerettek volna eljutni a Boldog Völgybe! Amikor ott korlátlanul van vas! Még aki nem is szédelt a vashiány okozta vérszegénységtől, az is szeretett volna meggazdagodni...

—No most a dolog úgy áll, hogy Újremény, akinek korábban Kördülárné volt a neve, kissé nagyot ütött a fejemre, s ettől sok mindent elfelejtettem. Például azt, hogy korábban el akartam titkolni előletek, hogy ismerem oda az utat! - vigyorgott rájuk Sztojmán. S erre mindenki nevetni kezdett. Természetesen azt hitték, tréfál az uraság - nyilvánvaló, hogy semmit nem felejtett el... de mennyire jó is, hogy már jókedvű!

—Egy biztos - folytatta Sztojmán - amikor meghallottam e nőt lelkendezni, milyen jó is, hogy én tudom az utat a Boldog Völgybe, hirtelen megértettem, hogy nekem alapvető, sőt, *szent* kötelességem népemet elvezetni oda! Igen, hihetetlen talán, de igaz: engem, messze környék leghatalmasabb uraságát egy egyszerű kis nő világosított fel arról, mi is az én dolgom! Meggyőzőtt engem!

—Éljen, éljen! - harsant fel az éljenzés. És ezt Újremény kipirult, büszke arccal hallgatta. Hiszen most tulajdonképpen őt éltetik... őt, a nőt... férfiak... ilyen sem fordult még elő a történelem során!

—Nagy-nagy hálával tartozik tehát mindegyikőtök e nőnek! És természetesen miután beláttam hogy igaza van, hogy ez a kötelességem, ezek után hogy is

büntethettem volna őt meg?! Sőt, minden bizonnyal úgy kellett legyen, hogy maguk az égi hatalmak akarata volt ez a lázadás a táborban, másképp sosem alakulnak úgy az események, hogy rádöbbenjek a kötelességemre! Tehát, mert ők csak eszközök voltak a Felsőbb Hatalmak kezében, nem is bűnösök, s így minden lázadó nőnek azonmód megkegyelmeztem! De még többet is tettem! Mert megértvén, hogy épp mi vagyunk a Kiválasztott Nép, mely meg kell hódítsa a Boldog Völgyet, erre fel kell készítelek benneteket, s mindenki mást is aki jönni akar oda velem, feltéve persze hogy megengedem neki ezt, na de ez nem lesz azért egyszerű, mert hosszú az út, és ellenség vár ránk, kellenek tehát segítők is, valamint köztünk, diadalmas hódítók közt béke kell uralkodjék, s ezekből én, élve alapvető jogommal, mellyel bírok mint világi uraság, úgy módosítottam a birtokaimon élő nők világi kötelezettségeit, hogy... - és itt most Sztojmán felsorolta a várnépnek az ő új törvényeit.

Ahogy körbenézett, úgy látta, hogy gyakorlatilag csak a várban élő két pap arcára ül ki zavart és nemtetsző kifejezés. De még ők sem mertek megnyikkanni sem, mert bizony még a harangozógyerek is boldog és kipirult mosollyal hallgatta Sztojmán beszédét, de még a segédpap is, még nekik is tetszett mindez, mások pedig csendben sem maradtak, sőt, fülsiketítő kiabálással követelték, hogy rendben, ez nagyon jól van így, de ha Sztojmán ezt komolyan gondolja, akkor gyerünk, és osszák már szét a nőket a közeli táborból de azonnal ám, mert milyen jó is lesz, hogy ezentúl lehet három nője minden férfinak teljesen törvényesen... mit bánják ők, hogy ezentúl nem „feleség” de „társnő” lesz ezeknek a nevük! És még ezen felül is lehet akárhány másik nőjük is, csak azoknak megint más lesz a nevük! Ha ez jó Sztojmánnak, jó a nőknek, hát nekik a férfiaknak meg aztán pláne hogy kiváltképpen nagyon jó, ne is kelljen rá várni egyetlen pillanatig sem! Ó hogy milyen bölcs is a jó Sztojmán herceg, hogy ezt így kitalálta, pillanatig sem vitás, hogy igazi próféta, maga az Úristen szól a szájából, szóval hol is vannak azok a nők, mikor megyünk értük?!

A két pap tehát meg se mert nyikkanni, holott nem is annyira Sztojmán haragjától féltek, inkább hogy tudták, a megvadult várnép azonnal ízekre szedné őket, ha félszóval is akadékoskodni kezdenének!

És ezt látva Sztojmán nagyon elégedett volt. Egyre biztosabb lett benne, hogy valóban úgy lehetett ez régen, ahogy sejti már: ősidőkkel ezelőtt az volt a természetes, hogy nagy átlagban a férfiaknak pontosan három feleségük volt. Ehhez szoktak hozzá ők is, a nők is, nekik ez a természetes, ez a génjeikbe van kódolva. Több százezer éven át így élhettek. Aztán valamiért megkegyelt a társadalom, és ez a hülye vallás jutott uralomra ki tudja hogyan, mely az egynejséget akarta kizárólagossá tenni, s ez átmenetileg sikerült is, de ez igazából még a férfiaknak sem tetszik nemhogy a nőknek, s mert a biológiai készítés nagy úr, elemi erővel tör majd ki a lázadás a természetellenes életmóddal szemben, ha neki sikerül e lázadást kellőképp megideologizálni!

Hát úgy látszik sikerült.

Felemelte a kezét.

—Jegyezze meg tehát mindenki – szól, amikor elhallgattak – hogy bár fogalmam sincs miért mert súlyosan méltatlan vagyok rá, de úgy tűnik Felsőbb Hatalmak engem szemeltek ki arra, hogy a vezetőtök legyek, bár ez nekem terhes kötelezettség. Ismétlem, nem is akartam ennek eleget tenni,

míg e nő nem figyelmeztetett rá. Na de ha muszáj hát muszáj... ám csak akkor sikerülhet nagy tervünk, ha vakon engedelmeskedtek a legkisebb akaratomnak is!

—Engedelmeskedünk, uram! Mikor indulhatunk?! - ugrott elő az egyik istállófiú.

—Hát nem azonnal... valószínűleg nem előbb mint öt, de lehet hogy csak tíz év múlva! Fogalmatok sincs róla, milyen messzire kell menni! Annyit mondhatok, hogy a Nagy Sivatagon túlra, s az kellemetlen vidék... de ne aggódjatok! Utatok könnyű lesz, nagyon könnyű! Azért lesz az, mert *repülni* fogunk! Tudom a titkát annak, miként lehet csodálatos repülő hajókat készíteni, ezekkel az út *könnyű* lesz! Épp csak ezeknek a megépítése időbe telik. Erre kell tehát az öt vagy tíz év. Hogy mennyi, az attól is függ, milyen mértékben lesztek szorgalmasak! S mert e munkában a nők segítsége is létfontosságú, ezentúl tilos velük rosszul bánni! Természetesen szó sem lehet arról sem, hogy funxi elé lökjük őket. Nem küldjük el őket királyi vadaskertekbe, máshová sem. Hallottátok a törvényeimet, úgy legyen! *Rengeteg* munka vár itt férfira is és nőre is, a tisztjeim majd kiosztják mindenkinek a feladatokat... s ezek némelyike nagyon furcsa lesz! De ígérem, már néhány hónap múlva *elkészítő* csodákat láthattok majd! A repülő hajók igenis meg fognak épülni...

—De hiszen repülni lehetetlen. - szólalt meg most mégis az egyik pap bátran.

—Az angyalok is repülnek. - kotyogta közbe azonnal Nagyocska.

—Az ember nem angyal!

—De a madár sem, mégis repül - mutatott egy égen szálló madárra Sztojmán - akkor hogy is ne tudna repülni az ember, amikor okosabb nála!

—A repüléshez nem ész kell, hanem szárnyak. Márpedig az ember nem születik szárnyakkal!

—Kerekekkel sem, mégis vannak szekereink! - nevetett Sztojmán. —Ne úgy képzeljétek el, hogy műszárnyakat kötünk a karunkra, és azzal csapkodunk. Úgy valóban nem sikerülhet repülni. De majd én igenis készítek néhány afféle égi szekeret, amibe elég lesz beleülni, és az elvisz bennünket ahová csak akarjuk! Ez sokkal kényelmesebb is lesz, mintha a karjainkkal csapkodnánk. Na de elég a szóból, mert a fecsegéssel csak fogy a drága idő. A lényeg az, hogy ott ahonnan jövök, a püspök úr szeretne volna, ha én nem teljesítem szent kötelezettségemet, és nem vállalom hogy elvezesselek benneteket a Boldog völgybe! Emiatt én mostantól bizalmatlan vagyok a papi népséggel szemben mindaddig, míg küldetésem be nem fejeződik. Megkérem tehát két papunkat, méltóztassanak elhagyni a váramat, mert szolgálatukra immár semmi szükség nincs!

—Hogyhogy nincs?! Ki fog imádkozni?! - kérdezte azonnal az idősebbik.

—Meglep a kérdésed! Eddig csak te imádkoztál?! Nem úgy volt-e, hogy mindenkinek kellett imádkoznia naponta legalább egy alkalommal?!

—De honnan tudják majd az emberek, mit kell imádkozniuk, ha nem lesznek a várakban papok?!

—Akár én is megmondhatnám nekik, de erre sem lesz szükség. Mondja ugyanis mindenki azt, amit a szíve súg neki! Erősen hiszem, hogy az őszinteséget jobban szereti Isten, mint a hazugságot és képmutatást!

—De nem lesz akkor, aki felolvassa a szent írásokat!

—Ha meglepő is lesz a számodra de elárulom: én is tudok olvasni! Különbözik pedig nem ti papok szoktátok-e mondani gyakran, hogy Isten nem tudást vár el az emberektől, csak hitet?! És hogy Isten megveti az okoskodókat?! Hogy a lelki szegényeké, a tudatlanoké, az együgyűeké, a gyermeki lelkületűeké a mennyek országa?! Hát akkor pedig mit számít az, tudják-e, mi van a szent iratokban?! Teljesen mindegy mi van ott – nem érdemes tudniuk. Csak higgyenek, és kész. Kár a szent szövegek értelmezésével pepecselniük, mert még a végén arra vetemednének, hogy ellentmondásokat kutatnak bennük.

—Ez igaz is – bólogatott a pap – de valamicskét mégis ismerniük kell a hit alapjait, másképp azt sem tudják, miben hisznek!

—Például abban, hogy élni szép és jó dolog. Hogy van egy nagy céljuk, amiért küzdeni érdemes. Hogy szeretni és szeretve lenni jó.

—Milyen szép tanítás is ez, éljen a jó Sztojmán herceg! - kiáltotta Csabedli. S erre felharsant ezernyi torokból az éljenzés.

—Hallhatod, te pap, hogy miben hisznek – *bennem!* - válaszolta nyugodtan Sztojmán. —És most távozz békével!

És a pap, társával együtt, nem mert ellenkezni, és elhagyta a várat. Senki nem is hiányolta...

Persze hogy nem hiányolták. Kit érdekel egy közönséges pap, egy unalmas, szürke, hétköznapi személy, amikor itt van velük Sztojmán herceg, aki igazi *szent*, mert elvezeti majd őket a Boldog Völgybe – *méghez a repülve?*!

Egyelőre hittek neki, vagy legalábbis nem sokan kételkedtek ebben (s azok sem merték a kételyeiket hangoztatni...), mert Sztojmán eddig is sokat tett értük: mindenekelőtt kijelentette a papok távozása után, hogy ami a vallással kapcsolatos dolgokat illeti, ezentúl mindenki annyit imádkozik amennyit csak akar, beleértve ebbe azt is, hogy egyáltalán semmit sem, ha neki ez úgy tetszik! Ennek az az oka, hogy ő azt akarja, hogy érte, Sztojmán hercegért s a Boldog Völgybe teendő expedícióért dolgozzanak, tehát erre fordítsák az időt, ne imára! Amikor meg nem dolgoznak, akkor pihenni kell, nem imádkozni, másképp fáradtak lesznek amikor újra dolgozni kell! S emiatt ne aggódjanak, mert ezennel kivétel nélkül minden alattvalójának minden vallással kapcsolatos vétkét szintén kivétel nélkül magára vállalja! Nem számít, az-e a bűne hogy nem imádkozik, az sem, hogy ha netán káromkodik, szídjá Istent, a papokat, szentségeket gyaláz, szemtelen a papokkal, vagy akár ha tagadja is Isten létét és nem hisz benne, netán ha egészen más istenben hisz – ez mind nem számít, s ezen bűnök vétkeit ő Sztojmán mind magára vállalja, ám csak addig, míg az illető keményen és hűen szolgálja őt Sztojmánt a Nagy Cél érdekében! Azaz amíg vita nélkül engedelmeskedik a parancsainak!

—Az első parancsom pedig az, hogy ilyen gyönyörű napon bűn itt kuksolnunk a vár falai közt, tehát gyerünk már és menjünk a nőkért! - fejezte be a beszédét a herceg.

Ezek után persze hogy hittek neki! Végre mindenki nőhöz jut, az is akinek eddig nem tellett rá! És egyenesen háromhoz! Hohó, a herceg máris tett értük valamit, sokat, nagyon sokat!

Igaz, Sztojmán azt is kijelentette, a nőkkel szépen kell bánni, mert aki csú-

nyáskodik velük, azzal úgy bánik el, ahogy régen a lázadó nőkkel: kiköti egy funxihoz... mert jegyezzék meg: ha furcsa is, de a nők ugyanúgy a társaik mostantól a nagy terveikben, a Boldog Völgy meghódításában...

Ezt sem bánták a férfiak. Különben is: mindenki tudta, hogy olyan gyakorlatilag *nincs*, hogy egy feleség lázadozzon. A feleségekre mindig az alázatos meghunyászkodás volt a jellemző e nép körében. Csak a tábori nők szoktak lázadozni, de azok is csak mély kétségbeesésükben, mert nem jutott nekik férj, sőt mert meg akarják ölni őket. Amely nőnek jut férj, az nem lázad. Akkor pedig miért bánnának rosszul velük a férfiak?! Bolond az a férfi, aki sanyargatja az engedelmes feleségét is! Márpedig hiába hogy hivatalosan „társnő” lett a megkapott nők neve, gyakorlatilag mindegyik férfi úgy tekintette, hogy neki felesége lett, s hozzá három, és tulajdonképpen e nők is úgy tekintették, hogy ők feleségek. És nagyon boldogok voltak. Tudniillik az öntudatosabb nők, akik komolyan vették hogy nekik jogaik vannak ezentúl, azok egyszerűen nem társnőnek jelentkeztek, hanem „szabad nőnek” vagy egyenesen „harcosnak”. De igazából ezek együtt sem tették ki a nőlakosság húsz százalékát.

Sztojmán nem aggódott. Ennyi is elég lesz neki ahhoz, hogy megvédhesse magát, ha arra kerülne a sor. Modern fegyverekhez kis létszámú kezelő-személyzet is elegendő...

Azon az első napon azonban amikor a várához érkezett, még szó sem volt természetesen a teljes nőlakosság húsz vagy akárhány százalékáról! A közeli nőtáborba mentek csak el, ott élt vagy hatszáz nő, s ezek lettek szétosztva a férfiak, mármint a várbeli férfiak közt. S mert a várban többen éltek mint hatszázán a férfiak közül, így nem jutott minden férfinak nő innen, s mert a nőkből volt kevesebb, Sztojmán elrendelte, hogy a nők választhatnak! Természetesen csak olyan férfit, aki hajlandó volt elfogadni a nőt társnőnek, de nem akadt olyan férfi aki ne fogadott volna el boldogan bármely nőt is, még ha akár csúnyácska is a nő, hiszen tudta, hogy ez a nő neki szinte ajándék, mert nem kell utána adót fizetni! S a nők pirultak, s úgy hitték, leszakadt rájuk a Mennysorság: eddig mindegyikük arról álmodott, hogy bárcsak jönne valaki férfi, még ha olyan rút is mint egy bányarémm, s vegye őket feleségül – s erre kiderül, hogy még ők *válogathatnak*, ők választhatják meg, kihez menjenek hozzá?! Sztojmán bizony sokat kellett győzködjön őket, mert ezt egyszerűen el sem akarták hinni jódarabig.

Innen bizony nagyon kevesen jelentkeztek szabad nőnek vagy harcosnak, harmincan sem, egyszerűen mert minek, ha van bőven férfi akik közül még ők válogathatnak... de Sztojmán nem aggódott, mert van még bőven nőtábor... amelyeket muszáj is lesz felkeresni, mert akiknek most nem jutott nő, egyre csak unszolták őt, hogy no mikor is mennek el a többi nőkért?!

És Sztojmán mondta, hogy neki most erre nincs ideje, ellenben megbízta néhány rangosabb katonaemberét, hogy a legközelebbi nőtáborok minden lakóját azonnal hozza el ide a várba. Aztán majd itt lehet válogatni közülük... És hogy minden rendben menjen, e katonák vezetőjeül egyenesen Napfényt nevezte ki, vagyis egy nőt! Aki ugyan azt sem tudta merre kell menni e nőtáborokhoz, de Sztojmán azt mondta neki, semmi baj, majd a férfikatonák mutatják az utat, a lényeg hogy mindenben ő Napfény a főnök, neki kell engedelmeskedjenek, mert szokják csak a gondolatot a derék férfiak, hogy a

nők bizony akármilyen magas rangot is betölthetnek ezentúl!

—De nem fognak nekem engedelmeskedni, mert gyengébb vagyok. - aggodalmaskodott Napfény.

—De igen, mert akire hazatérted után panaszkodol, annak egyszerűen kitéptem a nyelvét, kivéve ha te ennél is súlyosabb büntetést javasolsz. - válaszolta Sztojmán, ráadásul a katonák előtt. Tehát ők is hallották mindezt.

—Uram, én nem úgy éltem eddig, hogy nagyon megszerettem volna a katonákat, és bevallom, egyszerűen félek tőlük! Mi lesz, ha útközben engem meg-erőszakolnak?

—Akkor azt javaslom, ha erre vetemednek, hosszan és alaposan erőszakoljanak téged, hogy nagyon kiélvezzék e cselekedetet, mert ez lesz az utolsó erőszak amit elkövethetnek! Miután ugyanis visszatértek ide, leégetem a pöcsüket egy fáklyával.

—És ha azt mondják hogy hazudok, én meg nem leszek képes bebizonyítani, hogy ezt tették?

—Nem kell hogy bebizonyíts bármit is. Elég ha pusztán ezt állítod, és én neked fogok hinni. De annyira, hogy őket még csak meg sem kérdezem, mi meg hogy volt.

—És ha megölnek útközben, és azt mondják hogy valami rabló nyila végzett velem, vagy csak úgy elszöktem tőlük?!

—Megölhetnek téged, de ezesetben bölcsen teszik, ha vissza se térnek hozzám, mert azonnal ki lesznek kötözve mind egy szálalig a legközelebbi funxihoz. Mert ha ők öltek meg téged, megérdemlik, de ha nem ők, akkor is megérdemlik, mert micsoda dolog az, hogy nem védik meg a kapitányukat! - azzal megsimogatta a kis nő fejét. —Ne félj! Mi a csudáért bántanának téged, amikor alig várják, hogy végre ők is nőket kapjanak?! Ez életük legboldogabb útja! Sőt, inkább ajánlatos lesz ha körberajonganak téged, mert természetesen csakis tőled függ, egyáltalán enged-e, hogy valamely nőt megkapják, s az is, hogy ki melyiküknek jut! Na eredj már, meglátod, nem rossz dolog ám főnökasszonynak lenni!

A csapat végül el is ment, majd egy hét múlva megérkezett sok-sok nővel, és Napfény is boldogan mosolygott, mert várakozásán felül sikeres volt az útja - beosztottjai, a katonák egy árva szóval nem ellenkeztek, betartották minden parancsát, ami különben nem volt nehéz, mert Napfény igazán semmi szörnyűt nem parancsolt, holott a katonák meg attól féltek, most aztán megmutatkozik a nők aljassága, most, hogy ki vannak szolgáltatva Sztojmán óhajából e nő minden szeszélyének! De Napfény inkább még tőlük katonáktól kért tanácsot ebben-abbban, például hogy mikor szoktak letáborozni éjszakára és hogyan... szóval, kiderült, hogy semmi szörnyű nincs abban, ha valami csapatnak női vezetője van!

Mire visszaértek Sztojmán várába, meglepő kép fogadta őket. A várban sőt a vár körül több ezren nyüzsögtek. Jobbára parasztok. Óvatosan utánaérkezőlődvé Napfény megtudta, hogy Sztojmán csődítette ide őket, s az volt a dolguk, hogy nagyjából félméteres árkokat ássanak a vár körül, az árkok egymástól talán tíz lépésre lehettek... de nem amiatt, hogy holmi csapda legyen a rohamozó ellenségnek! Különben is, fél méteres árok ugyan hogy is állíthatna meg bármiféle ellenséges csapatot!

Az árkoknak egészen más célja volt. Ezekbe bizonyos távolságra egymástól

egy-egy batyúfélét helyeztek el Nagyocska felügyelete alatt, e batyúk mindegyike mintegy tíz kiló barnásfekete port tartalmazott, és e por istentelenül be volt csomagolva, mindenekelőtt kátrányos rongyba, aztán vékony fémlemezből készült ládába volt téve az egész, azt megint kátrányos rongyba csavarták, majd faládába helyezték... látszott, mindent megtettek, nehogy a nedvesség legparányibb nyoma is a porhoz férhessen! Nem is maradt semmi lyuk a csomagon, ellenben két roppantul vékony rézsinór vezetett ki mindegyik csomagból, s Nagyocska nagyon ügyelt rá, hogy e drótokat szintén a föld alatt elvezesse a vár belsejébe. Különben e drótok is be voltak kátrányozva. És miután valahol megvoltak a csomagok elhelyezésével, beföldelték az egészet, a csomagot is és a drótokat is. És Nagyocska eközben állandóan ott ugrált, és árgus szemmel leste, nehogy egy parányi szakadás is legyen a drótokon, mert jaj az nem szabad hogy elszakadjon! Személyesen ellenőrizte minden egyes csomag föld alá temetését, pedig ezekből bizony eltemettek – Napfény úgy látta – néhány ezer darabot bizonyára!

—Mi lesz ez? - kérdezte kíváncsian.

—Ez az lesz, hogy ha jön az ellenség, akkor az én lángeszű uram tesz egy picike mozdulatot az ujjával, s az ellenséges katonák megtanulnak repülni! De ennek nem fognak örövendeni, mert darabokra szakadva repülnek majd, hihihí!

—És ezt te el is hiszed?

—Hogyne hinném, amikor Sztojmán herceg be is mutatta nekem meg néhány más bizalmasának, mire képes egyetlen ilyen csomag!

—És mire képes?

—Hát, aki úgy húsz méteres körzetében van, az mind apró fecnikre szakad! Olyan apró darabokban pedig már ártalmatlan, és ez nagyon megnyugtató érzés... Na de jó hogy visszajöttél, mert itt rengeteg ám a munka, mindenkire szükségünk van... tehát, remélem a katonák akikkel elhoztad a nőket már megszokták hogy te vagy a főnökük, ez így is marad, és most az lesz a dolgotok, hogy miután az új nők el lettek osztva, el kell mennetek egy részükkel a sivatagba, salétromért! Csabedli talált olyan helyeket, ahonnet sok salétromot lehet gyűjteni, ez lesz a dolgotok. Illetve, főleg a nők szedik majd ezt össze, a katonák inkább csak arra kellenek hogy vigyázzanak rájuk, de nem azért hogy el ne szökjenek, mert mehetnek ahová tetszik nekik, ezt Sztojmán herceg többször kihangsúlyozta... hanem arra vannak a katonák hogy megvédjék őket, ha valami vagy valaki megtámadná a csapatot! Különben lehet hogy nem is ez lesz a dolgod, majd még meglátom, mert kéne ként is gyűjteni, de az is fontos, hogy még más nőket is elhozzunk ide... mindenesetre most egyél valamit és pihend ki magadat. Mire befejezed az étkezést, kitalálom, mi lesz a fontosabb munka, s odaküldelek.

—Én bevallom ám Nagyocska, nem szívesen megyek messzi utakra még akkor sem, ha a katonák engedelmeskednek nekem!

—Hát nem jó érzés úrnőnek lenni?!

—Végülis jó, persze, de akkor is egy gyáva féreg vagyok. Nem tudnál-e nekem valami olyan feladatot adni, ami itt a vár környékén végzendő? Mert tudod én már csak akkor érzem magamat biztonságban, ha Sztojmán herceg közelében lehetek!

—Hát jó, majd meglátom mit tehetek az érdekedben, bár azt azért jegyezd

meg, ez nem kívánság szerint megy! Ha valami muszáj akkor muszáj, és gondoldj arra, még mindig jobb ha távol a vártól gyűjtögeted a salétromot vagy akármi mást, mint ahogy régen volt, hogy a táborban vártad, hová küldenek hogy „visszaadd a vasadat a közösségnek”, azaz meghalj!

—Ez teljesen igaz, csak én tényleg nagyon gyáva vagyok, és mi lesz, ha hirtelen felbukkan egy csapat katona akiket a király küld vagy valamelyik püspök, és ők vannak mondjuk akár kétszázan is, én meg nem rendelkezem csak mondjuk ötven fővel, de ebből is csak öt vagy hat a katona, a többi pedig nő?! Mert akkor megnézhetem magamat!

—Csak ennyi a gondod?

—Ennyi hát, de ez nekem nem egy egyszerű „csak”! Mert ha itt vagyok a várhoz látótávolságban, akkor reménykedem benne, hogy be tudok iszkolni a falak mögé, de ha három vagy négynapi járóföldre vagyok... és én nagyon attól félek, hogy nem sokáig tűrik majd a többi urak, amit Sztojmán herceg művel itt a birtokon!

—Helyes, akkor menj csak és egyél kedvedre, néhány óra múlva pedig tartok egy kis bemutatót neked, mire képesek a fegyvereink! Az én zseniális férjem ugyanis kitalált egy újfajta fegyvert, és ha elmész valahová az ő parancsát teljesíteni, kapsz ebből a fegyverből. Hej, bárcsak én is mehetnék egyszer valami efféle útra! Alig várom, hogy belémkössön valami ellenséges csapat, és megfingassam őket ezekkel a nagyszerű fegyverekkel, de még nem hagyhatom el a várat, mert még most is fáj a fenekem ahol meg lettem sütyöztetve... de különben sem engedne el maga mellől Sztojmán. Túl fontos valaki vagyok ahhoz, hogy nélkülözhessem! - húzta ki magát Nagyocska nem minden büszkeség nélkül.

A „csodafegyver” bemutatására a vártól mintegy két kilométerre került sor. Ide sokan csődültek ki a várbeliek közül, lényegében mindenki az őrség kivételével, és itt egy tisztásra számos bábut rakatott ki Nagyocska, mind nagyjából embernagyságúak voltak, és fából vagy épp szalmából készültek. Némelyik nem is volt látható szemtől-szembe, mert valami bokor takarta.

Nagyocska most leemelt az egyik utazóhernyóról egy teli tegez, és megfeszített egy íjat. Az íj kicsi volt, Nagyocska természetéhez készült, de e kis íj is majdnem nagyobb volt mint a leány. És olyan gyatra tákolmány, épp mert kicsi volt, hogy nyilvánvaló volt mindenki előtt: ez bizony fele olyan távolra se visz el, mint bármi normális íj!

Nagyocska vesszőt húzott elő a tegezből. S már e vessző látványa is derűtséget váltott ki a nézőkből: semmi hegy nem volt a vessző végén, hanem valami órmóttan, szürke rúd, tompa véggel, s e rúd teljesen nyilvánvalóan elnehezítette a nyílvevő repülését, azaz ez egy képtelen, értelmetlen gyerekjáték volt, nem fegyver, ez az íj e nyílvevővel igazán semmire sem jó...

Nagyocska nem törődött a kuncogással.

—Kisvirág, hozd a fáklyát! - intett hátra. Erre onnét elősietett egy nyolc év körüli kislány, akit időközben Nagyocska szolgálatára rendelt Sztojmán... kezében fáklyát tartott. Most vették észre a nézők, hogy a nyílvevőre kötözött rudacsából rövidke madzag lóg ki. Ezt Nagyocska odaérintette a fáklyához, mire a madzag sisteregve, szikrát szórva égni kezdett. S most a leány felemelte az íjat, és lőtt.

A vessző messzire szállt. No nem *nagyon* messzire... Nagyocska valóban gyenge volt, és az íja is kicsi. Sőt e kis íjat sem tudta teljesen megfeszíteni. És a nyílvessző is alaposan meg volt terhelve, emiatt sem szállt messzire. De azért valahová csak elrepült az emberbábuk közepe tájára, tőlük vagy ötven lépésre... s a következő pillanatban mindenki rémülten rezzent össze, mert iszonyatos dőrej támadt! S a bábuk dőltek mindenfelé, többnyire darabokra törve... néhány szalmából készült meg is gyulladt.

—Mehetünk! Nézzük csak meg közelebbről! - intett Nagyocska.

Odaballagtak. Az biztos volt mindenki előtt, hogy hús-vér ellenség ezt túl nem élte volna! A látszólag egyben maradt bábuk is össze-vissza voltak lyuggatva kavicsokkal.

—Mit gondoltok, ha ez egy rohamozó ellenség lett volna, mit tesz ezután? - kérdezte Nagyocska büszkén.

—Elfut. - bólogatott boldogan Napfény.

—Már amelyik életben marad... - pontosította őt Kisvirág.

—De ha ilyen nagyszerű fegyvert talált ki Sztojmán herceg, miért nem ő mutatta be? - kérdezte az egyik katona.

—Én is ezt kérdeztem tőle, amikor megbízott e bemutatóval - válaszolta Nagyocska - de azt mondta, neki nincs ideje ilyen gyerekjátékokra, neki nem efféle jelentéktelen apróságokkal kell foglalkoznia, hanem az igazán komoly dolgokkal!

S ez bizony mélyen elgondolkodtatta a jelenlevőket. Ha ez Sztojmán számára jelentéktelen semmiség, mi jöhet még ezután, milyen csodával ajándékozta meg őket legközelebb?!

Egyelőre azonban csak annyi történt, hogy eddigre már kezdték nemcsak a várbeli katonák emlegetni igen gyakran Sztojmán nevét, de a birtokán élő parasztok, kézművesek, egyéb „civil” emberek is. És bizony legtöbbször kifejezetten hálálkodva emlegették Sztojmánt, kevesen akadtak csak, akik morogtak rá. Ugyanis Sztojmán bár sok katonával rendelkezett, de ez mégsem tette ki a lakosság java részét! E várban ahol ő most épp élt és kísérletezett, meg birtoka más egyéb váraiban és erődítményeiben semmi esetre sem élt katonaként több férfi, mint a férfilakosság legfeljebb egytizede, de inkább ennél is sokkal kevesebb. Azaz, bár mostanára már majdnem minden katonájának meglett a maga három társnője, sőt némelyek ezeken felül is még megédesítették az életüket azzal, hogy egypár úgynevezett „szabad nővel” is bensőséges viszonyt folytattak, de hát eszerint a katonák mégis kevesen voltak ahhoz, hogy egyedül ők elegenden legyenek a nőtáborokból most kiengedett temérdek nő számára! Minthogy errefelé nagy átlagban háromszor annyi volt a nő, mint a férfi, s mert Sztojmán parancsára minden nőtábor kiürült, emiatt bőséges mennyiségben jutottak nőhöz még a legszegényebbek is, már ha elég kedvesen kértek meg egy nőt, hogy legyen a társnőjük... de olyan igazán nagyon nem kellett kérlelni a nőket erre, mert azok még a régi törvényekhez voltak szokva, aholis nagy dolognak számított ha egy nő feleség lehetett, s mind úgy gondolták - de Sztojmán küldöttei mondták is nekik a nőtáborok kinyitásakor - hogy a „társnő”, az lényegében a feleség másik neve, épp csak ez még jobb is a nőnek mintha feleség lenne, mert nem sütögetik össze a fenekét, meg mert ha bármi galibát csinál is a nő, azért nem ő lesz

megbüntetve, hanem az úgymond „férje”, az tehát, aki mellett ő társnő. Aki tehát csak megkért egy nőt ezekben az első időkben, bizvást számíthatott rá, hogy nem fog visszautasítást hallani, s a nő boldogan lesz az ő társnője!

Jutott tehát bőségesen nő minden férfinak, annak ellenére, hogy némelyik nő mégis „szabad nőnek” jelentkezett, de többnyire még ezek is valamelyik férfi mellé szegődtek, csak a jogi státusuk volt más. És ezt lehetett, mert lényegében eddig is csak a törvények akadályozták meg, hogy minden férfinak legyen – nagy átlagban – éppen pontosan három nője, no meg az, hogy a nők után iszonyatos mennyiségű adót kellett fizetni – természetesen a papok zsebébe! No most ennek ezentúl vége lett, mert a „társnő”, az a jó Sztojmán herceg törvénye értelmében adómentes lett! S ez bizony annyira fontos szempont volt, hogy napok alatt Sztojmán herceg birtokán majdnem minden nő aki eddig feleség volt, átminősítette magát társnővé, holott nem is annyira ők akarták ezt hanem a férjeik, mert e pillanattól kezdve nem kellett adót fizetniük a nők után!

Mindez persze iszonyatos bevételkiesés volt az egyház számára, dörögtek is a papok éppen eleget a szószékekről, hogy ez erkölcstelenség, ez Isten ellen való véték, hogy ez tilos... no de az utóbbira legtöbbször megkérdezték ártatlanul az emberek, hogy ez hogy is lenne tilos, amikor maga a földesuruk rendelkezett így, hogy ez szabad, sőt, Sztojmán különben is magára vállalt minden vétket!

A papok persze magyarázkodtak hogy de így meg úgy, ez akkor is tilos és erkölcstelenség, és elkárhozik aki ezt csinálja, de hát a biológiai készítés nagy úr, mindenki remekül érezte magát a három nőjével, a nők is remekül érezték magukat, mert még egy nem igazán kedves férfi mellett is sokkalta jobban éltek mint a nőtáborokban, a halálukra várva... azaz, ezúttal még a legmélyebben vallásos férfiak is nagy ívben eleresztették a fülük mellett a papok dörgedelmeit, a nők meg pláne sosem voltak igazán vallásosak errefelé, azaz legfeljebb egy tucatnyi vallásos buzgómócsing akadt, aki nem élt a nagy lehetőséggel. Ezeket mindenki kiröhögte. Igaz, bőven akadtak akik szerint alapvetően igazuk volt a papoknak s ez valóban erkölcstelenség, és tilos vallásilag, de akkora hihetetlen haszonnal járt ez mind pénzügyileg, mind „kényelmileg” a számukra, hogy inkább megnyugtatták magukat azzal a gondolattal, hogy ez tényleg Sztojmán herceg dolga: ő az úr, az ő felelőssége az egész, mondta is hogy minden ezzel kapcsolatos vétket magára vállal, tehát ők a parasztok bölcsen teszik, ha megnyugodnak az úr döntésében, pláne ha az nekik is jó! A parasztnak különben is az a kötelessége, hogy betartsa az úr rendelkezéseit!

S ahogy egyikük ki is mondta nyíltan:

—Szarok rá, hogy ez erkölcstelen-e! A földesuram így döntött, akkor ez úgy van jól! A papok mindigis azt prédikálták, hogy mi parasztok ne lázadozzunk, hanem engedelmeskedjünk az urunknak! Hát én azt teszem! Az urak mindig csak csupa kellemetlenséget parancsoltak nekünk, s a papok azt akarták, hogy teljesítsük a kellemetlen, elszegényítő és megalázó parancsokat is. Hát akkor én most igenis teljesítem a kellemes parancsot is, ha már végre egyszer véletlenül valami jót is parancsolt az uraság! Az lehet, hogy ő emiatt a pokolra fog jutni, de az engem már baromira nem érdekel. Eddig úgyis csak sanyargatott és kihasznált bennünket Sztojmán herceg, hát most végre

valami jót is tesz nekünk, mintegy visszafizeti azt, amit eddig elvett! Engem az sem érdekel, ha emiatt elszegényedek, a lényeg, hogy nekem jó legyen!

No hát arról szó sem volt, hogy Sztojmán emiatt elszegényedett volna... sőt! Amikor már két hónapja a kastélyában tartózkodott, megtörtént az, ami várható is volt: eddigre több bizalmasa megtanult írni-olvasni, pláne mert ez volt Sztojmán határozott parancsa! A tanítást részben maga Sztojmán végezte, részben Csabedli. S amint Nagyocska kicsit is tudott már legalább olvasni, azonnal átvette roppant határozottsággal az ellenőrzést Sztojmán pénzügyei felett, és ekkor érdekes dolgokat fedezett fel...

A pénzügyi ellenőrzés átvétele különben igazán szemtelenül zajlott le. Egyik nap a vár intézője azzal kereste fel Sztojmánt, hogy lassan időszerű volna a zsold kifizetése a katonáknak. Erre Sztojmán vakarni kezdte a fejét, hogy ugyan mit is tegyen, mert Kördülár épp nem volt jelen, hogy ezt rábízza, ugyanis Kördülár még mindig úton volt Tökung mesterért, ő maga pedig azt sem tudta, hogy merre van a kincstára, mennyi pénze van, s kinek mennyit kell adni!

Na de erre felugrott Nagyocska, aki épp mellette heverészett, és mondta hogy ezt Sztojmán csak bízza rá. Majd ő mindent elintéz!

—De hiszen azt sem tudod, merre van a pénzem.

—Hogyne tudnám, már rég kiderítettem. Természetesen a föld alatt, az egyik bezárt teremben.

—De nem tudom, merre van a kulcsa.

—Minek azt tudnod, drágám...

—Hát hogy kinyissam!

—Majd kinyitom azt helyetted én.

—De te sem tudod, hol a kulcsa!

—Hogyne tudnám, természetesen nálam!

—Aha, és hogyan jöttél rá, hogy melyik a kulcsa?

—Úgy, hogy már a legelső napokban átkutattam a szobádat, szerelmem, és ami kulcsot csak találtam, mindet eltettem magamnak, aztán meg kipróbáltam őket minden bezárt ajtónál.

—És eddig miért nem szóltál erről?

—Minek zavartalak volna téged ilyen jelentéktelen semmiséggel?!

—Talán mégsem jelentéktelen tudnom azt, hogy mennyi a vagyonom!

—Szerintem pedig az. Neked drágám elég annyit tudnod, hogy eszméletlenül gazdag vagy! Hajaj! Nemcsak aranyat és más kincseket találtam a kincstárban, de még *vasat* is! Úgy bizony, vasat, s hozzá egyenesen vagy harminc kilót! Hohó! Hihetetlen kincs! De te jobb, ha nem mész oda azt még megbámulni sem. A te dolgod ugyanis az, hogy újabb meg újabb zseniális dolgokat találj ki, megajándékozz bennünket bölcsességed és lángelméd ragyogó sugallataival... úgy bizony! Tehát én most megkérlek rá, sőt, egyenesen *felszólítalak* mint hű feleség aki szíven viseli az ura sorsát és érdekeit, hogy azonnal hirdesd ki, hogy teljhatalommal bírok minden pénzügyi kérdésben mint legfőbb helyettesed, s majd én elintézek minden olyasmit, hogy zsoldfizetés meg hasonló!

—Húha, Nagyocska, attól félek kezdesz a fejemre nőni!

—És milyen jó is volna az neked drágám, ha levakarhatatlanul ránőnék a fejedre, legalább nem téged áztatnának a gond esőcseppjei... - nevetett a

leány.

—Amindenségit, egészen költői vagy!

—Legalább méltó hozzád, szívem!

Nagyocska tehát átvette Sztojmán herceg pénzügyeinek intézését, és egyhamar kiderítette, hogy bizony nagyonis megérte Sztojmánnak anyagilag az, hogy a nőket felszabadította, mert így ugyebár megszűnt az összes nőtábor! Márpedig az ott raboskodó nőket eddig Sztojmán pénzéből etették... igaz, hogy silány minőségű élelemmel, igaz hogy kevéssel, de ez akkor is nagyon sokba került. Hát e költségektől most Sztojmán megmenekült... ezentúl a nőket azok etették, akik mellett ők „társnősködtek”... és igaz hogy a táborbeli nők dolgoztak is korábban valamit, most meg semmit, de azon munka értéke nem volt sokkal több, mint amibe az ellátásuk került, ellenben a termelt haszon java része nem Sztojmán, hanem az egyház zsebébe vándorolt ilyen-olyan utakon, azaz, Sztojmán most nagyonis jól járt anyagilag, mert felszámolta a régi rendszert! Annyira jól járt, hogy Nagyocska úgy döntött, megemeli Sztojmán katonáinak zsoldját tíz százalékkal, mert még úgy is bőven marad haszon az ügyből, s így legalább még szívesebben harcolnak majd adott esetben Sztojmánért! Egyben, a parasztok adóját is mérsékelte tíz százalékkal, s azok ennek nagyon örvendtek. És még a vallásos parasztok sem átkozták Sztojmánt ezek után, inkább ha imádkoztak is hát amiatt tették, hogy bár-csak élne Sztojmán herceg még legalább néhány száz évig mint az ő uruk, mert jobbat úgysem kapnak helyette...

Nem, hát Sztojmán aztán nem ment tönkre az ő új törvényeibe anyagilag! Az egyházat viszont katasztrofális veszteség érte. Bár számos bevételi forrása volt a papoknak, de az egyik legjelentősebb mégiscsak a nők utáni adó, azaz főként a nőkből éltek! S most ettől elestek. Ez ugyan csak Sztojmán birtokára vonatkozott, csakhogy Sztojmán okvetlenül az ország öt leghatalmasabb főura közé tartozott, azaz ez bizony országos viszonylatban sem volt jelentéktelen ügy!

Annyira nem, hogy Sztojmán még fél esztendeje sem időzött várában, de máris rendszeressé váltak a szomszédos birtokokról való „dezertálások”, ami azt jelentette, hogy elkezdtek szökdösni a parasztok és egyéb népek Sztojmánhoz, hogy ezentúl nála éljenek az ő törvényei szerint. Eleinte ugyan csak néhány fő jött, de már ezek közül is többen nem ám egyedül, hanem egy vagy több nővel, ellenben amikor kiderült hogy Sztojmán kész befogadni őket, szinte áradatként indultak meg hozzá az emberek! Az áttelepülők közt akadt még néhány pap is, akik úgy gondolták, hagyják a fenébe az imádkozást, inkább nekikezdenek valami hasznos munkának, ami ugyan kétségkívül fáradságosabb mint az imádkozásnak nevezett semmittevés, ám most legalább lehet nekik is feleségük, méghozzá nem is egy! És ez a Sztojmán úgy hírlik hatalmas varázsló is... lehet, hogy mellette még akkor is jobban élhetnek, ha amúgy dolgozniuk kell!

Hát kellett is dolgozni, de nem kellett féljenek a papok, hogy Sztojmán uralma alatt nagyon megizzadnának a munkában, mert könnyű életük volt itt is: Sztojmán mindenekelőtt megeskette őket, hogy elfogadják az ő uralmát, és ezentúl senkinek nem beszélnek semmit holmi vallásról. Azért nem, mert – mint ő mondta – ezentúl ő akar lenni a legfőbb isten mindenki szemében!

Ezután pedig mindenkit aki hozzá jött vagy itt maradt a birtokán, s korábban pap volt, egyszerűen írnoknak nevezett ki, s az lett a feladatuk, hogy írni-olvasni tanítsanak másokat – katonákat, gyerekeket, egyebeket, legfőképpen azonban Sztojmán „harcos nőit”. Nagyon furcsállták a papok hogy nekik most nőket kell tanítani, de megtették mert ez volt Sztojmán parancsa, s tudták ha ezt nem teszik meg, választhatnak hogy éhen halnak vagy elköltöznek. Ami meg az imádkozást illeti, tudták, *valaki* okvetlenül besúgná őket, ha Sztojmán akarata ellen tennének, s ekkor ki lennének végezve, már amiatt is, mert mindegyikük Csabedli főnöksége alá került, s a fiatalember nem is titkolta, hogy kifejezetten utálja a papokat, s alig várja, hogy valamelyiket bármilyen ürüggyel is de kivégezhesse!

A papok egy része is Sztojmán mellé állt tehát, mert Sztojmán törvényei oly igen kedvezőek voltak mindenki számára – még nekik, papoknak is! Igaz hogy emiatt számos kiváltságtól elestek, de más területein az életnek pedig nyertek, s akadtak akik úgy gondolták, megéri ez nekik. Ezek jobbára persze a fiatal papok közül kerültek ki, akiknek még nem sok hatalmuk volt, s őket a nő utáni vágy is jobban kínozza, mint az idősebbeket. Általában minél fiatalabb volt egy pap, annál nagyobb valószínűséggel szökött Sztojmánhoz. Ez a szabály annyira érvényes volt, hogy a környező birtokokon alig maradt egyáltalán papnövendék az iskolákban, mert tízből hét-nyolc mind Sztojmánhoz ment el, hogy neki is legyen nője, nem is egy! Ugye akit már felszenteltek papnak, mégis egy beindult karriert kellett volna odahagyjon, de aki még csak iskolába járt, nem sokat vesztett vele, ráadásul gyakran e fiatal fiúk nem is akartak igazából sosem papok lenni, csak a szüleik iratták be őket a papiskolába, és nem is tetszett nekik, hogy emiatt örökre meg vannak fosztva a lehetőségtől, hogy feleségük legyen. Korábban mégsem mertek elszökni, mert hová is mehettek volna! Most azonban teljes joggal vélték úgy, hogy Sztojmán, aki köztudottan az egyik leghatalmasabb uraság, majd megvédi őket. Elvégre nagy hangon hirdette nem is egy alkalommal, hogy ő bárkinek megengedi, hogy az alattvalója legyen, feltéve hogy betartja a törvényeit! No és a fiúk úgy vélték, nem lesz abban semmi hiba, hogy betartsák Sztojmán törvényeit. Többnyire nagyon okos és értelmes törvényeknek tűntek ezek. Ja, hogy nem szabad a társnővel kegyetlenül bánni?! Ezt nem nehéz betartani. A nők többnyire feneküket a földhöz verik örömeikben, ha feleségek lehetnek, és bolondok lennének csúnyán viselkedni... hogy Sztojmán törvényei szerint csak három társnője lehet valakinek? Nekik ez is elég, hiszen eddig egyetlen feleségük sem lehetett volna, de ha mégis többet akarnak mint három, majd magukhoz édesgetnek valakit az úgymond „szabad nők” közül is. Az is hírlett, hogy Sztojmán nem nagyon szíveli, ha valaki imádkozik, hát annyi baj legyen, majd nem imádkoznak a herceg előtt, csak otthon, de meg különben is, sokan ezen ifjú papnövendékek közül maguk sem szerettek imádkozni, pláne azt nagyon utálták, amikor az éjféli misére rendszeresen fel kellett kelniük. Jaj de jó, hogy ez ezentúl nincs! És különben is, minek imádkozzanak akár nappal is, ha Sztojmán kijelentette, hogy mindenki bűneit magára vállalja! Remek lesz az élet itt Sztojmán birtokán, csak tudja őket megvédeni!

Sztojmán tehát nagyon népszerű lett, mert még a papok egy része is mellé állt, ha csak a fiatalabbak közül is, na de ez is elég volt ahhoz, hogy legyen aránylag sok, olvasni tudó szolgája, aki másokat is megtaníthat e tudomány-

ra. És mindenkit befogadott, komolyan vette tehát, hogy bárki csatlakozhat hozzá... s ez annyira így volt, hogy már négy hónap után megtörtént az, ami várható is volt: a szomszédos birtokon, mely ráadásul épp a király birtoka volt, kitört egy hatalmas lázadás a nők közt! Az egyik nőtábor lakói fellázadtak, kitörték onnét, megtámadtak két másik nőtábort is, ahonnan sikeresen kiszabadították az összes nőt, s elindultak Sztojmán birtoka felé! És már majdnem oda is értek, amikor át kellett volna kelniük egy völgysszoroson, égiször sziklafalak közt. Be is értek oda, mögöttük az üldözőkkel. Am a völgy kijáratánál ellenségbe ütköztek: az üldözők egy része egy kerülőúton sikeresen elébük vágott, mert a nők közt sok volt a sebesült, így lassan tudtak csak haladni. S így a nők most csapdába kerültek. Igaz, a férfiak nem nagyon támadták őket, mert a szűk helyen a rengeteg nőt megtámadni kész örölség lett volna, egyszerre csak kevesen támadhattak volna, s ezeket a nők egykettőre lenyilazzák. Emiatt a kiéhezetés mellett döntöttek.

A dologról Sztojmán úgy kapott hírt, hogy egyszer csak azt mondta neki Újremény, hogy egy igencsak rongyos nő szeretne beszélni a herceggel! Kiderült, hogy ez a nő nagy nehezen felmászott a meredek sziklafalon, ami pedig egy póknak is becsületére vált volna, és így kijutott a csapdából. És azt szeretné, ha Sztojmán herceg a segítségükre sietne!

—Mi egyedül nem tudunk onnan kijönni – mesélte – mert a férfiak sokan vannak ellenünk, és úgy sem szökhethünk meg, mint én tettem, mert a sziklát megmászni már nyolcan próbálták előttem, s mind lepotyogtak és meghaltak! Csak nekem sikerült, de nekem is csak alig-alig!

Az látszott, hogy a lánynak nem lehetett könnyű útja – össze-vissza volt horzsolva mindenütt, jókora területeken hiányzott végtagjairól a bőr, és teli volt kék foltokkal is. De ez még nem is volt minden, mert igen hamar kiderült az is, hogy a völgytorkot őrző katonák észrevették őt, üldözni is kezdtek, alig sikerült meglógnia előlük, de mert azok is sejtették, hogy hová igyekezhet, követték, és majdnem utol is érték – épp Sztojmán várkastélya előtt csaptak le rá, azaz, lényegében el is fogták, csak amiatt mégsem, mert az eseményt észrevették Sztojmán katonái, akik közbeavatkoztak. Mert hát ez az ő birtokuk, itt csak ne fogdossanak el senkit holmi idegen katonák, akiknek semmi keresnivalójuk errefelé! Pláne nőt ne fogjanak el, amikor a nő akkor jó, ha minél több van belőlük, ezt nagyon jól megtanulták az utóbbi időben... Sőt, e kislány annyira megtetszett az egyik katonának, hogy azonnal ajánlatot tett neki, legyen a társnője! És amikor az üldöző katonák ezt hallva felháborodottan tiltakozni kezdtek, hogy miként is képzelet ezt, ez nem Sztojmán nője hanem a királyé, akkor a katona szélesen kezdett vigyorogni, és azt mondta, hogy ő ugyan nem gyakran látta Sztojmán herceget, túl jelentéktelen fickó ő ahhoz, de az életét meri rá tenni, hogy Sztojmán jobban óvja a nőket mint egy uzsorás a vaspénzeit, azaz ha egyszer egy nő eljutott Sztojmán birtokára, akkor az itt is marad... márpedig neki ez a nő nagyon tetszik! Igaz hogy alaposan „értékcsökkent”, mert szépségén jelentős nyomokat hagyott e viszontagságos út, de neki tetszik a nő bátorsága!

Hanem a nő egyelőre nem óhajtotta elkötelezni magát, ő Sztojmán elé akart járulni...

És ha azt remélte, Sztojmán segít majd rajtuk, nem is csalatkozott! Sztojmán biztosította őt róla, hogy kész segíteni a nőkön. Épp csak azt kérdezte

meg, hogy mennyien vannak.

—Mintegy négyezren lehetünk.

—Kevés, nagyon kevés!

—Eredetileg majdnem kétszer ennyien lehettünk, de sokan elestek a harcokban.

—A kétszer ennyi is kevés. Jobban örültem volna négyszázezernek...

—Mennyinek?!

—Vagy akár négymilliónak. El sem tudod képzelni, kicsikém, mennyi temérdek munka van nálam, *óriási* szükségem van munkaerőre, úgy bizony... azaz én segítek rajtatok, az rendben van, de számíts rá, azután látástól-vakulásig dolgozhattok majd nálam! És nem is mindig könnyű munkákat! Viszont azt megígérhetem, hogy senki nem lesz megölve közületek, ingyenes orvosi vizsgálatok és gyógykezelés is jár mindenkinek ha megbetegszik, kaptok enni is bőségesen, szülhettek is amennyit csak akartok és nem lesznek megölve a gyerekek sem, természetesen a *lánygyerekek* sem, és az a nő sem aki egymás után akár ezer lányt is szül, s egyetlen fiút sem! De dolgozni muszáj. Azt nagyon muszáj.

—Dolgozunk mi, nem lesz abban semmi hiba... de mi van, ha valamelyikünket társnőnek kér fel egy férfi, akkor az hogy is dolgozhatna, hiszen a társnő, az lényegében feleség!

—Ez úgy van nálam aranyoskám, hogy nálam mindenki kell dolgozzék, másképp éhen hal. Ha valami olyan férfi akar egy nőt társnőnek aki kellően vagyonos, akkor persze semmi vész, a nő odaköltözik hozzá, aztán élnek ahogy tudnak, s ha a férfi nem akarja hogy a neje dolgozzék, akkor nem dolgozik a nő. Tehát ahogy ezt megszoktátok a házasságban. Na de gondolj kérlek arra, hogy nálam már majdnem minden férfinak van három társnője, s bár a társnő nálam adómentes, de ennyi nő ellátása mégis sok pénzbe kerül, mert hiszen ti is esztek, ruházkodtok, netán még cicomázkodtok is... nem véletlen, hogy eddig a legtöbb férfinak egyetlen szeretőre sem tellett. Most meg van *három*, ha nem is szerető a nevük! Ez bizony nem kis pénzbe kerül. A férfi dolgozik valamit, de a női is kell dolgozzanak, vagy legalábbis egy vagy kettő a három közül. Én adok munkát mindenkinek. A munkáért a nők pénzt kapnak. A harcos nők nem, de azoknak úgyszint minden van, mert én állom a költségeiket. Viszont azok nincsenek is férjnél. A szabad nő a munkájáért kapott pénzzel azt csinál amit akar, mert az az övé, a társnő munkájáért járó pénzt viszont az úgymond „férje” kapja meg. S ebből élnek. Azaz, ebből *is*. És olyan nincs, hogy valaki éhen halna, mert mindenkinek tudok munkát adni. Igazából sokkal több a munka, mint a munkaerő. Ki is hirdettem, hogy aki koldul és nem nyomorék, azt egyszerűen ki kell végezni, mert lógós, ingyenélő. Én még az enyhén nyomorékoknak is tudok munkát találni! Többnyire persze nem én vezényelgetem őket, hanem a tisztjeim.

—Miféle munkákról van szó, fenséges uram?

—Például funxileveleket kell gyűjteni. Rájöttem, hogy az eddig semmire se becsült éretlen funxilevélből remek ragasztót lehet kifőzni, ami nagyon erős, ráadásul rendkívül tűzálló! Ez utóbbi pedig az én számomra különböző okokból nagyon fontos. A funxi szárából pedig nagyon erős rostanyag nyerhető, ebből erős vásznakot kell csinálnotok. Sok-sok ezer méter ilyen vászonra van szükségem. Mások bányászknak nekem különböző anyagokat,

megint mások drótokat kell gyártsanak, de kilométerszámra ám! Arra is rájöttem, hogy a nők messze sokkal ügyesebbek a finom munkákhoz, mint a legügyesebb férfimesterek, márpedig rengeteg olyan feladat van, ahol nekem életbe vágó, hogy az elkészült gépeim nagyon pontosak legyenek, s e munkákat emiatt szívesen bízom nőkre. Fegyvereket is kell készítsenek sokan, sokat, meg különböző folyadékokat főzni, kevergetni, dolgokat porrá törni... a munkások munkáját számos ügyes gépem segíti, de akkor is sok a munka.

—Meg szabad kérdezni, mire mindez a sok munka?

—Hogyne. Hallottad talán te is, hogy el akarok jutni a Boldog Völgybe... csak-hogy *repülve*! No és ehhez szükséges az én repülő hajóm. Azaz, hajó*im*. Ahogy számolom, lesz belőlük bizony néhány ezer, kevesebbe nem férnek be az alattvalóim. És hosszú útra megyünk, azaz fel kell készülni rá tartósított élelmiszerekkel, az is sok munkát jelent... á, nem is sorolom! Gyertek csak minél többen, az a lényeg!

—Csak segíts meg minket, fenség!

—Megteszem, de most azonnal válassz magadnak valami szép nevet.

—Legyek akkor Pókuci, mert olyan ügyesen másztam meg a sziklafalat!

—Helyes, akkor Pókuci vagy mától.

—De ugye nem tudnak téged lebeszélni arról, hogy megments bennünket?!

—Ki beszélne le?

—Biztos tudod, hogy engem épp a várad előtt utolértek... és tudok róla, hogy az üldözőim beszélni szeretnének veled! Van köztük egy pap is, aki ráadásul herceg, királyi herceg... és hát mi valóban a király női vagyunk jogilag, szóval én nagyon félek, mert ez komoly ügy, és hátha meggyőz téged róla, hogy veszélyes dolog összeveszni a királlyal, ráadásul mindössze nők miatt...

—Ha ettől félték, miért lázadtatok fel?

—De uram, hiszen a fuldokló a szalmaszálba is belekapaszkodik...

—Na jó, akkor elárulom neked, hogy az én szememben a nő, az nem egy „mindössze”! A nők, azok a Világ legislegfontosabb dolgai! Nagyocska, légy oly kedves és hívd be most azonnal azt az izét, herceget vagy papot vagy tudomisént, meghallgatom mit vartyog, bár teljesen mindegy, mert úgysem adom ki nekik Pókucit, és mindenképp elmegyek a nőkért. De azért meghallgatom, ne mondhasa hogy nincs bennem udvariasság! Te meg Pókuci, ülj addig ide a lábam elé, és ne félj semmitől sem, mert a védelmem alatt állsz! Azaz, ülsz.

A Pókuci nevű leány már akkor nagyot nézett, amikor Sztojmán úgy utasította Nagyocskát, hogy „légy oly kedves”... hohó, ha e birtokon úgy mennek a dolgok, hogy még a hirtok ura is így beszél egy nővel, pláne ezzel a Nagyocska nevűvel, aki bár nem csúnya, de igazán nem tartozik a legislegszebbek közé, akkor itt valóban csudajó életük lesz!

És Sztojmán még utánakiáltott a távozó Nagyocskának:

—Ha pedig bevezetted ide azt a papherceget, intézkedj, hogy készítsék elő fel szálláshoz az eddig elkészült léghajókat!

—Léghajók? Azok mik? - kíváncsiskodott Pókuci bátran.

—Olyan hajók, amik repülni tudnak.

—Hát vannak ilyenek is?!

—Eddig nem voltak, de én csináltam. Sajnos, ezek még nagyon kezdetleges példányok. Mondhatnám, ócska szar mindegyik.

—Hogy is lehet szarnak nevezni egy olyan csodálatos hajót, ami repülni is tud!

—Pedig ezek azok. Kétfajta is van belőlük, de mindegyik szar, egyik ezért, másik másért. Az egyik fajta meleg levegővel működik, de így nagyon sok üzemanyagot igényel, és nem is erős. A másik fajtánál hidrogén tölti meg a ballont, így ez nem igényel üzemanyagot, csak hogy ez iszonyú veszélyes, mert a legkisebb szikrára is felrobban, s akkor mindenki elpusztul aki a közelében van. Héliummal megtölteni jobb lenne, az is képes a hidrogén emelőerejének kb 96%-át adni, de egyelőre hidrogént tudok könnyen előállítani, tudniillik a víz elektrolízisével, a héliumot ellenben rém nehéz, ahhoz cseppfolyósítani kell a levegőt, s bár már ezt is megoldottam, de nagyon kevés hélium van benne, szóval, ez nem egyszerű dolog!

—Bocsáss meg fenség, de alig értek valamit abból, amit mondtál!

—Sejtettem, de nem baj: vedd úgy, hogy magamban beszéltem! Különbem meg, majd megértesz idővel mindent, mert aki hozzám jön, az tanulni is köteles lesz...

—Mikor lesz nekünk arra időnk a sok munka mellett!

—Bőven lesz rá időtök, mert minden hét napból egy munkaszüneti nap, amikor köteles mindenki iskolába járni! És a napi munka is csak nyolc óra, s utána még négy óra tanulás következik!

Pókuci azt hitte, rosszul hall. A nőtáborokban nem volt ritka a napi tizenhat órás folyamatos munka. Ez meg itt összesen csak tizenkettő, s ebből is négy tanulás, ami lényegében pihenésnek tekinthető...

—Ne vigyorgj – ripakodott rá Sztojmán – a tanulás nálam igenis komoly munkának számít, de annyira, hogy aki rosszul teljesít a vizsgákon, az a legundorítóbb és legnehezebb munkákra van vezényelve mindig! Aki viszont jól tanul, az lehet nálam tiszt, akinek tényleg könnyű az élete, mert csak az a munkája hogy másokat vezényeljen... na de épp amiatt kell sokat tanulnia, hogy tudja, mikor mire kell vezényelnie a rábízott nőket-férfiakat...

—Hogy is vezényelhetne egy nő férfiakat!

—Úgy, hogy ez a dolga.

—De a férfiak ezt nem fogják tűrni!

—Nálam már alaposan meg vannak nevelve a férfiak. Akinek ez nem tetszik, az ugyanis kotródjon a fittyfenébe, de akkor nem is jön majd velem a Boldog Völgybe, holott azt mindenki nagyon szeretné!

—Az csak egy álom. - sóhajtotta Pókuci.

—De mindenki hisz benne, hogy eljutok oda, mert erre bizonyosság az eddig bemutatott számos csoda, amit teremtettem!

Belépett a Pókucit üldöző katonák vezetője, és be is mutatkozott: elmondta, hogy ő Xior herceg, s egyházi rangjára nézve püspök, és nagyon reméli hogy Sztojmán herceg, aki mindigis híres volt az egyház iránti elkötelezettségéről, kiadja neki ezt a lázadó, szökevény nőt! Ezzel egyben azt is bizonyíthatná, hogy alaptalanok azok a különböző furcsa híresztelések, melyek mostanában terjedőben vannak arról, miféle elképesztő dolgok történnek Sztojmán herceg birtokain.

—Miféle „elképesztő dolgok”? - kérdezte Sztojmán, mert érdekelte, miket beszélnek róla.

—Hát hogy csak a két legelképesztőbbet említsem, hogy te megtiltod az imád-

kozást, és hogy megengeded, hogy a férfiaknak három feleségük legyen! S hogy ezt megtehessék s így az erkölcstelenségben tobzódhassanak, minden nőt kiengedtél a nőtáborokból, megtörve így a helyes nemi arányokat!

—Híreid Xior herceg, csak félig valóságok. Ráadásul ami híred igaz, azt is torzító tükröben nézed, mert például eleve abból a feltételezésből indulsz ki, hogy a helyes nemi arány az volna, hogy ugyanannyi legyen a férfiak, mint a nők száma. Holott még ha ez volna is a helyes arány, akkor sem kell okvetlenül az következze belőle, hogy a nőkkel embertelenül kéne bánni, s lemészárolni őket! Na de szerencsére ez nincs is így már egy ideje nálam. Hanem ott nagyon tévedsz, amit a feleségekről mondtál, de még az imával kapcsolatban is.

—Hát szabad imádkozniuk?

—Hogyne lenne szabad! Az én birtokom a Szabadság Világa! Az imádkozik, aki csak akar, annyit, amennyit csak óhajt! Mindössze van egy kis csoport, a harcosaim és ezek tisztjei, akiknek ez tilos. De mindenki a saját szabad akaratából dönti el, akar-e ezek közé tartozni, vagy inkább az ima kell neki. És nekik is amiatt tiltottam meg az imát, hogy ezzel módjuk legyen bizonyítani, mennyire bíznak bennem, hogy minden vétküket magamra vállalom!

—Uram, ez igaz?! Te mindenki vétkét magadra vállalod?! - nézett fel Sztojmán lába mellől a férfi arcába hitetlenkedve Pókuci.

—Csak azokat, akik az én úgymond „alattvalóim”. S az övéket is csak akkor, ha ők elismerik, hogy nekem mindenhez jogom van, amit csak akarok. Emiatt tilos nálam a nők verése is. Senki nem verhet meg egyetlen nőt sem, hacsak én kifejezetten épp ezt nem parancsolom neki – de én nem szoktam ilyesmit parancsolni. Hogy is verhetnének meg egy nőt, amikor csak akkor szabadna megverni valakit ha az bűnös, de egy nő sosem bűnös, mert minden bűnét magamra vállaltam, azaz engem kéne helyettük megverni! De engem megverni, az nem lenne egyszerű! Szóval, herceg – nézett a férfira Sztojmán – nálam a népesség messze túlnyomó többsége nyugodtan imádkozhat ha akar. Épp csak ez nem kötelező.

—De úgy hallottam, még a férfiak közt is alig akad mostanában, aki kellően istenfélő viselkedést tanúsítana, a nők közt meg talán egyetlenegy sem lehet találni, aki akár naponta egyszer is imádkozna!

—Sőt, talán hetente egyszer sem... de ez is az ő dolguk. E bűnük is engem terhel. - felelte nyugodtan Sztojmán.

—Miért éri ez meg neked, gyermekem, ez, hogy ilyen iszonyatos vétkeket veszel a nyakadba?!

—Mert így szorgalmasabban dolgoznak. Meg így felnéznek rám, magasztalnak, dicsőítenek, hálásak nekem... és én szeretem, ha a közelemben sok a mosoly, de kevés a könny és a szenvedés!

—De hiszen így el fogsz kárhozni!

—Úgy érted, hogy mások miatt?

—Persze, hiszen ha mások bűneit magadra vállalod...

—Nos igen, fölöttébb valószínű, hogy elkárhozom, de nézd a dolog jó oldalát, herceg! Így egyedül én kárhozom el, az összes mindenki pedig aki a birtokomon él, s akiknek vétkeit magamra vállaltam – ők tehát *nem*! Mert nincs már vétkük! Ők tehát mind a Mennybe jutnak! Micsoda pompás haditett ez a részemről, hogy ennyi mindenkit a Mennybe juttatok! Hogy bosszankodhat emiatt a Sátán! Képzeld csak el, eddig mennyire biztos volt

benne a Sötét Úr, hogy egy egész sereg ember az ő zsákmánya lesz a birtokomról, de íme kiderül, hogy innen tölem egyetlenegy lelket sem kap, mert mind megmenekedik előle! Egyesegyedül csak rám tarthat igényt, senki de senki másra! Ó hogy most milyen dühös lehet! Sőt, ha jól belegondolsz, ebből az következik, hogy talán még az sem biztos, hogy én a Pokolra jutok, mert hisz az imént bizonyítottam be, hogy az én birtokom jelenleg a világunk legszentebb területe, ugyanis innen mindenki kivétel nélkül a Mennybe fog jutni, nem úgy mint más birtokokról! No és ezt én intéztem el, épp én, én egyedül, ez a sok ezer férfi és nő mind miattam jut a Mennybe, kétséget kizáró bizonyossággal, s ez hihetetlenül hatalmas érdem! Akkora érdem, hogy könnyen lehet, hogy erre való tekintettel *esetleg* még én is a Mennybe jutok majd, annak ellenére, hogy alattvalóim számos vétke melyeket magamra vállaltam, nyilván bőségesen megcsappantja érdemeimet. De hátha marad annyi érdemem, hogy a legutolsó mennybejutók közt még én is beszlisszolhassak oda, szerényen, mintegy megtűrt senkiként! Azaz, *talán* még én is bejutok oda! Na de ha ez kérdéses is, az semmi esetre sem lehet vitás, hogy rajtam kívül kivétel nélkül mindenki a Mennybe jut – már ha elhiszi azt, hogy nekem mindenhez jogom van, ehhez is, s persze ha úgy él, hogy betartja a törvényeimet.

—Én nem hiszem el, hogy ehhez jogod volna. - vágta rá azonnal Xior.

—De te nem is vagy az alattvalóm.

—Szerencsére!

—Én habozás nélkül elhiszem, hogy ehhez jogod van, uram – felelte Pókuci – mert hát hogy is ne volna ehhez jogod, amikor te vagy itt a legfőbb uraság! Az úr azért úr, hogy mindent megtehessen, akár még ezt is! És milyen szép is tőled, hogy teszel végre értünk nőkért is valamit! Naná hogy van ehhez jogod, legvadabb rémálomban sem fordul meg a fejemben olyasmi, hogy ehhez ne lenne jogod!

—De te sem vagy Sztojmán alattvalója. - lépett közelebb hozzá Xior. Erre azonban felállt Sztojmán, s előrelépett, így a pöttöm kis Pókuci alig látszott a lábszárai mögött.

—Mindenki, kivétel nélkül mindenki az én alattvalóm, ha annak tartja magát.

—Annak tartom magamat! - kiáltotta mögüle Pókuci.

—Ehhez nincs jogod, ő a király alattvalója.

—Na de hiszen miféle csudás értelmetlenséget beszélsz herceg úr, hiszen attól hogy az én alattvalóm, még a király alattvalójának is megmarad, mert én is a király alattvalója vagyok!

—Nekem pedig nagyon úgy tűnik hogy nem, és függetlenségre vágysz, el kívánsz szakadni az országtól!

—Ha így óhajtom, majd időben szólok róla.

—Sztojmán herceg, ha te királyunk alattvalójának tartod magadat, akkor köteles vagy engedelmeskedni felséges királyunk, a dicső Ruár valamennyi parancsának!

—Hogyne, ez magától értetődik! - válaszolta nyugodtan Sztojmán.

—Akkor pedig halld hát, hogy én királyunk nevében megparancsolom neked, hogy...

—Várj egy pillanatot kérlek, mert megint mulatságos értelmetlenséget beszélsz! Nekem sem te, sem senki más nem parancsolhat meg semmit sem a

király vagy másvalaki úgymond „nevében”! Majd ha felséges királyunk tulajdon szájából hallok valamit, akkor elhiszem hogy ő parancsolta, és akkor engedelmeskedem is neki, vagy ha netán *nagyon* nem tetszene a parancs, megpróbálom őt meggyőzni róla, miért is nem volna bölcs dolog ragaszkodnia a kívánságához. Na de hát most nem ő akar tőlem valamit, hanem te, Xior!

—De az ő törvényeivel összhangban!

—Az már nekem mindegy, mert én nem holmi „összhangnak” vagyok köteles engedelmeskedni, hanem a királynak.

—A törvényeinek, amiket ő hozott!

—Cseppet sem. Neki magának, s nem a törvényeknek! Mert még az sem igaz, hogy azokat a törvényeket ő maga hozta volna. Holmi „Bölcsök Tanácsa” hozta a törvények javarészét, meg a Püspöki Szinódus, meg régensek, meg egyéb mindenféle akármicsoda csoportocskák, és nem maga a király.

—De a király jóváhagyta őket!

—Ugyan miként, amikor tudomásom van róla, hogy a felség írni-olvasni sem tud! Azt sem tudhatta tehát, mi az amit aláír, sőt, alá sem ír, csak lepecsétel!

—De felolvasták előtte neki a tartalmát!

—És ha nem?!

—Akkor elolvasta ő maga, mert Ruár király igenis tud olvasni! Rosszul tudtad tehát, herceg, mert a király nem olyan ostoba, mint hitted róla!

—Elismerésem. De ezesetben is kételkedhetek benne, hogy elolvasott minden törvényt. S mi van ha némelyiket bár felolvasták neki, de hazudtak neki mert nem azt olvasták, ami oda írva van?! De még ez sem minden, mert a jelenleg hatályos törvények javarészét nem is Ruár király uralkodása alatt hozták, hanem őelőtte, apja, nagyapja idejében vagy még régebben, és még azt sem hihetem hogy de ezekkel is legalább egyetért a király, mert életemre lefogadom, soha még figyelmesen át nem olvasott minden törvényt, s nem gondolkodott el azok igazságos vagy igazságtalan voltán! Tehát én emiatt azon a véleményen vagyok, hogy e birtoknak kétségkívül én vagyok az ura, s mint királyunk itteni helytartója, a legelemibb kötelességem az itt élőknek a lehető legnagyobb jólétet biztosítani, s a birtokomat gazdagítani, mert királyunk ezt várja el tőlem. Nem várhat ugyanis mást tőlem ha nem gyengeelméjű, mert minden király csakis örvendhet annak, ha országa egy része gazdagodik. No most, ha a király netán *mégis* más véleményen van, akkor jöjjön el hozzám, s beszéljük meg a kérdést! Mást hiába küldözget, annak egyszerűen nem hiszek.

—Megsértesz, ha nem hiszel nekem!

—Te sértesz meg engem ha úgy véled, köteles lennék engedelmeskedni nemcsak a királynak de neked is, amikor bőven vagyok akkora uraság én is mint te, Xior herceg!

—De ez a nő akkor sem a te birtokod lakosa.

—Mindegy, mert most már itt van, és alapvető kötelességem törődni mindenki vel aki idekerült. Gondos gazda ügyel a birtokára betévedt kóbor állatra is.

—Tehát nem vagy hajlandó kiadni őt?

—Neked nem. A királynak ha kéri, igen. De személyesen kérje, ne valaki az ő úgymond „nevében”!

—Értem. Akkor most megyek, de számíthatsz rá, hogy felséges uram a tettetted lázadásnak tekinti majd!

—Azt sem hiszem el, hogy annak tekintí, amíg nem ő maga mondja a szembe. De ne távozz olyan sietve, Xior, mert menjünk inkább együtt!

—Hová?

—A lázadó nőkért.

—Minek?!

—Mert úgy hallottam, szeretnének a birtokomon élni, énnekem sincs ezellen kifogásom, mert *iszonyatosan sok* munkáskézre van szükségem, s úgy vélem nemes gesztus megtisztelnem őket azzal, hogy elébük megyek. Biztos nagyon örvendenek majd neki, hogy ily sokra becsülöm őket!

—Micsoda?! Sztojmán herceg, mindez amit eddig elmondtál, nem jogosít fel téged arra, hogy olyan nőt hurcolj el, akik nyilvánvalóan nincsenek még menekültként sem a birtokodon!

—Teljesen igazat szólasz. Na de én akkor hurcolnék el nőt, ha ők ellenkeznének, nem akarnának velem tartani... de Pókuci – nézett a leányra – váltig állítja hogy erről szó sincs, s azok a nők mindegyeszálig boldogan élnének a birtokomon, ez minden vágyuk!

—Ez pontosan így van! - bólogatott a leány.

—De hát ez hülyeség, hát mióta döntheti el a nő, hogy hol akar élni?! A nők helyett mindig az uruk dönt!

—Igen, de szegénykéik helyett nem dönthet az uruk, lévén hogy gazdátlan nők, úgy hallottam.

—Nem gazdátlanok, ugyanis mindenféle nőtáborokból szöktek!

—Na látod, te is elismered hogy gazdátlanok! Mindenki tudja, hogy a szökevény nőt nevezik gazdátlanoknak!

—De hiszen a táborbeli nőknek is *van* gazdájuk, a táborparancsnok, meg annak az ura, végső soron maga a király!

—De most mondtad, hogy ezek nincsenek a táborokban, mert megszöktek onnét! És javíts ki ha tévedek: minden férfinak alapvető kötelessége a szökött, tehát gazdátlan nők elfogása! Nos, én épp erre készülök.

—És utána átadod őket nekem?

—Miért tenném, akkor már nem gazdátlanok lesznek, hanem az enyimek, mert az én hatalmamban lesznek!

—Tehát meg akarod fosztani e nők urait a tulajdonuktól?!

—Erről szó sincs. Ha hagyták hogy e nők megszökjének, azzal elvesztették tulajdonjogukat, mert nem vigyáztak kellő gonddal rájuk, tehát az értékeikre. Valamint, te magad mondtad az imént, hogy e nők tulajdonosa eddig végső soron maga a király volt, no most ez mit sem változik majd, mert én is a király alattvalója vagyok, azaz rajtam keresztül ezután is a király lesz e nők tulajdonosa!

—De te nem szándékozol e nőket megbüntetni!

—Nekem mint mondtam már talán, nem a büntetgetés a célom, hanem hogy birtokaimon a legnagyobb jólétet érjem el, mert így teljesítem Ruár király iránti kötelességemet. Ehhez pedig nem e nők megölése a célravezető módszer, még csak nem is a megverésük, hanem az, ha mielőbb bevonom őket a termelőmunkába, hogy hasznot hajtsanak! S ez pontosan így lesz! Pókuci sem tagadhatja, hogy előre figyelmeztettem rá, hogy ha megsegítem őket, annak az lesz az ára, hogy iszonyatosan sokat kell nálam dolgozniuk!

—Igen uram, ezt mondtad, de nem bánjuk mi azt, csak közben ne éhezünk

és ne legyünk verve!

—Ebben nem lesz semmi hiba, Pókuci! - simogatta meg a leány fejét Sztojmán, mire Xior elfintorodott.

—Micsoda perverzió, hogy egy gazdátlan nőnek *neve* van, pláne olyan, hogy „pókuci”!

—De hiszen már nem gazdátlan, már legalább néhány perc óta nem az – van gazdája, s hozzá én magam!

—Feleségül akarod talán venni?!

—Nem férjként, de apaként vagyok a gazdája. Minden nő a lányom, s minden férfi a fiam a birtokaimon! No és akkor most menjünk a nőkért, hogy megoldjam ezt a válságot! Jöhetsz velem, herceg, ha óhajtod, de előre figyelmeztetlek, ha bántod Pókucit vagy mást, nem fogok visszariadni attól, hogy én is bántalak téged, de nagyon ám!

—Én követ vagyok, s azokat szent sérthetlenségi törvény védi!

—És én tisztelem is e törvényt, csakhogy a szememben Pókuci is követ! Jössz hát?

—Megyek, de nem veled. E birtok a pogányság martalékává jutott, látom már – megyek, és jelentem ezt a Szent Szinódusnak! - azzal a herceg sarkon fordult és távozott. Sztojmán nem akadályozta meg ezt. Pókuci pedig kifejezetten boldog volt, amikor Xior herceg távolodó hátát látta, mert félt a férfitől. Hogy is ne félt volna, amikor nem is olyan rég még el akarta őt fogni!

—No jól van – mondta Sztojmán – akkor te most Pókuci egyél valamit, mindjárt szólok, hogy kapj valami finomat, fürödj meg, tisztálkodj meg, lásd el a sebeidet, aztán elvezetlek téged a repülő szerkentyűimhez, mert velem kell jönnöd, hogy mutasd az utat! Tehát te is repülni fogsz!

A nő egészen elképedt e kedves szavakon. Hát az biztos, hogy valami nagyon jó helyre került, ha a hercegnek első gondolatai azok, hogy ő megtisztálkodjék és finom ételeket kapjon! Mégis így szólt:

—Bocsáss meg a szavaimért fenség, de minden késlekedés a barátnőim életébe kerülhet!

—Szó sincs késlekedésről, de előbb úgysem indulhatunk, mert fel kell tölteni a léghajókat fegyverekkel, sőt, üzemanyaggal is.

—Legalább egy pillantást nem vethetnék rájuk már most?! Legalább a távolból?! - kérdezte izgatottan a leány. És félt, nem tartja-e ezt Sztojmán szemtelenségnek. De hát eddig olyan kedves volt a férfi...

—Pókuci, jó ha tudod, hogy nálam majdnem mindenki majdnem mindig majdnem azt csinál, amit csak akar! Én ugyanis azt szeretem ha maguktól mennek a dolgok, és hiszek abban, hogy mindenkinek megvan a maga józan esze. Ha tehát te úgy érzed nem vagy nagyon sérült, éhes, fáradt, és nem is olyan fontos neked most a pihenés, tisztálkodás, ápolás, étkezés, akkor nyugodtan velem jöhetsz, és láthatod a léghajókat. De elég messzire kell menned, készülj fel rá, s nem is hiszem hogy éppezért érdemes lenne onnan visszajönnöd, vagyis tartok tőle hogy akkor már nem is lesz semmi a fürdésből az indulás előtt!

—Nem bánom én azt sem, ha legalább egy falat kétszersültet bekaphatok néhány órán belül! Tudod fenség, ha láthatnám a repülő hajókat, jobban tudnék hinni benne, hogy igaz mindaz a sok csoda, aminek hírét hallottam eddig...

—Semmi gond, élelemtartalék akad ott bőven ahová megyünk, ehetsz majd amennyi csak beléd fér. Gyere akkor!

Pókuci izgatottan pattant fel, s megindult Sztojmán nyomában. Kiderült, hogy valóban jó sokat gyalogolhattak – mindenekelőtt ugyanis le kellett menniük vagy hat emeletet – eddig ugyanis a vár egyik felsőbb szintjén voltak – majd itt egy alagútba, mely azonban eleinte teljesen úgy nézett ki, mint egy szoba. Csakhogy nem az volt, mert hosszan benyúlt a hegy belsejébe, mindenfelé kanyargott, el is ágazott... és itt már embereket is láthatott Pókuci, olyan embereket, akik majdnem mind nők voltak, és ércekkel megrakott talicskákat toltak valahonnan valahová. Legtöbbjükről ömlött az izzadság, ennek ellenére amikor megpillantották Sztojmánt, szélesen mosolyogtak, némelyek meg is álltak, és hangosan hálálkodtak. Láthatóan nagyon szorgalmasan serénykedtek, holott Pókuci egy szál korbácsos felügyelőt sem látott a közelükben.

De már a folyosó is furcsa volt: A fala rendkívül sima, csillogó fekete, ugyanakkor itt-ott hosszú, szakállszerű gyökerek nyúltak le a tetejéről. E gyökereken néha mindenféle apró bogarak lakmároztak, melyekre kis pókok vadásztak.

—Ez egy lávafolyás alagútja. - magyarázta neki Sztojmán. —Tudod, amikor évezredekkel ezelőtt kitört ez a vulkán, vastag folyamként hömpölygött errefelé a láva. És a széle természetesen sokkal gyorsabban hűlt le, mint a közepe, emiatt a széle már megszilárdult, amikor a közepe még olvadt volt, és folyt előre. Így amikor megszűnt a láva utánpótlása, jókora üreges cső alakult ki. Ide természetesen nem tudtak betelepedni a növények, napfény híján, de néha utat talál belülről a kint növő növények gyökérzete. Sajátos barlangi világ alakult ki itt, érdekes mikroökoszisztéma... na de a lényeg, hogy szerencsés helyen van a váram, mert errefelé minden teli van efféle egykori lávafolyásokkal. Mondhatom, a váram egy hatalmas barlangrendszer tetején trónol! Ezt természetesen tudták már hercegi elődeim is, csakhogy én módszeresen nekikezdtem a járatrendszer feltérképezésének, s természetesen a kihasználásának is! Hogy mást ne is mondjak, sok alattvalómnak másból sem áll a munkája, mint hogy ezekben az alagutakban menjen előre, és figyelmesen kopogtassa meg a falakat itt-ott, s ahol kongó hangot hall, azt jelölje meg festékkel, s idővel ott kinyitjuk azt a falrészletet, utat vágva így valami másik járatba vagy belső terembe! És máris válaszolok a kérdésedre amit még fel sem tettél, hogy miért fordítok ekkora figyelmet a barlangokra. Ha hiszed, ha nem, kicsikém, de miattatok, nők miatt!

Erre megszólalt a Sztojmán mögött ballagó Nagyocska:

—Mindjárt féltékeny leszek, ha kicsikémnek szólítod!

—De hiszen mindegyik nő „kicsikém” hozzám képest, mert olyan aprók vagytok... te különben sem lehetsz a kicsikém, csak a „nagyocskám”, mert hisz Nagyocska a neved... - vigyorgott Sztojmán. —Tehát, ugye tudod ám azt, Pókuci, mi az a vashiány, mi az a vérszegénység! Ugye hogy szeretsz te is jó érett funxilevet enni, de lehetőleg marékszámról!

—Szeretni szeretnék, de olyan még sosem volt, hogy *marékszámról*...

—Majd most kapsz nemsokára. Van belőle bőven.

—Bőven?!

—Hát. A funxi igazán gyakori, mondhatnám közönséges növény, mindössze

vas kell neki, hogy sok levelet érleljen... hát én adok neki vasat! Tudod, Pókuci, a talaj mélye biztos hogy sokkal több vasat tartalmaz, mint a felszínközeli rétegek, ahonnan már rég elszívták azt a növények. Ezt mindenki tudja, emiatt is bányásztatják a nőket sokfelé, hogy vastartalmú érceket találjanak. Na de az iszonyatos munka ám, leásni olyan mélyre, ahol már viszonylag bőven van vas! Milyen jó is volna, ha ásás nélkül lehetne lejutni olyan mélyre, s akkor már csak az a munka várna rátok, hogy magát a vastartalmú érceket bányásszátok ki! Nos, ez a barlangrendszer előzőkenyen biztosította erre a lehetőséget a nőimnek, ugyanis istentelenül mélyre lenyúlik a felszín alá. Legalábbis most már, hogy áttörttem néhány falat, melyek eddig elzárták a bejutást a mélyebbre vezető folyosóktól. Mindebben jelentősen megkönnyítette a munkát az én löpor nevű találmányom... ezt különben a bányászás során is használják a nők, azaz ne hidd ám hogy csákányozni kellene nekik, vagy legfeljebb egészen keveset, nagyon ritkán. Gyakorlatilag a löpor dolgozik helyettük, nekik szinte csak lapátolni kell, s eltalicskázni a kibányászott anyagot. Olyan mélyről bányásznak, mint még soha senki, ezt merem állítani. Arra, ott lenn a mélyben, érintetlen rétegek húzódnak, melyekben aránylag egész bőven van vas! Ezt az ércet tehát csak odaszórják a funxik közelébe, s nemsokára lehet enni a funxileveleket, sőt, zabálni, marékszámra és kilószámra... egy ideje már mindenki annyi funxilevelet kap, amennyit csak akar. Legalábbis akik megérdemlik, akik szorgalmasan dolgoznak... e nők tehát dolgoznak, mert megéri nekik, mert kapnak bőven funxit, mást is, nem verik őket, nem is kell hogy verve legyenek... igazából ha nem találjuk meg a Boldog Völgyet, akkor sem hiszem, hogy ne lehetne kielégíteni idővel mindenki vasszükségletét. Fejlett technika segítségével akárannyi vasat is lehet szerezni a mélyebb rétegekből. Hát én majd gondoskodom fejlett technikáról!

—Ez maga a csoda!

—Dehogy, csodák nincsenek...

—Vannak. A léghajó, az igazi csoda! - kotyogta közbe Nagyocska.

—Neked lehet, de nem ám nekem... na, már majdnem itt is vagyunk! - azzal Sztojmán befordult egy oldaljáratba, s itt vagy száz métert megtéve, egy tágas völgybe bukkantak ki. A völgyet minden oldalról égigérő hegyek övezték. Úgy tűnt, ide senki ember még be nem tette a lábát, amíg Sztojmán a barlangokon keresztül ide utat nem nyitott. Holott jókora völgy volt ez...

S ahogy Pókuci szeme végigsiklott a tájékon, valami nagyon furcsát látott. Sok-sok dagadozó ballont, melyek máris a levegőben voltak, s erős kötelek tartották őket a földhöz rögzítve, hogy el ne szálljanak. Mindegyiken kis kosárka lógott. Bár ez a „kis” kosárka is akkora volt, hogy négy-öt ember simán beléjük fért még férfiakból is, de némelyikbe tíz is. Sok más ballon még a földön hevert, vagy félig „lottyadt” volt. Pókuci látott efféle ballonokból legkevesebb százat-százötvenet.

És el kellett hinnie, hogy ezek bizony tudnak repülni, mert enyhe szél fújt, és látta, hogy e roppant valamik rángatják a vastag köteleket, szeretnének elszállni valamerre, igen, ezek bizony elrepülnének, ha nem lennének a földhöz erősítve...

—Ez... ez tényleg csoda... - hebegte, azzal a lábai elgyöngültek, nekirogyott egy magas kőhalomnak, s talán össze is esik, ha Sztojmán meg nem ragadja a

ruhát a nő nyakszirtje közelében, s mintegy „talpra nem rángatja”. —Ha ez csoda neked, akkor mit szölsz ahhoz, amit most mutatok neked mindjárt?!

—Fogalmam sincs miről beszélsz, jó uram, de szinte megijedek már most előre is a szavaidtól, mert mi lehet ami ennél is csodálatosabb?!

—Akkor gyere csak erre! - azzal Sztojmán elindult egy kanyargós ösvényen, s hamarosan eljutottak egy másik völgybe, mely lényegesen kisebb volt, mint az előző. Mondhatni, egy eldugott kis lyuk volt az előbbi völgyhöz képest. Hanem arra mégis elég nagy volt, hogy helyet adjon egy igazi óriásnak, óriásnak a léghajók közt! De ez nem is úgy nézett ki, mint az eddigiek, nem kör alakú ballonja volt, amin kosár lógott volna, hanem hosszú, szivar alakú teste volt, s e szivar alatt szinte valóságos hajófedélzet függött ténylegesen, ráadásul kétszintes...

És Sztojmán élvezettel, hangjában a tulajdonos büszkeségével kezdett el magyarázni Pókucinak, azzal se törődve, megérti-e a leány, amit mond neki:

—Azok a léghajók amiket eddig láttál, forró levegővel működnek. Az fújja fel a ballonokat. Természetesen készítettem pár hidrogénnel töltött léghajót is, de túl balesetveszélyesnek ítélt meg őket, pláne mert kormányozható léghajókra van szükségem, az meg nem képzelhető el úgy, hogy motort ne rakjak beléjük, a motor pedig mindenféle forró gázokat bocsát ki, szóval egy efféle közlekedési eszköz életveszélyes lett volna. Robbanásveszélyes. Úgy döntöttem, ilyesmivel nem kísérletezem tovább. Ellenben ez amit itt látsz, az első használható méretű léghajó abból a sorozatból, melyből legkevesebb ezret akarok készíteni. Ez kérlek héliummal van feltöltve, ami egyáltalán nem robbanásveszélyes, s még csak nem is mérgező. Csak mint már említettem neked, igencsak nehéz előállítani azt a gázt! Mostanáig nem is sikerült többet, mint ami e léghajóba kell. Ez a parancsnoki hajó, ezzel utazom én, de te is, mert mutatod az utat.

—Úgy van, a többi léghajó, amitől az előbb úgy elámultál hogy „csoda”, az csak a barbár nyomor, az csak a póroknak való, az alsóbbrendű népségnek! - dicsekedett Nagyocska.

—Ne beszélj így Nagyocska, nálam senki sem alsóbbrendű! - ellenkezett Sztojmán.

—Hát már hogy is ne lenne az, például mindenki az, aki nem tiszt vagy nem harcos nő! Na nehogy már ne úgy legyen, amikor te is drágám, megmondtad, hogy a harcosaidat, pláne a tisztjeidet, mindig elsőként mented mindenhol, s mindenféle más egyéb kiváltságaink is vannak!

—Nos igen, ha így tekinted...

—Így tekintem, mert másként nem lehet!

—Nem tudom hogy jól értem-e uram - kérdezte Pókuci - de nálad nő is lehet tiszt?

—Persze hogy, miért is ne!

—És ez miként érhető el?

—Tiszttem szeretnél lenni?

—Ha azt válaszolom hogy ez minden vágyam, azzal nagyon keveset mondtam most.

—Hát annak hogy valaki tiszt lehessen, számos követelménye van, például hogy engem úgy tekintsen, mint a legfőbb és egyetlen istent, akinek nemhogy a kérése, de még a szellentése is parancs a számára! Hogy habozás nélkül

kész legyen a teljesen biztos halálba is menni értem, ha ezt megparancsolom, de parancs nélkül is kész legyen életét áldozni értem, ha ez szükséges. Tilos imádkoznia még otthon magányosan is. Nem gyónhat, egyáltalán, a papokkal még beszélgetnie is tilos, eltekintve attól, hogy udvariasan köszönhet nekik. Tudod, nem akarom, hogy valami titkomat kifecsegyék.

—Ez nem gond, a papokat én még udvariatlanul sem akarom köszönteni, nemhogy udvariasan...

—Habozás nélkül készek kell legyenek ölni, ha azt akarom. Bármit, bárkit, bárhol, bármikor. Egymást azonban éppúgy kell segíteniük, mint önmagukat. Jó ha tudod aztán, ha tiszt leszel, nagyon szegény leszel, mert soha semmi fizetést nem kapsz. Egy tisztnél nem lehet pénz, mert minden szükségletéről én gondoskodom.

—Ez nekem nem újdonság, nekünk nőknek eddig sem volt soha pénzünk.

—De ezentúl lehetne!

—Nekem mindennél többet jelentene, ha tudnám azt, hogy legfőbb bizalmasa vagyok annak az embernek, aki ezt a csodát létrehozta! - ámult még mindig a roppant léghajón Pókuci.

—De egy tiszt még csak nem is fekdühet le senkivel sem, ha nem kér rá külön engedélyt, s nem engedem meg! Márpedig én ezt mostanában senkinek nem engedem meg, Nagyocskát kivéve aki a szeretőm is, ugyanis szükségem van a tisztjeim minden pillanatára, ami nem képzelhető el úgy, hogy ők várandósak vagy gyermekeket dajkálnak.

—Minek is fekdüdjek le bárkivel, én legfeljebb veled szeretném ezt tenni uram, ha megbocsátod hogy ilyen nyíltan szólok...

—Sőt, kifejezetten a nyílt, őszinte beszédet várom el a tisztjeimtől!

—Akkor lehetek a tisztéd, uram?!

—Hát, mondjuk azt ki is kell érdemelni... de azt hogy eljöttél hozzám a többi nő számára segítséget kérni, e veszélyes küldetésedet hőstettnek tekintem, tehát elvileg lehetnél a tisztem, de még nem mondtam el, hogy egy tiszt eszméletlenül sokat kell tanuljon! Például tudnia kell írni-olvasni!

—E tudományt régóta szeretném elsajátítani amúgy is, ez nekem tehát nem feltétel, hanem külön ajándék!

—És akit részegségen kapok akár otthon is, azt azonnal kivégzem.

—De fenséges uram, hát nem veszed észre, hogy egyszerűen nem tudsz nekem olyasmit mondani, amire kész ne volnék teérted?! Ha azt parancsolod, azonnal a mélybe vetem magamat innen, mert reménykedem benne, hogy túlélem, s miután felgyógyulok, megteszel tisztednek, engedelmisségemet látva!

—Jól van Pókuci, mától tisztem vagy, de mert még semmit nem tudsz, természetesen a legalacsonyabb rangú tisztjeim egyike, mondhatnám, nem is olyan „igazi” tiszt, csak amolyan „majdani”, mintegy tehát bizalmat előlegeztem neked. S természetesen a tisztjeimmel sem mindig én közlöm a tudnivalókat, tehát a te főnököd mostantól Nagyocska, amit ő mond meg kell tenned, de vita nélkül ám! Hanem most gyere, beszállunk a parancsnoki léghajóba! - és Sztojmán megindult feléje. A léghajó természetesen nem gazdátlanul várakozott rájuk, hanem őrizték, s hozzá harmincan is. Mind nők. S most elkiáltották magukat:

—Éljen a jó Sztojmán herceg!

Sztojmán mosolyogva integetett nekik, így viszonzva a köszöntést, miközben Pókucinak magyarázott:

—Mint látod, e léghajó nagyjából orsó alakú. Átmérője 18 méter, hosszúsága 100 méter, 20000 köbméter hélium van benne, kétszintes utastere összesen 1000 négyzetméteres. Teherbírása 17 tonna, de ebben el kell férjen a motor számára az üzemanyag is. Ha 50 km/h sebességgel repülök, akkor 10000 kilométert – egyfolytában repülve – 8 nap alatt tehetek meg. Biztonsági okokból 10 napot számolva, ehhez kell kb 12 tonna üzemanyag. Marad tehát 5 tonna hasznos teher. Ha egy férfi 1 nap 5 liter vizet fogyaszt – ami bőséges mennyiség még a sivatagban is, ha nem kell semmi különösebbet csinálniuk, csak ülni az árnyékban, a léghajóban – akkor az 1 fő 10 nap alatt elfogyaszt 50 liter, azaz 50 kg vizet. Ehhez jön még hozzá mondjuk napi 5 kg élelem ami igazán bőséges mennyiség, az tehát a 10 napra 50 kg. Mindez összesen 100 kg.

Ha egy átlagos férfi súlya 80 kiló, akkor 20 férfié 1600 kiló. Ezt levonva az 5 tonnából, marad az élelem és víz tárolására 3400 kilogram hely, s ez elegendő is nekik, mert 20 férfi 100 kilós szükségletére összesen csak 2000 kilónyi hely kéne, azaz még jelentős biztonsági tartalékkal is számolhatunk. A léghajó tehát 20 főt képes bőséges hadtáppal ellátva elvinni egy 10 ezer kilométeres „odaútra”, vagy egy ötezer kilométeresre oda-vissza.

—De ki akar olyan messzire menni?!

—Én. Szerintem a „Boldog Völgy” a sivatagon túl van, mert ott újra életre alkalmas tájék rejtezik, de az tőlünk meglehet akár ötezer kilométer messzeségben is, talán még ennél is messzebb! Ez a léghajó képes oda eljutni. Legalábbis elvileg. Gyakorlatilag ehhez még jócskán kell tökéletesítenem a motorokat. Mire megfelelően üzembiztos és hatékony motorjaim lesznek – tudod a „motor”, az az a gép ami mozgatja a léghajókat – szóval, az beletelhet akár tíz évbe is. Elvileg az sem kizárt hogy húsz évbe. De előbb nem indulhatunk, mert ugye nem akarunk a sivatag közepén otthagadni!

—Engem ezek után az sem érdekel, ha soha el nem jutunk oda, uram, mert elhiszem hogy te itt is boldog életet teremtesz nekünk!

—Helyesen gondolkodol, meg vagyok elégedve veled! - azzal Sztojmán lehajolt és megölelte Pókuci vállát. —Na pattanj be akkor, ti meg lányok készítsétek felszállásra a légi otthonunkat!

Pókuci azonnal felszaladt a kis lépcsőn a léghajóba. Sztojmán már jóval több méltósággal követte őt.

A léghajóban Pókuci tekintete azonnal egy fura asztalra esett. Az asztal amiatt volt fura, mert a tetejének oldalai voltak, azaz, mintha egy lábakon álló, felül nyitott lapos dobozka lenne ez az asztal. És Pókuci azonnal megértette, hogy ez amiatt van így, hogy ha a léghajó billegne repülés közben, ne szóródjon le minden az asztalról.

Az asztal ugyanis nem volt üres: teli volt a legkülönbözőbb élelmiszerekkel, de egyikből sem volt ott sok, láthatóan csak csemegének pakolták ki oda őket. Pókuci még mézet is látott ott egy tégelyben, ami pedig ugyancsak ritka csemege volt... tekintete mégis egy jókora funxilevél-halmon állapodott meg. A levelek úgy vöröslöttek, hogy úgy talán a király kertjében növő funxiké sem, azaz abszolút elsőrendű minőségű, vassal teli funxi volt ez itt mind. Páratlan kincs!

—Fenséges uram... azt mondtad, itt majd kapok enni... - kezdte bátortalanul.
—Hogyne, csemegézz csak nyugodtan, amennyi csak belédfér!
—Bármit ehettek?
—Csak azt, amit látsz! - nevetett Sztojmán. —Meg ne edd azt, ami a szemed elé nem kerül!
—Előre szólok, akkor ebből a sok funxiból semmi nem fog maradni!
—Hát ha annyira torkos vagy hogy mind megeszed, akkor illik hogy pótolod az elfogyasztottakat, tehát leányok, mutassátok meg Pókucinak, hogy mi hol van ezen a hajón, s egyelőre ő fog gondoskodni róla, hogy mindig minden fel legyen töltve friss élelmiszerrel! Persze csak azután, hogy már csillapította az éhségét. No szóval akkor felszállás, mert tudjátok meg, hogy néhány ezer nőn kell segítenünk, akiket meg akarnak ölni! Mi azonban megmentjük őket. Forrásvíz, a fegyverek mind be vannak pakolva?
—Természetesen! - válaszolta a Forrásvíz nevű leány Sztojmánnak. S bár Pókuci javában falatozott, két pofára tömve magába a funxileveleket, még így is észrevette, hogy a leány nem teszi hozzá a válaszához azt, hogy „uram”, azt sem, hogy „fenség”, sőt, még annyit sem mond legalább, hogy „Sztojmán”. Micsoda pimaszul közvetlen modor!

A léghajó oldaláról leakasztották a köteleket, melyeket Sztojmán csak mint „pányvákat” nevezett, s hamarosan már lebegtek. Most beindítottak egy Pókuci számára nagyon furának tűnő készüléket, melyben alkohol égett, ez meleg levegőt fűjt a léghajó bizonyos kamráiba. Mert a léghajóban csak annyi hélium volt, hogy éppen súlytalanná váljon és lebegjen, de a magasság-szabályzást Sztojmán még így oldotta meg, mert az nagyon drága lett volna, ha a leereszkedéshez ki kell engedjen valamennyi héliumot, amikor azt úgyis nagyon nehezen tudja előállítani. Inkább tehát csak a minimális mennyiségű héliumot rakta a léghajóba, ha meg feljebb akart emelkedni, megoldotta forró levegővel.

Hasonlóképp alkohollal működött a léghajó motorja is. De ez még nem robbanómotor volt – olyat Sztojmán még nem tudott készíteni, egyszerűen mert nem volt képes megfelelően pontosra kiesztorgálni a dugattyúkat. Ehelyett úgy oldotta meg az irányítást, hogy gőzgépet épített, melyet azonban nem szénnel, hanem alkohollal fűtött. Ennek hatásfoka természetesen messze sokkal alacsonyabb volt, mint egy igazi alkoholmotoré lett volna, s ezt ő is tudta. De hát nem lehet mindjárt a tetejét építeni fel egy háznak, kellenek az alapok is, s így van ez a technikával is...

Mindazonáltal, Sztojmán tudta, a gőzgépeknek akad némi előnyük is a robbanómotorokkal szemben! Például, a robbanómotorok csak szűk határok közt változtathatják az üzemanyagukat. A gőzgép ellenben gyakorlatilag bármiféle hőenergiát képes mechanikai munkává alakítani. Ténylegesen működtetett is pár olyan gőzgépet már a birtokán, a vára közelében, melyek nem léghajókat hajtottak, hanem egy helyben álltak, s olyasmi volt a dolguk, hogy valami szemestermény őrlését végző malmot hajtsanak. Vagy épp nem terményt kellett őrölni a malom, hanem szénporitson a lőporhoz... de arra is felhasználta ezeket, hogy a mélyben megbúvó talajvizet felszivattyúzza öntözési célra. És ezek a gőzgépek többnyire egyszerűen a nagyon idős funxik szárával lettek fűtve, mely szárak már olyan kemények hogy nem lehetett szövetkészítésre sem felhasználni őket. Nos az efféle masinák bámulatosan megkönnyí-

tették a munkát a parasztok számára, nem csoda, hogy nagy varázslónak és csodatevőnek tartották érte Sztojmánt! Eddigre különben az első olyan gép is elkészült, mely aratott. Ezt is gőz hajtotta. De szántani is tudott, ha a hátuljára a megfelelő speciális ekét szerelik fel. Csodájára jártak több napi járóföldről az emberek... és teljesen logikus volt hogy ezt gőz hajtssa, ne alkoholmotor. Még ha tudott is volna eddigre alkoholmotort készíteni Sztojmán, az ottani primitív paraszti viszonyok közepette sokkal jobban bevált volna a gőzgép, mert nem olyan kényes mint egy robbanómotor, s mert az égvilágon bármivel lehet fűteni, ami éghető, márpedig ilyen hulladék temérdeksok van egy paraszti gazdaságban. Igaz, e gőzgépek sokat fogyasztottak, és gyengék is voltak Sztojmán szerint, de ezt csak ő tudta, a parasztok nem, mert azok csak azt tudták, hogy egyetlen ilyen gép is erősebb mint bármi eddig igavonásra használt állatból akár öt-hat is, ráadásul e gép csak akkor „zabál”, amikor dolgozik is valamit, de az állatok bezzeg akkor is esznek, amikor nem dolgoznak... és milyen olcsó is, hogy e gép nem valami értékes élelmet fogyaszt, csak holmi éghető szemetet!

Nem győztek könyörögni Sztojmánnak, hogy ugyan legyen olyan jó, és készítsen még sokkal több ilyen gépet nekik! De Sztojmán azt válaszolta, hogy ő nem erre kell áldozza az idejét, hanem hogy újabb gépeket találjon ki, s így megbízta Nagyocskát, aki eddigre már tudta, miként kell ilyesmit gyártani, hogy szervezzen csoportot gőztechnikán alapuló munkagépek gyártására! Azóta nem is törődött a kérdéssel, de Nagyocska úgy látszik remekül megszervezett mindent, mert már több ilyen gép is elkészült, sőt egyre gyorsabban készültek e gépek. Nagyocska igazán igyekezett hasznossá tenni magát, de meg különben sem tartotta ezt munkának, hanem remek szórakozásnak, élvezte hogy dirigálhat, hogy parancsolhat, ő, a korábban megvetett lotyó! Bizony, még férfiaknak is parancsolhat, s azok engedelmeskednek a szemvillanásának is, részben mert félnek az ő drága urától, Sztojmántól, de pláne engedelmeskednek amiatt, mert ő Nagyocska bizony Titkos Tudás tudója, ő tudja hogy mit hogyan kell csinálni ahhoz, hogy jó legyen... igaz, amit ő tud, azt idővel sokan mások is megtanulják, de ez nem baj, mert az ő csodálatos Sztojmánja úgy látszik a titkos ismeretek bámulatos és kifogyhatatlan garmadájával rendelkezik, s mindig kitalál valami újdonságot, hajmeresztő furfangosságot, amit elsőként mindig ővele, Nagyocskával oszt meg, tehát ő Nagyocska mindig többet tud mint bárki, Sztojmánon kívül... hej de remek élet ez, csak soha véget ne érjen!

Na de a léghajókat hajtó gőzgépeket alkohollal fűtötték, mert ez hatékonyabb volt mint a szén, pontosabban kényelmesebben adagolható, és nem is füstölt annyira. E gőzgépek propellereket forgattak, ezek vitték előre a léghajót. Ez így volt megoldva a nem héliumos léghajóknál is, ott természetesen a gőzgépekből kiáramló hulladékhő tartotta mindig feszesen, felfújva a ballonokat.

A parancsnoki léghajó pillanatok alatt odaröppent a többi fölé, és Sztojmán intett Nagyocskának:

—Vezényelj felszállást! Kövessenek!

Nagyocska megfűjt néhány hangot egy kürtféleségen, mire sorra a levegőbe emelkedett mind a száznál is több léghajó.

—Akkor most mutasd kérlek az utat, Pókuci, hogy merre kell mennünk a ba-

rátnőidért! - szólt Sztojmán. És Pókuci, aki eddigre már az összes funxilevet magába tömte, s már a mézből is tisztességesen befalatozott, de úgy ám, hogy csillogott tőle nemcsak a szája széle de még a homloka is, így szólt:

—Csak kelet felé, csak mindig arra, hatalmas Sztojmán isten, és majd szólok, hogy mikor kell lejjebb ereszkedni!

—Remek, de nem kell mindig ilyen bonyolultan szólítanod.

—De hiszen te mondtad, hogy egy tiszt, az téged kell tartson az istenének.

—Ez így igaz, csak épp ezt teljesen felesleges állandóan emlegetni.

—Akkor mivel fejezhetem ki az irántad érzett tiszteletemet? Miként viselkedjem, hogy meg ne sértsek akár véletlenül is?

—Figyeld Nagyocskát, s viselkedj úgy, mint ő.

—De hiszen amit neki szabad, azt nem szabad nekem, mert ő sokkal rangosabb mint én!

—Ami a beszédet illeti, ott nincs különbség. Na de itt is hagylak benneteket, te Nagyocska majd szólj nekem ha a cél közelébe érünk, én addig megyek a dolgozószobámba és pihenek egy kicsit... de különben is le kell jegyezzem pár új ötletemet! - és Sztojmán elvonult a léghajó számára fenntartott zugába.

Egy léghajó nem repülőgép. Pláne ha nem robbanómotor hajtja, hanem egy kezdetleges gőzgép. Jó két órán át repültek, míg végre megérkeztek a völgy-szorozshoz. De ez is elképesztette Pókucit. Micsoda hihetetlen csoda, repülni mint a madarak, sőt, azoknál kényelmesebben, mert még csak csapkodni sem kell a karjaival hozzá... és ő nem tartotta lassúnak a repülést. Végülis bőven voltak olyan gyorsak, mint egy vágató lovas, de még annál gyorsabbak is, mert nem kellett követniük holmi útkanyarokat, nem kellett megkerülniük terepakadályokat, nem kellett gázlókat keresgélniük ha folyóhoz értek... és sosem kellett megállniuk pihenni, nem úgy, mint a lovasoknak...

Sztojmán bőven kipihenhetette magát, mire célhozértek. Amint kiballagott a léghajó utasterének széléhez, s lenézett maga alá, no meg körbe-körbe is, azt látta, hogy közvetlenül maguk előtt meredezik egy igazán jókora hegység, s előtte szűk völgy nyílik. Épp maguk alatt nagy sátortábort látott, nyilván a király katonáinak táborát, akik elzárták a kijutást a völgyől. Mintegy száz méteres magasságban lebeghetett Sztojmán léghajóflottája, innen nézve igazán piciknek látszottak az odalent mozgó alakok, de az azért jól látszott, hogy mind kicsődülnek a sátrakból és felfelé bámulnak. Nyilván mert még sosem láttak léghajókat...

—Megszórjuk őket bombákkal, drágám?! - kérdezte izgatottan Nagyocska.

—Csillapodj már, mire e nagy gyilkolási vágy benned?!

—Csak mert gyűlölöm és utálok a papokat, hát van neked fogalmad róla, mennyit szenvedtem miattuk?! Hányszor megaláztak, megverték, megrúgdostak, lotyóságra kényszerítettek, a gyermekeimet megölték, éhezettek, amikor enni adtak akkor is csak moslékot kaptam...

—Persze-persze, tudom, ezt már sokszor elmondtad, de ezek itt nem papok.

—Biztos van pap is köztük.

—Hogyne, ezt én sem kétlem, de a többségük nem az.

—Az nekem mindegy, mert aki a papokat szolgálja, a szememben ugyanolyan bűnös!

—De az én szememben nem, és még aki őket szolgálja is most, meggondolhat-

ja magát, gondolj csak Csabedlire!

—Akkor mi a terved?

—Semmi különös.

—Nem értem, mit akarsz kezdeni ezekkel?!

—De hát miért is kezdenék én ezekkel bármit is, Nagyocska?! Hát mi közöm van neked ezekhez, azt mondd meg! Értük jöttem talán, vagy a nőkért?! Repülünk tovább, egyenesen a völgybe! Ezek a jóemberek odalent ezt úgysem képesek megakadályozni.

Átsuhantak a katonák feje fölött, s bejutottak a völgybe. Nem is sokára észrevettek több nőt, akik az arra legalkalmasabbnak tartott pontokon örködtek, természetes fedezékek mögött, de ha nem volt erre alkalmas kő vagy fa ami mögé elbújhattak volna, maguk is emeltek afféle hevenyészett barikádokat itt-ott. Most aztán ők is álmélkodtak nem is kicsit, amint megpillantották őket... némelyik meg is ijedt eleinte és futásnak eredt, bár aztán abbahagyta a futást, rájőve, hogy úgysem ér semmit, mert a léghajók gyorsabbak mint ő, de meg különben sem bújhat el, a levegőből remekül lehet látni mindent... igaz, a sűrű növényzetben elrejtőzhetne – de csak ha volna olyan. Ám itt nem mehet be az erdő mélyébe, hiszen emiatt völgy a völgy, itt nem lehet felmászni a sziklafalon, próbálták már... aztán meg ha mégis feljutna, a funxik közé keveredne, oda meg senki épeszű nő nem bújik.

—Ereszkedjünk le! - parancsolta Sztojmán.

Még nem is érték le egészen, az odalenti nők már fel is ismerték Pókucit, aki persze kiabált és integetett is nekik jóelőre. S amint a léghajó földet ért, kipattant onnét, és lelkendezve újságolta, fülbántó hangerővel, hogy ne féljenek, mert maga a jó Sztojmán herceg jött értük e varázslatos szerkentyűkkel, a repülő hajókkal, és kész elvinni őket innen mind egy szálíg, a birtokára, ahol csudajól élhetnek...

—Ha sokat dolgoznak. Rengeteget. Eszméletlenül sokat. Ezt ne feledd el kihangsúlyozni! - figyelmeztette Pókucit Sztojmán. De Pókuci csak legyintett a szavak hallatán, s bámulatosan szemtelenül így beszélt a társnőihez:

—Ne hallgassatok rá, mert ezt csak amiatt mondja, mert a jó Sztojmán herceg annyira szerény! Nem kell a munkától megijedni, mert az az eszméletlenül sok munka nem több mint napi nyolc óra, de ebből sincs ám minden nap, mert időnként egész nap csak annyi a dolgunk, hogy tanulunk valami érdekeset!

—A napi nyolc óra munka mellé még készüljenek fel négy óra tanulásra is, ami kötelező, ezt kihagyta Pókuci!

—Szándékosan hagytam ki uram, mert az nekünk nem munka, hanem pihenés lesz.

—Én igenis munkának tartom, és a négy óra a legkevesebb, mert aki tiszt akar lenni, s ki akarja vívni az elismerésem, az kész kell legyen munka után nem négy, de öt, hat vagy még több órát is tanulni!

—Nem láthatsz itt olyat, Sztojmán isten, aki erre kész ne volna s hozzá örömmel!

—Jó, hát majd meglátjuk meddig tart a nagy buzgalom – akkor szálljon be mindenki a léghajóimba...

—És a férfiak odakint? Az ellenség? - aggódott Pókuci.

—Nem hiszem én azt, hogy ide mernének jönni... de ha mégis, az nekik lesz rossz. Tehát szálljatok be, és már repülünk is!

Beszálltak. A „parancsnoki léghajó” majdnem hétszáz nőt vitt el egymaga, ugyanis most nem kellett sok üzemanyagot hurcolásnia, élelemmel sem volt dugig töltve, tehát futotta ennyire a teherbírásából. A többi léghajóba jóval kevesebb nő fért, így mindenki tudta, hogy többször is kell fordulniuk. De ez nem jelentett semmi akadályt, mert Sztojmán úgy rendelkezett, hogy maradjon ott a völgyben húsz léghajó, fegyveresekkel, akik őrködnek majd, míg a többi léghajó megteszi oda-vissza még egypárszor az utat. És elsőként a sebesült nőket vitte el, mert hátha lehet még rajtuk segíteni.

Úgy tervezte, hogy ő maga repül vissza a többi nőért is, de végül másként alakultak a dolgok. Amint ugyanis hazaért, kiderült, hogy időközben megérkezett Kördülár, akiről pedig már rég lemondott, oly hosszú ideje maradt távol a férfi. Eredetileg Kördülár amiatt ment el, hogy elhívja Sztojmán birtokára Börimatláj Tókung mestert, a nagy harcművészt, de aztán csak teltek-múltak a hónapok, s a mester nem érkezett meg... sőt, Kördülár sem. Aggódott is emiatt Újremény, mert csak nem halt meg Kördülár, most, amikor újra egymásra találtak?!

De íme, most megtörtént a nagy viszontlátás... hanem Kördülár egyedül érkezett!

—Nem akart veled tartani a mester? - kérdezte Sztojmán.

—Szerintem jött volna ő boldogan, de nem tehettem! Ugyanis börtönben van. Attól félek, ki is fogják végezni hamarosan, olyan bűnök miatt, hogy isten-
gyalázás, szentségtörés, felségsértés, meg még egy sereg egyéb apróbb bűn. Emiatt is voltam távol eddig, mert nem találtam meg őt ott, ahol lakott, és csak nagyon nehezen tudtam kideríteni, mi történt vele és hol van most.

—Nocsak! Mondd hát el, mi történt vele!

—Nagyon röviden az, hogy bár én magam sem tudtam róla eddig, de korábban született egy leánya – méghozzá „üveghajú” leány, és...

—Úgy érted, olyan leány, akinek átlátszóak a hajszájai?! - kérdezte érdeklődve Sztojmán, s hirtelen eszébe jutott amikor emlékezetvesztése után Nagyocskával kilépett a szabadba, s mennyire elcsodálkozott azon, hogy a nők hajszínei a legkülönbözőbbek, holott neki olyan érzése volt, hogy egy nő haja semmi esetre sem lehet piros, kék, zöld, hanem csak sárga, barna, fekete... Azóta is elcsodálkozik néha, amikor egy-egy – mondjuk – zöld hajú leányt lát. Olyan szokatlan érzés tölti el őket látva... annak ellenére, hogy e lányok is szépek. Ez csak úgy lehet, hogy ő valóban valami másik országból pottyant ide, s ott bizony nincsenek efféle hajszínű nők!

De üveghajúak sem... bár utóbbiak itt sem nagyon élhetnek, ha igaz Nagyocska állítása, és a papok mindig megölik az így születő csecsemőket!

—Igen, ilyen leánya született Tókung mesternek. S már elég régen, úgy nagyjából húsz esztendeje! - folytatta Kördülár. —És...

—Kitalálom. Baszott odaadni őt a papoknak.

—Hogy micsoda? - ámulat Kördülár.

—Magasan tojt rá, mi a törvény, és nem küldte a kés alá a gyereket, hanem felnevelte titokban.

—Igen, hát lényegében ezt tette, de rosszul tudod uram, szó sincs kés alá küldésről! Van egy szent helye a papoknak, egy jókora szakadék, oda szokták lehajítani a kisgyerekeket ilyenkor. Már ha odaér a gyerek élve. Mert ugye egy olyan csöppnyi gyereknek folyamatos táplálás kell, s ha e szakadéktól

messzire születik a gyermek, akkor nem ér oda élve a több napos út alatt. De akkor is beledobják, legfeljebb holtan. És ez csak a mi országunkban szokásos.

—Máshol nem ölik meg az üveghajúakat?

—Dehogynem, csak másképpen.

—És hogyhogy mostanáig nem lepleződött le Tókung?

—Úgy, hogy ő elég elhagyatottan élt, távol mindenkitől, és a leány is nagyon óvatos volt. Na de a mester egyik tanítványa kileste a leányt mégis, pedig nem is abban a házban edzett a tanítványaival a mester, ahol lakott ő és a lánya. És ez a tanítvány úgy gondolta, nagy jutalmat kaphat ha elárulja a mesterét, és... - és Kördülár széttárta a karját beszédes mozdulattal.

—No és kapott jutalmat az árulkodó? - kérdezte kíváncsian Sztojmán.

—Naná! Azt ugyan nem tudom, a papoktól mit kapott, de ha akár sokat is, hosszú ideig nem örülhetett neki. Mert megtudtam hogy az úgy volt, hogy Tókung mestertől nagyon félt mindenki. Ugyanis olyan jó harcos. Kerek kétezer katona vonult oda a házat körbeveendő az egyik reggel váratlanul, és köztük volt az áruló is. A mester sem volt egyedül, voltak vele valami tízen – ezek közül hárman azonnal ott hagyták őt a túlerőt látva, és a papok meg is engedték nekik az elvonulást, mert ők nem voltak bűnösök. A többiek azonban nem hagyták el a mestert, bár a papok bekiabálták, hogy mi a helyzet, hogy Tókung egy üveghajú lányt rejteget. És akkor már Tókung sem tagadta a valót, és megláthatták a tanítványai is a leányt, aki ekkor lejött az emeletről, és ha igaz a hír amit hallottam, olyan szép, hogy szinte beleszeretett rögvest a mester minden tanítványa, emiatt is tartottak ki a mester mellett! No és ekkor nagy harc kezdődött, amiből a leány is kivette a részét, mert édesapja megtanította az összes létező harci trükkre amit csak ismert, és ők kilencen, tehát a mester, meg hét hűséges tanítványa meg a leány, ők iszonyatos pusztítást vittek végbe a papok katonái közt!

—Miért csak kilencen, miért nem tízen, hát Tókung felesége hol maradt?

—Ő már régebben elhalálozott.

—Ja vagy úgy!

—Kilencen is sokat tettek. Állítólag a vége felé már menekültek a papok katonái, úgy verték vissza őket korbáccsal a papok! Na de aztán mégis legyőzték őket, úgy, hogy gyújtónyilakkal felgyújtották a házat, és akkor már ki kellett szaladjanak belőle, és messziről lenyilazták őket. De eddigre a kétezer katonából már végeztek nyolcszáznál is többel. Különben nem is halt meg mindegyikük, mert életben maradt maga a mester, a leánya is, és még négy tanítványa is a hétből. Ők csak megsebesültek. Szóval elfogták őket, aztán jött a kínvallatás, bár teljesen feleslegesen, mert Tókung nem tagadta hogy felnevelt egy üveghajú leányt, miért is tagadta volna a tényeket... de mégis volt kínvallatás, mert eddigre már többen tudták, hogy Tókung mester az ősisztenekben hisz, na azt akarták a papok, hogy ezt Tókung be is vallja. Hát bevallotta, bár még ezt is kínzás nélkül, sőt, büszkén, mert tudta hogy neki már úgyis mindegy, a leánya miatt mindenképp meg fog halni. De azért egy kicsit mégis megkínózták. No és már majdnem meg akarták égetni mindőjüket, amikor a mester megszökött, és akkor vártak a többiek megégetésével is, mert ünnepelesebb, ha egyszerre égethetnek el egy „eretnekcsoportot”, ahogy a papok nevezik őket. És sejtették, hogy Tókung megpróbálja majd kiszabadítani a

leányát, és meg is próbálta, de csak hónapokkal később, gondolom mert addig meg kellett gyógyulnia a sebesüléseiből. Akkor azonban megpróbálta, de kiderült hogy hiába, mert csapdába csalták. Ugyanis megpróbált segítőtársakat felbérelni, de azok közt megint csak akadt egy áruló.

—Ej de sok az áruló... tényleg, mi is lett az első árulóval? Megölte őt a csata közben Tókung?

—Igen, pontosabban nem ő, hanem a leánya.

—Ez derék! Kezd már így látatlanban is nagyon szimpatikus lenni nekem ez a leány.

—Hogy milyen?

—Úgy értem, rokonszenves.

—Aha! Nos, igen, meg is érdemelte az a mocsokfazék a halált, pláne az ilyen halált. Tudod uram én nem hiszek az ősisztenekben, de azt tudom hogy akik abban a vallásban hisznek azok úgy tartják, hogy mindenki annak a szolgája a túlvilágon, aki megölte őt. És iszonyú szégyen egy férfinak, ha egy nő öli meg, mert akkor egy nő szolgája a túlvilágon, és ott mindenki rajta röhög emiatt egy örökkévalóságon át!

—És él még ez a Tókung mester, vagy most hogy elfogták, gyorsan megölték?

—Négy nappal ezelőtt még biztosan élt, ezt tudom. Nyolc nap múlva akarják kivégezni őt. Akkor lesz egy nagy ünnepség, ahol sokakat megégetnek majd máglyán.

—A leányt is, vagy őt a szakadékba hajítják?

—Őt is megégetik, mert bevallotta, hogy cseppet sem hisz a mi vallásunkban, amit nem csodálok, mert az apja nyilván őt is az Ősisztenek hitére nevelte. Azaz, őt nem egyszerűen egy üveghajú lánynak tekintik, hanem istentagadónak, annak meg a papok szerint máglyán a helye. - majd Kördülár ravaszul hunyorított egyet, mondhatni rákacsintott Sztojmánra, s így folytatta:

—Szerintem viszont egészen máshol a helye.

—Ugyan hol?

—Na de nagy jó uram, hát hiszen efféle ritka különlegesség ugyan hol volna méltóbb helyen, mint a te ágyadban!

Sztojmán elnevette magát.

—Majd még megnézem hogy milyen, de így első hallásra hajlamos vagyok igazat adni neked! Mit is mondtál, hol lennének ezek megégetve?

—Tekintettel az ügy súlyosságára, a fővárosban, így döntöttek a papok.

—Hű, az bizony kemény! Ha ott kezdünk el kekeckedni a papokkal, azzal a királynak is alaposan a tőkére lépünk!

—Bár nem tudom, mit jelent a „kekeckedni”-szó, de a „tőkére lépünk” szófordulat nagyon tetszik! - nevetett Kördülár.

—Neked lehet hogy tetszik, de nekem nem igazán. Úgy értem, a kifejezés igen, de az már nem, ha meg is kell cselekednünk. Nem terveztem ilyen hamarra a nyílt összezőrdülést öfélésgével. De tulajdonképpen a papokkal sem.

—De uram, ami a papokat illeti, teljesen mindegy, mert ahogy hallottam, épp ma mentesz meg egy rakás nőt, vagyis nehezen tagadható, hogy a lázadó nők oldalára álltál a papokkal szemben, s ezt a csuhások úgysem nyelik le szó nélkül! Ha pedig ők megorrolnak rád, biztos lehetsz benne hogy a király sem marad tétlen, egyszerűen mert a papok hatalmában van. Ha ott mindenki ellened beszél, melletted meg senki sem emel szót, akkor nem is lehet vitás,

hogy olyan irányba rángatják a király akaratát, amilyen irányba csak akarják, azaz, ellened hergelik majd! A háborút így sem – úgy sem kerülheted el.

—De nem mindegy, mikor tör ki, addig ugyanis sokat erősödhetünk.

—A háború pontosan akkor fog kitörni, amikor a papok azt akarják, de azok már a mostani nőmentésed miatt is olyan hamarra akarják majd, amilyen hamar csak lehetséges az! Mármint a számukra.

—Hm...

—És ha most megmented Tókung mestert, akkor az hálából egészen biztos, hogy kész lesz ingyen is kiképezni téged félelmetes harcosná, mindent megmutat neked amit csak tud, a legtitkosabb fogásait is... és természetesen a nőinket is kiképezi amennyire csak lehetséges ez!

—Hogyne, ebben én sem kételkedem.

—És bár nem láttam a lányát, de nyilván csodaszép lehet, ha egyszer majd nem minden tanítvány beleszeretett egyetlen pillanat alatt!

—Ebben sem kételkedem... csak tudod, a nagy léghajónkkal nem tudunk leszállni a fővárosban. Túl nagy. De a kisebbek is elég nagyok ahhoz, hogy alig néhány helyen férjenek el, mert képzelem, mindenféle girbegurba sikátorokkal lehet tele az a város, egyedül a főtér lehet nagy, ahol meg akarják égetni őket...

—Igen, de én ismerem a fővárost, s a főtér akkora, hogy azon a nagy léghajónk is leszállhat, némi óvatossággal.

—Aha, némi óvatossággal! Aztán ha már állnak a téren a máglyák, hogyan óvatoskodjunk, szálljon rá a máglyákra, és lapítsa össze azokat az elítéltekkel együtt?! De meg különben is: ha harc lesz, nyilván lőnek majd ránk, és akkor kilyukad a léghajó burka. És akkor kiszökik belőle a hélium, és ottragadunk a fővárosban, az ellenség kellős közepén. De ha a másíkfajta léghajóinkkal repülünk is, abból is kiszökik a meleg levegő, ha megsérül. Ugyan nem annyira sérülékeny mint a héliumos hajó, mert meleg levegőt tudunk termelni a motorokkal, így bizonyos mennyiségű sérülést még elviselnek, de nem akármennyit.

—De uram, hiszen mindenki elszel majd rémületében, ha megpillant minket!

—Vagy igen, vagy nem. A bámészkodó csőcselék persze elszalad, de a katonák már nem okvetlenül, legalábbis nem mind. Aztán, ha túl későn érkezünk akár oda se menjünk, mert már meggyújtották a máglyákat. Ha korán érkezünk, akkor pedig lehet hogy még ki sem hozták a térre a foglyokat. És nem kaphatunk hírt arról, hogy pontosan mikor kell indulnunk oda, és a léghajókkal nem is várakozhatunk a térre vezető utcákban, de nem is lebeghetünk a tér fölött a jó alkalomra várva, mert azonnal észrevennének bennünket... nehéz, nagyon nehéz!

—Akkor ne a téren szabadítsuk meg őket, hanem még mielőtt kiviszik őket oda. - szólalt meg Csabedli.

—Mentsük meg őket a börtönből?! - képedt el Sztojmán.

—Miért is ne?! Ott ugyan falak védik őket, ellenben egészen biztos, hogy sokkal kevesebb katonával kell megküzdeni. És támadhatunk váratlanul.

—Mit ér az, hiszen gondolom a börtön jól van erősítve, és egy várostrom, vagy bármi ami ahhoz hasonló, iszonyú strapás melő!

—Ez teljesen igaz, uram, csak hogy neked olyan fegyvered van, amit eddig még

sosem vetettek be várostromnál: a lőpor! Továbbá, még lőpor segítségével sem kell megostromolnod várat. De még épületet sem. Van szerencsém ugyanis közölni veled jó uram, hogy most megszolgálom belém helyezett bizalmadat, amiért megengedted hogy a szolgálatodba lépjek, és segítettél, hogy Almavirág a társnőm lehessen! Mert én mint tudod papnak tanultam, s emiatt ismerem, hogy mi hogyan van a papok számos fővárosi épületében, kifejezetten épp azt is ismerem amiben a rabokat szokták tartani! Az valóban egy külön épület, és elég jól megerősítették, csak hogy nekünk nem azt kell megtámadni, mert az életemet merem rátenni, hogy Tókungot és cimboráit nem ott őrzik, hanem a bírósági épület alagsorában. A legveszélyesebbnek tartott renitenseket mindig ott őrzik, de ha eddig nem voltak is ott netán, most a megégetés előtt biztos ott lesznek, mert mindig onnan vezetik ki őket megégetni. Tehát nekünk a bírósági épületet kell elfoglalni. És azt sokan őrzik az igaz, és erős épület, nagy, három emeletes is megvan, vastag falakkal, csak hogy közvetlenül mellette a Szentségi Irattár áll, ami tulajdonképpen ugyanaz az épület mint a bírósági épület, ugyanis nincs elválasztva tőle utcával, még sikátorral sem, azaz, a Szentségi Irattár bizonyos szobáinak hátsó fala közös a bírósági épület bizonyos szobáinak falaival! Hasonlóképp, közvetlenül az Irattár mellett egy palotaféle épület áll. Itt a király ékszerésze lakik. Ez nem palota, de majdnem. No és én azt találtam ki, hogy...

—Már tudom. Meg kell szerezni az ékszerész házat, onnan betörni az irattárba, azt elfoglalni, majd onnan betörni a bírósági épületbe! - felelte Sztojmán.

—Pontosan! És ez kizárólag pénzkérdés. Az Irattárat biztos nem adják el, de az ékszerész háza egy magánépület, azt miért is ne adná el a férfi, ha jó árat kínálsz érte!

—Én ugyan semmit nem kínálok érte, mert nem akarom, hogy kitudódjék, hogy én állok az akció mögött! Hanem, Csabedli komám, rád bízom ezt a nemes feladatot. Kapsz elég pénzt, hogy megvehesd a házat, persze még így is célszerű lesz álszakállt ragasztanod. De még ennek ellenére se nagyon menj utána a fővárosba...

—Jó, én megveszem a házat, de a harci dolgok levezénylését már nem vállalom, mert nem vagyok egy harcos fajta, nem értek én ahhoz...

—Azt majd elintézem én! Úgyis hozzám illik, hogy megmentsem a saját mesteremet! - válaszolta Kördülár. —Hanem, ahhoz neked kell értened Csabedli fiam, hogy azt a lőpor nevű boszorkányos anyagot miként használd, mert én csak annyit tudok hogy az létezik, de nem foglalkoztam a használatának a megtanulásával, mert én az utóbbi hónapokban Tókung mestert kerestem...

—Az nem gond, Sztojmán herceg maga a megmondhatója, hogy ahhoz én jól értek!

—Sőt, hiszen te vagy szinte a „robbantási szakértőm”... - nevetett Sztojmán. —Akkor tehát Csabedli megveszi a házat, abba feltűnés nélkül, apránként beszél minél több katonám, elfoglaljátok az épületet, aztán robbantotok, kimentitek a foglyokat... ez mind nagyon szép, de azután el kéne hagyni feltűnésmentesen a várost, de ez biztos hogy nem fog sikerülni feltűnésmentesen. A robbantás nem éppen csendes foglalatosság, holott gondolom utána azért csatazaj is lesz jócskán!

—Igen, ez valószínű - vonogatta erre a vállát Kördülár - de ez engem nem

aggaszt túlságosan. Ha nem távozhatunk feltűnésmentesen, akkor arra kell törekednünk, hogy minél nagyobb feltűnéssel távozzunk! Vagyis: miután megmentettük a foglyokat, teljesen nyíltan elindulunk kifelé a városból, s ha jönne utánunk valaki, azt megszorjuk alaposan robbanónyilakkal. A környező házakat is, ha netán azokból nyilaznának ránk. Nem hinném, hogy sokáig mernének az üldözésünkkel próbálkozni. Már amiatt sem, mert az egész nagyon váratlanul éri majd őket, nem lesznek felkészülve ilyesmire, nem lesz a közelben nagyobb fegyveres erő... á, én cseppet sem félek ettől! Persze, akármeddig nem menekülhetünk gyalog, szóval azért kellenek léghajók, amik valami elérhető közelségben várnak ránk a városon kívül.

—Nagyon helyes, természetesen pontosan ott várnak majd a léghajók a városon kívül, és mert azokat hozzáértő valaki kell vezényelje, nos, a lehető leghozzáértőbb valaki fogja azokat vigyázni, tudniillik maga Sztojmán! - vágta rá határozottan Nagyocska.

—Épp én? És ezt épp te döntöd el, szinte rámparancsolva? - álmélkodott a férfi.

—Épp te leszel ott, és épp én döntöm ezt el, igen, pontosan, de nem csak „szinte” parancsolok rád, hanem a lehető legvalóságosabban, tudniillik mert ismerlek már, és mindenképp el fogsz menni ebbe az örült kalandba, s másképp ha nem kellene a léghajókra ügyelni, képes lennél Kördülárral tartani a csatába, amit eszem ágában sincs hagynom, mert bár én sem kétlem hogy simán győznek, de attól még megtörténhet hogy egy kósza nyílvevő eltalál téged, s akkor vége a nagy álmainknak, mert senki de senki másnak nincs meg az a tudása, ami neked, s ami kell ahhoz, hogy elvigyen bennünket a Boldog Völgybe! Arról nem is beszélve, hogy akkor nekem nem marad férjem. Tudom, tudom, nem vagy a férjem. De csak elméletileg nem, mert gyakorlatilag nagyonis. Te is tudod drágám. Én pedig azt tudom, hogy bár nem érdeklek meg egy olyan végtelenül rendes valakit mint te, de mert most úgy döntöttem modortalanul őszinte leszek, hát közlöm veled, hogy ha már ilyen hihetetlen szerencse szakadt a nyakamba hogy a tied lehetek, hát eszem ágában sincs hagyni, hogy valami hülye csetepatéba rohanva megöngyilkold magadat, inkább vállalom a veszélyét annak, hogy most a szavaimért megsértődöl rám, sőt hogy esetleg megversz, mert az még mindig sokkal jobb, mint ha meghalsz! Tehát ha most rögtön meg nem ígéred nekem, hogy csak a léghajókat fogod őrizni, persze azokat sem egyedül, és nem mész be a városba, akkor elkezdek hisztizni de nagyon ám, sikoltozni fogok, és zokogni, és a földön fetrengeni, és minden mást is ami csak az eszembe jut, szóval tessék nekem ezt azonnal megígérni!

—Attól tartok, nem ígérhetem meg, hogy a léghajókat fogom őrizni. - nézett rá nyugodtan Nagyocskára Sztojmán.

Erre Nagyocska mély lélegzetet vett, és magas fejhangon sikoltozni kezdett. De az első másodperc után már rögvést elkapta őt Sztojmán, betapasztotta a lány száját, s így szólt hozzá:

—Ugyanis rosszul ismersz, mert el sem megyek erre a kalandra.

Ezután elengedte Nagyocskát, de annak már esze ágában sem volt sikoltozni.

—Hogyan...? - hebegte.

—Ugyanis nem vagyok olyan hülye, mint amilyennek tartasz engem. - nézett

a lányra szigorúan. —Azaz, én is tudom ám azt, amit az előbb mondtál. Teljesen tisztában vagyok vele, hogy nem az a dolgom hogy hőst játsszak, mert pótolhatatlan vagyok.

—Ah... ezt megnyugodva hallom... de ugye nem haragszol rám?!

—De igen.

—De hidd el, csak amiatt voltam szemtelen, mert annyira szeretlek!

—Bánja az ördög ha szemtelen vagy, az nem nagyon érdekelt engem, de azt nehezen tudom megbocsátani, hogy úgy vagy szemtelen, hogy közben hülyének is nézel!

—Ígérem hogy többé nem teszek ilyesmit!

—Majd meglátjuk...

—Kérlek ne nézz ilyen ridegen, szerelmem, én nem akarlak elveszíteni! Én annyira megijedtem, hogy belerohansz egy hülye kalandba, csak hogy legyen egy dédelgetni való, üveghajú csinibabád!

—Aha, tehát féltékeny vagy!

—Nem tudom, de ez mindegy is, mert ha az vagyok is, inkább az életedet féltsem mint másét, és semmi nő nem éri meg azt, hogy a magad életét kockáztasd miatta! Bocsáss meg kérlek!

—Na jó. Hát akkor hogy egészen megnyugodjál hogy nem leszek ott a veszélyek közepette, *te* fogod irányítani az egész kalandot, Nagyocska, *te* vigyázol majd a léghajókra is! És bizonyítsd be, hogy nem vagy féltékeny, bizonyítsd be azzal, hogy elhozod nekem azt az üveghajú csinibabát ahogy nevezted! De persze apját, Tökung mestert is!

Majd végignézett rajtuk szigorúan.

—Mert én igenis *fogok* vitézkedni, hősködni, kockáztatni ha kell, de nem most. Hanem majd ha elértünk a Boldog Völgybe. Már ha el tudunk jutni oda. De az én igyekezetemen nem fog múlni. És ha egyszer eljutok oda, akkor megkeresem azt a fickót akit álmomban láttam, s aki szétvagdalta az én szerelmesemet, és megölöm! Vagy esetleg ő öl meg engem, ha addigra nem sikerül ügyesebb harcossá válnom mint ő. No de oda el kell jutnom, tehát addig megnyugodhat Nagyocska, mert nem fogok fejjel rohanni a falnak, pláne ha ez nem is szükséges, mert vannak hű embereim, akik nélkül sem remekül elintézik majd, amit kell.

—Naná! Hajaj de még milyen alaposan elintézek mindent – sőt, nemcsak mindent, de *mindenkit*! - fogadkozott Nagyocska. —Úgy, de úgy elintézem a papokat...!

—És én segíteni fogok benne, amennyire tőlem telik, mert meg akarták gyilkolni a szerelmemet, Almavirágot! - bólogatott Csabedli.

—Az biztos, hogy egy pap pontosan addig él, amíg elém nem kerül, mert nem feledem, hogy elvették tőlem hosszú időre az én drága feleségemet, azt meg pláne nem feledem, hogy még meg is kínozták őt! - bólogatott egyetértően Kördülár, és megsimogatta a mellette ülő nő kezét.

—Na de drága gyermekeim, elképesztő ez a vadság! Ne feledjétek, hogy nem kifejezetten papokat gyilkolni küldelek oda benneteket, hanem a rabokat kiszabadítani! - csitította őket Sztojmán.

—Hogyne, ez magától értetődő, de miért is ne kössük össze a kellemest a hasznossal? - feleselt Nagyocska.

—Nem értelek, mi lenne olyan kellemes a papok gyilkolásában?

—Fordítva értsd, drágám! A kellemes, az a foglyok kiszabadítása – tudniillik senki nem kételkedhet benne, hogy sokkal kellemesebben érzik majd magukat szabadon, mint most. A hasznos, na *az* a papok gyilkolása... és nem hinném, hogy ezzel kapcsolatban te magad is más véleményen lennél!

—Nem, persze hogy nem... de vigyázzatok, nehogy ártatlanokat is öljetek! És még jobban vigyázzatok önmagatokra! - azzal felemelte a pöttöm kis Nagyocskát, és úgy a keblére ölelte, hogy a leánynak a lélegzete is elakadt, és majdnem eltörtek a csontjai. —Nagyon szeretlek, te szemtelen, pimasz, feleselő némbér! Megparancsolom, hogy bármennyire szeretnél is papokat gyilkolni, de igenis maradj a léghajókkal! Különbén sem engedheted meg, hogy az ellenség kezére kerüljenek! Persze Kördülár is vigyázzon magára, meg mindenki más is!

—Hát azért én nem most kezdtem ám a harcot, nem sokan tudnának legyőzni... - morogta a vén harcos.

—Azért talán mégis kiolthatja az életedet egy jól célzott nyílvevő... és gondold rá, hogy akkor hogy sirna a feleséged! Inkább maradjon életben száz pap is, mint hogy vissza ne térj!

—Inkább ölj meg minden papot, akit csak látsz, mint hogy mutatóba is meghagyj belőlük egyet! - sziszegte Újremény gyűlölködve, s ezen bizony elképedt Sztojmán!

—Képes lennél néhány szarfaszú pap miatt kockáztatni a férjed életét?!

—Habozás nélkül! - pillantott rá a nő valami jeges hidegséggel. —Én szeretem őt, s kész vagyok akár életemet is adni Kördülárért. Van azonban amit az életemnél is fontosabbnak tartok, s ez a butaság és gonoszság elleni harc, márpedig a papokat tartom e két dolog, a butaság és gonoszság legfőbb terjesztőinek! Kördülárban azt szeretem, hogy fel mert lázadni azellen, amit a papok képviselnek. Irtsa csak őket ahol csak tudja, s csak annál jobban fogom szeretni! Annak amit tesz, természetesen van kockázata, de a világban mindennek van kockázata. Hiszen már megszületni is életveszélyes... Én Kördülárt hősnek szeretem látni, minél nagyobb hősnek, s nem óvatoskodó nyámnnyilának. Menjen és győzzön, és térjen vissza dicsőséget aratva, vagy menjen és haljon hősi halált, s akkor is megmarad hősnek örökké az emlékeimben!

—Ó, kincsem, én pedig ilyennek szeretlek látni téged! - ölelte őt át Kördülár. —Mi ketten igazán egymáshoz valók vagyunk, mert egyformán gondolkodunk!

—Ha így gondolkodol – fontolgatta a szavakat Sztojmán – akkor attól tartok *engem* bizony cseppet sem tarthatsz hősnek, mert nem forgolódom csatákban.

—Persze hogy nem vagy hős a szememben. - vont vállat a nő.

—Akkor mi vagyok, ha nem hős?

—Tudós. És én azokat is tisztелеm!

—Huh, most megnyugodtam! - fűjt megkönnyebbülten Sztojmán, de látszott rajta, hogy csak tréfálgozik.

—Ha téged kínoztak volna meg úgy, mint engem, nem tartanád ezt annyira mulatságosnak, s neked is minden vágyad az lenne, hogy papokat ölj! Bárcsak megtehetném ezt a saját kezemmel, s nem csak a férjemet rájuk uszítva!

—Aha, az örök lázadó nő! - nevetett Sztojmán csak azért is. —Talán bizony szívesen elmennél magad is e kalandra?!

—Naná, még szép! És ez végeredményben talán nem is olyan lehetetlen, mert hasznomat vehetnék ott, a robbanó nyilakat én is tudom kezelni, és...

—Állj, állj! - nevetett Sztojmán. —Erről szó sem lehet, egyik legfőbb bizalmasom vagy, te tudsz a legtöbbet a dolgaimról Nagyocskát nem számítva, szó sem lehet róla, hogy egyszerre kockáztassam mindkettőtöket! Te igenis itt maradsz, és szerintem Kördülár is boldogabb lesz ha itthon tud téged, s nem aggódik miattad. Hanem, miután visszatértek a hőseink, hajlandó vagyok elengedni téged egy ennél is sokkal nagyobb és veszélyesebb kalandra. De előre szólok, vastagon életveszélyes lesz, de annyira, hogy ez a mostani amit Kördülár, Csabedli meg a többiek hajtanak majd végre, ez csak kisgyerekek játszadozása a homokozóban ahhoz képest, ami rád várna! S bár az valószínűtlen, hogy papokat öldökölhetnél közben, ellenben olyan kimagasló megtiszteltetésben részesednél, mint még soha senki nő az általad ismert világban!

—Miről van szó, uram?

—Elküldenélek követségbe a királyhoz! Persze nem egyedül. De te lennél a követség vezetője.

* * *

Azt szokták mondani, mindenki arra vágyik, amivel még nem rendelkezik, és nem tudja becsülni azt, ami pedig megvan neki. Ha ez ilyen formában nem is igaz teljesen, az biztos, hogy sok igazság rejtezik benne! S ennek legékesebb példája maga Ruár király volt.

Egy király ugyebár igencsak nagy hatalmú valaki! Azt hihetnők, gyakorlatilag mindene megvan, semmiben hiányt nem szenved, és a lehető legteljesebb boldogságban telnek napjai. Hogy is ne lenne így, hiszen ha netán mégsem lenne megelégedve valamivel, azonnal elég volna csak megparancsolnia, hogy ez vagy az ne így legyen hanem amúgy, s máris úgy kéne annak történnie, hiszen az ő szava a törvény, azért ő a király, hogy az történnék, amit ő akar...

Nos, ez egyszerűen nem igaz. Ez csupán az a kép, ami az alattvalók, azok közül is inkább csak a parasztok képzeletében él a királyról! No meg, a nők is, igen, természetesen a nők is efféleképp képzelhetik el a királyt, bár igaz, végső soron alattvalók ők is. Habár azok annyira a király „alatt” való népség, hogy lényegesen kevesebbet számítanak a legutolsó koldusnál is. De azért azok is efféleképp gondolhatnak a királyra.

A dologban az az érdekes, hogy maga a király, Ruár király is így gondolt önmagára. Természetesen nagyon jól tudta, hogy ez az idilli, idealizált kép messze nem azonos a királykodás tényleges valóságával, de szilárd meggyőződése volt, hogy neki mint királynak tulajdonképpen ilyennek kéne lennie! De hát sajnos nem ilyen, nagyon messze áll attól, hogy mindenütt az történnék amit ő szeretne... és ez nemcsak azt jelentette, hogy távoli országokban más királyok uralkodnak, ahol ő Ruár természetesen nem parancsolhat; nemcsak azt jelentette, hogy saját országában is nyugodtan semmibe vehetik az akaratát mindenféle hatalmas uraságok; de bizony az a szomorú igazság, hogy még

a saját tulajdon palotájában sem okvetlenül úgy mennek a dolgok, amint azt ő, a király szeretné!

Az még hagyján, hogy ez így volt gyermekkorában, de később sem sok minden változott, s ez már határozottan idegesítette. Valójában annyira nem tudott megbékélni e ténnyel, hogy nemegyszer gondolt rá: tulajdonképpen meszsze sokkal jobban élne s érezné magát, ha nem király volna, csak valami nagyobb uraság, kellően távol a királyi palotától, és nagyjából azt tehetné, amit csak akarna!

Születése után jódarabig nagyon úgy is nézett ki, hogy erre lesz is módja. Igaz, nem uraságként, hanem püspökként. Na de a püspökök is nagyurak, gyakorta nagyobbak a hercegeknél is, pláne mert majdnem mindegyik püspök herceg is, van saját birtokuk is, és ott azt tehetnek amit akarnak, egészen amíg másként nem nyilatkoznak vallási kérdésekről, amint azt mindenki elvárja tőlük...

Ruárt ugyanis nem trónörökösnek szánta édesapja, hanem papnak. Természetesen nem akármilyen papnak, hiszen mégiscsak királyi vér volt... nyilvánvaló volt mindenki előtt, hogy Ruár már igencsak kis korában fel lesz szentelve püspökké! Ez így szokott lenni. Királyi gyermekek egészen természetes, hogy számos protekcióval rendelkeznek.

A király döntésének oka az volt, hogy Ruár nem az elsőszülött fiú volt a családban, márpedig az úgy szokott lenni, hogy a trónörökös mindig az elsőszülött. De Ruár a harmadik fiú volt. Ennek különben nagyon örvendett a királyi apuka, mert jobb az, ha sok fiú van, hiszen így biztosabb, hogy nem szakad magva a királyi családnak... persze, ettől még szánhatta volna Ruárnak valamely nagyobb, távoli hercegség feletti uralmat is, ahogy azt második fiával is tette. Csakhogy Ruár már gyermekként is igencsak hitvány és beteges volt, s ahogy nőtt-növekedett, az évek múltával sem lett sokkal izmosabb külsejű! Ráadásul az is kiderült, hogy egyáltalán nem érdeklődik a vitézi dolgok iránt, sőt, nyíltan szólva, gyanús, hogy kifejezetten gyáva valaki!

Persze, egy királyfival, még ha nem is trónörökös, senki nem mer verekedni. Mert az lehet hogy megverheti, de ezzel rengeteget kockáztat... s még csak nem is kell olyasmire gondolni, hogy a kedves királyapuka kivégzi a fiát megverő ifjút. Holott ez is majdnem biztos megtörténne. De elég, ha csak a megvert királyfi szól valamelyik felnőtt vitéznek, hogy ugyan szenderítse már jobblétre az őt elgyepáló fiút, és az holtbiztos hogy megteszi, még akkor is, ha az akármilyen nagy úr fiacskája is! Számtalan mód van elvégre arra, hogy az ilyesmi titokban maradjon, s egy felnőtt vitéznek igazán semmiség egy akár erős fiúgyermek megölése is... és persze hogy megteszi, mert nem akar összeveszni a királyfival, de pláne megteszi, ha a királyfi fizet is neki valamit! Az meg biztos, hogy egy királyfinak pénze van bőven!

Bár igaz ami igaz, Masszalá király nem is volt valami bőkezű, ami a fiai javadalmazását illeti! Ennek persze az is oka lehetett, hogy nem volt igazán gazdag a király, dicső elődeihez képest. De ezt figyelembe véve is szűkmarkú volt a király. Na de még ennek ellenére is gazdagabb volt mindegyik királyfi, mint bármely a palotában unatkozó nemesifjú. Erre ügyelt a király, mert tekintély is van a világon...

Ruár tehát nem kellett attól féljen, hogy bárki is megveri, elég alaposan az eszébe vésték minden nemesifjúnak a szüleik, hogy teljesen mindegy mi is a

vita tárgya, azt talán megtehetik hogy visszabeszélnék a királyfiknak, talán még szemtelenkedhetnek és kiabálhatnak is, de az nagyon nem jó ötlet – csupán az öngyilkosság egy cifra módja – hogy megüssék bármely királyi csemétét is, pláne hogy komolyabban megverjék! De még annak sem lenne jó vége, ha a verekedésben a királyfi győzne, ám közben holmi kék folt vagy horzsolás keletkezne rajta.

Mindezek ellenére nem sok kétely lehetett afelől, hogy Ruár igenis gyáva. Például nem szívesen vett részt vadászatokon... márpedig ha ő nem szeret vadászni, nemigen van rá mód, hogy rákényszerítsék az ilyesmin való részvételre.

Persze őneki is volt kardja és íja-nyila már egész kiskorától kezdve. És még amikor valami hat éves volt úgy nagyjából, részt is vett vadászaton, élete első vadászatán. Apja kifejezetten büszke volt a fiára, mert az előző nap bizonyította be, hogy oly pompásan ért a célbalövéshez, mint nem sok mindenki az ő korában.

Persze nem vitték holmi veszélyes kalandra, nagyvadra vadászni! Egyszerű madarászásról volt szó. Fel is vertek a hajtók számos madarat, melyek különben az aljnövényzetben szerettek tanyázni, majd a vadászó nemesek lőttek... könnyű volt eldönteni, ki mit talált el, mert mindenki nyílvevesszői mások voltak. És lőtt a kis Ruár is. És talált is. Röptében találta el az egyik madarat, mely pedig nem is volt közel hozzá. Gyönyörű lövés volt – bár mire odaért a jókora, liba nagyságú madárhoz, az élt még. A nyílvevessző keresztülfúrta, s még vergődött. De természetesen nem élt már sokáig. Ott feküdt a földön, néha megpróbáltak a szárnyai...

—Szép lövés volt, kölyök! - dicsérte meg a saját apja is a kis királyfit. Még a vállát is megveregette. Legnagyobb megdöbbenésére azonban a fia ahelyett hogy örült volna, lehajolt, és heves zokogásba kezdett. És azon igyekezett, hogy kihúzza a madárból a vesszőt, amit meg is tett, de ezzel nem ért el sokat, mert pár pillanat múlva mégis vége lett az állatnak, a szemei megüvegesedtek, és már nem mozdult... de Ruár csak sírt tovább, és azt kiabálta, hogy „Nem akarom, hogy meghaljon!”

—Ne beszélj már hülyeséget, hogyhogy nem akarod, hiszen te voltál az, aki belelőtte a nyílvevesszőt...

—De most akkor sem akarom, hogy meghaljon!

—Hát fiacskám ezt előbb kellett volna végiggondolnod, aki nem hülye az tudhatja, hogy akit lenyilazunk, az meg szokott halni, de legalábbis megsebesül! Különben sem értelek – hiszen az állatok azért vannak, hogy megegyük őket, mindenki tudja!

—De ez nagyon fájhatott neki!

—Persze, biztos, na és?!

—De én nem akarok ilyesmit csinálni! Apa, az a madár olyan szép volt amikor repült, aztán... aztán amikor ott haldoklott... akkor... akkor...

—Ne nyögdécselj, kezd elegem lenni belőled! Ne légy ilyen nyámnyila! A férfi dolgoz az, hogy öljön, halált osszon, és védekezzék – ettől hős a hős! Vagy te ölsz, vagy téged ölnek meg, ez ilyen egyszerű, azaz neked kész kell lenned még embert is ölni alkalomadtán, nemhogy olyan hülye légy, hogy megsirass egy madarat! Mi lesz belőled így, ha nagy leszel?!

—Azt nem tudom apám, de én többé nem akarok vadászni!

—Meggondolod te még azt, még nagyon kicsi vagy! - legyintett apja.

De Ruár nem gondolta meg magát. Számos éjszakán át kísértette a haldokló madár képe, akit ő gyilkolt meg, látta a gyönyörű fehér madarat, amint ott száll a magasban, aztán látta hogy lezuhan, látta hogy a tollazatát elcsúfítja a vér... igaz, ez nem vörös vér volt mint az emberek vére, hanem kék. De akkor is vér... és olyan szánnivalóan nézett ki, amikor vergődött... és álmában a madár Ruár felé tátozott a csőrével, mintha mondani akarna valamit, de persze nem szólt egy szót sem... de Ruár az efféle álmok után mindig izzadtan ébredt, sőt, néha álmában be is pisilt. És ez ki is derült, bár emiatt senki sem mert gúnyolódni vele. És nem volt hajlandó elmenni többé semmiféle vadászatra sem.

Apja gondolkodóba esett, hogy mit tegyen. Az biztos, hogy ha a fia ennyire szelíd, nem alkalmas trónörökösnek, de ez még a kisebbik baj, hiszen úgysem ő a trónörökös, hanem a legidősebb bátyja. Na de így még csak egy hercegséget sem bízhat rá, mert mi lesz ha támad az ellenség, és Ruár nem lesz hajlandó csatába vonulni ellene, mert nem akarja megölni azokat a derék ellenséges katonákat, hiszen azok mennyire szenvednek majd, amikor lenyilazzák vagy kardélre hányják őket! Sőt, hiszen így még csak a birtokán se tudna rendet tartani, mert például hogy is fegyelmezhetné meg a parasztokat, ha azok egyszer netán fellázadnának!

Végül aztán úgy döntött, kitaníttatja a fiát papnak. Nem ő lesz az első királyfi, aki pappá válik. És még az sem számít, ha netán olyan hülye mint a segg. Akkor is püspök lesz, ha a nevét sem tanulja meg leírni. A lényeg, hogy erre legyen elég ürügy, azaz eltöltsön pár évet valami papi iskolában. Mert a papok bár meglehetősen türelmesek azt illetően, hogy felszenteljék a királyi család valamely tagját, de azt azért még ők is el szokták várni, hogy a leendő püspök legalább a tizenötödik évét betöltse... de kispappá se nagyon akaródzik nekik tíz évesnél fiatalabbakat felszentelniük...

De olyan igazán nagy kedve mégsem volt ehhez a királynak, így a végső döntés előtt beszélt a fiával. Maga elé hívatta.

—Tudod ugye, hogy nem viselkedel királyfihoz méltóan? Sőt, még csak úgy egyszerűen férfihoz méltóan sem?! - ripakodott rá szigorúan.

—Tudom, apám. - hajtotta le a fejét a kis Ruár.

—Hát akkor miért nem változtatsz a viselkedéseden?

—Mert nem bírok.

—Hülyeség, egy kissé kellene csak összeszedned magadat, és menni fog az, meglásd! Csak akaraterő kérdése minden!

—Nem erről van szó.

—De igenis erről.

—De nem! Ha azt parancsolnád apám, hogy tartsam tűzbe a kezemet... nagyon félnék... de... de azt talán meg tudnám tenni. Mert az valóban akaraterő. Csakhogy itt másról van szó.

—Miről, hogy az isten verjen meg?!

—Arról, hogy nem helyes dolog bántani másokat, ha nem muszáj.

—De ne örülj meg, kölyök, egy madár, az nem „más”! Az nem személy! Még csak nem is nő, nemhogy férfi! Arról már nem is beszélve, hogy igenis muszáj bántanunk az állatokat, másképp éhen döglünk!

—Igen, talán valóban muszáj néha állatokat ölnünk, de semmi esetre sem

szórakozásból! És amikor ölünk, akkor is azt úgy kell megtennünk, hogy minél kevesebbet szenvedjen az állat.

—Jó, hát ez a beszéded már sokkal józanabb, ez már jobban tetszik. Na de most akkor tisztázzunk már mindent! Ha király lennél, és megtámadnák az országodat, mit csinálnál? Szerinted szabad volna-e hadba vonulnod az ellenség ellen?

—Miért is ne!

—De akkor azokat meg is kéne ölnöd, nem?

—Megölném őket, apám. Végülis ha nem ölöm meg őket, ők ölik meg az én népemet, azaz így is – úgy is történne halál, akkor pedig kötelességem arra törekedni, hogy ne azok haljanak meg, akik bíznak bennem.

—Helyes, nagyon helyes! No és mi van akkor, ha nem téged támadnak meg, hanem te találod úgy, hogy a másik ország nagyon gyöngye, és jó alkalom kínálkozik rá, hogy elfoglald annak egy részét, vagy akár az egész területét?

—Miért, minek kéne történnie?

—Megragadnád-e az alkalmat és hódítanál?

—Persze hogy nem.

—Még akkor sem, ha ott mondjuk iszonyatos éhínség dúl, és emiatt egészen nyilvánvaló, hogy te győznél, s hozzá könnyedén?

—Apám, ha a szomszéd országban éheznek az emberek, akkor nekem nem az a dolgom, hogy háborút zúdítsak a nyakukba, s ezzel fokozzam a nyomorúságukat, hanem az, hogy küldjek nekik élelmiszersegélyt, s így megmentsem őket az éhhaláltól!

—Hát te aztán tényleg teljesen eszement vagy! Pedig már reméltem, hogy megjött a józan eszed! - ámult a király.

—Én csak jóindulatúnak tartom magamat.

—Na majd én megnevellek!

—Apám, megleheted hogy megversz, még azt is elérheted, hogy tőled való féltében hazudozni kezdjek hogy nem is így gondolom már, de akkor is úgy fogom gondolni, a fejembe pedig te sem tudsz belelátni.

—Átkozott bolond! Nem erre gondoltam! Minek verjelek, hogy még hülyébb legyél?! De meg nem is érdekes, mert úgysem te leszel utánam a király. Hanem arról nem teszek le, hogy szégyent ne hozz a családotra – azaz, legfőképpen rám! Mert az nem megy, hogy elkezdesz picsogni, csak mert meglátsz valahol egy sebesült madarat! Vagyis, nincs más választásod, csupán kettő: vagy megtanulsz egy kis keménységet, s ha nem is leszel holmi kiváló vitézzé, de legalábbis olyanná igenis válsz, mint egy átlagos férfi; vagy ha ez nem megy neked, akkor olyan pályát kell válassz, hogy senki ne csodálkozzék azon, hogy te bizony nem vagy férfias férfi! Ilyen pálya pedig csak egy van: a papoké! Tehát most választhatsz: azt mondod, hogy meggondoltad magadat és tudsz kemény lenni, s ezt be is bizonyítod azzal, hogy akkor én azonnal idehozatok egy lázadó nőt, akit a szemem láttára halálra kínoz! Vagy ha ezt nem akarod, akkor elküldelek egy papiskolába, hogy kitanuld amit ott kell, s valamikor majd püspök legyél. De jól gondold meg öcskös, mert előre szólok neked, külön felhívom a tanáraid figyelmét rá, hogy ne kivételezzenek veled, csak amiatt mert a fiam vagy, s majd ott megtanulod mi az a kemény élet – ott olyanokat is tanítanak, amit még én sem tudok, mert bizony még írni is kell tudnod, holott én is csak olvasni tudok, már az is iszonyatosan nehéz volt

amíg megtanultam; na jó, a nevemet még lekörmölöm valahogyan... de ott neked *mindent* tudnod kell majd leírni, fel tudod ezt fogni?! Meg ott számolnod is kell tudni, olyan számokkal, amik akár ezernél is nagyobbak! Szóval jól gondold meg! Meg fogom engedni, hogy ha rosszul tanulsz, akár meg is pál-cázzanak! Na, mit választasz?!

—Hívd a papokat, apám!

Így került a kis Ruár papiskolába. És bár izgult kicsit, de magában nevetett is, mert írni ugyan nem tudott, de olvasni már igen – hiszen volt apjának írnoka, természetesen, s volt annak fia is, aki négy évvel volt idősebb mint ő, Ruár, és e fiú is tudott írni-olvasni mert írnokapja megtanította erre hiszen a fiából is írnokot akart csinálni; no és e fiútól eddigre már legalább az olvasást megtanulta Ruár. Egyszerűen amiatt, mert szerette a régi történeteket, de nem volt mindig lehetősége rá, hogy valakivel felolvastasson magának. Mert csak az írnok és annak a fia tudott olvasni, de ők nem mindig értek rá, hogy Ruár szolgálatára legyenek, mert más dolguk is akadt. Emiatt tanult meg olvasni Ruár. Írni nem, mert azt nem tartotta fontosnak, na de legalább már az olvasással nem a papiskolában kell kínlódnia, s ez is valami. Kifejezetten gyorsan, gond nélkül olvasott már eddigre. Épp csak erről eddig nem tájékoztatta édesapját. Eddig valahogy nem jutott az eszébe hogy elmondja, nem tartotta fontosnak. Most meg úgy gondolta, megtartja magának a titkot.

A papiskola tulajdonképpen nem is volt messze a fővárostól. Végeredményben nem volt messzebb, mint két órai hernyózgatás. Ami nagyjából megfelelt két óra „normál tempójú” gyaloglásnak, mert az utazóhernyók nem is voltak olyan lassúak, mint azt úgy első látásra hinni lehetett volna róluk. Azaz, Ruár akár naponta otthon aludhatott volna. Persze nem járt be mégsem naponta az iskolába, ott lakott ő is, mint minden növendék. Már amiatt is, hogy „meg ne fertőzze az ártatlan gyermeki lelket a főváros világi hívsága”, ahogy a szentatyák fogalmaztak. Tulajdonképpen épp emiatt is nem építették egyenesen a fővárosba a papiskolát, holott bizvást megtehették volna.

Ha Ruár azt hitte, hogy itt az iskolában megszabadul az erőszak mindenféle megnyilvánulásától, hamar rá kellett jönnie, hogy ezt illetően nagyon tévedett. Már mindjárt a legelső nap számos újdonsággal kellett megbarátkoznia, s ezek egyáltalán nem mindegyike volt kellemes.

A kellemes meglepetések lényegében csak abból álltak, hogy ő el volt készülve rá, hogy itt nem lesznek szolgálói, azaz, le kell mondania királyfiként élvezett kényelmes életének számos könnyebbségéről. Ezzel szemben kiderült, hogy nagyonis vannak itt szolgálók – igaz, nem férfiak, csupán nők. Egészen pontosan: kislányok. A papok nem is titkolták, hogy amiatt alkalmaznak serdületlen kölyöklánykákat a szolgálói feladatokra, mert ezek még sokkal gyöngébbek és megfélemlíthetőbbek, mint a felnőtt nők, így kevésbé hajlamosak a lázongásra. Igaz ugyan, hogy egy felnőtt nő sem nézett ki soha izomkolosszusnak a férfiakhoz képest – tudvalevő, hogy egy átlagos férfi testsúlya olyan hatvan és száz kiló közt váltakozhat, ezzel szemben a nők harmadekkorák voltak csupán: súlyuk olyan húsz és harmincöt kilogram között mozgott, de messze sokkal gyakoribb volt a húszkilós, mint akár a huszonöt kilós is! Már nem-

hogy a harmincöt-, de a harminc kilósat is egyszerűen csak hájtömegnek csúfolták, de az ekkora nő elenyészően ritka volt, ugyanis nem élt soká: hamar megölték valamilyen ürüggyel. Na de ez a felnőtt nőkre volt igaz, akik már legalább tizenöt évesek voltak; a serdülő leánykák ennél is kevesebbet nyomtak. A papiskolában ahová Ruár került, nem akadt olyan lány, aki nehezebb lett volna, mint tizenöt kiló.

Ennek ellenére nem néztek ki csontkollekciónak, szép, arányos volt mind-egyikük teste, épp csak nagyon kicsik voltak. Ruár sem volt épp egy erőművész ebben a korban, de már most is nagyobbacska volt egy icipicit, mint ezek a leányok, és tudta, ő még nagyon sokat fog nőni és erősödni, de e lányok már csak alig valamennyit.

A lányok dolga volt gyakorlatilag minden munka, ami egy efféle helyen adódhatott. Ez főként takarítást jelentett, meg a ruhák mosását, az iskola parkjának gondozását, de például az ételkészítés is idetartozott, habár arra mindig felügyelt egy vagy több férfi is a tanárok közül, óvatosságból, nehogy a lányok megmérgezzék az iskolában lakókat. Igaz, ez elég nehéz lett volna nekik, mert ugyan hogy is jutottak volna hozzá méreghez, amikor tilos volt elhagyniuk az iskola területét, és senki nem is tanította őket mérgekészítésre! De biztos ami biztos, vigyáztak azért erre a papok.

Dolgozni tehát nem kellett itt senki fiúnak, minden időt tanulásra fordíthattak. Ez bizonyos értelemben nagyon kényelmes volt, másrészt azonban egyáltalán nem, így ugyanis nem lehetett arra hivatkozni a rossz tanulónak, hogy sok idejüket elveszi a munka! Hiszen még a cipőjüket sem nekik kellett kipucolniuk, elég volt ha este kitették az ajtó elé, s reggelre a kislányok csillogóra pucolták azt! Ha reggel felkeltek, az ágyat sem kellett bevetniük, s mégis mire este le kellett feküdniük, az ágy már frissen volt előkészítve nekik, minden nap új ágyneművel, tisztával, kiszellőztetettel... mindent, tényleg mindent megcsináltak helyettük a lányok!

Kivéve természetesen az imádkozást. Mert hiszen nem a lányok készültek papnak, hanem ők, a fiúk... és bizony kiderült, hogy van ám itt olyan, hogy éjféli mise! Aránylag korán, este nyolckor volt a takarodó, akkor ágyba bújhattak, de bezzeg fél tizenkettőkor kürtszó ébresztett mindenkit, akkor gyorsan fel kellett öltözni, sorbaállni, átvonulni a kápolnába, és imádkozni. Természetesen térden állva. Ez jó fél óras procedúra volt. Azaz rövidebb mint a déli ima, ami egy órán át is tartott. De akkor is kellemetlen volt. Aztán visszamehettek és újra alhattak, de csak reggel öt óráig. Ruár, aki szeretett sokat aludni, s egyhuzamban, állandóan kialvatlannak érezte magát. Pedig jaj volt neki, ha elbóbiskolt az órákon, mert ha ezt észrevette a tanár, azonnal tarkón csapta emiatt, s ez még a jobbik eset volt, mert adhatott neki körmöst is, sőt, arra is joga volt, hogy felfektesse a diákot az asztalra, s elverje a fenekét egy pálcával!

Mindez persze nem az első napon okozott problémát neki. Legelőször is annyi történt, hogy a pap aki ide elvitte őt, itt is hagyta, mert neki nem itt volt dolga, s eképp örökre kilépett Ruár életéből; előtte persze rábízta az iskola vezetőjének gondjaira, aki maga nem volt ugyan püspök, de apáti rangban volt, és úgy hívták, hogy Dojnikét. Pontosabban, Dojnikét *úr*. Mert mi sem egyértelműbb, mint hogy őt minden fiú urazni volt kénytelen, s ezalól még Ruár sem volt kivétel. De erre nem is kellett külön figyelmeztetni őt, ezt tudta ma-

gától is. Dojnikét igazából tartott kissé attól, hogy Ruár az ő iskolájában nevelkedjék, mert félt, mi lesz, ha a kis királyfi szemtelenül fog viselkedni, ha renitenskedik, ha pökhendi lesz – mert jó-jó, királyapja azt mondta, hogy akár meg is verheti mert ne legyen kivételezés, de azért ez mégis kínos ügy! Akárhogyis mondja hogy ne legyen kivételezés, csak nem szeretné ő sem, ha a fia teli lenne kék foltokkal amikor találkozik vele, márpedig ez nagy baj, mert ha a királyfi olyan igazán *nagyon* makacs, akkor csakis három eset lehetséges: hagyják, hogy mindent a saját feje után csináljon, s akkor egyhamar felfordulást okoz az iskolában, mert rossz példát mutat a többieknek, sőt, talán még valami bajba is keveredik, holott nem volna az jó, ha valami hülye kaland során életét vesztené! Vagy az is lehet, hogy megmondják a királynak, hogy egyszerűen nem bírnak a fiával, de akkor a király egészen biztos megharagszik rájuk. Végül az is lehet, hogy igazán keményen megbüntetik a fiút, de nagyon-nagyon alaposan ám, csak hogy ez sem jó, még akkor sem, ha ettől a fiú meghunyászkodik és szófogadó lesz. Mert ha ez kitudódik, azért is megharagudhat a király, de ha ez nem következik is be, a királyfi biztos hogy emlékezni fog erre később, miután felnőtt, és akkor akármi is megtörténik, ha kellő hatalma lesz a bosszúállásra! Elvégre nem biztos ám az, hogy ha most papnak tanul is, de nem lesz mégis valami nagy úr valahol a későbbiekben – s aki fegyvereseknek parancsnokol, az veszélyes lehet! Ám még legjobb esetben is, az biztos hogy idővel, valamikor, valahol – s valószínűleg nem is sokára – a kis királyfi püspök lesz, ez teljesen biztos, ez így szokott lenni a papnak tanuló királyfiak esetében, s a király sem titkolja hogy ezt akarja, no és hát az apát muszáj volt arra gondoljon, hogy ő maga bizony még nem püspök! Neki nem hiányzik, hogy a királyfi megharagudjon rá, aztán ne adj' isten úgy adódjék, hogy épp ott lesz püspök, abban az egyházmegyében, ahol ő most apát! Mert akkor a királyfi lesz az ő felettese, s akkor aztán az kész katasztrófa, ha a királyfi-püspök az ő ellensége! Még kifejezetten szerencsés lehet, ha akkor a fiatalember egyszerűen megfosztja őt az apáti rangjától és száműzeti! Mert simán megteheti azt is, hogy bevádolja eretnekségért, s akkor kinéz a halálra kínzás is, még akkor is, ha mindenki tudni fogja, hogy az egész vád teljesen alaptalan!

Nagyon félt tehát az apát, hogy mi lesz ebből, hogy a királyfi lett a gondjaira bízva, s ehhez képest igazán kellemes meglepetés érte, amikor a királyfi cseppet sem viselkedett pökhendien, hanem a kellő tiszteletet megadva neki, azonnal úgy szólította, hogy „Dojnikét apát úr”, sőt, még meg is hajolt előtte, ami tulajdonképpen kötelessége is volt, de Dojnikét fel sem tételezte, hogy megteszi ezt a királyfi, pláne nem magától hogy nem is figyelmeztetik rá, s el is volt szánva, hogy ha nem hajol meg a fiú, ő bizony egy árva szót sem szól majd erről, és úgy tesz, mint aki semmit nem vett észre!

De mert minden a legnagyobb rendben volt eddig, rögvést megvidámodott az ő apáti hangulata, és felettébb kedvesen fogadta a fiút, úgy szólította, hogy „fiatalember”, és ezt mondta neki:

—Megmutatok neked mindent, mi merre van itt nálunk! Illetve, dehogyis, nem én mutatok meg mindent... azt hiszem legjobb lesz, ha mielőbb beleszoksz az itteni állapotokba, tehát helyénvalónak tartom, hogy egyszerűen kijelöljem a felelősödet mielőbb, s majd ő végigvezet téged az iskolában! Ez nagyon jó lesz, mert itt az a rend, hogy mindenkinek van egy felelőse, s jó, ha

mielőbb véreddé válik ennek tudata!

—Ahogy kívánod, apát úr! - válaszolta udvariasan Ruár, bár gyanakodva vonta össze a szemöldökét, és elkészült a legrosszabbakra. Mert az rendben van, hogy az apát mosolyog rá, még barátságosan át is öleli a vállát, de tartott tőle, hogy ez, hogy neki holmi „felelőse” lesz, ez olyasmit jelent majd, hogy kijelölnek egy nála sokkal idősebb és persze sokkal erősebb fiút, hogy az ügyeljen a tanulmányi eredményeire, az utasítgassa mindenfelére, s persze ennek úgylát az lesz a vége, hogy amint mondani szokás, „csicskáztatja” majd, hatalmaskodik felette, kiszolgáltatja magát... és gyakran meg is veri őt. Hallott már ő, Ruár, ilyesmiről a palotában az apródoktól...

Nos, nem ez történt. Mérhetetlenül meglepődött nemsokára.

Az apát a főépülethez vezette őt, és ott szólt az egyik papnak, aki a bejáratot őrizte, hogy „hármasszignál”. Erre az valami furcsa dallamot fújt a nála levő trombitán, mire kisvártatva vagy húsz kislány közelgett feléjük rohanvást mindenfelől. Amikor odaértek, egyetlen szó nélkül felsorakoztak, méghozzá vigyázállásban.

—Nos, fiatalember - szólt az apát - ezek azok a némberek, akik itt nálunk minden munkát végezni szoktak. Illetve többen is vannak, de most azokat nem hívtam ide, akik már valakinek a felelősei. Mert ez úgy van, hogy természetesen dolgozniuk kell egész nap, mindent, ami épp adódik, de ezen felül még külön ki is van jelölve sokuknak egy-egy fiú, hogy annak a dolgaival kifejezetten ez vagy az a lány foglalkozik! Például ő tartja rendben annak a ruháit, ő tisztítja a cipőjét, ő veti be az ágát, és így tovább. Még az éjjeli misére is ő kelti fel. És természetesen ő kap büntetést, ha a fiú elhanyagolja a tanulását.

—Hogyan?! Hát nem a fiú lesz megbüntetve?!

—Természetesen a fiú is, de a felelőse is! Hiszen a fiú rossz tanulmányi eredményeinek nyilván oka lehet legalább részben az, hogy a lány nem szolgálta ki őt kellő odaadással és szorgalommal! Minél rosszabbul tanul a fiú, annál jobban megbüntetjük a lányt; ha a fiú megbukik a tanév végén, a felelősét egyszerűen kivégezzük. Aztán a fiúnak ki lesz jelölve egy új felelős, akit elődje sorsa remélhetőleg már nagyobb szorgalomra ösztökél.

—Meglepnek a szavaid, apát úr - hiszen ha itt lányok szolgálják ki a fiúkat, akkor megtörténhet, hogy... izé...

—Értem, mire gondolsz. Semmi baj nincs abból, ha a leendő papok megismerik az efféle dolgokat is. Bár az ilyesmi természetesen bűn, de hát bűnös világban élünk! S így legalább alaposan kitombolják magukat most, fiatal korban, s később már nem éreznek akkora vágyat erre.

Ruár ezt nagyon kétlette; ő inkább azon a véleményen volt, hogy ha valaki megszokta az ilyesmit, akkor később is igényelni fogja. De nem szólt erről, inkább ezt kérdezte:

—És ha valamelyik lány várandós lesz?

—Ez nem fordulhat elő. Itt csak olyan nők dolgoznak, akiket már idejekorán felkészítettünk erre. Terméketlenek. Tudniillik mindnek kioperálták a méhét.

Ruár arra éledt, hogy hideg vizes borogatást tett valaki a homlokára. S amikor kinyitotta a szemét, megpillantotta maga fölött magát az apátot, meg

egy egész sereg másik pap is ott tolongott körülötte, holott már nem is az iskola parkjában volt, hanem valahol bent feküdt egy szobában egy ágyon.

—Mi... mi történt?! - kérdezte zavartan.

—Elájultál, fiatalember! - magyarázta neki az apát. —Biztos a nagy melegtől. Van ez így néha, nem kell szégyellni!

Ruár nem szégyellte. Már amiatt sem, mert tudta, hogy cseppet sem a nagy melegtől ájult el – különben sem volt valami különösképp meleg akkor. Inkább most már eszébe jutott, hogy egyszerűen maga elé képzelte – és kiváló képzelete volt! - hogy valami sikoltozó kislányt páran lefognak, a meztelen lányt ráfektetik egy asztalra, s valaki egy jókora késsel felvágja a lány hasát, és kimetéli belőle a méhét. Sőt, azután nyilván össze is varrja a roppant sebet, másképp elvérzik a lány... de a nagyobb ereket még így is ki kell előbb égetni... ismét elsápadt, s majdnem elájult megint a gondolatra. Hogy mit szenvedhettek ezek a lányok!

—Apát úr, hogyhogy túlélnek a nők egy akkora műtétet, mint a méh kivétele?

—Egyáltalán nem élnek túl mind, sőt, nagyon kevesen, tízből talán ha egy, de ez nem számít, mert nőből úgylis sokkal több van. Ettől persze még igyekeznünk minél gondosabban végrehajtani az efféle műtétet, mindig szakképzett paporvos végzi, aki sokat tanult e tiszteletre méltó hivatáshoz – elvileg az sem lehetetlen, hogy idővel majd te is megtanuld az ilyesmit, mert nagy szükség van a gyógyításhoz jól értő papokra, szeretett gyermekem!

—Nem, nem, én azt hiszem nem vagyok erre való... túl ügyetlen ehhez a kezem is, és félek, hogy valaki meghalna a műtétben amit rajta végzek...

—Ugyan már, természetesen minden paporvosunk nőkön gyakorol mielőtt férfit operálna, így bőséges gyakorlatot szerez, mielőtt igazi műtéteket végezhetne!

—A nőkön nem igazi műtéteket végez?

—Persze hogy azt, de azok akkor is csak nők. Jobban vagy már? Mehetünk?

—Épp most kezdek rosszul lenni attól, amit hallottam! - gondolta Ruár, de csak ennyit válaszolt:

—Mehetünk, persze!

Ismét kimentek az udvarra. A lányok mozdulatlanul ácsorogtak a helyükön, nyilvánvalóan el sem mozdultak onnan, holott a Nap állásából Ruár jól látta, hogy legalább két óra telt el azóta, hogy ő elájult.

—Szóval akkor most itt láthatod magad előtt azokat a lánykákat, akik közül felelőst választhatsz magadnak, fiam!

—De még mindig nem értem, hiszen a lányok semmivel sem képesek rákényszeríteni a fiúkat a tanulásra!

—De, például lelkiismeretes munkával, meg biztatással, esetleg udvarias korholással...

—De megverni például nem bírják őket.

—Tiszta szerencse, különben is, persze hogy tilos bántalmazniuk a tanítványokat! Épp fordítva van ugyanis: egy fiú tilos hogy kezét emeljen bárki nőre itt, kivéve a rendkívüli helyzeteket, ha a nő például lázadna, de olyan itt még nem volt. Ellenben kifejezetten a felelőst, azt nyugodtan megfegyelmezheti, megverheti, ha például lustaságon vagy szemtelenségen éri, azt kivéve, hogy meg nem ölheti és nyomorékká sem teheti, általában nem verheti meg úgy, hogy munkaképtelen legyen, mert a felelőse az nem a felesége, nem is a sze-

retője, az összes itteni nő kincstári tulajdon, akit a fiú csak ideiglenes használatra kapott meg! Most tehát ki kell válaszdnod, ki legyen a felelősöd! - azzal végignézve a nőknél, így szólt:

—Most valamelyikőtöknek nagy szerencsében lesz része: az itt látható növények ugyanis nem más mint Ruár, aki a királyunk legkisebb fia, s valamelyikőtök az ő felelőse lesz nemsokára! Hatalmas megtiszteltetés! - azzal a királyfihoz fordult:

—Na fiatalember, mi lesz már, válassz egy felelőst!

Ruár habozva nézett végig a nőknél. Azok néma csendben álltak a helyükön. És mind csodaszép volt - természetesen. Úgy válogatták őket a papok, hogy szépek legyenek.

—Hát... talán jobban járok, ha olyan valaki lesz a felelősöm, aki maga is akarja ezt, akinek rokonszenves vagyok... azaz, nyújtsa a magasba a kezét, aki szeretne a felelősöm lenni!

Senki nem mozdult, egyetlen kéz sem emelkedett a magasba.

—Gyerünk, jelentkeztek bátran, megengedem! - szólt az apát is, úgy vélt, a nők nem mernek engedelmeskedni Ruár parancsának, amíg ő maga meg nem engedi azt. De hiába szólt, mert továbbra sem jelentkezett senki sem.

És Ruár hirtelen megértette. Hát persze! Mi a csudának is jelentkeznek bármelyik nő is, amikor neki a nőnek semmiképp sem lesz jobb attól, hogy a felelőse lesz valakinek. Ez csak egy jó adag plusz munkát, felelősséget és idegességet jelent a számára. Félhet, hogy a lusta, buta fiú miatt őt végzik ki. Félhet, hogy a fiú megveri őt. Félhet, hogy a papok is megverik őt, csak mert a fiú nem tanul. Persze hogy nem jelentkeznek senki sem! Sőt, ha kellett volna valami ahhoz, hogy senki se jelentkezzen, hát az az, hogy megtudták, hogy ő királyfi. Nyilván úgy vélik, ő még lustább és elkényeztetettebb, mint bárki más fiú, akivel eddig a lányok találkoztak.

—Nem kell félnetek, aki a felelősöm lesz, nem lesz megölve amiatt, mert megbukok a vizsgákon. Én leszek a legjobb tanuló ugyanis. - mondta.

Még mindig senki nem jelentkezett. Erre így szólt:

—Elhihetitek pedig, erre ugyanis bizonyítékom van. Én máris tudok olvasni. Írni még nem, de olvasni igen.

—Micsoda?! - képedt el az apát.

—Akármikor kész vagyok bebizonyítani ezt, tiszteletre méltó apát úr. Akár e pillanatban is.

—Hát most épp nincs nálam semmi amit elolvashatnál, de... na lássuk csak! - azzal az apát a cipője orrával néhány betűt a homokba rajzolt. —Olvasd el!

—Az van ideírva, hogy „hazudsz, királyfi!” - olvasta el Ruár.

—Nahát, pedig nem hazudtál, mert tényleg tudsz olvasni! Nem hittem volna!

S erre végre egyetlen szó nélkül magasba nyúlt a lányok soraiból egyetlen kicsike kéz.

—Na, úgy látom megvan a felelősöm! - sóhajtotta Ruár. Nagyon nem szeretett volna ő választani, de íme, nem is kellett.

Az apát összevonta a szemöldökét.

—Javasolom fiam, hogy ne őt válaszd. Ahaví már nem sokáig lehetne úgysem a felelősöd.

—Miért nem, uram?

—Mert már tizennégy esztendő. És tizenhét évesen mindenkit lecserélünk

aki nő itt dolgozik, fiatalabbakra, a lázadásveszély csökkentése érdekében. De különben sem maradhatna sokáig veled, hiszen te is tudod, hogy húsz évesen minden nő vissza kell adja a vasát a közösségnek, amennyiben addig nem talál férjet magának!

—Ez utóbbi mennyiben érint engem? - kérdezte Ruár.

—Hát annyiból, hogy a papi hivatás komoly szakma ám, gyermekem, amit több ideig szoktak tanulni mint tíz esztendő, s erre neked van is időd bőven, de egy olyan nőnek aki már most annyi idős mint Ahaví, annak nincs már ennyi ideje. Persze, semmi akadályja annak, hogy miután valaki felelőse el lett küldve, azután kapjon egy másik felelőst, de ez akkor is kényelmetlen lehet a tanítványnak, mert új személyt kell megszoknia, s ez átmenetileg visszavetheti őt a tanulásban.

—De uram, hiszen a felelős dolga az alkalmazkodás, nem az enyém! Jó lesz ő nekem.

—Különben is – szólalt meg bátran a leány – mindenki tudja, hogy szabály szerint ha a felelős gondjaira bízott növendék jól tanul, akkor nem is küldik el a felelőst tizenhét évesen, hanem vele maradhat egészen húsz éves koráig is akár!

—Soha még nem volt olyan, hogy ennyire jól végezte volna a dolgát egy felelős. - rázta meg a fejét az apát. —Különben is, ki engedte meg neked, hogy megszólalj?!

—Én örülök neki, hogy megszólalt – szólt gyorsan Ruár – mert csak a kötelességét teljesítette, hiszen neki hála olyasmit tudtam meg, amit eddig még nem tudtam, márpedig az nagyon helyes, ha a felelősöm igyekszik engem tanítani, akkor válok ugyanis okosabbá! Én szeretném, ha ő lenne a felelősöm.

—Jól van, engedélyezem! - válaszolta Dojnikét apát, aki úgy gondolta, emiatt igazán nem veszik össze a királyfival. —Akkor Ahaví, mutasd meg a hálótermeget meg minden mást is Ruárnak, a mai napra fel vagy mentve minden más munka alól! De csak a mai napra! A többiek is elmehetnek! - azzal megfordult és távozott.

—Mik a parancsaid, uram? - kérdezte azonnal Ahaví a nála már most is jó két centivel magasabb, de majdnem fele olyan idős fiút.

—Semmiféle parancsom sincs, hiszen semmit nem tudok még, hogy mi hogy van itt. - és csak állt a lánnyal szemben, s jól szemügyre vette. A többi nő eközben mind elsétált valamerre, illetve néhányan nagyonis siettek, nyilván azok, akik féltek, hogy másképp valami fontos munkával nem végeznek estig, és emiatt büntetést kapnának.

A leány hajszíne valami átmenet volt a narancssárga és a halványrózsaszín közt, ami nagyon tetszett Ruárnak, annak ellenére, hogy még messze sokkal fiatalabb volt annál, hogy a nőkre nőként, azaz szexuális partnerként tekintsen. Tudta már, hogy miként megy az ilyesmi, éppen eleget beszélgettek erről a palotában a fiúk, vele is, mással is, meg aztán a vitézek is alig beszéltek másról, mint a csatákról és a nőkről – de a nőkről ejtettek szót többet! Ám Ruár még nem vonzódott efféleképp a nőkhöz. Annál inkább csodálta azonban őket a szépségükért. És ez a hajszín neki nagyon tetszett. Az ő haja különben hollófekete volt.

A leány azonban mégsem volt olyan szép, mint lehetett volna. Arcát néhány kék folt csúfította el. S most Ruár azonnal ezt kérdezte:

—Megverték?

—Persze.

A válaszon a fiú meghökkent.

—Mi az, hogy „persze”?! Hát olyan gyakran verdesnek itt benneteket, hogy ez természetes?!

—Hogyne, majdnem minden nap kikapunk valamiért. Soha nincs az úgy, hogy ne lenne több munka, mint amit el tudunk végezni, s ha valami kima-rad, megvernek bennünket.

—Ennyire? - célzott Ruár a kék foltokra.

—Ennyire azért nem. De én tegnap nagyon rossz voltam.

—Na most kíváncsivá tettél!

—Az úgy volt, hogy az iskolaépületben kellett a spalettákat portalanítanom, s amint ott törölgettem a port, jókedvem kerekedett mert az könnyű munka, nem úgy, mint sok más, és füttyürészni kezdtem, de pechemre, mert a szent-atyák meghallották, és megverték, mert hogy képzelek én olyasmit, hogy meg-zavarom az efféle lármával a nyugalmodat, és a tanítványok figyelmét.

—Na de gondolom olyan helyen törölgetted a port, ahol épp nem volt tanítás.

—Ez csak természetes, de nem teljesen kizárt, hogy esetleg áthallatszott vala-melyik szomszédos terembe, ahol már tanítottak.

—No most áthallatszott vagy sem?

—Azt én nem tudom, nekem nem mondták, én ugyanis úgy lepleződtem le, hogy a folyosóról hallotta meg egy ott elhaladó tanár.

—Hát azért ez akkor is, izé... nagyon durva. Így megverni téged egy füttyszó-ért...

—Nem számít, fájt már nekem ennél jobban is sok minden. - sóhajtott a lány.

—Például mi?

—Minek kérded, azt akarod, hogy újra elájulj?!

—Ja, szóval *arra* gondolsz... - sápadt el Ruár, de olyan falfehérre, hogy Ahavi ijedten kapta el a karját.

—Hé, nehogy nekem összeess itt megint, mert akkor biztos hogy engem ver-nek meg emiatt is!

Ruár összeszedte magát.

—Pedig akkor is tudni akarom, hogy ment ez... sőt, meg akarom nézni a he-lyét is, de nem itt és most, igazad van... vezess valami olyan helyre, ahol ma-gunk lehetünk!

—Szerintem felesleges, mert csak egy ronda vörös vágást láthatsz a hasamon. De már behegedt. Már nem is fáj. Amikor csinálták, akkor persze fájdt ám, nagyonis... de hát nekünk nőknek nem könnyű az életünk. Igaz, nekem már majdnem mindegy, én már nem szenvedek soká...

—Úgysem engedem, hogy megöljenek téged miattam, s ez nem is lesz így, mert jól fogok tanulni! Sőt, egészen biztos, hogy emiatt el sem visznek téged mellőlem, ha betöltöd a tizenhetedik évedet!

—Kedves vagy, de sok jelentősége nincs, mert húsz évesen akkor is megölnek.

—Hacsak például nem választalak hivatalosan a szeretőmül.

—Nagyon fiatal leszel még hozzá.

—Nem ám, mert leszek akkorra már tizenhárom vagy tizennégy éves is!

—De én egyházi tulajdon vagyok.

—Én meg királyfi, nehogy már meg ne kaphassalak, ha nagyon akarom! De mondd már, miért vállaltad hogy a felelősöm leszel, mert nem úgy vettem észre, hogy nagyon szeretnétek felelősök lenni!

—Hát nem is! És hogy miért vállaltam el? Hát épp ezért, amit az előbb mondtál! - mosolygott Ahaví a fiú szemébe. —Mert reméltem, hogy sikerül megkedveltetnem magamat veled, s akkor te talán megmentesz engem innen... mert ez az egyetlen esélyem erre ebben az egész rohadt, bűdös életemben... igen, felelősnek lenni rossz, és ezzel sokat kockáztatok, de te olyan rendes fiúnak látszottál, s nem kerülte ám el a figyelmemet, hogy épp akkor ájultál el, amikor a mi műtétünkről beszélt neked az apát... és az is kedvességre vallott, hogy azt akartad, hogy mi jelentkezünk felelősnek, közölünk valaki, nem te akartál választani. De még féltem, emiatt csak akkor jelentkeztem, amikor szóltál, hogy tudsz olvasni.

—Hát azért ez nagyon merész terv a részedről, pláne mert azért ha bennem meg is van a jóakarát erre, de nem téveszthetem szem elől, hogy nekem is parancsol valaki, tudniillik édesapám a király, és ő, hm... szóval, nem olyan szelíd mint én.

—Ez már engem nem érdekel drága uram, mert ez mindenképp soká lesz, már ha elélek addig ami nem biztos, és épp emiatt nem is érdemes annyira előre gondolkodnom. Ez a hely egy olyan hely, ahol nem érdemes sokat előre-gondolkodnia egy nőnek, elég arra törekednie hogy túléljen, napról-napra, mert úgysem tőle függ itt semmi, s ha sokat gondolkodik, csak azt éri el vele, hogy még mélyebb kétségbeesésbe zuhan, s beleőrül a végén. Pláne ha netán ki is mondja amit gondol, azonnal szemtelennek tartják, vagy legjobb esetben is okoskodónak. S akkor neki kész, vége.

—Akkor nektek nagyon rossz lehet itt. Miben reménykedtek?

—Semmiben. Vagy legfeljebb abban, hogy holnap könnyebb munkára leszünk vezényelve. Másban itt nem lehet.

—Mégis, csak vannak vágyaitok, álmaitok...

—Aranyos vagy, még soha senki nem érdeklődött a vágyaimról... de ugyan mi vágya is lehetne itt egy nőnek?

—Neked is van. Az imént mondtad.

—Az, hogy megmentés innen? Ó, Ruár, ez olyasmi, ami... szóval, ez nem vágy a részemről, még csak nem is álom, inkább egy játék. Igazából nem nagyon hiszek benne hogy sikerül, sőt, kicsit sem hiszek benne. De így talán mégis jobb nekem hogy megpróbálom, mert becsaphatom vele magamat addig is míg bekövetkezik a kivégzésem, mert addig próbálhatok úgy tenni, mintha elhinném, hogy értelme van a maradék kis életemnek!

—De hát csak vágyakoztok valami után... reméletek, hogy jön értetek valaki és feleségül vesz benneteket...

—Bennünket?! - meredt rá csodálkozva Ahaví. —Ezt nem gondolhatod komolyan!

—Már miért is ne!

—Na de kis uram...

—Megállj, ezt meg ne halljam többet!

—Mit?! - kérdezte Ahaví ijedten.

—Hogy kisuramozol. Az apátnak eltűrném, de neked nem. Másnak sem. Már a palotában sem tűrtem el nagyfiúktól sem. Mert igaz hogy kicsi vagyok, de ez

nem marad így örökké. Pláne nem mondhatod ezt te, mert nálad máris nagyobb vagyok, ha nem is sokkal.

—Akkor miként szólítsalak? Úgy elég lesz, hogy uram? Vagy mondjam azt, hogy felséges úr?

—Szerintem bőven elég lesz annyi, hogy „Ruár”. Többnyire még ez sem kell.

—De hát az nem illendő.

—Az az illendő, amit annak mondok. Semmi értelmét nem látom annak, hogy hatalmaskodjam fölötted, amikor úgy is tudod hogy a hatalmamban vagy és urad vagyok, anélkül is, hogy ezt minden pillanatban közölnéd velem az állandó uramozással.

—Jó, ahogy kívánod... bár mindenki nagyon fog csodálkozni ezen, ha meghallják.

—Az az ő dolguk. Tehát hogy is van ezzel, hogy ti nem reméltek semmit?

—Hát úgy, hogy hiszen tudod, hogy bennünket terméketlenné tettek! Ki lenne az az örült férfi, aki bármelyikönket is feleségül venné, amikor tudván tudja, hogy még lányt sem szülhetünk neki, nemhogy fiút!

—Hm... - mormogta elgondolkodva Ruár.

—Mi tehát itt szolgálunk benneteket, papokat és leendő papokat tizenhét éves korunkig, majd visszatérünk valamelyik nőtáborba, és ott kivárujuk a huszadik évet, a halálunk napját, amikor lemészárolnak bennünket, és kész, vége, nincs tovább, ennyi az életünk.

—Soha nem próbáltatok még meg elszökni innen?

—De, minden évben akad néhány szökevény, de ezek sem jutnak messzire. Egy magányosan kóborló nő nagyon feltűnő. És ha megvizsgálják és meglátják a hasán a vágást, azonnal tudják, honnan való. És akkor halálra kínozzák. Nincs remény.

—Remény mindig van. Na de most akkor mutasd meg kérlek, hogy hol fogok aludni, hol van az illemhely, és más hasonlókat.

—Máris! - szólta a lány megvidámodva, mert Ruár úgy szólt hozzá, hogy „kérlek”. Nagy dolog volt ez a számára... mert a nőkkel többnyire nem így beszéltek. Talán valóban nem volt rossz ötlet tőle, hogy Ruár felelősenek jelentkezett...

—Errefelé van a tanítványok szállása! - mutatott egy távoli épület felé, melynek épp csak a teteje kandikált ki a környező magas fák közül. —Ott mindenkinek külön szobája van, amiben csak ő lakik és a felelőse. A szoba rendben-tartása természetesen a felelős dolga. Lesz neked is külön szobád, Ruár, ahová most én is be kell költözzem, még a mai nap folyamán, eddig ugyanis én nem ott laktam mert senki felelőse nem voltam, hanem a többi lánnyal együtt laktam egy másik épületben, majd megmutatom azt is neked, bár te meg a többi tanítvány tulajdonképpen felesleges hogy odamenjete, nem is szoktak odamenni, mert ott semmi dolguk sincs. De azért jó ha tudod, merre van az is. Bár egykettőre megtalálnád magad is, ha kissé elsétálsz erre meg arra a parkban, különben ott van arra kelet felé, csak most eltakarják a fák, mert nem olyan magas, mint a növendékek épülete.

—És akkor sem szoktak odamenni a fiúk, ha élvezkedni akarnak a lányokkal?

—Akkor sem. Tulajdonképpen úgy van az, hogy senki fiúnak nem szabad a kedvét töltenie senki lánnyal sem, aki nem a felelőse. Mert bár a szentatyák elnézik, hogy egy fiúnak vannak ilyen vágyai, és elismerik hogy jó, ha le tudja

vezetni az efféle feszültségeit, mert akkor könnyebben figyel a tanulásra is, ha nem a kielégületlen vágyai járnak az eszében, de ami ezen felül van, az szerintük már haszon nélküli élvezkedés lenne, s azt mondják, az öncélú erkölcs-telenséget nem támogatják. Ennek ellenére gyakran megtörténik, hogy a fiúk valamelyike elkap egy-egy lányt itt vagy ott, ahol a lány egyedül van, például dolgozik valamit, és akkor bizony szó sem lehet róla, hogy a leány ellenkezzék, mert sokkal gyengébb, tehát ha a fiú megparancsolja neki, hogy feküdjön le és tegye szét a lábát, akkor meg kell tegye. Ez elég gyakori. És...

—És a lány ha bepanaszolja a fiút az apátnál?

—Nem olyan hülye, hogy megtegye, mert úgysem hinnének neki, vagy ha hinne is neki az apát, úgy tenne mintha nem hinne. Különben sem képes bizonyítani a lány, hogy az úgy volt ahogy mondja. Ilyesmiért, pusztán vádaskodásra, nem büntetnék meg a fiúkat, mert akkor ha ez lehetséges volna, tényleg bevádolhatnák a fiúkat a lányok ok nélkül is, bosszúból. Ellenben amint ilyesmiért panaszkodni kezdene egy lány, a fiú akit bevádolt, később biztos hogy megverné.

—De annak nyoma marad!

—Nem biztos. De meg ha nyoma marad az sem számít, ha akkor teszi, amikor már amúgy is kikapott a lány valamiért a papoktól. Mondjuk, úgy megverték valamiért a lányt a papok, hogy kék foltos lett, vagy hogy hurkás lett a feneke a botozástól, no most ha ekkor elkapja a lányt s ő is ráver jópárat, akkor soha meg nem mondja senki, hogy ez nem a hivatalos büntetéstől van rajta, hanem utólag kapta! Na de ha ez így van is ahogy mondtam, de az azért nagyon más ám hogy titokban elkapják valamelyik lányt, vagy hogy eleve odamennek a leányszállásra kujonkodni! Azt nem hagyják a szentatyák. És van is ott mindig pap, aki őriz bennünket.

—Akkor annak a lánynak aki oda kell költözzék valamelyik fiú felelőséül a fiúszállásra, annak pokol lehet az élete, mert a sok fiú mind gyötri.

—Szó sincs róla, a legszigorúbban meg van szabva, hogy mindenki csak a gondjaira bízott fiú szobájáért felel, más szobákért nem. Természetesen akik ott laknak felelősök, közösen rendben kell tartsák annak az épületnek a folyosóit s egyéb közös helyiségeit is. De a fiúk külön szobáiba sosem megy be egy lány, csak abba amiben lakik. Kivéve persze, ha kölcsönadja őt a fiú valamelyik társának, vagy azért hogy megkapja annak a nőjét pár alkalomra, vagy egyszerűen pénzért. Van ilyen is, bár ez tilos. De az nem szokott előfordulni, hogy valamely fiú ott elkapja és megerőszakolja valaki másnak a felelősét, mert abból azonnal verekedés lenne. Verekedni pedig szigorúan tilos itt a fiúknak, aki azt megteszi, azt megpálcázzák a papok, és fogdába is kerül.

—Tehát téged más fiú csak akkor hághat meg, ha én ezt nem tiltom meg?

—Meg sem kell külön tiltani, akkor sem tehetik. Kivéve természetesen, ha ki-fejezetten megengeded nekik. Ha eladsz pár garasért, vagy elkezdesz csereberélni velem.

—Minek is tennék ilyesmit, kicsi vagyok én még az efféle dolgokhoz...

—Az igaz, de... szóval, nemrég volt itt egy hozzád hasonló korú gyerek. Az is kicsi volt még az ágybeli élvezetekhez, de szeretne volna kipróbálni. És ráparancsolt a felelősére, hogy az állítsa fel az ő farkát. Na de bármit próbált is szegény lány, ez csak nem jött össze a fiúnak, mert annyira nagyon fiatal volt még a fiú. Erre bosszúból lefogatta a lányt a többi fiúval, és teletömte a nő

belsejét a punciján keresztül földigilisztákkal és mindenféle rovarokkal.

Szerencséje voltak Ruárnak, hogy már a fák közt jártak, így nem esett össze, elkapta egy fa törzsét, és azt szorongatta görcsös erővel, mert a lábai nagyon gyengék lettek.

—Kérlek... Ahaví... Nagyon szépen kérlek... sőt, alázatosan könyörgök neked... én, a királyfi... ilyesmiket ne mondj nekem, ha majd a fiúk közt leszünk! Mert én értem, hogy csak tájékoztatni akarsz arról, hogy mi hogy van itt, és ez nagyon helyes is, de értsd meg, én nem bírok efféle szörnyűségeket hallani... pedig nem hiszem hogy gyáva vagyok, csak nagyon élénk a képzeletem, jól el tudom képzelni, ilyenkor mit érezhet az, akivel ilyesmi történik... és gondoldj bele kérlek, ha a többi fiú előtt mondasz ilyesmit, s ott elájulok vagy akár csak összeesem, azonnal oda minden tekintélyem...

—Ügyelni fogok erre! - nyugtatta meg Ruárt a lány.

—És mi lett ezzel a rohadékkal? Nem büntette meg még ezért sem őt az apát?!

—Nem. Nem volt bizonyíték.

—Hogyne lett volna, elég ha a lány elmegy hozzá, és ott előtte szedi ki magából a... a...

—Megtettem. - sóhajtott Ahaví. —És ez nagy szó volt, mert ez volt tudtommal az első alkalom, hogy valaki panaszkodni mert volna egy fiúra. De hiába tettem ezt, kihallgatta ugyan a fiút az apát, de csak a vállát vonogatta, hogy biztos én tömtem be ezt mind magamnak kifejezetten amiatt, hogy megpróbáljam őt hamisan bevádolni! És a többi fiú is mind őmellette tanúskodott, nyilván már félelemből is, hogy őket is meg ne büntessék. És akkor engem megkérdezett az apát, hogy tudom-e bizonyítani valamivel, hogy nem én tömtem ezt mind magamba, és persze erre nem voltam képes, s erre két napra sötétzárkába csuktak, rágalmazásért. De legalább kipihentem ott magamat, szóval a zárkát még nem is bántam olyan nagyon.

—Szóval te voltál az...

—Igen, ez velem esett meg.

—És akkor most hogyhogy az én felelősöm lehettél?

—Szerencsém volt. Egy héttel azután hogy kijöttem a zárkából, az a fiú meghalt.

—Hogyan halt meg?

—Megcsípte egy méh.

—Ebbe nem szoktak belehalni az emberek.

—De ő igen, mert allergiás volt rá.

—Hm... de te ugye tudtad már korábban is, hogy allergiás rá?! - kérdezte gyanakodva Ruár, és fürkészően meredt Ahavíra.

—Persze hogy tudtam, sosem mert kimenni az iskola méhészetének a közelébe sem. És elmondta, no nem nekem de a többi fiúnak, hogy több rokona is emiatt halt meg már. És már ő is többször szenvedett méhcsípést, amikbe ugyan nem halt bele, de nagyon megbetegedett tőle, például feldagadt az egész teste... de most nagyon rossz helyen csípte meg őt egy méh. Sajnos mindig nyitott szájjal szokott aludni, és akkor éjszaka belerepült egy méh a szájába, és egyenesen a torkát szúrta meg. Egykettőre úgy bedagadt neki ott, hogy megfulladt.

—Éjszaka nem repkednek méhek. - ellenkezett Ruár.

—Most megtörtént. Nyilván mert annyit imádkoztam Istenhez, hogy tegyen a

kedvemért egy csodát. És az Úr kegyes volt és megtette. Igaz, engem nagyon megbotoztak emiatt, mert a szentatyák szerint az egész az én hibám volt, mert miért nem csuktam be rendesen az ablakokat. Holott becsuktam én, de az Úr a maga mindenhatóságában teremthet hirtelen egy méhet a bezárt szobába is.

Ruár elengedte a fát, és átölelte Ahavít.

—Értelek. Bátor nő vagy, és ne hidd, hogy elítéllek! Teljes mértékben megérdemelte az a rohadék, amit kapott! Sőt, túl könnyű halála volt! És szeretném, ha tisztáznánk valamit. Nemcsak nem engedem meg neked, hogy más fiúknak kedvére tégy, de ezt a leghatározottabban megtiltom neked! Ez királyi parancsom.

—Királyi?

—Az hát. Mert az egész országnak nem én vagyok ugyan a királya, de *itt* ki más is lehetne a király, ha nem én! Ugyan sok vágyat nem érzek rá, de ha itt valóban úgy mennek a dolgok ahogy mesélted, akkor ez a hely maga a pokol, és muszáj lesz rendet teremtenem benne legalább egy kissé, másképp úgysem lenne egyetlen nyugodt percem sem! Szóval ez neked tilos, és nemcsak a fiúszálláson, de mindenütt máshol is. Ha bárki bántani akar téged, csak szaladj hozzám, és panaszold be az illetőt. Egészen biztos lehetsz benne, hogy *én* neked fogok hinni, és nem neki. De még akkor is tedd ezt, ha a szentatyák akarnak megbüntetni téged.

—Azok ellen úgysem védhetsz meg.

—Talán nem, de ez egyáltalán nem biztos! Az viszont annál biztosabb, hogy mindent el fogok követni a megvédelmezésedre!

—Miért?

—Mert igazságtalan, ami itt megy veletek.

—Ez neked elég ok arra, hogy ilyesmi miatt strapáld magadat?

—Én azt csodálom, hogy másnak ennél több ok kell.

—Hát nagyon kíváncsi vagyok, meg tudsz-e majd védeni engem...

—Nemcsak téged, másokat is.

—Álmodsz. Engem sem sikerülhet.

—Pedig talán még nehéz sem lesz. Tegyük fel, mondjuk valami munkát amit végeztél, a papok rossznak találtak. Mondjuk, mit tudom én, mosnod kellett, s azt mondják, nem hajtottad elég szépen össze a tiszta ruhákat a mosás után. És meg akarnak büntetni téged emiatt. És akkor te hozzámszaladsz...

—És ők követnek engem...

—Persze. Meg is találhatnak téged nálam. És akkor én azt mondom, hogy az lehet hogy azt a munkát rosszul végezted el, de biztos csak amiatt mert siettél, ugyanis én parancsoltam neked valami mást, márpedig a te legfontosabb kötelességed mégiscsak az én kiszolgálásom a jó tanulmányi eredményem érdekében, nem az egyéb munkák! Márpedig te az én kiszolgálásomat remekül végzed, hiszen kitűnő tanuló vagyok!

—Ha az leszel.

—Az leszek. Szóval ne aggódj.

—Dehogy nem aggódok, itt minden lány mindig aggódik, de emiatt meg te ne aggódj, Ruár, mert mi lányok már hozzászoktunk az állandó aggódáshoz... na már itt is vagyunk a szállásotoknál!

Mint kiderült, természetesen a fiúszálláson sem egyedül voltak a fiúk, hanem itt is ügyeltek rájuk, bár ez az ügyelet egészen biztosan nem terjedt ki minden részletre, ugyanis egy vénséges-vén pap volt a portás, aki olyan nagyon sok mindent már amiatt sem volt képes tenni, mert a fiúszállás kétemeletes volt, és ő már az első emeletre is csak nagyon lassan, nagy kinnal-keservvel tudott felmenni, annyira öreg volt. De a jelenléte mégiscsak valamekkora visszatartó erővel bírt. Az öreget úgy hívták, hogy Tótusz. Különbösen nagyon kedves, mosolygós öregúr volt, Ruárnak már rögvest az első pillanatban rokonszenves lett. És kiderült, hogy ő még azt is megengedi, hogy ne urazzák, csak úgy szólítsák, hogy „Tótusz bácsi”.

Minthogy Tótusznak nehezére esett néha még a vízszintes terepen való közlekedés is, esze ágában sem volt lépcsőmászással fárasztania magát, hanem muszáj, ehelyett volt neki is egy trombitája, amin elfújta a megfelelő dalt, s erre a fiúk össze kellett gyülekezzenek odalent a földszinten. A fiúk felelősei is, mert az új növendéket nekik is ismerni kell. S most bemutatta nekik Ruárt, s elmondta, hogy Ruár a király fia. Ezt ugyanis tudta Tótusz, mert már jóelőre szólva lett neki, hogy a napokban megérkezik hozzájuk a királyfi, hogy majdan belőle is felszentelt pap váljék. Nem úgy látszott Tótuszon, hogy hanyattsne e megtiszteltetéstől, de nem is bánt lekezelően Ruárral, csak mert a kis királyfi olyan pici még. Különbösen Ruár a fiúk közt a legfiatalabbak egyikének számított. A fiúk voltak vagy ötvenen, és köztük csak ketten voltak Ruárhoz hasonlóan ifjak. Majdnem mindegyikük tíz évnél idősebb volt, a legtöbben ráadásul már legalább tizenöt esztendősek, azaz majdnem kétszer olyan idősök, mint Ruár.

Annyi előnye volt azért annak, hogy Ruár a király fia, hogy Tótusz megengedte neki, hogy ő maga válasszon szobát magának, tekintettel rá, hogy most volt üres szoba a fiúszálláson négy is, ebből egy a földszinten. Legnagyobb meglepetésére Ruár nem azzal kezdte, hogy végigjárja és megnézi a szobákat. Ezen nem csodálkozott volna Tótusz, ha Ruár amiatt nem nézi meg a helyiségeket, mert rávágja, hogy valamelyik második emeleti üres szobát kéri, azt ugyanis jól tudta Tótusz, hogy a fiúk legszívesebben odafent laknak, vagy legalábbis az első emeleten, mert ott nincsenek annyira szem előtt. Hanem Ruár azonnal Ahavíhoz fordult, s így szólt hozzá:

—Én még semmit nem ismerek itt, te azonban annál jobban. Megkérlek rá, válassz nekem egy szobát te, mert megbízom a bölcsességében.

E beszéd végtelenül elképesztett mindenkit, aki hallotta! Csak ámult rajta Tótusz bácsi, de pláne ámultak a fiúk és a lányok. Egyszerűen nem volt szokásban az, hogy így beszéljenek lányokkal. Feleségekkel talán, de azokkal is ritkán. Ezek a lányok meg aztán biztos hogy nem feleségek, nevük is csak amiatt van, hogy azonosítani lehessen őket valamiképp, s így egyértelmű legyen, mikor melyiküket kell felelősségre vonni... egyáltalán, igazi férfi nem bízt döntést olyasféle félállatokra, mint a nők!

Ahavi kihúzta magát. Látszott rajta, nagy megtiszteltetésnek érzi Ruár bizalmát, fontos pillanat ez az életében. Így szólt:

—Hát ez úgy van tudod Ruár, hogy a fiúk leginkább a második emeleten szeretnek lakni, ha meg ott nincs hely akkor az elsőn, mert nincsenek annyira szem előtt, és nyugodtabban rendetlenkedhetnek. Például onnan a lányok jajgatása sem hallatszik le annyira, ha verik-kínozzák őket. Abba ugyan több-

nyire nem szól bele úgysem senki, de azért ha tényleg olyan szívfájdítóan sikoltozik valamelyikük, néha benéz egy pap, hogy ugyan mi is történik. És azt a fiúk nem szeretik. Ott tehát szabadabban viháncolhatnak. Emellett a felső szobáknak megvan az az előnyük is, hogy sokkal szebb a kilátás onnét. Többnyire állítanak valami őr is valamelyik ablakba, aki szól nekik, ha valamelyik szentatya közeleg errefelé, akkor abbahagyják a rosszkodást, és úgy tesznek mintha lázasan tanulnának, mert aki jön, nem olyan idős mint Tótusz, és hátha felmegy hozzájuk. Aki földszinti szobában lakik, azt sokkal hamarabb rajta lehet kapni, ha valami tilos dolgot cselekszik. Én mégis azt javaslok neked, hogy földszintibe költözz, még hozzá abba, ami ennek a folyosónak a végében van, a legtávolabbiba. Amellett nincs is olyan helyiség, amiben fiúk laknának, mert mellette a ruharaktár van, meg egy fogda, de a fogda üres szokott lenni, vagy ha nem, legfeljebb valamelyik felelőst dugják be oda valamiért. És amiatt javaslok ezt, mert...

—Mert így nem kell lépcsőt másznod, a kurta lábaiddal! - kacagott fel az egyik fiú.

—Hozzám szólt, nem hozzád. - vágta rá azonnal Ruár.

—Na és akkor mi van ha hozzád szólt, én attól még akkor beszélek, amikor csak akarok!

—Ez természetesen nem így van. Ne feledd el, hogy királyfi vagyok. Ha én beszélek, vagy hozzám beszél valaki, te köteles vagy síri csöndben végighallgatni.

—Mert mi lesz, ha nem teszem?

—Nagyon megverlek. Jobbik esetben.

—Micsoda?! Te?! Engem?! Na ne röhögtess, hiszen fele akkora vagy, mint én! És különben is, mi a rosszabbik eset?!

—Simán megverhetlek, mert megparancsolom, hogy ne üss vissza. És te nem mersz majd visszaütni, ha ugyanis megteszed, az történik, ami a rosszabbik esetben. Ez pedig az, hogy szólok apámnak, a királynak, aki karóba húzat téged. Tehát ezen gondolkozz el, és kussolj! Te pedig folytasd nyugodtan! - nézett Ruár Ahavíra.

—Természetesen igaz, hogy úgy nem kell lépcsőket mászkálnom - szólt a leány - de én ezt inkább amiatt javaslok neked, mert ha komolyan gondolsz hogy te leszel a legjobb tanuló, akkor fontos a nyugalmad, és az a legcsendesebb része a fiúszállásnak. Különben az a legnagyobb szoba is. És persze úgy neked sem kell lépcsőket mászkálnod.

—Te akarsz a legjobb tanuló lenni? - kérdezte Tótusz atya.

—Nemcsak akarok, de az is leszek. Emiatt elfogadom Ahaví javaslatát. Jó lesz nekem az a szoba. Nekem egyszerűen nincs időm holmi hülyéskedésekre. Túl sok a tennivaló a világban, úgy látom, ahhoz, hogy az időt elpocsékoljam.

—Nem javaslok, hogy elfogadd. - szólt az egyik fiú. —Az elátkozott hely. Ott halt meg a felelősöd korábbi fiúja. Halálra csípte egy méh.

—Annál jobb, ha odaköltözöm, akkor azt a szobát Ahaví már bizonyára jól ismeri. És engem nem fog halálra csípni méh, ebben biztos vagyok.

Ekkor léptek hallatszottak, s az előcsarnokba ahol álltak, sietve megérkezett egy kislány. Azalatt hogy „sietve”, azt kell érteni, hogy látszott rajta: sietett. Ugyanakkor egyáltalán nem jött gyorsan. Sántikált csupán. Különben

nagyon szép, szőke leány volt, illetve az volt valamikor, mert arca teli kék foltokkal, és a tekintete akár egy úzótt vadé.

—Hát te meg miként késhetnél el?! - kérdezte tőle szigorúan Tótusz.

—Igyekeztem uram, nagyon igyekeztem... de hát nem bírtam jobban...

—Na jó, állj be a többi felelős közé! Most az egyszer elnézem neked. A lényeg hogy akit itt látsz, új növendékünk, Ruár a neve, és a király legkisebb fia.

—Ki vert meg így téged? - kérdezte a lánytól Ruár.

—Senki! - válaszolta az még riadtabbá válva.

—Magadtól csak nem váltál ilyen rozogává!

—Nem, persze hogy nem, de ez akkor sem olyan igazi megverés, egyszerűen kikaptam, mert a fiúm nem csinálta meg a leckéjét!

—És ki a fiúd, és téged hogy hívnak?

—Őt úgy hívják hogy Lemí, és én vagyok a fiúja! - válaszolta az a fiú, akivel Ruár az imént vitatkozott arról, mi a „rosszabbik eset”.

—Aha, és téged hogy is hívnak?

—Úgy, hogy Csokab.

—Szerinted helyes, ha e nőt verik meg a te lustaságod miatt?

—Mit tudom én, nem is érdekel.

—De hát ez rád is tartozik, nem?

—Nem. Ez az ő dolga és a tanároké.

—És a tied, mert te vagy az, aki nem tanul.

—Az meg az én dolgom.

—Aha. Nos, van egy rossz hírem a számodra, Csokab! Ezentúl köteles vagy megtanulni a leckét. Ha ugyanis nem teszed, és emiatt megverik a felelősödet, akkor én verlek meg téged. És ne legyen Ruár a nevem, ha nem fogsz háromszor annyi verést kapni, mint ez a nő.

—Ugyan miféle jogcímen mondasz ilyesmit?!

—Azon a jogcímen, hogy én vagyok a királyfi, ezen a helyen tehát felséges apámat, a királyt képviselem. Itt tehát az kell történnék, amit én parancsolok.

—Ebben az iskolában nincs kivételezés. Nem teszünk különbséget a tanítványok rangja szerint. - szólt gyorsan Tótusz atya.

—Lehet hogy itt mindenki egyenlő, de akkor is én vagyok a legegyenlőbb! - vi-gyorgott szentelenül Ruár. —Aki ugyanis kétli ezt, az kérdezze meg nyugodtan a királyt! Semmiképp se higgye bárki, hogy nekem nagy bajom származna belőle, ha akárkit is megölnék itt. Legrosszabb esetben apám jól felpofozna. Ennyi, nem több. Még ezt sem hiszem, inkább örvendene ugyanis ha gyilkolni kezdenék, mert szerinte túl szelíd vagyok, amiatt is küldött papiskolába. De a legrosszabb tényleg egy atyai pofozás, amit kockáztatok, ezt is csak a látszat fenntartása végett kapnám. Ám ez nem támasztaná fel azt, akit megölnék. Szóval, ezentúl itt más lesz a világ, barátocskáim! - nézett végig a fiúkon. —Ezentúl megkövetelem, hogy mindenki megtanulja a leckét, de még annál többet is. Ezentúl nem lesz olyan, hogy a felelősök kapnak ki helyettetek. Ezt egyszerűen nem tűröm, világos?! Sőt, olyan sem lesz, hogy ti megveritek a felelősöket akármiért is.

—Jogunk van megfegyelmezni őket. - kotyogta közbe Csokab.

—Nekem meg jogom van megfegyelmezni benneteket, s épp ezt teszem most. Mellesleg, ezentúl is szabad megfegyelmeznetek a felelősöket. Épp csak erre a megverés helyett az lesz megoldás, hogy ha valamelyikkel nem vagytok meg-

elégedve, akkor bepanaszoljátok őt nálam. Az én felséges színem előtt. És majd én meghallgatom őt is, s aztán döntök, mi legyen a büntetése. Vagy épp semmi, mert az is lehet, hogy neki adok majd igazat. Ahogy épp az igazságérettem diktálja. Általában véve ugye, eddig is az volt itt a helyzet, hogy a fiúk tilos, hogy verekedjenek. Ezentúl ez nektek tilos úgy is, hogy nőket sem verhetek meg. Itt egyedül én vagyok az, aki egy nőt megverhet, csakhogy én fiúkat is verhetek. Meg vagyok értve?!

—Miért a nőket véded, miért nem bennünket pártolsz?! - csattant fel Csokab.

—Például mert ők gyengébbek, és emiatt nekik nagyobb szükségük van védelemre. Vagy úgy gondolod, hogy te, a nagy, az erős, a férfi, te annyira félsz ezektől a kis nőktől, hogy szükséged van velük szemben a védelmemre?! Mert ha így véled, hát nézd, én jó és kegyes királyfi vagyok, aki megkönyörül a szükségét szenvedőkön, tehát megengedem neked, hogy hozzám fuss, valahányszor csak bántani akar téged egy nő, és esküszöm, minden tőlem tellőt elkövetek majd, hogy megvédjelek, nem hagyom majd, hogy ezek a gonosz és erős nők hatalmaskodjanak feletted!

A fiúk köréből kitört a nagy nevetés. De még a felelősök némelyikének is mosolyra húzódott a szája. Tótusz atya pedig úgy elkezdett kacagni, hogy hamarosan köhögni is kezdett, és kénytelen volt lezötytyenni egy székre.

—Jaj... jaj, fiú... megölsz, ha ennyire megkacagtatsz... - lihegte.

—Szóval komolyra fordítva a szót – folytatta Ruár – maradjunk annyiban, hogy semmi közöd az indokaimhoz, Csokab! Én természetesen pontosan azt teszek amihez csak kedvem szottyan, és ha ez neked nem tetszik, akkor egyet tehetsz csak: elkotródol innen az iskolából valahová, ahol én épp nem vagyok. De ha itt vagy, azt kell tenned amit mondok, mert vagy megszoksz, vagy megszöksz. Ha azt parancsolom, hogy állj négykézlábra és valami állatot utánozva a lábadat felemelve levizeld egy asztal lábát, azt is meg kell tgyed. Persze nem kell megijedned, mert eszem ágában sincs ilyesmiket parancsolni, annál én sokkal szelídebb vagyok, de pusztán elméletileg nézve a dolgokat, bizony még ezt is meg kéne tenned.

—Na megállj csak, majd most mindjárt elmegyek az apát úrhoz, és bepanaszollak nála!

—Helyes, tedd azt, indulhatsz máris! Menjek veled, vagy egyedül szeretnél panaszkodni?!

—Mindegy, mert úgyis nekem ad majd igazat.

—És engem megbüntet, úgy véled?

—Mit tudom én, de akkor sem kell azt tennem, amit parancsolsz!

—Érdekes. Ekkora hülyével mint te, még nem találkoztam, valóban érdekes jelenség vagy. Szóval ha elmondod az apátnak, hogy én azt akarom hogy te ezentúl tanulj, akkor szerinted az apát azt mondja majd, hogy nincs igazam, mert neked nem is kell tanulni. Hát te akkora seggfej vagy, hogy az már fogalom!

—Én nem ezt mondtam, ne forgasd ki a szavaimat! Tanulni, azt kell, mert ez egy iskola, de akkor sem azért, mert te azt mondod!

—Tehát amúgy kéne itt tanulni, csak amiatt nem, mert én is ezt akarom?! Úgy véled, hogy tehát neked kell lélegzetet venni, de ha én is azt akarom hogy lélegezz, akkor csakazértsem lélegzel ezentúl, mert én ezt parancsoltam, inkább megfulladsz?!

—Már megint kiforgatod a szavaimat!

—Lehet, de te meg visszaélsz azzal, hogy a felelősök felett hatalmad volt eddig. De most nem így lesz. Legfőképp különben nem is csak amiatt tiltom meg a felettük való hatalmaskodást, mert gyengébbek, hanem mert ha nem tanul-tok, hülyék maradtok. Én pedig mégis a királyi család tagja vagyok. És nekem nem érdekem, hogy országom lakosai hülyék maradjanak. Vagyis ez úgy van, hogy belőlem ha felnövök, vagy nagy úr lesz valahol, vagy püspök leszek. De ha püspök leszek, akkor is nagy úr leszek. Ő barátocskáim, én már két-három év múlva püspökké leszek szentelve talán, akkor is ha olyan hülye ma-radok, hogy a nevemet sem tanulom meg leírni, tehát jobb ha nem kekecked-tek velem, mert akinek nem tetszik a pofája, azt egykettőre kicsinálom, amint hatalomhoz jutok! Ami nem is lesz sokára! Te pedig Csokab, menj ahová akarsz, panaszkodj ahol csak akarsz, mert túl jelentéktelen valaki vagy ah-hoz, hogy törődjek veled. Egyet nem tehetsz csak: nem bántatsz senkit, mert akkor én bántalak téged.

—Nem megyek sehová, maradok, de akkor sem vagyok hajlandó azt tenni, amit te akarsz.

—Mondtam már: akkor megverlek.

—Azt nem fogom hagyni.

—Pedig muszáj lesz. Türelmes vagyok, ezért elmagyarázom újra, és próbáld meg végre felfogni: nem verhetsz meg engem, mert én vagyok a királyfi!

—Nem verlek meg, de azt sem hagyom, hogy te verj meg engem. Ez pedig nem ugyanaz.

—De ugyanaz, mert ha közben megsérülök, neked véged.

—Nem.

—De igen, mert kezet emeltél a királyfira, és az felségsértés.

—Az csak jogos önvédelem.

—A jog az, amit a király jogosnak ítél.

—Ezt annak fogja ítélni.

—Ezt hiszed te, de mert unom már a vitát, javaslom, tegyünk azonnal egy próbát.

—Jól van. Gyere csak te kis pöcs, úgyis meg tudom akadályozni hogy meg-verj, hogy nem okozok kárt benned, mert olyan kis seggdugasz vagy! - és Cso-kab elszántan húzta ki magát.

—No igen, a gyengébbekkel szemben mindig nagyon bátrak vagytok, akkor is így volt ez, amikor engem fogtatok le! - szólt bátran Ahaví.

Ruár összerezzen.

—Ez a fickó is köztük volt?!

—Igen. Egy-egy fiú tartotta mindegyik vétagomat. Előbb mind megerősza-koltak, mert akinek a felelőse voltam, ezt megengedte, azután lefogtak, és a fiú belémtömködté a... hé, szedd össze magadat! - ragadta meg erősen, fáj-dalmasan Ruár karját, mert látta, hogy a fiú sápadni kezd.

Ruár megrázta a fejét, mint aki kibukkan a mélyvízből.

—És ki volt a másik három?

—Ő, meg ő meg ő - mutatta a leány.

—Értem. Akkor most felszólítalak benneteket négyötöket, hogy azonnal hagy-játok el ezt az iskolát! Takarodjatok! Ebben a pillanatban! Menjetek, és mond-játok meg az apátnak, hogy meggondoltátok magatokat, és nem akartok többé

idejárni. Vagy tőlem akár az igazat is megmondhatjátok, hogy én nem hagyom, hogy idejárjatok. Ki vagytok rúgva.

—Na ne röhögtesz, mi vagy te, a jóisten talán?! - csattant fel a fiúk egyike.

—Mentek, vagy maradtok. De maradni nektek itt csupán holtan lehet. - azzal Ruár kirántotta a kardját, és Csokabra nézett.

—Még mindig azt hiszed, meg tudod akadályozni, hogy megbüntesselek?!

—Hogyne! Van kardom nekem is, és erősebb vagyok nálad!

—De az én kardom a kardfa leveléből van, a tied meg csak rézből. Nem olyan jó, mint az enyém.

—De akkor is erősebb vagyok.

—De gyerekek, ezt nem szabad... - kezdett tiltakozni bágyadtan az öreg Tótusz, de senki sem figyelt rá.

—Megölhetsz, de akkor megölted a királyfit, és neked véged. - válaszolta Ruár. —Tehát utoljára parancsolom, egymerő jóindulatból, hogy kotródj innen az iskolából!

—Márpedig én egyszerűen nem hiszem, hogy meg mernél támadni azzal a pengével engem!

—Pedig merem.

—Pedig nem. Ugyan már, Ruár, hallottam én már rólad: az egész országban azt mesélik, hogy te olyan nyámnyila vagy, olyan gyáva, hogy még a döglött madarakat is megsiratod! Hogy is mernél embert ölni, ha még egy madarat sem mersz?! Gondolom, épp emiatt is küldött ide téged apád! Sőt, azt is tudja mindenki, hogy éjjelente bepisilsz, mert félsz egyedül aludni!

Ruár elsápadt.

—Nem, nem amiatt pisilek be, hanem mert néha rémálmaim vannak a napközben látott rengeteg szenvedés miatt. Különben meg ez egyre ritkábban történik meg velem.

—Mindegy, akkor is gyáva kukac vagy. Talán megütni se mernél engem, de hogy karddal nem fogsz rám támadni, az biztos. Csak nagyzolsz, csak jár a pofád, te szájhős! Te annyira félsz a vértől, hogy ott zokogtál a lenyilazott galamb fölött, mindenki tudja! Te nem is vagy igazi férfi! - azzal így folytatta, hangosabban, gúnyosan:

—Gondolj csak bele, ott a galamb, kiáll belőle a nyílvevessző, üvegesedik a szeme, folyik belőle a vér, fáj neki, vonaglik, szenved... és te ölted meg, igen, te... és egy emberből sokkal több vér folyna ki... ugye hogy sápadsz, ugye, mindjárt elájulsz, nem, te sosem fogsz senkire sem rátámadni!

—Gyere Ruár, menjünk! Gyorsan! - ragadta meg a fiú karját Ahaví.

Ruár hirtelen kirántotta a kezét Ahaví szorításából.

—Vedd le a ruhádat.

—Tessék?!

—Vedd le. Látni akarom.

—Mit?

—Azt, hogy hol vágta beléd.

—Ne örülj meg, tényleg elájulsz, kérlek...

—Vedd le. Azonnal. Most. Ez parancs.

A fiú arcába nézve Ahaví valami olyasmit láthatott, hogy nem mert tovább ellenkezni. Kibújt a könnyű ingből, amit viselt, és Ruár megláthatta a lány hasán a jókora, ronda forradást.

Úgy érezte, forogni kezd körülötte a világ. Be kellett hunynia a szemét. Újra látta képzeletében, amint a sikoltozó kislányt lefogják, ráfektetik valami asztalra, magasba emelkedik a villogó kés... homályosan érzekelte, hogy Csokab tovább gúnyolódik vele, de a szavait nem is értette... mintha Ahaví is kiabálna felé valamit... de lelki szemével azt látta, hogy még sok-sok zokogó lány vár eféle műtetre... aztán látta, amint Ahavít lefogják, Csokab az egyikük, csak amiatt, hogy valaki más úgy megalázza, hogy beletömköd mindenféle vonagló férgeket...

Ismét megrázta a fejét, és kinyitotta a szemét.

—Igen, én szelíd ember vagyok. - mondta. —Igen, én megsirattam azt a galambot, amit én lőttem le, életem első vadászsákmányát. És igen, utána sokáig kísértett álmaimban, mert sajnáltam. És olyankor bepisiltem éjjelente. Igen, én ilyen vagyok. És igen, ha az az igazi férfi, aki kegyetlenkedik a nőkel, akkor én nem vagyok igazi férfi. De van két rossz hírem a számotokra. Az egyik, hogy akármilyen vagyok is, de akkor is én vagyok a királyfi. A másik pedig, hogy ti barátocskáim nem vagytok madarak, legfeljebb jómadarak. - azzal kezében megvillant a kardfa leveléből készített borotvaéles penge, s a következő pillanatban máris bűzölgő tócsában omlott a földre a gyomor és a bél, ami Csokab felmetszett hasából potyogott ki. És még ez sem volt elég, mert Ruár meg sem állt, máris lépett tovább, s egyetlen mozdulattal lefejezte a második fiút azok közül, akik akkor régen lefogták Ahavít. Majd lépett tovább a harmadikhoz, aki eddigre már kirántotta a kardját, fel is emelte védekezésre, de hiába, mert a puha réz egyáltalán nem volt képes ellenállni a kardfalevélnak, Ruár kardja simán kettévágta a pengét, majd utána még a fiú fejét is, szinte teljesen szabályosan két szimmetrikus félre. A negyedik fiúnak esze ágában sem volt megvárni, hogy reá kerüljön a sor, s bár ő is sokkal nagyobb volt mint Ruár, de inkább sikított egy nagyot, és elszaladt. Ruár nem ment utána.

—Na azt hiszem tisztáztuk a tisztázandókat. - motyogta, azzal behunyta a szemét, és sápadtan támaszkodott egy oszlophoz.

—De hiszen te komplett örült vagy! - jött meg végre Tótusz atya hangja. Más senki nem mert egy szót sem szólni.

—Igen atyám, az lehet, hogy én örült vagyok. - válaszolta Ruár, még mindig behunyt szemmel. —De örülten is a király fia vagyok, és nem tűröm, hogy ne adják meg nekem a megfelelő tekintélyt. Hanem még nem is ez az érdekes. Hanem akár örült vagyok, akár nem, de aki ezek után kétli hogy komolyan gondolom amit mondtam, az nálam is sokkal nagyobb örült.

—És gondolod, hogy ez most ennyiben marad?!

—Persze hogy nem. Én azt gondolom, nemsokára megérkezik Dojnikét apát úr. Gondolom ugyanis, az a fiú aki elmenekült, elég hülye ahhoz, hogy érte fusson.

—Igen, én is úgy vélem, hogy idejön az apát úr... és akkor mi lesz?

—Minthogy feltételezem, a fiú visszajön az apát úrral, emiatt nem tehetek mást, és megölöm.

—Az apátot?!

—Dehogy, őt minek is... a fiút! Nem tehetek másként: én *megmondtam*, hogy takarodjon innen az iskolából, ha tehát visszatér, az azt jelenti, hogy szembeszögül a leghatározottabban kinyilvánított akaratommal! - azzal odanyúj-

totta a kardját Ahavínak. —Addigis míg újra használok, etesd meg őt, kedveském!

—Etessem meg?!

—Persze. Itt ez a dugó a markolatán, húzd ki, és tölts bele egy kevés vért, meg valami apróbb húsdarabot. Aztán dugd vissza a dugót. Én nem szívesen nyúlkálnék a vérbe, tudod...

Ahavi megtette ezt, húsdarabként az egyik hulla fülét vágta le, hogy azzal etesse meg a kardot. Ő bezzeg nem félt vérbe nyúlkálni...

Az apát meglepően hamar megérkezett. És lihegett. Nyilván futott.

—Mi történik itt?! - kérdezte elszörnyedve, a mészárszékké változott előcsarnokba érve, miközben nem is annyira Ruárt figyelte, mint inkább a hullákat. Ám nem sokáig bámészkodhatott nyugodtan, mert egy pöttöm kis valaki melléugrott, lendületével oldalra taszította, hogy az apát három lépést is odébbpenderült, s épp hogy csak meg bírt állni a lábán, hogy seggre ne csüccsenjen. S ezután Ahavi, mert ő volt az apátot majdnem fellökö valaki, ezután ő, a leány felemelte Ruár kardját melyet a „kardetetés” miatt még mindig a kezében tartott, és akkora erővel sújtott az apát mögött álló fiúra, aki valóban visszatért ide, jól sejtette ezt Ruár, hogy a fiú gyakorlatilag ketté lett szelve vízszintesen deréktájon. Ahavi minden erejét beleadta ebbe a csapásba, és meglepően szakszerűen forgatta a kardot, nem is a gyenge karjai adták a csapás erejét, mint inkább a derékizmai, amivel fordult. Persze, nyilván nem tudta volna ezt a mestervágást megejteni valami vastag, nehéz, tompa rézkarddal, de hát épp ez a kardfa levelének egyik legnagyobb előnye: annak ellenére kemény és nagyon éles, hogy vékony! Ezzel könnyű vágni...

—Végre már én is gyilkolhattam életemben! - húzta aztán ki magát elégedetten a leány. Majd odalépett Ruár elé, és visszaadta neki a kardot.

—Uramnak és parancsolómnak tisztelettel jelentem, kívánságodat íme teljesítettem! Örvendek hogy szolgálatodra lehettem!

—Mi... miről beszélsz?! - hebegte Ruár, mert ez az esemény még őt is teljesen elképesztette.

—Természetesen arról beszélek, hogy alig pár pillanattal ezelőtt szóltál róla, hogy ha visszatér ez a gazfickó ide, akkor megölöd őt. Tehát halva akartad őt látni. Minthogy azonban tudok róla, hogy nem szeretsz ölni, emiatt mi sem természetesebb, hogy e feladatot végrehajtottam helyetted amint módomban állt, mert hiszen ez alapvető kötelességem: a felelős dolga az, hogy kiszolgálja az ő urát!

Senki nem szólt egy szót sem. Nem mertek szólani. Mindenki arra várt, hogy Ruár szólaljon meg. Ő azonban csak hümmögött, merőn a leány szemébe nézve, végül eltelt így talán harminc másodperc is, ami akkor nagyon hosszú időnek tűnt – s ekkor ezt mondta Ruár:

—Azt hiszem ez neked nagyon jó ürügy volt a bosszúállásra.

—Nem is tagadom – de miért is ne állhattam volna bosszút, ha ez egybeesett a te kívánságoddal és érdekeddel?

—Végülis... - hümmögött Ruár, azzal elvette a kardot a leány kezéből.

S ekkor végre megszólalt az apát. Most már meg mert szólalni, mert a kard végre nem a leány kezében volt...

—Volnál olyan kedves és elárulnád, fiam, hogy mi történt itt?!

—Nem akartak tanulni. - válaszolta szűkszavúan Ruár, azzal vállat is vont.

—Attól félek, válaszodtól semmi nem lett sokkal érthetőbb a számomra. Halljam tőled, Tótusz, mi történt itt! - parancsolta az apát.

—Hát izé... a fiatalúr - mutatott Ruár a vén pap - ő kiválasztotta magának a földszinti szobát, hogy nyugodtabban tudjon tanulni...

—Ne légy szenilis, tudod jól, hogy az érdekel, hogy mi az oka a gyilkosságoknak!

—Hát izé... megkérdezte, Lemí miért van úgy megverve, és Lemí mondta, hogy mert Csokab rosszul tanul. Mert nem csinálta meg a leckéjét. És Ruárnak nem tetszett, hogy itt a felelősöket verik meg, ha a fiúk rosszul tanulnak, és rájuk parancsolt hogy tanuljanak, mert azt mondta ha még egyszer ilyesmi miatt megvernek egy lányt, akkor a vétkes fiút ő Ruár veri meg.

—De miként, amikor sokkal kisebb!

—Úgy, hogy az majd hagyja magát, mert ha nem hagyja, akkor Ruár bepanaszolja őt a királynál. Mert ő a királyfi, és emiatt neki mindent szabad. Azt is megtiltotta, hogy bárki megverje a saját felelősét.

—Mármint Ruár felelősét?

—Nem, hanem bárkit. Azaz, Ruár szerint a fiúk ezentúl senki lányt nem verhetnek meg, mert csak ő Ruár verhet meg itt lányokat, de ő fiúkat is megverhet, mert ő a királyfi. És hát ez nem tetszett Csokabnak. Összevitatkoztak, és mert Csokab nem hitte hogy Ruár mindezt komolyan gondolja, a királyfi bebizonyította neki.

—De itt nemcsak Csokab halt meg.

—Nem, mert közben az is kiderült, kik azok, akik lefogták Ahavít, amíg az előző fiúja beletömködött mindenféle undorító dolgot, és akkor Ruár megparancsolta nekik, hogy távozzanak az iskolából. Csokab is ezek egyike volt. Aztán úgy tűnik amikor Csokabot megölte, akkor Ruár úgy gondolta hogy most már mindegy, és megölte a többieket is.

Most aztán fel volt adva a lecke az apátnak! Ugyan mitévő legyen?! Akik meghaltak, azokat már fel nem támaszthatja; a királyfit meg sem büntetheti úgy, ahogyan efféle tethhez az illene; ha csak valami kisebb büntetést mér ki rá, mindenki tudni fogja, hogy ez csak a látszat megóvása érdekében van, ugyanakkor Ruár dühös lehet a kis büntetésért is, és az különben sem rendelkezne kellő visszatartó erővel; ha meg visszaküldi a királyhoz a fiút, a király lesz mérges rá, mert nem teljesíti a parancsát, hogy neveljen papot a fiából! Hej, a csuda vigye el, ettől félt kezdettől fogva, hogy bajok lesznek a királyfival! Pedig az elején olyan rendes és engedelmes gyerekek tűnt!

De azt sem teheti meg, hogy itt áll órákig, tátott szájjal. Valamit tennie kell, csak azt nem tudja még, hogy mit.

—Hát izé... úgy gondold, hogy ez így rendben van? Hiszen te beleavatkoztál az iskola belső ügyeibe! Megmondtam előre, hogy itt az a szokás, hogy a fiúk felelősei is meg vannak büntetve! - szolt Ruárhoz, inkább csak azért, hogy időt nyerjen.

—Igen, apát úr, te ezt mondtad, és én ezt tudomásul is vettem. Nekem nem tetszik ez a törvény, de nem is tiltakoztam a törvény ellen. Én a törvény tiszteletben tartása mellett törekszem rá, hogy a lányok ne legyenek megverve. Ennek pedig igen egyszerű módja az, hogy a fiúk egyszerűen tanuljanak jobban. Azt meg gondolom te is elismered apát úr, hogy az iskolának éppen pon-

tosan az a dolga, hogy tudást csepegtessen a növendékeid fejébe. Miért baj az, ha azt akarom, hogy itt tanulás folyék?!

—És hogyhogy megtiltod, hogy valaki megverje a felelősét?

—De hiszen logikus. Ha királyfi vagyok, jól jöhet, ha kitanulom az uralkodás fortélyait. Arra meg mi is volna alkalmasabb iskola, minthogy a felelősök és a tanítványok közt felmerülő vitás kérdéseket nem hagyom az önbíráskodásig fajlulni, hanem én teszek igazságot az adott kérdésben, a saját bölcsességem s főleg igazságérzetem szerint!

—Hm... végeredményben nem tagadható, hogy valóban te vagy az iskolám legfontosabb növendéke, s valóban könnyelműség volna, ha nem használnád ki a lehetőséget az uralkodás művészetének elsajátítására... - fontolgatta a választ az apát, örülve, hogy jó ürügy kínálkozik a tekintélye megőrzésére. Mert ha nem bünteti meg Ruárt, akkor csak egyet tehet: igazat ad neki...

—Igen... és bevallom – folytatta az apát – hogy nekem nincs is kedvem ellenére, hogy jobban tanuljatok. Mert akkor híresebb lesz az iskolám is, ha az innen kikerülők okosabbak. És tényleg, tulajdonképpen kinek is volna több joga megverni benneteket, mint a királyfinak?!

—De hiszen ez önbíráskodás – kotyogta közbe az egyik diák – mert ő ugyanolyan növendék mint mi, ő nem tanító...

—Nem tanító, de hiszen nyilvánvaló, hogy ettől még nem ugyanolyan növendék, mert királyfi! - magyarázta neki az apát jóindulatúan.

—Akkor most ez azt jelenti, hogy Ruár a tetszése szerint gyilkolhat bennünket a továbbiakban?!

—Nem, hát gyilkolásról azért szó sincs...

—De hiszen látható, hogy igenis szó van gyilkolásról.

—De csak rendkívüli esetben. - szólt Ruár. —Mert nekem ehhez igenis jogom van. És akinek ez nem tetszik, éljen panasszal a viselkedésem ellen királyapám előtt. Ha ugyan meghallgatást nyer. Amit nagyon kétlek.

—Értem. Tehát ezentúl te vagy itt az iskola vezetője, nem Dojnikét apát úr.

—Egyáltalán nem óhajtok apát lenni az apát helyett, egyszerűen ha igazságtalanságot tapasztalok, fellépek ellene. Ez minden tisztességes embernek úgysis alapvető kötelessége. No és épp emiatt azonnal kijelentek mégvalamit, amiről eddig nem szóltam: minthogy az imént kiderült, hogy igenis nem Ahavi tömködté magába azt a sok férget, hanem a most már halott fiúk, emiatt rút igazságtalanság volt, hogy te apát úr még őt büntetted meg azzal, hogy sötétzárkába csukattad. Ezt jóvá kell tenni azzal, hogy elégtételt kap. Szerintem éppen megfelelne elégtételnek az, hogy meg lenne ígérve neki, hogy nem lesz elküldve innen vissza a nőtáborba tizenhét éves kora után. Sőt, ki sem lesz végezve sosem.

—Hát izé... nézd, azt még csak megtehetem, hogy nem küldöm őt vissza, ha tizenhét éves lesz... megtehetem, bár szabálytalan... de mert látom, nagyon megkedvelted őt, úgy vélem ennyire még lehetek engedékeny. Hanem hogy is képzeled te azt, hogy húsz éves korában ne haljon meg! Az már nem olyan törvény, amit én hozok, az már nem tőlem függ... hacsak persze, valaki feleségül nem veszi. Vagy legalábbis szeretőjéül nem választja. De meg különben is, hiszen az imént gyilkolt ez a nő...

—Az én parancsomra.

—Nem a te parancsodra, fiam, hanem mert neki épp olyan kedve volt, mert

bosszút akart állni. Te is tudod. Te magad mondtad neki a fülem hallatára, hogy csak jó ürügy volt az e leánynak, hogy e gyilkossággal a te érdekeidet is szolgálja. Akárhogy nézem is, ezzel ő egyszerűen egy lázadó nővé vált, az olyanokat pedig haladéktalanul ki kell végezni. Mindenki tudja. Természetesen nem szándékozom őt most kivégezni, eszem ágában sincs emiatt összeveszenem veled, mert nem ér annyit az ügy, de ez nagyon messze van attól, hogy lépéseket tegyek azért, hogy e nő életben maradjon azután is, hogy törvény szerint meg kéne halnia. Különben sem tudnám ezt elintézni, de meg sem próbálom, mert már ha megpróbálom, azzal is csak azt érném el, hogy azonnal megfosztanának az apáti címetől, talán az egyházból is kiátkoznának, és ilyesmit én egyetlen nőért sem kockáztatok, de ezer vagy egymillió nőért sem! Én inkább püspök szeretnék lenni pár év múlva, nem kiátkozott pogány! És egy nő miatt, na még csak az kéne! Erről tégy le, fiam. Különben is, ha mind ezt ami itt történt, megtudja jóapád, az lehet hogy neked talán megbocsát...

—Inkább megdicsér. - vágott közbe Ruár.

—Nem tudom, nem ismerem a király urat személyesen, nem tudom milyen a jelleme. Talán az is lehet, hogy megdicsér. Nem tudom, de nem is érdekel. Csodálnám azonban, ha e lány tettét ne tartaná ő is lázadásnak! És akkor e lány annál inkább ki lesz végezve. Egyszerűen nem hagyhatjuk, hogy nők férfiakat öljenek, akármiféle ürüggyel is! Igazából még azt is megfontolnám a helyedben, hogy most azonnal nyisszantsd le a fejét, mert úgy könnyebb halála lesz, mintha elrettentésül halálra kínozzák!

Ruár elgondolkodott, és megemelgette a kardot is a kezében.

—Hm... ezek bizony igencsak megfontolásra érdemes érvek, atyám...

—Örülök, hogy ezt te is belátod, gyermekem.

—És semmiképp sem szeretném, ha Ahaví halálra lenne kínozva.

—Ez csakis rajtad múlik, ettől ugyanis könnyen megmentheted őt.

—Magam is úgy vélem. Ahaví, térdelj le, légy szíves.

A leány felsóhajtott.

—Hát ennyit akkor az álmainról. De nem panaszkodom. Bár nagyon rövid ideig tartott, de ha álom volt is, álomnak gyönyörű volt, mert a vége felé pár pillanatig hinni tudtam benne. - azzal letérdelt, és Ruár arcába nézve ezt kérdezte:

—Most már le tudod vágni a fejemet, vagy hajtsam is le azt?

—Le tudnám vágni a fejedet így is, de ugyan miből vontad le azt a meglepő következtetést, hogy le akarlak nyakazni? Én csak annyit mondtam, hogy megmentelek! - azzal felemelte a kardot, megérintette a hegyével Ahaví jobb vállát, aztán a bal vállát is, azután a feje búbját, és így szólt:

—Ahaví, én, Ruár, a királyfi ezennel lovaggá ütlek téged! - majd Ruár a kardja hegyét fogta meg, és markolatával előre odanyújtotta azt Ahavínak. —Fogadd el e kardot Isten és az igazság nevében, szolgáljon úgy tenmagad mint az ártatlanok, sanyargatottak megvédelmezésére; rettentse el a gonoszokat és ellenségeidet, de jogtalanul senkit ne bánts vele!

Ahaví csak bámult döbbenten. Semmivel sem vágott kevésbé döbbent képet, mint a jelenet nézői. És csak nem nyúlt a kardért, végül csupán akkor vette azt el, amikor azt Ruár már olyan közel tolta hozzá, hogy a markolata szinte a leány orrát verte. S most hogy a lány végre megragadta a kardot, és Ruár keze szabaddá vált, most megtehette a fiú azt, ami a lovaggá ütésnek a

befejező aktusa volt: jobb tenyerével jókora pofont kevert le a lánynak. De akkorát, hogy Ahavi fel is bukott volna, ha a jobb tenyerével meg nem támaszkodik a földön.

—Ezt nem azért kaptad, mintha haragudnék rád – magyarázta a fiú – elmondom mert biztos nem tudjátok ti nők, hogy e pofon nélkül nem lovag a lovag. Mert jegyezd meg, ez a pofon *jelkép*: ez a legislegutolsó pofon, amit egy lovag eltűrhet úgy, hogy elégtételt ne vegyen érte! Ettől az utolsó ütéstől az a neve e szertartásnak, hogy lovaggá *ütés*! Mostantól tehát te nem akkor teljesíted a kötelességeidet, ha zokszó nélkül elviselsz minden bántalmat és megaláztatást, hanem akkor, ha azt a lehető leggyorsabban megtorolod! Ha nem így teszel, nem vagy méltó a lovag-névre, s egyben reám is szégyent hozol, mert én ütöttelek lovaggá téged!

—De hát... hogy én lovag... és hogy érted azt, uram, hogy nekem adod a kardot...

—Úgy, hogy a lovagokat fel is fegyverezik a lovaggá ütés pillanatában. Általában kapnak akkor nemcsak kardot de sarkantyút is, meg páncélt, pajzsot, mindent, de az nem kötelező. Olyan viszont *nincs*, hogy kardot se kapjanak. Kard nélkül a lovag nem lovag.

—Ez tehát az én kardom örökre?

—Úgy van. Jó ha tudod, ez amit a kezeden tartasz, annyit ér, mint egy kisebb vármegye. Azaz vigyázz rá, el ne felejtsd hetente megetetni! Nekem jó lesz ez a kard is – vette fel Ruár a földről az egyik halott fiú kardját.

—Miért nem azt adtad nekem, uram?

—Mert szerintem neked nagyobb szükséged van jó kardra. Kisebb az esély rá, tudod, hogy velem kötekedjék valaki, mint hogy veled. És azt akartam hogy lássa mindenki, hogy komolyan gondolom ezt a lovaggá ütést! De nem kell uraznod. Mostantól ugyanis majdhogynem egyenrangú vagy velem. Én is lovag vagyok és te is az vagy. Igaz, én királyfi vagyok, de ez egyáltalán nem akkora különbség, hogy állandóan urazz.

—De hiszen a felelősöd vagyok.

—Egyáltalán nem. Már nem. Te már nem a felelősöm vagy, hanem a lovagom. Tehát nem kell hogy kiszolgálj mindennel. Egy lovag nem lehet szolgál, ez teljes képtelenség. Ezentúl *te* leszel a felelősöm – nézett a Lemí nevű leányra a királyfi. —És ne félj, Lemí, miattam nem vernek majd meg téged sosem... de arról sem lehet szó, hogy téged, Ahavi, kivégezzenek húsz éves korodban. Te lovag vagy, és a lovagokat nem végzik ki ilyesmi miatt.

—De hiszen Ahavi akkor is nő! És nő nem lehet lovag! - szólalt meg egy fiú. S erre azonnal megszólalt Tótusz atya:

—Fiacskám, nem biztos, hogy bölcs dolog most vitatkoznod! Van már itt elég hulla!

—Semmi sértőt nem mondtam. És mindenki tudja, hogy nő nem lehet lovag. Soha még olyan nem volt, hogy egy nő lovag legyen. Ez teljesen természetellenes.

—Csakhogy ez itt, Ahavi lovag, ő nem nő. - mondta Ruár.

—Hát akkor ugyan mi, ha nem nő?!

—Nem tudom, de biztos nem nő, mert nő az, aki tud szülni. Ő nem tud. Tehát nem nő. Ha pedig nem nő, akkor lehet lovag. Ehhez mit szólsz?! - vigyorgott a fiú képébe.

—Ehhez például azt szólom, hogy lovag csak férfi lehet. És bárki gondolhatja úgy, hogy férfi az, aki képes gyermeket nemzeni. Erre Ahavi képtelen, tehát nem férfi. Ha pedig nem férfi, akkor nem lehet lovag.

Ruár felsóhajtott.

—Ahavi, te ezt tűröd?! - nézett a leányra.

—Mit, u... Ruár?!

—De hisz hogyhogy nem veszed észre, hogy ez a nemtelen gazfickó kételkedik a te lovag-mivoltodban?! Ennél nagyobb sértés talán nem is érhet egy igaz lovagot!

—Igazad van! Azonnal elégtételt veszek a sérelmeimért! - kiáltotta a lány, azzal a fiú mellé ugrott, s mielőtt az védekezhett volna, máris elvágta annak a torkát. A fiú feje félrefittyedt, csak egy vékony bőrdarab tartotta a helyén.

—Így ni, nekem már úgyis mindegy, hányat ölök meg... - mormogta a leány jól hallhatóan.

—Jegyezze meg mindenki - szónokolt Ruár - hogy nekem mint a királyi család tagjának, igenis jogom van bárkit lovaggá ütni! Törvény is van róla! A törvény úgy szól, hogy bárkit lovaggá üthetek. *Bárkit*. Nincs benne olyan kitétel, hogy nőt nem üthetek lovaggá. Ehhez tartsa magát tehát mindenki. És láthattatok most azt is, hogy lovagom, Ahavi, nem habozik elégtételt venni, ha valaki kételkedne az ehhez való jogomban. Nagyon örülök ennek, én ugyanis szelíd valaki vagyok, aki valóban irtózik a vértől és a gyilkolástól, tehát kell mellém egy olyan lovag, aki majd ezt megteszi, ha nagyon muszáj. Most már remélem elhiszitek, hogy Ahavi ilyen. Vagy akad talán valaki, aki ebben kételkedik?!

Ez afféle költői kérdés volt, amire nem várt választ. Pedig jött rá válasz, még ha nem is kételkedő válasz.

—Én bizony cseppet sem kételkedem ezek után benne! - felelte egy fiú. — Miért is kételkedjem abban, amit a saját szememmel látok! Különb is, régóta meggyőződése, hogy Janton sem véletlenül halt ám meg, hanem Ahavi rakta éjjel a méhet a szájába! Ez a nő nem fél gyilkolni, bár remélem nem is úgy gondolsz azt te sem, királyfi, hogy most e nő szabad prédái leszünk, aki akkor öl meg valakit közülünk, amikor csak óhajtja!

—Nem, nem úgy gondolom. Itt természetesen nem az kell történnék, amit Ahavi parancsol, mert ő nem parancsol. Itt az történik, amit *én* parancsolok, mert én vagyok a királyfi. És még el sem mondtam minden parancsomat: ezentúl nemcsak az van, hogy senki nem tanulhat rosszul, mert azt megverem, de aki nem tartozik a tíz legjobb tanuló közé, az még csak nem is hálhat a felelősével! S mert a felelős nem tudhatja, hogy milyen tanuló a fiúja, emiatt mindig amikor a fiú az ölelését keresi, előbb köteles szólni nekem, s majd én megmondom, hogy ez most engedélyezve van-e!

—De hiszen ez megalázó! - álmélkodott az előbb szóló fiú.

—Megalázó? Hogy is hívnak téged? - érdeklődött barátságos mosollyal Ruár.

—Úgy, hogy Digór. És igenis megalázó, mert micsoda dolog az, hogy te tudjad mindegyikünkéről, hogy mikor hálunk a...

—Aha, szóval te Digór megalázónak tartod azt, amit én, a királyfi parancsolok neked. Megnyugodhatsz azonban, mert neked nem kell félni ilyesmitől. Te ugyanis többé nem jársz ebbe az iskolába.

—Azt parancsolod, hogy távozzak?! - ijedt meg a fiú.

—Nem. Hanem most ti többiek szépen fogjátok el ezt a Digór nevű növendéket, ugyanis ezennel a Szent Inkvizíció kezére adom őt. Hiszen mindenki hallotta, hogy súlyosan eretnek!

—Ez nem is igaz, nem vagyok eretnek! - kiáltotta a fiú, de eddigre már öten is tartották a végtagjait. Sok fiú gondolta úgy, hogy nem akar ő is meghalni...

—De igenis eretnek vagy, mert azt mondtad, hogy Ahaví rakta a méhet a korábbi fiúja szájába. Holott Ahaví korábban kijelentette, hogy az Isten műve volt, mert ő kérte az imáival az Urat, hogy tegyen egy efféle csodát a kedvéért. Te tehát úgy véled, Isten nem tehet csodát. Tehát eretnek vagy.

—De én nem azt mondom hogy Isten nem tehet ilyen csodát, de hát attól hogy valaki azt állítja hogy az ő imájára ezt vagy azt tett Isten, attól az még nem biztos hogy igaz, simán hazudhat is, én nem Istenben kételkedem!

—Az majdnem mindegy, mert azt amit Ahaví állított, azt egy lovagom állította, hiszen Ahaví már lovag. Hogy van neked bőr az ocsmány pofádon ahhoz, hogy kétségbevond, miszerint egy lovag imáját igenis meghallgatja Isten?! A lovagok mint ez köztudomású, többek közt Isten katonái is! Te tehát kételkedel abban, hogy érdemes Isten katonájának lenni, mert Isten meghallgatja a lovagok imáit! Tehát eretnek vagy!

—Nem is igaz, amikor Ahaví imádkozott, akkor még nem volt lovag!

—De akkor is épp elég szent életű volt ahhoz, hogy Isten meghallgassa az imáját, mert ha nem úgy lett volna, nem avatom a lovagommá! Te tehát súlyosan eretnek vagy, és ne is válaszolj mert nem érdekelnek a hazugságaid, majd az inkvizítor atyák hóhéra úgyis kiszedi belőled az igazságot!

—De apát úr...! - meredt sápadtan a papra a fiú.

—Hát fiam, ezt nem kellett volna mondanod. Hogy is nem gondoltál rá, hogy vagy az van hogy valóban Ahaví ölte meg a fiúját, vagy Isten ölte meg őt. Na de Ahaví nem ölhetette meg, mert akkor most kénytelenek lennénk kivégezni őt gyilkosságért. De mert nem végezhetjük ki, emiatt csakis úgy lehet, hogy Isten tett csodát! Nagyon sajnállak, de mert talán mondtam már hogy én majdan püspök szeretnék lenni, emiatt szó sem lehet róla, hogy eretnekeket védelmezzek. Azaz, most elvisznek téged a zárkába, aztán...

—Kegyelem! Soha egy árva rossz szót sem szólok többé, semmiben nem ellenkezem veled, felséges királyfi!

—Késő, mert már nem bízom benned, és különben is helyesnek látszik példát statuálnom. Arról nem is beszélve, hogy főként nem engem sértettél meg, hanem Ahavít. Vigyétek csak! - intett a többi fiúnak Ruár.

Ám most meglepő fordulat történt. Előrelépett az egyik leány, és térdre hullt Ruár előtt.

—Könyörgök neked, felséges királyfi, kegyelmezz meg Digórnak az én kedvéért!

—Hát te meg ki vagy?

—Daulikotá a nevem, és Digór felelőse vagyok. És ő nagyon jól bánt velem eddig, sosem adott kölcsön más fiúknak...

—Ez a veszély senkit nem fenyeget többé, mert ez ezennel meg van tiltva. Akiről megtudom hogy ezt tette, azt egyszerűen felakasztatom.

—Köszönöm szépen a jóságodat, de korábban ez nem volt tiltva, és kérték is Digórt a fülem hallatára hogy hadd legyenek velem is, de ő nem engedte! És sosem vert meg, és miatta sem vertek meg, mert bár nem volt különösebben

kiváló tanuló, de azért annyira rossz sem, hogy emiatt megverjenek engem. Kérlek királyfi, kegyelmezz meg neki, mert ő nem rossz ember, és szerintem nem eretnek, csak nem gondolta végig amit mondott, ő ilyen meggondolatlan és hirtelen, olyan fecsegős fajta, de emiatt nem kéne őt megölni!

—Ne sajnáld, hiszen kapsz majd helyette más fiút akinek a felelőse leszel.

—De én nem szeretnék más fiút, mert az nem lenne olyan jó, mint Digór, vagy ha mégis, akkor is meg kéne őt is szoknom, ami nagyon kényelmetlen, és én félek amúgy is minden újtól... nagyon kérek...

—Akkor nem leszel senki felelőse, úgyis gyanítom, hogy ti lányok nemigen szerettek felelősök lenni.

—Általában valóban nem, de nekem Digór mellett jobb volt, mint amikor még nem voltam felelős. Majdnem olyan jó volt, mintha a felesége lettem volna. Sőt, ha feleség nem is voltam, de azt hiszem nyugodtan tarthattam magamat eddig afféle nemhivatalos szeretőjének. Nagyon szépen kérek téged királyfi, ne végeztessd őt ki, ezzel rosszat tennél nekem, márpedig én azt hiszem te inkább jót akarsz nekünk nőknek! Hidd el, a fiúm már így is meg lett nevelve, éppen eléggé megijedhetett, nem fog ő soha többé ellenkezni veled!

—Hm... no jól van! Bár amit mondtál, Digór, valóban nagyon eretnekgyanúsan hangzott, de nem tartom lehetetlennek, hogy kivételesen tévedtem. Így kellett legyen, mert nem lehet eretnek az, aki olyan jószívű, hogy szót emel érte egy ártatlan lány! Az őszinte, önzetlen szeretet ugyanis eltöröl minden bűnt. Hanem ehhez az kell, hogy te is szeresd ezt a nőt, ne csak ő szeressen téged.

—Szeretem őt, igen, persze hogy szeretem, nagyon szeretem! Sőt, ha eddig nem is szerettem volna, de mostantól fogva nagyonis, annál inkább!

—Helyes, de én már csak olyan gyanakvó fajzat vagyok, hogy ragaszkodom hozzá: *bizonyítsd be a szeretetedet!*

—Miként?

—Nagyon egyszerűen. Tudod, e leány valóban szeret téged, és emellett bátor is. Bátor, mert merészelte azt kockáztatni, hogy fejére vonja a haragomat. Akár azzal is meggyanúsíthattam volna, hogy veled együtt ő is eretnek. Ez a Daulikotá nevű leány tehát szó szerint az életét kockáztatta most teérted. Ezt illik viszonznod azzal, hogy feleségül veszed őt! Méghez a most, azonnal, e pillanatban! Az apát úr természetesen simán összeadhat kettőtöket, hiszen felszentelt pap!

—De... de hiszen...

—Valami nem tetszik?! - vonta össze a szemöldökét Ruár.

—Ha feleségül veszek valakit, többé nem lehetek pap!

—Ez engem már nem érdekel, legfeljebb dolgozol majd valamit. Különb is, hidd el, messze sokkal jobb ha élő vagy még ha nem is pap, mint ha pap vagy ugyan, de halott!

—De felség, ha nem leszek pap, még magamat sem tudom eltartani, nemhogy a feleségemet!

—Hát talán az apát úr megtesz annyit a kedvedért, hogy ad neked itt az iskolában valami egyszerűbb munkakört. Végülis amilyen idős vagy, biztos tudsz írni, lehetsz akár írnok is... de ismétlem, ez már engem nem is érdekel. Én megmondtam, amit akartam. Vagy nősülsz, vagy úgy vélem igenis eretnek vagy. Sőt, kifejezetten undorító, mert a hála fogalmát sem ismerő, aljas, meg-

átalkodott eretnek.

—Esetleg teszek veled egy próbát, fiam, beválsz-e portásnak! - szólt az apát jóindulatúan.

—Köszönöm atyám, köszönöm! Hálásan köszönöm! - kiáltotta a fiú.

—Akkor most halljuk, feleségül veszed-e a...

—Igen, igen, igen, hát persze, természetesen!

—Akkor most hadd kérdezzem meg Ruár királyfit, akar-e még egy kicsit gyilkolászni a jelenlevők közül, vagy mehetek a kápolnába az ifjú párral, hogy ott lebonyolítsuk a szent szertartást, s hogy azután a fiatalasszony fenekébe süsük a férje jelét?

—Szerintem mindenki tudja már, hogy mihez tartsa magát, apát úr. - válaszolta nyugodtan Ruár, mire a férfi elment. Digór és Daulikotá követték őt. Ruár pedig intett:

—Én megyek a szobámba, Ahaví, mutasd az utat, te pedig Lemí, szintén gyere velem, mert hallottad ugye, mától te vagy a felelősöm! Tehát ezentúl te is ott alszol. De te is, Ahaví, mert te meg mint lovag, ezennel ki vagy nevezve a testőrömmé!

Lehet hogy valóban ez volt a legnagyobb szoba a fiúszálláson, de akkor a többi igazán kicsi lehetett, mert ez sem volt nagyobb, mint mindössze talán húsz négyzetméter. Igaz persze, a tanárok nyilván abból indultak ki, hogy a fiúk idejük javarésztét úgyis az iskolában töltik, amikor meg nem ott vannak, akkor a parkban játszanak valamit, valószínűleg valami labdajátékot – a labdajátékok ugyanis nagyon népszerűek voltak akkoriban Ruár országában, de másutt is. A felelős pedig aki ott lakik a fiúval, az pláne csak akkor kell hogy ott legyen ha takarít vagy alszik, mert különben ne lógjon, dolgozzon valami hasznosat valahol másutt!

Most azonban e szobába hárman költöztek be, Ruár, Lemí és Ahaví. És Ruár már az első pillantással konstataálta, hogy a szobában bizony csupán egyetlen ágy van!

—Azt értem, hogy nem gondoltak három személyre – szólt rögtön – de mert az a szokás hogy a felelős is a fiú szobájában alszik, csodálom, hogy nincs egy második fekhely is! - mondta.

—Mi felelősök természetesen a földön szoktunk aludni. Hogy is képzeled, hogy a szentatyák fekhelyet pazarolnának afféle állatokra, mint a nők! - válaszolta neki kesernyésen Ahaví.

—Lemí, akkor te mint a felelősöm, ezennel felelős vagy azért, hogy szerezz valahonnét még két ágyat. Úgy igyekezz, hogy ha nem sikerül, iszonyatosan meg leszel büntetve, de úgy, mint még soha.

—Hogyan, felség?! - kérdezte ijedten a leány.

—Úgy, hogy mindaddig én alszom a padlón, míg nem lesz mindegyikötöknek külön ágya.

—Ho... hogyan?!

—Hallottad.

—De... de nem tudom, honnan szerezhetnék ágyat...

—Például kérsz az apától.

—Én nagyon félek... haragudni fog...

—Szerintem nem – válaszolta Ahaví – de különben is felesleges ilyesmivel az

apát urat zaklatni. Ha Ruár megbocsátja hogy magára hagyom pár pillanatig, egykettőre elintézem az ágy-gondot!

—Intézkedj legjobb belátásod szerint, jó lovagom! - mosolygott rá a leányra Ruár. Erre Ahavi intett Leminek:

—Gyere velem, mindjárt megtanítalak rá, hogy mostantól hogy vannak ezek a dolgok!

—Miféle dolgok?

—Minden. Szerintem ugyanis azzal, hogy Ruár királyfi idekerült az iskolába, és hogy az imént ilyen alaposan a nők védelmére kelt, ezzel alapvetően változott meg minden! Na gyere csak!

A két nő kiment. Ruár egyedül maradt, s alaposan körbenézelt. De semmi különös nem talált – nem volt a falon egyetlen kép sem, s a bútort is csupán egy fiókos szekrényből és egy ruhásszekrényből állt. Volt ablak is, üveg nélkül de spalettákkal kívül-belül, sőt még egy kis tűzhelyszerűség is, arra az esetre, ha a lakó valamit főzicskélteni szeretne magának. De már fűgöny sem volt az ablak előtt.

Igazán hamar végzett tehát szobája megismerésével, mégis, mire mindent megszemlél, visszatértek női, és hozzá nem egyedül: Ahavi és Lemí mögött négy fiú jött, két-két fiú egy-egy ágyat cipelt, fancsali pofával, de egyetlen hangos szó sőt pissenés nélkül.

—Ide tegyétek! - mutatta Ahavi, s a két ágy így közvetlenül a már eleve a szobában levő ágy mellé került két oldalra, jobbra és balra. Ezután a fiúk elmentek.

—Hát ez hamar ment! - mosolygott Ruár.

—Persze – ugyanis nem mentem el az apához, minek az, ehelyett felkerestem azt a két szobát ahol tudtam hogy a legjobb állapotban levő ágyak találhatók, és szóltam a fiúknak, hogy ezeket azonnal vigyék le neked, mert ez a parancsod. Természetesen nem mertek ellenkezni. Nem akarhatták, hogy ők is a többi hullá mellé kerüljenek, de még azt sem, hogy legjobb esetben is feleségül kelljen venniük egy felelőst, azaz egy terméketlen nőt, csak hogy megmaradjon az életük... bár, én azt hiszem, Digór kiváltképpen szerencsés valaki, mert az igaz ugyan, hogy Daulikotá nem képes neki gyermeket szülni, de ettől eltekintve kiváló felesége lesz, aki nagyon fogja szeretni, és arra hogy jól járt, maga Digór is rájön majd néhány hónap múlva, amikor megszokja az új életét...

—Talán inkább Daulikotá a szerencsés, mert lett férje, vagy nem? - kérdezte Ruár.

—Semmi kétség, ez ami történt, hatalmas szerencse a leánynak, amiért örökre hálás lehet neked, uram, de nagy szerencse Digórnak is, ezt erősen hiszem, s épp amiatt szerencsés, mert ez Daulikotának is szerencse! Mély meggyőződésem szerint ugyanis nincs annál jobb egy férfi számára, mint hogy feleségül vegyen innen az iskolából egy felelőst. Komolyan mondom, hülyék a férfiak, hogy ezt nem teszik meg. Mert gondolj bele Ruár, milyen rossz nekünk itt – nincs olyan nő, aki ne akarna innen megmenekülni! És most Daulikotá megmenekült! Immár nem kell meghalnia, sőt, dolgoznia is alig, mert amit a férje mellett kell végeznie, az elenyésző ahhoz képest, amit eddig nap mint nap dolgozott. És micsoda társadalmi felemelkedés neki, hogy feleség lett! Hidd el, iszonyatosan iparkodik majd, hogy rászolgáljon erre a tisztességre, és minden

lehető módon körbehízelgi majd Digórt, s ez Digórnak bizonynyal nagyon kellemes lesz.

—Holott inkább Digór kéne hogy hálás legyen a leánynak, mert ha a lány nem szól, simán az inkvizíció elé küldöm a fiút. - morogta Ruár.

—Persze hogy hálás lesz Digór is, de attól még Daulikotá is nagyon kedves lesz vele, s mert így mindketten nagyon szeretik majd egymást, mihamar egy csodálatos szerelem bontakozik majd ki köztük, azaz igazi álompár lesznek, akkora boldogságban, hogy irigylem őket, komolyan mondom!

—Akkor büszke lehetek magamra, hogy sikerült végrehajtanom életem első nagy jótettét.

—Ez nem is vitás, uram!

—Ne parancsoljak rá a többiekre, hogy ők is vegyenek feleségül egy-egy felesőt?

—Ennek nem volna sok értelme, mert csak meggyülnék az erővel hozzájuk adott leányokat. Ennek ott kell kezdődni, hogy a leány szót emel a fiúért, de úgysem emelnek szót, mert ahhoz meg az kéne, hogy a fiú már korábban jól bánt lett legyen a leánnyal... de eddig az itt nem volt jellemző.

—Ezután másként lesz. Na de elég legyen a meséből: Lemí, légy oly kedves és ágyazz meg nekünk, aztán csinálj nekem valami innivalót, de jó forrót, mert úgy hallottam, a forralt italok egészségesebbek.

—Segítek, mert te most nagyon össze vagy verve. - szólt gyorsan Ahaví.

—Megállj, erről szó sem lehet! - vágta rá azonnal Ruár.

—Miért, uram?

—Mert megmondtam: te nem a szolgálóm vagy már, hanem lovag. Márpedig egy lovag nem szolgál, hanem henyél, élvezi az életet – illetve ha kell, hadakozik, amikor meg mégsem, akkor tanul. Mármint fegyverforgatást tanul.

—Hát nem amiatt találtad ki csak, hogy lovag vagyok, hogy megmentsd az életemet?!

—Persze hogy amiatt, de ez nem megy másként, csak úgy, ha komolyan veszed. Ha mindenki látja, hogy te *igazán* lovag vagy. Ezentúl tehát tetszik vagy sem, de lovagként kell élned.

—De azt én nem tudom ám, hogyan kell.

—Épp emiatt nem érsz rá a kiszolgálásommal törődni, hanem mielőbb meg kell tanulnod alaposan a fegyverek, főleg a kard használatát. Mert ne is haragudj, de ha öltél is már vele, ám úgy állt a kezében, mint paraszt kezében a furkósbot. Igazából könnyedén le tudtak volna téged győzni a fiúk, ha nem olyan meglepettek, meg ha nem illetődnek meg annyira attól, hogy én a királyfi vagyok és úgy a védelmembe veszek téged. Holott kétlem, hogy nagy kardforgatók lennének akár ők is. De majd én megtanítalak.

—De uram, annak alapján amit hallottam rólad, te sem nagyon érthetsz a hadakozáshoz.

—Lehet, de nálad azért mégis jobban... ám különben is tévedsz. Ne tévesszen meg az, hogy annyira ájuldozós vagyok. Ettől még nagyonis sok mindent meg kellett tanulnom a harc tudományából. Mert tudod én már majdnem tizenegy éves vagyok, de az az eset a galambbal nem most történt velem, hanem... hát már nem emlékszem mikor, de még nem voltam hét éves sem, az biztos. És az nagyon nem tetszett az édesapámnak, és sokáig megpróbált férfiasabbá nevelni engem, mindenféle módszerekkel; vitatkozott velem, volt hogy meg is vert,

de azt is megtette hogy felfogadta mellém a legkiválóbb harcművészeket, hogy tőlük megtanuljam a küzdelem mesterségét. Mert azt hitte, elmúlik ez az ájuldozós hajlamom, ha megismerkedem a fegyverekkel. Azt hitte, akkor bátrabb leszek... holott szerintem ez nem is gyávaság nálam! Azt hitte, félek a fegyverektől, de ez majd elmúlik, ha megismerem a fegyvereket. És csak a legvégén, most szánta rá magát, hogy elküld papnak, amikor rájött, hogy minden hiába, mert – ezt hiszi – félek a fegyverektől. Pedig téved, mert nem a fegyverekben volt a hiba. Nem félek én a fegyverektől, csak úgy egyszerűen utálok valamennyit. Szóval én bizony meglehetősen sokat gyakoroltam ám a kardforgatást is például, ami meg a nyilazást illeti, már hat évesen úgy lőttem célba, hogy nem sokan ám! És nincs is nekem semmi bajom a fegyverekkel mindaddig, míg csak gyakorolunk velük, s nem arról van szó, hogy élőlény ellen használjuk is... bár most használtam... de nem hagyhattam, hogy tovább bántsanak benneteket...

—Nagyon köszönöm neked! - azzal Ahaví nagy bátran Ruárhoz simult, s átölelte. Ruár megsimogatta a lány haját, tarkóját.

—Szóval foglalkozzék csak Lemí az ágygal és az étellel-itallal, mindennel, mert én inkább tanítani foglak téged. Tartok tőle, mihamar elér apám fülébe a hír, hogy lovaggá ütöttem egy nőt, s ha netalán a fejébe venné az öregem hogy látni akar téged, hát nem akarok szégyenben maradni előtte tevéled! Azaz meg kell tanuld az udvari etikettet, a lovagi beszédmodort, mindent, de legkiváltképpen a harci tudnivalókat. Olyan lovag kell legyél, aki talán kisebb mint a férfilovagok, de ettől eltekintve azok közt is a legkiválóbb lenne!

—Sosem hittem volna, hogy egyszer látom majd a palotát. Pláne hogy belülről...

—Pedig majdnem biztos vagyok benne, hogy ez megtörténik nem is sokára. Azaz nincs okod irigyelni Daulikotát.

—Hogy is ne volna okom rá... nem szeretnék hálátlannak tűnni, de akármikor boldogan cserélnék vele. Messze-messze boldogabb lennék, ha csak úgy simán valaki felesége lehetnék. Ez hogy lovag legyek, nekem túl kalandos. Túl vad. Veszélyes. És már előre látom, sokan csak kinevetnek majd, hogy mit gondolok én, hogy lovag lennék nő létemre... gúnyolódnak majd, esetleg párbajozni hívnak ki, ahol még az életem is rámehet erre a lovagságra... de akár meg is mérgezhethetnek... még felséges apádtól is félhetek, mert ugyan mit is tehetnék, ha ő kijelenti, hogy márpedig nem veszi komolyan az én lovagságomat... és apád ellen te sem védhetsz meg engem, Ruár!

—Ez mind igaz, másrészt persze ha komolyan veszi a lovagságodat apám, akkor máris *úrnő* vagy, olyan jogokat élvezhetsz mint még soha senki nő, s ez azért nem megvetendő előny.

—Ez így van, de én sokra becsülöm a biztonságot.

—Nem olyan világban élünk, hogy ti nők bárhol, bármikor biztonságban érezhessétek magatokat. Én ezt tudom neked nyújtani, ennyit tehettem érted.

—Köszönöm... és ne hidd, hogy hálátlan volnék, csak aggódom.

—Az aggódás viszont pláne nem lehet újdonság számotokra, nők számára. Na szóval kezdjük is a lovagi oktatásodat, mindenekelőtt azzal, hogyan is kell majd meghajolnod, ha netán valamikor a király elé kerülsz...

Így aztán Lemí egyedül rendezte be a királyfi szobáját, s készítette el neki a forró üdítőitalt. Ami különben úgy készült, hogy egy gyümölcs szárított, s porrá őrölt részét oldotta fel a forró vízben. Az efféle gyümölcspor általánosan elterjedt volt akkoriban, és még csak nem is került nagyon sokba.

A szoba berendezése különben nem rótt nagy munkát Lemíre, ráadásul bőséges gyakorlata is volt benne, mert már évek óta csinálta, ugyanis ő is a már régebb óta az iskolában élő felelősök közé tartozott. Ezalatt Ahaví Ruártól tanult mindenfélét. Még néhány kardforgatásos trükköt is, és Ruár azt mondta neki, hogy bár természetesen még rendkívül kezdő ebben a leány, de úgy látja, tehetséges tanítvány lesz, mert ösztönös érzéke van hozzá, ráadásul elképesztően fürge.

—És úgy nézel, amikor felemeled a kardot, és várod az ellenfél támadását, hogy ha csak látom, meghül a vér az ereimben! - nevetett a lányra.

Aztán egyszer csak távoli kúrtszó harsant.

—Gyere felséges uram, ez azt jelenti, hogy itt a vacsoraidő! - mozdult az ajtó irányába Ahaví.

—Jó, menjünk. Vezess! - mozdult Ruár is, de közben úgy nézett Lemíre, hogy a leány, megértve mire vár a királyfi, így válaszolt:

—Majd Ahaví mutatja neked az utat uram, én nem megyek.

—Nem vagy éhes?

—Hogyne lennék, de mi felelősök később eszünk.

—Aha, értem. - indult ki az épületből Ruár.

A vacsora egy távolabbi épületben történt, ahová Ahaví vezette őt el. Mire Ruár odaért, a fiúk nagy része már megérkezett, ha nem is mind. S mert Ahaví már fordult is volna vissza, a királyfi megragadta a karját, s így szólt hozzá:

—Ahaví lovag, megparancsolom neked, hogy te mint a testőröm, ezentúl mindig kísérj el mindenhová, ha csak külön mást nem parancsolok! Ez természetesen azt kell jelentse, hogy ezentúl velem étkezel. Azaz tessék mellém ülni! Hely lesz ehhez bőven, hiszen jópár fiúval kevesebbet kell már befogadjon ez az ebédlő... te ezentúl tehát nem a felelősökkel étkezel, mert már nem felelős vagy.

—És ez, hogy bárhová el kell kísérjelek, ez vonatkozik majd az iskolai órákra is?

—Természetesen. Másképp nem tudnál megvédeni szükség esetén.

Mindezt hallotta Dojnikét apát úr is, aki már ott ült a hosszú asztal főhelyén. Minden fiú kíváncsian várt, mit szól ehhez a pap – ő azonban csak ennyit vetett oda, mintha csak valami jelentéktelen semmiségről beszélne:

—Szerintem úgy lenne méltó, hogy Ruár királyfi a másik asztalfőre üljön, s ott elfér mellette a... a *testőre* is.

—Az iskolai órákon is mellette ülhetek majd? - kérdezte bátran Ahaví.

—Természetesen. De, magától értetődően, te nem leszel tanítva. Nem kell dolgozatokat írnod, felelned, mindössze ott ülnöd. És bár lovaggá lettél ütve, de egy *illemtudó* lovag nem szól bele magasabb rangúak beszélgetésébe, s a tanulás is efféle beszélgetés, tehát illik csendben maradnod.

—Ezt boldogan megígérem.

—Ezt pedig örömmel hallom. Cseppet sem kedvelem az iskolában a rendbontásokat... - és az apát nagyot sóhajtott, majd hozzátette: —És utálom a rend-

kívüli helyzeteket is. Mindazonáltal, talán valóban nem butaság, ha van egy állandó testőre a felséges királyfinak. Így legalább, ha *mégis* történne valami baj, senki sem vádolhat azzal, hogy nem tettem meg mindent a védelme érdekében. Szeretném azonban, ha Ahavi lovag megígérné azt is, hogy sehol nem fog olyasféleképp dicsekedni, hogy ő nő létére egy papiskolában *tanult*. Ez ugyanis amiben részt vesz, *nem tanulás*. Nem tekinthető annak! Én nem óhajtok törvénysértő hírébe keveredni olyasféleképp, hogy egy nőt *tanítok*. Ő ott testörként, és nem tanulóként lesz jelen, ezt szögezzük le egyszer s mindenkorra!

—Én is így gondoltam! - vigyorgott Ruár.

—Ez Ahavi loagnak is jó annyiból, hogy így nem lesz része a tanulás némely kellemetlen élményében, például nem kap nyaklevest vagy körmöst, ha nem tanul, vagy ha elbóbiskol, ha lankad a figyelme... persze, ilyesmi a királyfit sem fenyegeti.

—Az nagyon rendben van, hogy Ahavi többé nem lesz püfölve, verték már szégynt úgyis épp eleget – vágta rá Ruár – de én nem kérek efféle kivételezést, nekem ugyanis nem érdekem hogy ne figyeljek, mert másképp hogy is lehetnék én a legjobb tanuló?!

—Remek, akkor nem lesz veled kivételezés, ennek csakis örülök! S mert úgy látom mindenki megérkezett már – imádkozzunk, drága gyermekeim, aztán együnk! - állt fel az apát.

Így esett, hogy ezentúl Ahavi azt ehette, amit a tanítványok. Ez nem volt épp királyi csemege, de összehasonlíthatatlanul jobb, ízletesebb és tartalmasabb volt annál a mosléknál, amit a felelősök kaptak! Emellett komoly oktatásban volt része, mert ha nem is feleltették, de attól még tanult, mert figyelt az órákon, már amiatt is, mert másképp unatkozott volna... s mert hamar rájött, hogy Ruár egyáltalán nem ragaszkodik hozzá, hogy a nők buták maradjanak, hamarosan elkezdte tanítani az órákon részt nem vevő Lemít is, miután szobájukba hazaérkeztek az iskolából, így gyakorolhatta is a tanultakat, s persze Lemí is megtanult írni és olvasni. Már amiatt is, mert munkája nem sok akadt, maradt szabadideje bőven. Elvileg ugyan neki is részt kellett volna vennie mindenféle közösségi munkálkodásokban a többi felelőssel együtt, amellett, hogy Ruárt kiszolgálja, de azért volt ám esze neki is: sejtette, hogy senki nem mer majd szólni neki úgysem, ha nem dolgozik, hiszen a királyfi maga mellé választotta... így amikor a Ruár megérkeztét követő reggel felhangzott a kürtszó, melyre fel kell sorakoznia a felelősöknek, ő egyszerűen nem ment el a sorakozóra.

Senki nem kereste... hiszen ki tudja, mit szólna ehhez Ruár... Tótusz atya tüntetően úgy tett, mintha észre sem venné a távolmaradását. Fel sem olvasta a nevét létszámmellenőrzéskor. Lemí ezt tudta, mert azért megleste a felelősök sorakozóját a folyosókanyarból... s ettől kezdve tudta, hogy neki mindössze annyi a dolga, hogy Ruár szobáját rendben tartja, s általában hogy a királyfi meg legyen elégedve vele. Semmi mással nem kell törődnie! Hohó, ez aztán az aranyélet, hiszen a szoba rendben tartása még nagyon kényelmes és lassú tempóban végezve sem több, mint napi talán egy óra, hiszen alig van benne bútor... gyakorlatilag a teljes napja szabadidő ezentúl! Minő szerencse!

Persze ettől még igyekezett lakályossá varázsolni lakhelyüket. Hamarosan került függöny az ablakra amit ő varrt, meg terítőket is hímzett, mindehhez anyagot nagy merészen az apától kért, aki adott is neki, nem mert nem adni, de persze ez nem is került sokba... Lemí hamarosan úgy kezdte tekinteni magát, hogy ő tulajdonképpen Ruár szeretője, sőt majdhogynem felesége.

Ez pedig nagyon kényelmes státusz volt. Mert ez azt jelentette, hogy neki a takarításon kívül gyakorlatilag egyetlen feladata maradt csupán: ügyelni, hogy Ruár le ne kesse az éjféli misét! Ruár ugyanis kijelentette, hogy természetesen Lemí feladata az, hogy felkeltse őt erre, mert Ahaví aki lovag, pihenjen csak. Ez azonban nem zavarta Lemít. Az éjféli misét mindig jelezték, hangjelzéssel, jól hallhatóan, tehát elő sem fordulhatott, hogy észre ne vegye, ha fel kell keltenie Ruárt – feltéve, hogy ő Lemí nem alszik épp nagyon mélyen. Nos, inkább egyáltalán nem aludt el éjfélig. Ez nem volt baj, mert ettől még kipihenhetette magát – miután Ruár elment a misére Ahavival együtt, ő Lemí lefeküdt aludni, és gyakran fel sem kelt amikor reggel Ruár felébredt és elment az iskolába. Első alkalommal amikor reggel nem ébredt fel, nagyon megijedt, félvén hogy a királyfi megharagszik, de amikor délután találkozott a királyfival és nagy szepegve elnézést kért tőle emiatt, Ruár csak megsimogatta az arcát, s mondta hogy emiatt ne féljen, nincs semmi baj, aludjon csak bármikor nyugodtan, ha fáradt... Hát azontúl aludt. Akár nappal is, ha épp ehhez volt kedve, például déltájban ha nagy volt a meleg.

Semmi kétség, ahhoz képest ahogy eddig élt, Lemí úgy vélte, megérkezett a Mennysországba. Ezt mások is így vélték róla, és egyhamar észrevette, hogy bizony a többi felelős borzasztóan irigyli őt, annak ellenére, hogy az ő helyzetük is alaposan javult az utóbbi időben, Ruár törvényeinek hála. Mert a fiúk mostantól nem mertek nem tanulni... verni a lányokat, na azt aztán meg pláne nem merték.

Ami Ruárt illeti, bár utálta, hogy rendszeresen fel kell kelnie éjfél előtt nem sokkal, de kénytelen volt belátni, hogy bizonyos értelemben ez jót tett neki. Ugyanis ettől kezdve nem fordult elő vele, hogy bepisílt volna éjjelente. És lidérces álmok is ritkábban kínozták. Ennek, igaz, más is lehetett az oka: aznap hogy megérkezett az iskolába, nem sokkal vacsora után nyugovóra tért, hamar el is aludt, de nemsokára bizony csurom víz lett az ágya... fel is ébredt, és szégyenkezett is emiatt. De a lányok nem nevelték őt ki, sőt mindent elkövettek, hogy szégyénérzetét csökkentsék. Ahaví gyorsan szerzett másik matracot (ezt is egy fiútól kobozta el, természetesen...) és kijelentette, hogy márpedig ez nem fog többé előfordulni Ruárral!

—Tartozom neked annyival, hogy segítsék neked.

—Ebben van is nem csekély igazságod, mert amennyire emlékszem, ez bizony épp miattatok, nők miatt történhetett meg velem: az okozhatta a szégyenemet, hogy rémálmaim voltak, mert olyasmiket álmodtam, hogy miként kínoznak benneteket... miként vagdossák a hasatokat...

—Sejtettem. Na de figyelj ide: ezentúl nem itt a szélső ágyon alszol, hanem középen. Kettőnk között. És úgy, hogy állandóan átöleled valamelyikünket. Többnyire természetesen engem, mert Lemí meg kell várja az elalvással az éjfélt. És így érezni fogom minden rezdüléset, s ha gyanús lesz hogy sokat mocorogsz és rémálmaid vannak, akkor felkeltelek. Mit szólsz hozzá?

—Próbáljuk ki!

Az Ahaví által javasolt módszer fényesen bevált! De annyira, hogy mint kiderült, nem is kellett teljesen felkelteni Ruárt ilyenkor, elég volt ha kissé szorosabban magához öleli a fiút Ahaví, vagy ha néhány kedveskedő szót duruzsol a fülébe, s máris tovaröppentek a rossz álmok...

Különbben Ahaví korábbi jóslata is bevált. Az, amit arról mondott, hogy Digór és Daulikotá nagyon boldogok lesznek. Egyetlen hónapja sem tanult még az iskolában Ruár, de máris megtörtént, hogy a déli nagyszünet idején felkereste őt Digór, és köszönetet mondott neki, amiért rákényszerítette a házasságra.

—Ha ezt nem teszed felséges királyfi, soha eszembe se jutott volna, hogy éppen Daulikotát vegyem feleségül, márpedig ez igen nagy kár lett volna, s még csak nem is tudtam volna róla, miről maradtam le!

—Olyan jó vele?

—Hajaj! Persze eddig sem volt nekem vele semmi bajom, na de azóta, hogy a feleségem lett...! és még ennek a portási munkakörnek is nagyon örülök. Alig kell valamit csinálnom, ellenben pénzt keresek végre, azaz független vagyok ami régi vágyam volt mindigis, végre felnőttnek érezhetem magamat, hiszen van saját családom, saját munkám, saját keresetem, nem függök a szüleimtől... és még csak tanulnom sem kell többé, amit bevallom, mindigis utáltam! Azóta a többi fiún röhögök, akiket rendszeresen meg is nádpálcáznak akár, velem ellenben milyen udvariasan beszél az apát úr, mert már ő is felnőttnek tekint...

—De gondolom nem lehet olyan sok az a pénz, amit egy portás kap.

—Ahhoz képest hogy eddig egyáltalán semmit nem kaptam, igazán bőséges! Tudod felség, a szüleim sosem kényeztettek el a zsebpénzt illetően. Nem tehettek: alig bírták fizetni az iskola tandíját is! Azaz, igazából még örültek is amikor megtudták, hogy nem tanulok tovább, hanem már pénzkereső lettem. Aztán meg, elmondom, hogy már akadnak más bevételeim is: mert ha pap nem lettem is, de írni-olvasni tudok, és eddigre már hárman is felkerestek, hogy nem írnám-e meg a szerződést, amit ezzel-azzal kötöttek... sejtették ugyanis, hogy olcsóbban dolgoznék, mint egy hivatásos írnok. És igazuk is volt, de nekem mégis jól jött az a pénz, és Daulikotá is örült, mert így tellett neki szép ruhára, sőt, vehettem neki egy hatalmas tortát, és ő hogy örült neki az én drágám, eddig még soha életében nem ehetett tortát... Köszönöm neked, felség!

—Örvendek a hálálkodásodnak, de ne feledd, a legnagyobb hálát Daulikotá iránt mutasd, mert ha ő nem szól, már rég halálra lennél kínozva! Soha de soha meg ne verd őt, mert az egy olyan nő, hogy ha szelíd is de nagyon bátor, amiért szólni mert, és emiatt sokra becsülöm!

—Dehogy verem, inkább naponta ezerszer összepusziom! - nevetett Digór.

—Akkor most menj és pusziold meg ezeregyedszerre is, ezúttal az én nevemben! - mosolygott Ruár.

Jó fél évig nem történt ezután semmi különös – legalábbis a papiskolában. Mert „odakint”, a „világi” életben történt – háborúba keveredtek az egyik szomszédos országgal, ezen országok közül is azzal, aminek a legvadabb híre volt: a dúz néppel. És Dúzia hadserege nemcsak vad volt, de erős, sokfős is.

Ráadásul az összes környező népek közül egyedül ők ismerték még eddig csupán annak a titkát, miként lehet megszelidíteni az egyik távoli erdőségben tenyésző nagy, másfél méteresre is megnövő pókfajtat. E pókok ritkán szőttek hálót, ellenben veszettül fürgék voltak, és jaj annak, akit a csáprágóik közé kaptak! A dúzoknak mégis sikerült elérniük, hogy legyenek szelíd pókjaik, amiket elég volt havonta egyszer megetetni valami állattal, s ezen pókok hátán ülve nyargaltak csatába. Más népeknek meg maradt a gyalogos hadviselés, illetve teherhordóként a nem éppen túl gyors utazóhernyókat használták. És most a dúzok egymás után nyerték meg a csatát Ruár apja, Masszalá király ellen, mert Masszalá harcosainak szívét a félelem szorította görcsbe, ha megpillantották a pókcsordán feléjük rohamozó ellenséget, karjuk lelankadt, és alig akadt közülük, aki ne a futásban keresett volna menedéket.

Na de az még így is messze volt, hogy a dúzok elfoglalják az egész országot, bár néhány határszéli vidéket már megszálltak; mindenesetre Ruár jogosan bizakodhatott a papiskolában, hogy apja és hadvezérei majdcsak győznek a végén, vagy legalábbis eléri hogy a dúzok tartós fegyverszünetet kössenek. És még ha végleg győznének is a dúzok, akkor sem biztos, hogy lesz bármi baj is – a papokat kímélni szokták a harcok során és után, így vélhető, hogy a papiskolát békén hagyják. Persze, egy esetleges dúz győzelem után Ruár már nemigen számítana királyfinak, így kivételes bánásmódra sem tarthatna számot...

Na de Ruár gondolatait akkor sem ez foglalkoztatta egyelőre, inkább az, hogy eltelt pár hónap, s megérkezett hozzá apja egy futára, azzal az üzenettel, hogy királyapja látni óhajtja őt, s hozzá a futár kihangsúlyozta, hogy a felséges apuka látni óhajtja nemcsak a fiacskáját, de azt az „Ahavi nevű állítólagos lovagot is, aki nőszemély volna” - idézte szó szerint a futár a király szavait. Vagyis valahogy a király fülébe jutott, hogy Ruár egy nőt lovaggá ütött, s a királyi papa most kíváncsi, igaz-e ez a képtelen hír, illetve ha nem igaz teljesen, akkor mi is a valóságalapja!

Na de hát a hír teljesen igaz, ezt tudta Ruár jól; így most aggodalmas arccal hernyóztatott a palota felé. Mellette ült Ahavi, karddal, törrel, pajzzsal, szóval teljes harci díszben, már ahogyan az egy igazi lovaghoz illik. Azt azért mindketten tudták, Ahavi pontosan addig lovag, míg a király azt nem mondja róla, hogy de mégsem az. És akkor bizony jaj a leánynak!

A királyfi tehát nem egyedül utazott; olyannyira nem egyedül, hogy vele tartott egy másik hernyón elterpeszkedve Dojnikét apát úr is, holott cseppet sem örvendett ennek az útnak. Ő ugyanis amiatt tartott a palotába, mert neki is hozott üzenetet a futár, de neki azt, hogy vele néhány püspök óhajt beszélni – konkrétan, kihallgatja őt az egyház Fegyelmi Bizottsága, mert fura hírek keltek szárnyra arról, hogy mi folyik az iskolában; hogy a nőknek ott mostanában mi mindenhez lett joguk; no meg, hogy néhány diák gyanús körülmények közt vesztette életét! Főtt tehát a feje alaposan a szegény apátnak, s ezt Ruár is látta rajta, s nem győzte nyugtatgatni, hogy ő a király fia, neki tehát semmiképp sem lesz baja, ha pedig ő megússza, akkor az apát is meg kell ússza, mert semmi értelme nem volna megbüntetni a kisebb vétkest, ha a nagyobbik bűnös büntetlenül marad!

Hanem az apát csak legyintett e szavakra.

—Hagyd ezt fiam, nem ismered még te az életet, kölyök vagy, meglátszik –

bezzeg én hányszor láttam már olyat, hogy a kis gazembereket kivégezték, a nagyok meg vígan iddogáltak sikereik örömére, és nemcsak semmi bajuk nem lett, de még jól meg is szedték magukat! Aztán, te gyerek vagy, de én felnőtt, simán azt mondják majd, nekem kellett volna fegyelmet tartani, hogy is engedhettem, hogy egy gyermek ennyire a fejemre nőjön! Én leszek a bűnbak, minden felelősséget az én nyakamba sóznak majd. Szóval, te persze hogy legfeljebb néhány atyai nyaklevest kockáztatsz, de én...!

—Ha így gondolod, miért hagytad hogy így legyen? - kérdezte Ruár.

—Mert a sok rossz közül amiből válogathattam, még ez volt a legokosabb amit tehettem. - morogta rosszkedvűen az apát.

A király azonnal fogadta őket, amint megérkeztek. Úgy ám, nemcsak a fiát, de Ahavít és az apátot is, méghozzá nem a trónteremben, hanem a magánlakosztályában. Nyilvánvaló volt ebből, hogy nem okvetlenül szándékozik holmi szigorú felelősségrevonást megejteni, inkább csak úgy tájékozódni szeretne. Lehet persze hogy csak amiatt, mert el sem hiszi a fülébe jutott híreket, csak ostoba pletykának tartja azokat... mégis, ez már önmagában is jó jel volt Ruár számára.

Akár elhitte eddig a király a fiáról szóló híreket, akár nem, az biztos, hogy meglehetősen nagyra tágult a királyapuka szeme, amint megpillantotta a fia mögött a szobába belépő Ahavít, teljes lovagi díszbe öltözötten bevonulni! S belépés után a lány az udvari etikett szerint térdet hajtott a király előtt, s illően köszöntötte is a felséges urat.

Mindezek láttán pedig ez volt a király első kérdése:

—Honnan van láncinge ennek a nőnek?

—Vettem neki. Ami rám való, éppen jó még neki is. - válaszolta Ruár.

—Na jó, akkor hadd halljak mindent! Mert úgy hírlik, megöltél több papnövendéket, s egyáltalán, rövidke otléted alatt fenekestül felforgatod a rendet az iskolában!

—Ellenkezőleg, amióta ott vagyok, azóta van abban az iskolában rend, sőt azóta a diákok jobban is tanulnak!

—A diákok tanulmányi előmenetele nem túlzottan érdekel, a tiedét kivéve fiam, de ha *mégis* érdekel, nem téled érdeklődöm, hanem az apát urat kérdezem majd meg!

—Felség - szólt erre az apát, úgy véelve jobb ha megszólal mintsem ha hallgatna - való igaz, az elmúlt hónapok alatt bámulatosan megnőtt a tanulók igyekezete az iskolában, nyilván mert egyszerűen nem mernek nem tanulni!

—Remek, de engem inkább a gyilkosságok érdekelnek, szóval hogy is volt ez?

Erre Ruár elmondta apjának, mi is történt az iskolában. Őszinte volt, egyedül azt hallgatta el, hogy Ahavít meggyilkolta azt a fiút, akinek korábban a felelőse volt. Nem akart a lányra árulkodni. Ellenben élénk szavakkal ecsetelte, mennyire igazságtalan volt a felelősök korábbi élete, s hogy most mennyivel emberségesebb ott minden.

—De ez hogy jön Ahavít lovagságához? - értetlenkedett a király.

—Szükségem van hű szolgákra apám, és úgy véltem benne megbízhatok.

—Az nagyon rendben is van, de szolgákra van szükséged, ám te lovaggá tetted őt!

—A lovag is szolga, végső soron, mert szolgálja az urát. A lovag tulajdonkép-

pen fegyverforgató szolgál, s nekem épp olyanra van szükségem.

—Minek fegyverforgató egy papiskolába?

—Mert az új törvények, a nagyobb fegyelem meghirdetésével számos ellenséget szereztem a fiúk közt – különben is, okos ember előre felkészül mindenre, amire csak lehetséges!

—És komolyan azt hiszed, egy nő képes lesz téged megvédelmezni adott esetben?

—Többet ér, mintha senki se jönne a segítségemre.

—De fiam, ha kiderül, hogy te egy nő védelmére szorulsz, azonnal oda minden tekintélyed, közneveltség tárgya leszel!

—Az iskolában sem nevetnek rajtam!

—Mert gyilkoltál is. De ha itt a palotában kiderül, hogy egy nő a lovagod...

—Szerintem már tudják ezt sokan, mert látták Ahavít amint mellettem jött hozzád, apám.

—És ha kinevetnek érte, itt is gyilkolni akarsz?

—Te biztattál engem keménységre, apám, de meg szerintem ha gyilkolni kell, helyesebb ha Ahaví teszi majd és nem én. És Ahaví kész ölni, ha kell, ezt nemegyszer kijelentette.

—Legfeljebb megöletni kész magát, mert mit is tehetne férfiakkal szemben!

—Sokat. A lázadó nők nemegyszer végeztek már számos férfival, Ahaví pedig tölem elég sok mindent megtanult már a küzdelem tudományából az eltelt idő alatt! Nyilván nem ő a legkiválóbb lovagok egyike, de öreg hiba volna lebecsülni őt pusztán amiatt mert nő, s mert kicsi! Például hogy mást ne is mondjak, nagyon fürge, és szívós, kitartó is!

—Hát jól van fiam, nem vitázom veled, mert úgyis felesleges, rég tudom, hogy ha valamit a fejedbe veszel, azt a pokolbeli kanördög sem képes onnan kiseprűzni – és felesleges is lenne a vita. Szavak helyett ugyanis beszéljenek a tettek! Lovagodnak módjában lesz majd hamarosan bebizonyítani a vitézségét.

—Hogyan? - kérdezte Ruár kíváncsian, sőt majdnem ijedten.

—Úgy, hogy döntő csata közeleg a dúzokkal. Nagy sereggel közelednek, s én is összevonok ellenük minden erőt, amit csak tudok. Természetesen a lovagoknak is a seregben a helyük, ha tehát Ahaví lovagnak tartja magát, az ő helye is ott van! De nemcsak az ő helye, hanem a tied is, Ruár fiam!

—Tessék, apám?!

—Bizony! Minthogy nagy sereggel megyek csatába, nagyszámú egyházi ember kell belé. Ez különben is így lenne, de pláne most, hogy a dúzok pókokon lovagolnak, amiktől sokan félnek, s olyan boszorkányos dolognak tartják. Nem tehetem meg, hogy nem igyekszem lecsillapítani a katonáim félelmét, s erre a legalkalmasabbnak az tűnik, ha bőségesen ellátom őket mindenféle szentségekkel is. Tehát sok pap kell nekem, minél több pap, de még paptanulók is, akik gondozzák katonáim lelkét, akik gyóntatnak, miséznek, buzdítanak, lelkesítenek, sőt a sebesültek ellátásában is részt vesznek alkalmadtán! De ne aggódj fiam, nemcsak te jössz, de a papiskola minden diákja is! Te azonban mindenképp kell gyere magad is, Ruár, mert a fiamként példát kell mutatnod.

—Nagyon kicsi vagyok még.

—De nem is arra kellesz, hogy magad tusakodj a csatában... értsd már meg, hogy szentségi szolgálatra kellesz! No meg hogy lássák, ez olyan fontos csata,

hogy a saját véretem is kockáztatni merem a jó ügy érdekében! Megy a csatába két bátyád is! Különbben sem vagy már olyan nagyon kicsi, hasonló korú fiúk nemegyszer mennek csatába mások is, fegyverhordozóként! Aztán meg, ez jó alkalom arra is, hogy egy kis keménységet tanulj. Nem vagy reménytelen, lám, mertél ölni a papiskolában is.

—Ez most más.

—Nem más. Te aki úgy véded a nőket, talán elgondolkozhat az azon, mit jelent, hogy a dúzok állítólag fogoly nőkkel etetik a pókjaikat.

—Nem hiszek ebben a pletykában.

—Ha nem igaz, akkor is sok nőt rabolnak, akiket helyes megmenteni. Szóval jössz a csatába mert így döntöttem. Lovagnőd elkísérhet mint a testőröd, aztán majd meglátjuk, mint viseli magát a veszélyek közepette! Ha nem ijed meg a pókoktól, talán valóban megérdemli a kitüntető figyelmedet.

—Csak mások is olyan bátrak legyenek mint én, akkor nem lesz semmi baj. - hetykélkedett a lány.

—Ahaví nem fog elfutni - mondta Ruár is - de mi a garancia rá, hogy a sereg többi része nem kezd menekülni a póklovasok elől?

—Most sokan leszünk. - vágta rá a király.

—Nekem volna egy ötletem! - szólt bátran Ahaví. —Nem hinném, hogy a pókok nagyon értelmes állatok lennének, nyilván tehát állandóan az evésen jár az eszük. Ezért aztán a seregünk minden katonája vigyen magával egy kis ketrechen egy nyulat. A csata előtt ezeket az állatokat engedjék el, és hajtsák az ellenség felé! Úgy képzelem, amint a pókok közé érnek, a pókok megvadulnak, s elkezdenek a nyulakra vadászni, s így irányíthatatlanokká válnak, akkor pedig félni sem kell tőlük annyira, s a lovasaik is könnyen legyőzhetők!

—Nagyszerű ötlet! - csillant fel a király szeme. —Meg fogjuk próbálni! Ruár, te természetesen a papiskola diákjaival együtt vonulsz csatába, vezetőd az apát úr, kapitányod azonban, ki az apát úrnak is a vezére, ő Blending püspök lesz. Tehát egyházi vezetés alatt lesztek, amint az illik is egyházi mivoltotokhoz. Ettől még kardot hozni természetesen ne felejtsetek. Most elmehettek, gyülekező itt a palota előtti téren három nap múlva!

Tagadhatatlan, hogy lényegesen jobb volt a kedve az apátnak a királyi fogadás után, mint annakelőtte! Őt még csak meg sem szídta az uralkodó, nemhogy szóbakerült volna a megbüntetése; sőt, inkább elégedettnek látszott a király a történetek miatt! No igen: ha furcsa is, hogy a fia a nőket védi, de legalább merészelt már végre férfihoz méltóan viselkedni, ölt, kiállt a meggyőződése mellett... nem olyan puhány már, mint régebben volt!

Okos ember lévén az apát rögvest levonta a megfelelő következtetést: ezentúl is úgy kell menjen minden az iskolában, ahogy azt a kis királyfi óhajtja, mert ez nincs ellenére a királynak sem! Ha pedig a király ezt úgy látja jónak, akkor az egyházi felelősségrevonástól sem kell félnie, mert azért a király véleményét mindigis figyelembe szokták venni a szentatyák... pláne most, hogy a király fiáról van szó!

Vidám volt hát az apát, jókedvét egyedül az rontotta el, ha arra gondolt, hogy csatába kell majd mennie. De hát ez sem volt újdonság, a papok gyakorta kísérték el a csatába a hadakozó feleket, ott viszont csak imádkoztak

és nem a kardot forgatták; ezekből ritka is volt körükben a haláleset. Nem is a haláltól vagy sebesüléstől félt Dojnikét apát most sem, inkább amiatt sóhajtozott, hogy eszébe jutott, mennyi temérdek kényelmetlenséggel jár egy hadjárat! Korán kelni, későn feküdni, menetelni, mindenféle tartós ám durva kosztot enni finomságok helyett, aztán meg ki lesz útközben téve a szűnyogok s egyéb vérszívók tolakodásának, akik nem fogják tisztelni az ő papi mivoltát... hej, de szomorú is az élet! Meg a rengeteg sebesült ellátása mi munkát ad majd... bár azt főleg nem is ő fogja végezni majd, hanem a papnövendékek és az alacsonyabb rangú szolgálótestvérek. De akkor is...! Na de nem mondhat nemet, ha a király így akarja... ej, a csuda vigye el, nincs jól berendezve a világ, látható!

Mindenesetre a következő két napra tanítási szünetet rendelt el, amint visszatértek az iskolába, mert tudta, úgysem bírna most senki sem a tanulásra figyelni, no meg kell idő is, hogy felkészüljenek a növendékek a hadbavonulásra. Mindössze naponta két óra hosszat „régí anyag ismételése” címen a sebkötözést és a törött csontok összeillesztését gyakoroltatta velük, mint olyasmit, mely vélhetőleg legfontosabb feladatuk lesz.

A fiúk persze lázas izgalommal várták a nagy napot. Amikor épp nem csomagoltak vagy beszélgettek, akkor a kardjukat suhogtatták, hiába hogy nekik nem a hadakozás lesz a feladatuk. De hát fiúk voltak... pedig az apát mondta is nekik, hogy a kardot magukkal vinni is felesleges, mégsem akadt olyan köztük, aki azt az iskolában hagyta volna. Egyikük ki is mondta, hogy hát igaz hogy nem az ellenséggel szemben akarják használni, de akármikor rajtuk üthet valami istentelen haramiacsapat mely nem tiszteli papi mivoltukat, s akkor bizony jó ám, ha van fegyver a kezük ügyében!

—Fiam, bennünket Isten védelmez! - mondta erre az apát.

—De azt is tanultuk, hogy „segíts magadon, Isten is megsegít”! - vágta rá a fiú. Mire az apát úgy szólt, hogy hát ha felesleges dolgokat akar magával cipelni a fiú, akkor csak hozza a kardot, ő nem tiltja meg... bár ő az imát értékesebb fegyvernek tartja, mint holmi pengét.

A fiúk esze azonban nem az imádságokon járt, hanem inkább tükörfényes-re csiszolták a kardokat, borotvaélesre fenték őket, és Ruár tudta, titkon mindegyikük abban reménykedik, hogy mégis sikerül legalább egyvalakit levágniuk a pengével! No de ezen nem csodálkozott: tudta, hogy sok tanulója ezen iskolának nem önként él itt, csak a szülei beírátták ide, akarata ellenére, és tulajdonképpen nagyobb vágyat érezne a vitézi életre! És némelyek ki is mondták, hogy remélik, dús zsákmányt ejtenek, ha másképp nem hát a hullák kifosztása révén – volt amelyik egyenesen bevallotta, hogy ha sokat sikerül zsákmányolnia, vissza se tér többé az iskolába!

Úgy tűnt, egyedül Ruár az, aki nem örvend a közelgő csatának.

Rosszkedvét látva Ahaví egyenesen neki is szegezte a kérdést:

—Félsz?

—Persze. - felelte Ruár. —De nem a haláltól... hanem, látok majd valami szörnyűséget, és rosszul leszek... eh, ne is beszéljünk ilyesmiről!

—Pedig jó dolog beszélgetni, persze valóban nem erről, de valamiről mégis-csak, mert az elterelné a gondolataidat!

—Ami azt illeti, a gondolataim egy ideje már részben máson járnak.

—Megtudhatom, hogy min? - kérdezte Lemí, aki a közelükben ült, és figyelte a

beszélgetésüket.

—Persze. Nem fogod elhinni, min jár az eszem: az apát úr ma reggeli szentmisén!

—Meglepnek a szavaid – igazából eddig azt hittem, nem vagy különösebben vallásos!

—Így is van, Lemí kedves, de ez nem jelenti azt, hogy semmit el ne hinnék a szent tanokból! Sőt, többet elhiszek belőlük, mintsem gondolnád – épp csak hitem mellé merészelek gondolkodni is, és ezekből sok minden van, amit elhiszek ugyan mint megtörtént tény, de úgy vélem, a történeteknek más oka volt, mint amit a szent iratok leírnak! Konkrétan, például elhiszem, hogy volt vízözön. De nem hiszem el, hogy az egész világot beborította a víz, csak annyit hiszek el, hogy volt egy eszméletlenül nagy áradás valamikor régen. És azt sem hiszem el, hogy ehhez okvetlenül az isten haragja kellett. Végülis folyók megáradnak minden isteni közreműködés nélkül is néha. Na de ez még hagyján, hanem a ma reggeli misén mondott prédikáció ugyancsak elgondolkoztató!

—Miért, mit mondott a vén potrohos? - kérdezte Ahaví, az apátra célozva e nem túl hízelgő megszólítással. S ezt amiatt kérdezte, mert ő, nő lévén, nem vehetett részt a misén. Hiába volt már névleg lovag, nem engedték be a kápolnába, bár be kell vallanunk, nem is nagyon kívánczolt be oda – Ruárnak bevallotta, hogy minden bizonnal halálra unná magát odabent.

—Semmi olyasmit nem mondott az apát, amiről korábban ne hallottam volna – válaszolta a királyfi – de most hirtelen belémdöbbszent, hogy lehet hogy amit mond nem csupa mese, hanem valóban úgy történt minden, csak más a magyarázat rá, nem holmi istenes csudatételek!

—Na de mégis, miről volt szó, mert még semmi nem világos előttem, szóval, ha lehet, konkrétan, jó? - követelte a választ Ahaví.

—Hát, elmondta, hogy régen az isten szép és jó világot teremtett, ahol minden férfinak három feleséget is engedélyezett, csak hogy mentől jobb legyen a férfiaknak. Egy darabig minden jó is volt, de aztán a férfiak a nagy jólétben elfeledkeztek az isten dicsőítéséről, elhanyagolták a szentségekkel foglalkozásokat, bár ebben csak részben hibáztatható a férfiak lustasága, mert a három feleség is állandóan csak a henye életmódra s az érzéki örömekre bújtozta őket, elterelve a férfiak figyelmét az erényekről. Ezért aztán az Úr megharagudott, mindenféle csapásokat bocsátott az emberiségre, végül megváltoztatta a korábbi rendelkezéseit, és angyalokat küldött az emberek közé, akik az Úr akaratát kihirdetvén megparancsolták, hogy azontúl mindenkinek csak egy felesége lehet, nem három mint régen, hogy maradjon elég ideje az embereknek az isten szolgálatára, s más erényekre is. S azóta élünk úgy, ahogyan.

—E mesét már hallottam én is – mondta Ahaví – nem értem, miért jár ez állandóan a fejedben, Ruár.

—Hát, még sok részletet elmondott az apát, amit most nem említettem...

—Gondolom, kirészletezte az istentől elfordult emberiség ocsmány bűneit. - vonogatta a vállát a leány.

—Persze, de engem jobban érdekelt, hogy azt mondta, az angyalok nem szárnyakon repülve érkeztek az égből, hanem csodálatos, repülő égi palota ereszkedett alá, s abban laktak az angyalok.

—Mese. - és Ahaví még látványosabban vonogatta a vállát.

—Persze hogy mese, de én azt hiszem, minden mesének van valóságalapja. És most jól figyelj: te azt hiszed, én nem hiszek istenben! Meglepőt mondok neked: lehet ám, hogy hiszek benne! Nem tudom, létezik-e, de nem tartom lehetetlennek, hogy létezzék. Ha viszont létezik, és valóban végtelen hatalmú, akkor méltatlan lenne hozzá, hogy csak egyetlen világot teremtsen. Végtelen hatalmú valakihez úgy illik, hogy végtelensok világot teremtsen, nemdebár?! Azaz, az az isten akiben én talán hiszek, sokkal hatalmasabb, mint a papok prédikálta isten. Sőt, úgy vélem, isten nemcsak végtelensok világot teremtett, de e végtelensok világban végtelensokféle élőlény él, köztük olyanok is, akiknek értelme megközelíti a mi értelmünket, de olyan is akad végtelensok, ahol a lények okosabbak mint mi vagyunk! És persze akad világ, ahol az értelmes lények nem teljesen olyanok kinézetre mint mi, hanem ilyenek vagy olyanok, mindenfélék...

—Három karjuk van és hat szemük! - nevetett fel Lemí.

—Akár az is lehetséges, miért is ne – válaszolta Ruár komolyan, mosoly nélkül – és nyilván jobban látnánk mi is hat szemmel, mint a mostani kettővel, azaz ez nem is volna ostobaság! No tehát én úgy gondolom, réges-régen az egyik ilyen világ lakói olyan okosak lettek, hogy repülni tudó házakat is tudtak már készíteni, s egy ilyenrel elrepültek néhányan közülük hozzánk. Őket nevezték a papok ősei angyaloknak. És ezeknél a repülni tudó lényeknél olyan szokás lehetett, hogy minden férfinak csak egy felesége van, nyilván, mert náluk ugyanannyi lehet a nők száma, mint a férfiaké. S mert náluk ez volt a szokás, ezt parancsolták a mi őseinknek is, mert ők ezt tartották jónak! De az is lehet, hogy semmit nem is parancsoltak, egyszerűen ők így éltek, s az őket angyaloknak néző emberek vakon utánozták az angyalok szokásait, hiszen manapság is aki csak teheti utánozza a király vagy úgy általában az előkelőbbek, a nemesek szokásait, életmódját!

—És aztán mi lett az angyalokkal? - kérdezte Ahaví.

—Elrepültek - vonogatta most Ruár a vállát – illetve gondolom aki nagyon öreg volt közülük, az meghalt. Az apát szerint a repülő palotájuk vasból készült, emiatt úgy hiszem, az ő világukban sokkal több a vas mint nálunk, s így nem is tetszhetett nekik a mi vashiányos világunk, miért is maradtak volna tehát itt sokáig?!

—Na de miért lett volna náluk ugyanannyi nő, mint férfi?

—Azért Lemí, mert például náluk tegyük fel ugyanakkorák a nők, mint a férfiak. Köztudott, hogy nálunk nemcsak háromszor annyi a nő mint a férfi, de a nők súlya is csak nagyjából harmada egy férfi súlyának. Logikusnak tűnik előttem, hogy ha valahol a nők akkorák lennének mint a férfiak, az egyedszámuk is ugyanannyi lenne.

—Tehát szerinted Ruár nálunk az a normális, ha minden férfinak épp három felesége volna. - sóhajtottá Ahaví.

—Igen, így vélem. Szerintem most helytelenül élünk. A háromnál több feleség nem lenne jó, de a kevesebb sem. Épp három lenne az ideális mindenkinek. Ez nőnek is és férfinak is a legjobb volna.

—Akkor igyekezhetsz, mert még messze vagy az ideális állapottól – hiszen csak két nőd van: én Ahaví, és Lemí! - kacagott keserűen a leány.

—És még ti sem vagytok hivatalosan a feleségeim, amint persze ez lehetetlen

is, a papok soha nem adnának több nőt is egy férfihoz. Úgy látom, a vallás talán a legfőbb akadály a annak, hogy a dolgok visszatérjenek a normális kerékvágásba.

—De Ruár, gondold meg, mit beszélsz: nem szólhatsz a vallás ellen, amikor magad is papnak készülsz!

—Nyugi, csak elöttetek beszélek ilyesmit, mások előtt befogom a számat... különben meg csak apám akarja hogy pap legyek, én magam nem. Egy biztos: jelenleg nagyon rosszul mennek a dolgok az országban, sőt az egész világon is! Ha tehetem, ezen változtatni fogok!

—Egyelőre azzal törődj ha megkérhetlek, hogy túléljed a közelgő csatát! - óvta őt a lány.

* * *

A csatát túlélni végülis könnyebb volt, mint gondolták volna. Ez nem kis részben természetesen annak volt köszönhető, hogy a király serege nyert. Nyilván könnyebb ugyanis túlélni egy győztes, mint egy vesztes csatát!

Masszalá király győzelmét két tény alapozta meg. Egyik, hogy serege szinte pontosan kétakkora volt, mint a támadó dúz haderő; a másik, hogy bevált Ahaví ötlete a póklovasok megzavarására.

A csata egy tágas síkságon zajlott, az ellenség mindent megtett, hogy épp ott történjék a döntő összecsapás és nem másutt, mert a síkság nagyon megfelelt nekik a pók „lovasság” bevetésére. Arra azonban nem gondolt, mi lesz, ha ezúttal a pókok nem válnak be! Márpedig a síkság mögött egy viszonylag sekély folyó hömpölygött. Folyóhoz képest sekély volt, de mégis kellően mély ahhoz, hogy bárki belefulladhasson. Vagyis, ha a támadásuk kudarcot vall, el van vágva a visszavonulási útvonaluk! Masszalá király épp erre épített. Vállalta a csatát a síkságon, reménykedve benne, hogy sikerül feltartóztatni a póksereget, ha pedig az sikerül, a túlerő már majdcsak győzedelmeskedik! Természetesen a dúzok is tudták, hogy Masszalá serege nagyobb mint az övék, ám ez nem nagyon zavarta őket – a pókok elől eddig még mindig mindenki megfutamodott, s most majdnem tízezer pókkal támadtak, s emellé még csaknem ugyanennyi gyalogos katonájuk is volt!

Igenám, de Masszalá katonái voltak vagy negyvenötezren, és megfogadván a király parancsát, akinek Ahaví adott jó ötletet, mindegyikük magával cipelt egy élő nyulat vagy más kis állatot, többnyire valami rágcsálóféleséget. S amikor felsorakozott velük szemben az ellenséges „lovasság” – bár itt helyesebb talán a „pókosság”-szó használata – adott vezényszóra ezeket az állatokat elengedték, s még meg is ijesztették őket kiabálással, rügdosással. Azok nekiiramodtak a szabadság felé, ami az ellenséges sereget jelentette. Bár az állatok egy része okosan s idejekorán kitért oldalra, megpróbálva egérutat nyerni a két sereg közt, mégis elég sokan voltak, melyek beszaladtak a pókok közé, mire azokon elszabadultak a vadászösztönök, megugrottak, igyekezve elkapni az apró, finom zsákmányállatokat. Többnyire sikerült is hamar csáp-rágóik közé kaparintani valamelyik állatkát, de addigis rémületes bakugrásokat végeztek, aminek nem is lehetett más következménye, mint hogy alig akadt póklovas, aki megmaradt volna a hátukon, inkább lerepültek róluk; olyik póklovasnak beakadt a lába a kengyelbe is, az állata pedig húzta maga

után őt. De amelyiknek sikerült nyeregben maradni, az sem volt az ura többé az állatának, mert miután az zsákmányolt valamit, nekilátott a vérét kiszöröcsölni, és esze ágában sem volt bármi parancsnak is engedelmeskedni, míg jól nem lakott. Kisvártatva tehát a rét megtelt vadászó vagy csemegéző pókokkal, olyan pók azonban egy sem maradt, mely a gazdájának engedelmeskedett volna.

S ekkor felhangzott Masszalá király parancsa:

—Támadás!

Erre gyalogos serege előreszegezte a hosszú lándzsákat, és szabályos rendben megindult előre. Ha pók került az útjukba, egyszerűen kikerülték. Teljes volt a béke az emberek és pókok közt: az emberek nem bántották a pókokat, s a pókok sem az embert. A pók az emberek helyett a csemegéjével törődött, az emberek a pókok helyett a pókok lovasaival törődtek, melyek most bizony gyalogosokká váltak maguk is... és most meglátszott, hogy egy gyalogos katona többet ér, mint olyasvalaki, aki eredetileg póklovas volt, s csak kényszerűségből lett gyalogossal! A pókok lovasai a harchoz görbe szabályt viseltek eredetileg, hogy a pókok hátán ülve onnan lecsaphassanak a gyalogos katonákra. Lándzsa nem volt náluk. Masszalá gyalogosai azonban mind vittek magukkal hosszú lándzsákat, amiknek most jó hasznát vették – az ellenség a közelükbe sem tudott kerülni, máris leszúrták! Aztán, Masszalá katonái többen is voltak, jó kétszer annyian...

A dúzok pillanatokon belül rádöbbenek, hogy most bizony vesztesre állnak! Sehogyan sem tudták megakadályozni Masszalá seregének előrenyomulását. Még nem is vesztek sok embert, máris menekülésre fogták a dolgot, s futottak amerre láttak. Na de nem sok felé menekülhettek – mögöttük a széles folyó! Nosza, nem maradt más választásuk, belegázoltak a vízbe, majd amikor az már deréknél magasabban ért, úszni kezdtek. Tudták, aki átér a másik oldalra, jó eséllyel megmenekült.

Ezzel csak az volt a baj, hogy aki úszik, nem vihet magával nagy terhet. Márpedig a harcosokat iszonyú erővel húzta le a mélybe a kard, a pánccél, általában a fegyverzet. Holott gyorsan kellett úszniuk, mert Masszalá katonái közül sok volt aki nem gázolt be a folyóba, megállt inkább annak a partján, de csak azért, hogy innen az úszókra nyilazzon! Nyilvánvaló volt, hogy csak az menekülhet meg, aki eldob mindent ami nála van, nemcsak a fegyvereket de még az addig összerabolt kincseket is, s minden erejével az úszással törődik, hogy legalább a bőrét mentse, ha mást már nem is!

El is dobtak a dúzok mindent, sőt, amelyiküknél volt némi kincs, s ilyenek elég sokan voltak, azok most belemarkoltak a kincsesbatyójukba, és marék-szám szórták futás közben maguk mögé a pénzt, nyakláncokat, mindenféle ékszert, hogy míg Masszalá katonái ezeket felszedegetik, addig is időt nyerjenek a menekülésre. Hamarosan mindenfelé arany és ezüst csillogott, sőt, némelyik helyen egy-egy vaspénz is, ami pedig errefelé a legnagyobb értéknek számított, sokkal értékesebb volt, mint az arany, habár minden vaspénz egészen vékonyka jószág volt, szinte hártványékony csupán. De hát a vas nagy kincs...

Mégis, a dúzok most úgy megijedtek, hogy még ezt is eldobálták, csak hogy az életüket mentse.

—Utánuk! Utánuk! Öljétek őket! Ne a kincssel törődjétek, öljétek meg a

gonoszokat, nehogy valahol megint összegyülekezzenek ellenünk! - kiabálta hátul Masszalá király, és saját felséges kezébe korbácsot ragadott, azzal kezdte verni aki csak elébe került, hogy katonái most ne a zsákmányolással törődjenek, hanem az ellenséget üldözzék, nyilazzák, szóval pusztítsák ahogyan csak bírják. S jó példával járva elől, amint a folyóhoz ért, a felséges király maga is átúszott azon, s ő is a menekülők után vetette magát – nem is tért vissza ide, csupán órákkal később. Állítólag, ahogy mesélte, négy dúz harcost is saját kezüleg ölt meg, ami kiváló teljesítmény, elvégre a felséges király bár jó erőben volt, de nem volt már azért mégsem egy „mai legény”.

Nemcsak a király csépelte a kincsekért lemaradozni óhajtó katonáit, de a felséges úr példáját látva tisztjei is így tettek; így aztán végül az egész sereg ott hagyta a réten s a folyóparton szétdobált kincseket, s a menekülők után vetette magát. Hamarosan mind át is értek a túlpartra, s úzték a világgá szaladt dúzokat, hogy jobban se kellett; s meg kell hagyni nagy örömmel. Most végre visszafizetik nekik a sok rosszat, amit kaptak tőlük!

S így aztán a folyó innenső partján senki sem maradt a katonák közül. Senki, egyáltalán senki – csupán a papok. Ők természetesen nem üldözték az ellenséget, nekik nem az a dolguk. Hogy akkor mi? Hát természetesen hálaimát rebegni az ég felé, amiért Isten győzelemre vezette a seregüket! A leghangosabban imádkozó papi férfiú maga Blending püspök volt.

Ami Ruárt illeti, ő maga is átúszott a folyón, az ellenség után ment tehát, bár ennek semmi esetre sem a gyilkolási vágya volt az oka, hanem inkább két egészen másvalami: egyrészt a folyó innenső partján túl sok holttestet látott, amitől a rosszullét környékezte, másrészt nem szeretett volna gyávának látszani. Bár igaz, olyan nagyon azért nem igyekezett a menekülők után, hogy be is érje őket – sőt, mindezideig bizony senkit sem ölt meg! No de azzal nyugtatgatta magát, hogy hiszen apja is megmondta, hogy ő egyházi szolgálatra van iderendelve... így inkább azt figyelte, nem lát-e valakit, akinek elsősegélyre volna szüksége. De ilyen nem akadt ezen a parton. Tovább ballagott hát, figyelve mindenfelé, irtózva elkerülte a hullákat, de hamar rájött, hogy az ő fogalmai szerint egy csata egy rém unalmas valami, plusz természetesen borzasztó és gyomorforgató is egyben; így vagy két óra múlva visszafordult, újra átúszott a folyón...

Odaát már nemcsak a papokat látta, de néhány katonát is, sőt, ott volt felséges apja is! A papok java részét mély imádságba merülve találta, sőt, imádkozott néhány tiszt is a seregből, ami furcsa volt, mert a katonatisztekre nem volt épp jellemző az istenes élet s a kegyes érzület... ám hamarosan megtudta a szófoslányokból, hogy nagy csoda történt! Sőt, tulajdon édesapja világosította fel a részletekről, amikor már úgyis tudta nagy vonalakban a lényegét:

—Amikor a papok látták, mint próbálom üldözésre rávenni a kapzsi katonáimat, Blending püspök imájával az ég felé fordult, s az Úr a maga végtelen hatalmával nagy csodát tett: azonnal kővé változtatott illetve eltüntetett minden kincset, amit a dúz horda szétszór! Így már mi sem akadályozhatta, hogy katonáink a kötelességüket tegyék, s üldözdhessék az ellenséget!

—Hát ez bizony derék dolog – mondta erre Ruár – de most igazán imádkozhatna akkor megint a püspök úr, ezúttal azért, hogy a kövek változzanak

vissza kincsekké!

Aki csak hallotta Ruár ezen szavait, erre mind bólogatni kezdett, vagy egyetértően morgolódni. Mert hát a katonák főként a zsákmány reményében jöttek a háborúba; erre most kiderül hogy hiába fáradtak, hiába ontották a vérüket, mert ennek semmi haszna: a kincsek eltűntek! Legfeljebb ha pár fillért szerezhetnek a hullák kifosztásával, esetleg az ellenség fegyvereit szerezhetik meg – na de hát ők lényegesen dúsabb zsákmányra számítottak, és volt is itt zsákmányolnivaló bőven, azt jól látták!

A királyapuka nem osztotta Ruár vélekedését, de annyira nem, hogy még arcul is csapta a királyfit.

—Elhallgass, te szemtelen kölyök! Nem hallottad talán, ami megirattatott, hogy „Uradat és Istenedet próbának alá ne vesd”?! Az az ima, ami azért szolt, hogy váljanak a kincsek kővé, szent ima volt, mely kegyes célt szolgált: hogy katonáink a kapzsiság kínzó gyötrelme nélkül, nyugodtan vehessék üzőbe a gaz ellenséget! Az az ima azonban, mely az ellenkezőjéért szólna, a kővek kincssé válásáért, már nem kegyes célokat szolgálna, hanem csupán az alja önérdeteket, a hitvány szerzésvágyat, a mohó kapzsiságot, nem is kétlem éppezért, hogy még ha hajlandó is volna ilyesmiért imádkozni a püspök úr, de hiábavalóan tenné, s az ima nem hallgattatna meg! Eredj is innen, ne untass a sületlenségeiddel; meglátszik gyermek vagy még, amiatt okoskodol ilyen felelőtlenül, a magasabb szempontokat figyelembe nem véve!

Hát Ruár megfogadta az atyai tanácsot és ment, már amiatt is, mert nem akart még egy pofont. S alig távozott néhány lépésre, Ahavíba botlott, aki mint kiderült már kereste is őt. Még a folyón való átkelés közepette elkeveredtek egymás mellől, s csak most talált rá a lány. Kiderült azonban, hogy nemcsak őt találta meg Ahaví, de valami mást is.

—Idesüss, Ruár, mit leltem! - ragadta meg izgatottan a királyfi ruháját a lovagnő.

—Na mit?

—Ezt! - és felmutatott egy vaspénzt.

—Nocsak! Hát ezt meg hol találtad?

—Most találtam, a folyóparton! Most, hogy jöttem visszafelé! Alig lábalok ki a mederből, meglátom csillogni, lehajolok hogy nézzem, mi az, és hát így bukkantam rá! No és hadd kérdezzem meg, Ruár, nem találod-e úgy, hogy ha a mindenható úristen úgy dönt, hogy a kincseket kővé változtatja, vagy eltünteti, hát akkor kissé furcsa, hogy az ő mindenre kiterjedő figyelmét elkerüli az egyik pénzdarab?!

—De bizony igazad van, s ez nagyon furcsa! Gyere is, mondjuk ezt el édesapámnak!

—De nem megyek ám egy tapodtat sem, és te se menj, maradj szépen nyugodtan – apád úgysem hinne nekünk, nyugodtan mondhatja, hogy hát akárhol is keríthettem én egy pénzdarabot! De meg ha hinne, az se sokat számítana, mert nem sok mindent tehetne, bár nem is hiszem hogy hinne; apád sokkal jobban hisz istenben és a csodákban annál, hogy adjon pusztán az én beszédemre! De meg azt is mondom, hogy még ha hinne is és tenne is valamit, abból se sok hasznunk lenne nekünk, tehát neked és nekem!

—Hát valami azért talán!

—Valami, no persze – nagyjából annyi, amennyi hasznom abból lett, hogy

kitaláltam a pókcsordát szétzüllesztő jó ötletemet! Lám, az egész csatát emiatt nyertétek meg, miattam, az én ötletemnek hála, aztán nem kaptam érte még egy köszönömöt sem! Nem, nem, Ruár, vagy ne tegyünk semmit, vagy ha igen, azt mi magunk tegyük, mert a legrosszabb az az volna ha apádnak szólnánk, ugyanis akkor nemcsak hasznunk nem lesz az egészből, de kiteszük magunkat annak, hogy a király megharagszik ránk, mondván hogy alaptalanul vádaskodunk! Hiszen gondolj csak bele, semmivel nem tudod a szavaimat bizonyítani! És szerintem nem hiányzik neked az, hogy királyapád istentelenséggel vádoljon épp téged, ki papnak sőt püspöknek készülsz!

—Helyes, mondd hát, hogy akkor mit tegyünk!

—Meg kell keressük a kincseket mi magunk. Azaz rá kell jönnünk, hová dugták azokat a papok. Messzire biztos nem vihették őket, mert időbe tellett összeszedni is.

Ruár tekintete körbefutott a környéken.

—Hát nekem máris volna egy ötletem.

—Remek, halljuk!

—Keressük meg az utazóhernyókat! Mert azokat sehol sem látom, holott a csata kezdetén még itt álldogáltak békésen, ott annál a facsoportnál, ni! Most meg sehol sincsenek!

—Kiváló ötlet, és milyen igazad is van, itt több iszákra való kincsről van szó, persze hogy nem kézben akarják magukkal vinni!

—De hogyan találjuk meg a hernyókat?

—Eh, amilyen széles nyomot hagynak, percekben belül meglelem őket! - bizakodott a leány. S igaza is lett, sőt, különösebb nyomolvasási képesség sem kellett a sikerhez. S kiderült, nem is kell messzebbre menniük, mint talán ötszáz méter. Egy kis tisztáson megtalálták mind a mintegy harminc utazóhernyót. Egyetlen férfi vigyázott rájuk, akiben Blending püspök egyik szolgáját ismerte fel Ruár. Gyorsan visszahúzódtak a sűrűbe, mielőtt a szolga észrevette volna őket.

—Én már tudom is, hol vannak a kincsek – ott lógnak a degeszre tömött bőriszákok a hernyók oldalán! - suttogta Ruár fülébe Ahaví.

—Igazad lehet, de most hogyan tovább?

—Kerüld meg a tisztást, Ruár, majd jöjj ki a tisztásra a háta mögött, beszéljess vele, én meg a háta mögé lopódzom és leütöm!

—Jó ötlet! - felelte a fiú, azzal máris tette amit Ahaví mondott neki. De még meg sem kerülhetette a tisztást, amikor sikoltást hallott, s azt látta, hogy a hernyóőrző szolga nyíllal a mellében bukik a földre. Ahaví pedig kilépett a tisztásra.

—Jöhetsz, Ruár, gyere igyekezzünk!

—De hát ezt meg miért...?!

—Így gyorsabb volt és egyszerűbb.

—De akkor engem miért küldtél a háta mögé?!

—Hogy ne legyél mellettem. Te amilyen szelíd vagy, nem engedted volna hogy lenyilazzam. Vagy nem így van?

—De igen, persze hogy így van, nem szeretem az ölést!

—Én pedig nem szeretem a papokat és szolgálkat, főleg nem akkor, ha tolvajok. - vonogatta a vállát a leány. —Na de most gyere, nézzük a batyúkat!

Csak kettőt bontottak fel a tizenötéből, de ezek tele voltak pénzzel és más

kincsekkel.

—Ennyit nem tudunk magunkkal vinni ketten sem, ehhez legalább még öt fő segítő kéne. - csóválta a fejét Ruár.

—Szó sem lehet róla, hogy ebbe bárkit beavassunk! Különben sem szabadna ilyet tenni, de pláne nem így, hogy öltünk is.

—Te öltél, Ahaví, te és nem én.

—De velem voltál, azaz bűnrészes vagy. Ám kár is vitázni, mert gondolom akkor sem akarnál bajba keverni engem, ha magad megúsznád.

—Persze, még szép!

—Na hát akkor! Különben sem bízhatunk meg senkiben, az egy Lemít kivéve. Hanem figyelj csak, a közelben a folyó! Vigyük gyorsan mindegyik batyút a vízhez, s rejtjük el a folyóban! De óvatosan mozogj, ne hagyj nyomokat magad után!

Némi keresés után találtak is egy félig kidőlt, vízbe lógó fát, ennek vízbe érő dús gyökérzete közé rejtették a kincsesbatyúkat. A sok nehéz kincs mélyen a víz alá húzta az iszákokat.

—Így ni, majd valamikor később visszajövünk értük! - nyújtózott a leány. — Lámcsak, igaza volt apádnak, hogy nem kell imádkozni a kövek visszaváltozásáért: minden ima nélkül is lám hogy visszaváltoztak azok kincsekké a kezünkben!

—Igen, de egy emberélet árán. Ritka kegyetlen nő vagy te, Ahaví!

—Azok után ahogy eddig bánt velem a sors, nem csodálhatod hogy nem finomkodok! A papok nyomorítottak meg, ők szedték ki a méhemet, eszemben sincs kiméletesnek lennem velük szemben! Vagyis ha megkérhetlek, azzal törődj inkább, hogy most már gazdag vagy, Ruár, de alaposan ám!

—Te is.

—Én?! Ne nevetess, hát mióta van egy nőnek bármi tulajdona?! Hiszen még az élete sem az övé!

—Te lovag vagy, tehát kivétel!

—Majd akkor leszek az, ha apád megerősít engem a lovagi címemben, de arra ugyan várhatok holtom napjáig! Figyeld meg, apád eltűri majd, hogy lovagkodjam, de csak hallgatólagosan tűri el, s egy szóval sem mondja majd soha, hogy ő olyan igazi lovagnak tart engem, a férfilovagokkal egyenrangúnak! Pedig tulajdonképpen megérdemelném, mert két ellenséges katonát is levágtam most a csatában, ami nem semmi, hiszen igazán kicsike valaki vagyok! Szóval, itt te vagy a gazdag, Ruár, te és nem én. Bár bevallom, engem önmagában az is boldoggá tesz már, hogy egyáltalán borsot törhettem a papok orra alá! Na de tűnjünk is el innen, gyerünk vissza a sereghez, mielőtt gyanús lesz a hiányunk!

Mire visszaértek, kiderült, alábbhagyott a nagy örövendezés. Mert nem adták ingyen a győzelmet: habár nem sok áldozata lett a nagy győzelemnek, de az elesettek közt volt a király legidősebb fia, azaz Ruár bátyja, a trónörökös is! Így most Ruár fiatalabbik bátyja lett a trónörökössé, ki eddig egy nagyobb hercegség ura volt, s aki különben maga is egy kisebb seregrésszel érkezett a csata színhelyére.

Nagy volt a király bánata, de hát ez a sors, ez az Élet törvénye: mindig vannak veszteségek is, kudarcok is, nemcsak csupa derű, győzelem és nyelés! Nem feledkezett meg róla hát még e szomorú esemény kapcsán sem, hogy

kihasználja a győzelmet. Úgy döntött, továbbvonul a sereggel, hogy amekkora területet csak lehet, elfoglaljon Dúziából, de előtte megengedte Ruárnak, hogy a papiskola növendékeivel együtt hazatérjen. Talán túl veszélyesnek tartotta a továbbiakat, és nem akarta kockáztatni még egy fia életét.

—Ti tehát menjetek haza, a többieknek pedig: Indulás! Napszálltaig még jókora utat tehetünk meg Dúzia felé! - parancsolta.

—Felség, mi ha lehet még maradnánk itt egy darabig, hogy imádkozzunk a csoda színhelyén! - szólt kenetteljes hangon Blending püspök.

—Persze, persze... majd utolértek valamikor! Imádkozzatok csak, hiszen ez fontos esemény, nem mindennapi csoda! A Veres-hágó felé megyünk, arra kövessétek a sereget! - mondta a király.

—Én Ahavival együtt magam is maradnék egy kissé még - szólt ártatlan hangon Ruár - hiszen lehetnek még kóborló, bújkáló dúzok az erdőben, s így elkelhet a fegyveres védelem a püspök úr számára!

—Nem, nem, felesleges hogy maradj herceg úr - szólt gyorsan a püspök - bennünket Isten védelmez, hiszen lám, az imént is mekkora csodát tett a kedvünkért... akarommondani mindenki kedvéért, de az én imáim hatására! Térj csak vissza gyorsan a papiskola biztonságába, végülis csak az volt a cél, hogy láss végre egy csatát, némi tapasztalatot szerezzél, ez megtörtént, semmi szükség a további jelenlétedre

—Hát jól van, ha felséges apám is úgy látja jónak! - szólt engedelmesen a királyfi, s magában vigyorgott ha csak rágondolt, milyen arcot vág majd a püspök, a kincses iszákok hiányát tapasztalván.

—Igen, én is úgy látom jónak! - felelte ünnepélyesen a király, majd megvereggette Ruár vállát, s már el is fordult tőle, serege felsorakozását nézni. Ruár tehát Ahavival együtt megkereste az iskolába visszatérni készülődő apátot, s így a hadjárat az ő részéről véget ért.

* * *

Ezután semmi különös nem történt Ruárral, amíg be nem töltötte a tizenhatodik évét. Ezalatt életében mindössze annyi változás következett be, hogy apránként titokban elhozta a sok kincset a rejtkehelyről. Így most az ő szobája lett a leggazdagabb lakrész a papiskolában, csak erről senki sem tudott... természetesen Lemít kivéve, akit beavattak a titokba, no persze, benne megbíztak, s nem is nagyon lehetett volna eltitkolni előle bármit is.

A kincsek elhozatalánál úgy jártak el, hogy előbb az összeset kiszedték a folyóból, és szétválogatták, majd elsőként a vaspénzeket hozták el. Nem amiatt, mert ez a legnagyobb értékű része a kincsnek, hanem mert tudták, a víz árt a vasnak: megrozsdásítja. Gondosan meg is szárogatták hát a pénzerméket. Ezután következett az ezüst, végül utolsóként az arany. Az aranynak szinte semmi sem képes ártani - nem hiába nevezik királyi fémnek!

Jó rejtkehely volt az ott a folyóparti fa gyökerei közt, így nem is igyekeztek vele, hogy hamar hozzák el onnan az összes kincset. Nagyjából félévente egyszer fordultak csak meg arrafelé, valamilyen ürüggyel, így Ruár már betöltötte tizenhatodik születésnapját is, amikor utoljára jártak arra, az utolsó két batyúért jöttek. Ruár társa most is Ahaví volt. Minden baj nélkül megtalálták az iszákokat, el is vitték azokat a papiskolába, ám ott Lemí kisírt

szemekkel várta őket.

—Mi történt?! - kérdezte Ruár izgatottan, a lány arcát megpillantva.

—A többiek... elvitték a többieket... - hüppögte a lány.

—Miféle többieket?!

—A lányokat... minden lányt... a felelősöket, meg azokat is, akik senkinek nem a felelősei... mert már túl idősek, le kell cserélni őket... engem is akartak vinni, csak amikor megtudták hogy a te felelősöd vagyok, akkor inkább meggondolták magukat, nem akartak összeveszni a királyfival... de a többiek, jaj, szegények, elvitték őket hogy visszaadják a vasukat a közösségnek, talán már nem is élnek...

—Az nem megy ilyen gyorsan, hátha még van remény - azonnal beszélek az apáttal! - kiáltotta Ruár, s már futott is Dojnikéhez.

—Semmit sem tehetek, fiam - tárta szét a kezét az apát - ezt nem én rendeltem el, hanem Blending püspök utasítására jöttek a lányokért a katonák! És a püspök parancsának engedelmeskednem kell, mert fölöttesem nekem ő! De majd kapunk új lányokat, talán már holnap, de a héten okvetlenül!

—De addig ezeket megölik!

—Hát, ez ugye a nők sorsa.

—De én megszoktam már ezeket a nőket, nem akarom, hogy másokat kelljen megszoknom, és pláne nem akarok halált ott, ahol élek és tanulok!

—Fiam, nemsokára úgyis elvált volna az utad a lányokétól, mert már utolsó éves vagy itt az iskolában, sőt, hovatovább időszerű a felszentelésed, ami azt illeti irigyellek is, mert valószínűleg rögvest püspökké leszel felszentelve, azaz nem is kispapnak, s akkor már eltávozol innen, ugyan mi közöd is lenne tehát a továbbiakban e lányokhoz?! Ezzel törődj ha kérhetlek rá, a jövőddel, gondold bele, püspök leszel magad is mint Blending, püspök, igen, az, ó de nagyszerű is ez, nekem is régi vágyam hogy püspök legyek, mondhatni régi gyermekkori vágyam, mert már gyermekként, szinte kis csecsszopóként elhatároztam hogy arra teszem fel az életemet hogy püspök legyek, de eddig még ez nem sikerült, de neked Ruár, neked bezzeg minden esélyed megvan rá, hogy hónapokon, sőt, szinte heteken belül püspök légy! Bárcsak cserélhetnék veled!

—Remek, legyek püspök magam is, aztán majd az én parancsomra hurcolnak el nőket innen meg onnan, lemészárolni őket! - morogta rosszkedvűen Ruár, és a földet kezdte el rugdosni. —Mikor vitték el őket?!

—Alig egy órája.

—Akkor egy futár utolérhetné őket.

—Minden bizonnyal, de ugyan minek is küldjünk utánuk futárt!

—Hogy megváltozott a parancs, nem érvényes már a régi utasítás, nem kell elvinni őket.

—De ilyet én nem parancsolhatok, én csak apát vagyok, nem semmisítheti meg az akaratom egy püspök parancsát!

—Igen, igen, persze... hacsak... hacsak igen, igen, hacsak, természetesen, te is nem lennél püspök magad is!

—Az jó is volna, de hát nem vagyok püspök, s hidd el ezt én sajnálom a legjobban.

—Remek, ha sajnálsz akkor bizonyára nincs ellenedre, hogy rövid úton

püspököt csináljunk belőled! - vigyorodott el Ruár.

—Mégis, hogyan képzeled?

—Egyszerű: meg leszel választva püspöknek!

—Az nem megy ám olyan egyszerűen, hogy sitty-sutty pislogok egyet s már püspök vagyok! Püspököt mindig más, régebbi püspökök választanak a soraik közé, s többnyire csak akkor, ha egy régebbi püspök meghalt. No már most a jelen egyházkerület püspöke mint tudod Blending, és kiváló egészségnek örvend, sajnos hogy úgy mondjam bár csak veled vagyok ilyen őszinte, Ruár, mindenesetre egyelőre nem időszerű az utódlásán gondolkodnunk!

Ruár erről más véleményen volt.

—Úgy tanultam, hogy a püspök az egyházban egy hivatali cím, mely lelki, tanításbeli és kormányzati feladatot ró annak viselőjére. A püspök rendszerint egy, többnyire területi alapon szerveződő közösség vezetője. Így van?

—Így, de mit akarsz ezzel?

—Tehát többnyire, csak *többnyire* szerveződik a püspök irányította közösség területi alapon. Ez azt jelenti, hogy létezhet olyan közösség is, mely nem területi alapon szerveződik, mégis egy püspök a feje! Erre utal az, hogy vannak címzetes püspökök is, akiknek nincs egyházkerületük.

—De őket is választják.

—Persze – az a kérdés azonban, hogy ki választhat püspököket?! Nézd apát úr, nekem van egy ötletem, amit ha nem fogadsz meg, várhatsz tényleg Blending haláláig a püspökségre, ami beletelhet még húsz vagy harminc évbe is, s még akkor sem biztos, hogy te leszel az utóda, de ha mégis, vénember leszel jócskán ám addigra!

—Halljuk azt az ötletet! Bár előre sejtem, valami olyasmi lesz, ami miatt Blendinggel összeveszek, de bánja a fene!

—Nem okvetlenül lesz összeveszés a vége, elvégre Blending maradna püspöknek. Egyháztörténeti tanulmányaimban úgy tanultam, az első vallási közösségek, amikor kialakultak, maguk választották meg püspökeiket. Nincs sehol sem szó arról, hogy e jogot bárki bármikor eltörölte volna. Vagyis, gyorsan szerveznünk kell egy közösséget, mely úgy érzi, neki külön püspökre van szüksége, s e közösség ezután teljes egyetértéssel, egyhangúan megválaszt téged a püspökéne! S miután püspök vagy, nyugodtan küldhetsz futárt a lányok után, hogy azokat a katonák engedjék el, akarommondani engedjék vissza, mert te is püspök vagy már mint Blending, s te emiatt érvénytelenítheted Blending parancsát!

Az apát a fogát kezdte szívni.

—Ez nagyon meredek. Minden régebbi püspökkel összeveszem, ha így cselekszem, mert nem fogják elismerni a püspöki címetet. De meg különben is, honnét akasszak le hirtelen egy közösséget, ami megválaszt engem püspöknek?!

—De hiszen teli van az iskolád kegyes életű, jámbor diákokkal! - vigyorgott Ruár.

—Diákok mint püspökválasztó gyülekezet?!

—Dehogyan diákok. Megjegyzem, teljes joggal választhatnának püspökké téged a diákok is, hiszen felnőtt, szavazóképes férfiak már többségükben, ám hogy megadjuk a módját, előbb te mindegyiküket pappá szenteled! Mindet, a legrosszabb tanulót is! Vélhetőleg nagyon örvendenek majd neki, hogy

kemény vizsgák nélkül, rövid úton papokká lehetnek! S ezután e sereg újdonsült pap megválasztja a maguk püspökét – természetesen téged, mert ugyan ki mást! Előre megjósolom, egyhangú szavazás lesz, ellenszavazat nélkül!

—Azt én sem kétlem... de Ruár, ez nagyon meredek! Örültség az egész! Egyetlen régebbi pap, pláne püspök sem fogja elismerni, hogy én igazi püspök vagyok! Különbösen is, mit mondjunk, miért kell hirtelen egy új vallási közösségnek alakulnia, olyannak, mely külön püspökre tart igényt?!

—Ez a legegyszerűbb. E gondot megoldom én, Ruár, a királyfi. Én ugyanis ezennel lovagrendet alapítok! Lovagrendem három kasztból fog állni: a tulajdonképpeni lovagok kasztjából, melyek a harcot végzik; a szolgák kasztjából, akik természetesen kevesebb kiváltsággal rendelkeznek mint a lovagok; s végül az egyházi kasztból, akik az előző két kaszt lelkigondozását végzik, tehát például miséznek a lovagoknak és a szolgálótestvéreknek. Lovagrendemben a legfőbb parancsolat a testvériség lesz, mindenki szó szerint testvérnek köteles tekinteni bárki más lovagtársát, s tilos a titkainkat kiszolgáltatni lovagrenden kívüli személyeknek, emiatt a lovagrend tagjai csak lovagrendi tag előtt gyónhatnak például. Tehát szükségünk van a területi püspökségektől független egyházi személyzetre, természetesen olyanra, aki el is kíséri a harcokba a harcoló lovagokat. Ezokból illik, hogy saját püspökünk is legyen! Lovagjaink eszmeisége a tökéletes katona, aki háromszoros túlerő előtt sem hátrál meg; mindig segíti a rászorulókat fegyverrel, alamizsnával vagy testi erejével, mikor melyik szükséges; tiszteli a nála érdemesebbeket, ésatöbbi-ésatöbbi, majd kidolgozom részletesen a szabályzatot. Előre megjósolom, apám örülni fog ennek az ötletemnek, mert neki érdeke, hogy legyen egy a harcban élen járó elit réteg, hiszen így erősebb lesz a hadserege is! A lovagrend vezetője természetesen jómagam leszek.

—De hiszen te nem is szeretsz harcolni.

—Nem azt mondtam, hogy mindig én loholok majd előre a csatában... de ne is vitatkozzunk: akarsz-e püspök lenni vagy sem, erre válaszolj csak!

—Akarok hát, persze hogy akarok! Nem is hangzik már olyan hülyén a terved, felséges királyfi, ez hogy lovagrend is alakul, mindjárt más! Ez így szinte olyan, mintha a királyfi személyes püspöke lennék!

—Ez nemcsak „szinte” olyan, hanem teljesen pontosan olyan. - javította ki őt Ruár.

—Kár, hogy nem lesznek rögvest lovagok is a rendben, csak az egyházi kaszt tagjai. Szébb lett volna, ha rögtön lovagokkal együtt alakul meg a lovagrend.

—Egy lovag mindenképp lesz, tudniillik Ahaví.

—Micsoda?!

—Remélem nem gondoltad, hogy a nőket kizárom a saját lovagrendemből! Sőt, tagja lesz minden bizonnyal Lemí is, bár ő csak szolgáló testvérként. Na de ne is fecsegjünk tovább, mert sürget az idő: hívd össze a tanulókat, és bejelentem előttük a lovagrend alapítását, majd megválasztanak téged püspöknek...

És minden pontosan így is történt. Egyetlen kivétel az volt, hogy a papiskola tanulóinak mintegy negyede kijelentette, hogy ők igazi, fegyverforgató lovagok akarnak lenni, nem papi személyek. Némelyek

bevallották, hogy mindigis lovagok szerettek volna lenni, csak a szüleik inkább papnak szánták őket, de most megragadták az alkalmat, hogy belépjenek a királyfi által alapított új lovagrendbe. Így aztán lettek igazi lovagok már rögtön az alapításkor is. A lovagrendet a királyfi a sárkányról nevezte el, azaz ez lett a Sárkány-rend.

Megválasztották vita nélkül Dojnikét apátot is püspöknek, s ezután valóban vissza lettek hozva az elvitt nők, akik ennek nagyon örvendtek, hiszen kellemesebb dolog élni mint meghalni, s ha már visszatértek, megragadták az alkalmat, s beálltak ők is mind egy szálig a lovagrendbe, többnyire szolgálótestvérnek, bár néhányan fegyverforgató lovagok szerettek volna lenni. Ezek kiképzését Ruár Ahavira bízta, mert a lány eddigre már egész kiválóan elsajátította a harc tudományát.

Az esetből természetesen óriási botrány lett! Bár leginkább nem az szúrta a férfiak, főleg a papok szemét, hogy lett egy új püspök is, hanem az, hogy Ruár merészel nőket is felvenni a lovagrendbe. Ezt apja is nagyon furcsállotta, s mondta is:

—Fiam, egyetlen női lovag, ez az Ahaví ha jól emlékszem a nevére, szóval ez még hagyján. Mondhatni, ő az a kivétel, aki mint mondják, erősíti a szabályt, azt a szabályt, hogy a lovagok, azok márpedig férfiak. De te ha jól hallottam, tucatjával fogadsz a rendbe nőket, lovagnak!

Ruár nem akarta pattanásig feszíteni a húrt, elvégre jobb, ha nem ér apja türelme végére, emiatt gyorsan megszólalt:

—Apám, e nőknek inkább csak a címük lovag. Igazából nem mondhatóak olyan teljesértékű, igazi lovagoknak, hogy is lehetnének azok, amikor sokkal kisebbek mint a férfiak! Ők inkább megféleltethetők más lovagrendekben a fegyverhordozóknak, apródoknak. Ők a férfilovagok társai, kisegítői, csak nagyobb a tisztességük, szebb a címük! De nyilvánvaló, a csatákban nem annyira ők hadakoznak majd, mint a férfilovagok! Különben sem szándékozom sok nőt lovaggá tenni, néhányra viszont szükség van...

—Ugyan miért?

—Hát hogy példaképei legyenek minden nőknek! Úgy látom ugyanis, a nők körében igencsak híja van a kegyes életnek, semmit nem gondolnak a szentségekkel, a vallással, s ezen változtatni kell! Ezt szent kötelességemnek érzem! S ennek kiváló módja szerintem, ha követésre méltó példát állítunk a nők elé, aminek elérésére ezentúl törekedhetnek!

Apja csak a fejét csóválta erre, de nem tiltotta be a lovagrendet, s így aztán apránként napirendre tért fölőtte a nemesség s a papság is – elkönyvelték a királyfi furcsa játékanak. Ennek az is oka lehetett, hogy Ruár óvakodott tőle, hogy rengeteg nőt vegyen fel lovagnak. Világosan érezte az ezzel kapcsolatos ellenszenvet a nemesség körében, de attól is tartott, hogy ha túlságosan „elnőiesedik” a lovagrend, akkor csökken a becsülete a férfiak körében, s kevesen akarnak majd a férfiak közül belépni. Vagyis a királyfi kezdett rájönni, hogy hiába ő a király egyik gyermeke, de nem tehet meg bármit mégsem – kell, hogy engedményeket tegyen a közízlésnek! Így aztán az a néhány nő is akit mégis felvett a lovagrendbe, inkább a szolgálótestvérek közé lett csupán felvéve, nem a fegyverforgatók közé. Mindenesetre Ruárt ez is kielégítette – a lényeg, hogy megmenthette e nők életét! Igen, az igaz hogy nem

tehet meg bármit, de elég sok mindent mégiscsak, mert királyapja meglehetősen türelmes az ő „szeszélyeivel” kapcsolatban!

Igenám, csakhogy fél esztendeje se működhetett Ruár lovagrendje, s nagy tragédia történt: végigsöpört egy nagy járvány az országban, s elragadta Masszalá királyt, de Ruár bátyját is! Ez annyit jelentett, hogy a trón várományosa maga Ruár lett!

Épp csak senki sem lehetett királlyá, akit a papok nem hajlandóak megkoronázni. Márpedig akadtak hívei Ruárnak, akik megsúgták neki, hogy a főpapok tanácskozásain állandóan, újra és újra szóba került az a nézet, hogy ő Ruár nem való királynak, mert túlságosan nőpárti! És bizony a világi nemesség körében is elég erős pártja volt ennek a véleménynek!

Most hasznát vette Ruár a korábban megszerzett sok-sok kincsnek. Nemegy főurat sikerült megvesztegetnie, hogy a királyválasztó országgyűlésen rá szavazzon, így végül ki is kiáltották őt királynak – igaz, egészen csekély többséggel csupán. De a lényeg az volt, hogy a főurak megválasztották őt.

Hanem mit szólnak ehhez a papok?

A papok ehhez azt szolták, hogy egyszer csak felkereste őt Blending püspök.

—Fiam, senki sem lehet királlyá a szent papi rend jóváhagyása nélkül. - kezdte a beszédét a püspök.

—Tudom, atyám. - bólintott Ruár.

—Te sok szempontból jó királyunk lehetnél, hiszen tanult ember vagy, ám a nőkkel kapcsolatban származásodhoz méltatlanul cselekszel és viselkedel, amikor oly sokat kedvezel nekik. Ha ezen változtatni tudnál, ha férfiasabb viselkedést tanúsítanál, örömmel látnánk téged a trónon, atyád örökében.

—Mit kíván tőlem a papság?

—Bizonyítsd be, hogy a nőket annak tartod, amik valójában: beszélő állatoknak! Például, most nemrég volt egy nagy felkelésük, amit mint tudod levertünk, s elfogtuk a felkelés túlélőit. Vannak vagy ötezren. Adj parancsot a kivégzésükre. Mondd, hogy lökjék őket a funxik elé, s elhisszük, hogy igazi férfias királyunk leszel.

—Nekem jobb ötletem van. - felelte Ruár.

—S mi lenne az?

—Kár lenne őket elpocsékolni. Szerintem a halálnál jobb büntetés volna a kényszermunka. Ezzel a papságnak is hasznára lehetnék. Arra gondoltam, hogy építtetnék velük, a foglyokkal egy hosszú-hosszú oszlopcsarnokot a palota elé, természetesen olyan szobrokra gondoltam, amik kegyes, vallásos motívumokat ábrázolnak.

—A saját pénzeden?

—Kincstári költségen, igen. Lenne akár egy teljes kilométer hosszú is az oszlopcsarnok, vagy még hosszabb. Dolgozzanak csak a lázadó nők, a kivégzés ehhez képest kegyelem volna nekik!

—Remek ötlet fiam, támogatom! Remek ötlet, igen! - lelkesedett a pap.

—Én is remek ötletnek tartom – így megmenthetem az életüket! - gondolta Ruár.

—De van még itt egy apróság. Királyunk a férfiak, és ne a nők ura legyen! Tudod, a lovagrended... - és a püspök várakozóan elhallgatott.

—Értem. Kész vagyok kijelenteni, hogy több női lovagot nem fogadok a lovagrendbe.

—És akik már tagjai?

—A múltat nem változtathatom meg, egy leendő király nem szegheti a szavát, nem kezdek szószegéssel az uralkodásomat! De több női lovag nem lesz!

—Rendben van. - sóhajtotta a püspök. —Akkor ezt hirdesd ki, s ez esetben nincs akadálya a koronázásodnak, gyermekem!

Hát így lett Ruár királyá.

* * *

Nagy volt a papok hatalma! Olyan nagy, hogy nem Ruár volt az egyetlen király, aki szeretett volna korlátokat szabni az egyháznak, de jelentősebb sikert még egyetlen uralkodó sem ért el ez ügyben. A papság a hatalmát nemcsak fitogtatta, de használta is, természetesen arra használta, hogy még több hatalomra tegyen szert, aminek legbiztosabb módja, ha félelmet ébreszt az alattvalók szívében. Ezekből nagyon ügyelt az eretnekégetések ünnepélyes lebonyolítására. Gyakran égettek eretnekeket, s minden alkalommal látványosan bonyolították le a „szent” szertartást, szinte misztikus külsőségek közepette, s úgy megszervezve, hogy sokan láthassák. A lobogó máglyák látványa végtére is kiválóan alkalmas rá, hogy felidézze az emberek tudatában az örök, pokolbeli tűz tanítását s képzetét!

A fővárosban történő eretnekégetések során gyakran jelen volt a király is, mert ez fontos eseménynek számított, márpedig az uralkodó a papság védelmezője volt a hivatalos tanítások szerint. Ahogy Ruár egyik kétszáz évvel ezelőtt élt dicső őse írta egy adománylevéiben:

„...Két kard létezik, a világi és az egyházi, az amit a szívekben forgatnak meg, s amit a szívvel forgatnak. Az egyházi kard a lélek kardja, az egyház forgatja a tévtanítások ellen, míg a világi kardot a mindenkor uralkodó forgatja, az egyház érdekében. Így vagy úgy tehát, de mindkét kard az egyházat szolgálja!”

Ruár természetesen kivétel volt ezt illetően. Nem akart nagy nyilvánosság előtt rosszul lenni, emiatt sosem vett részt eretnekégetéseken. Tudta magáról, hogy nem lenne képes elviselni az égő emberek látványát. Szerencsére igazából nem is volt szükség rá. Az eretnekégetéseket teljes egészében a papság szervezte, a saját költségén, s nem is akarta, hogy ebbe beleszóljon a világi hatalom. Elvégre ha világi hatalomnak is lenne köze hozzá, az vitákra adna okot, sőt, esetleg osztozkodni kéne az elítéltek vagyonán, ami pedig a mostani rendszer szerint teljes egészében a papságot illette meg! Sőt, nemcsak az elítéltek vagyona szállt a papságra, de sokszor az elítéltek rokonai is tisztességesen, azaz inkább kifejezetten tisztességtelenül meg lettek kopasztva, mert a papság felszámolt mindent amit csak lehetett: ára volt a kínvallatásnak, a megköttözéshez használt kötélnek, az elégetéshez használt fának s még rengeteg dolognak, s ezek árát mind be is hajtották az elítéltek legközelebbi rokonain! Azok emiatt nem ritkán koldusbotra jutottak. Ha tehát valaki eretnek hírébe került, az nemcsak neki volt tragédia, de egész rokonságát is az anyagi tönkremenetellel fenyegette.

Mindenesetre, minthogy mindent az elítélttel s rokonaival fizettettek meg a papok, emiatt nem fukarkodtak a látványosságot illetően. Körbe a nagy téren mindenüvé emelvényeket ácsoltattak (az elítéltek pénzén), s itt különböző összegekért lehetett kibérelni a jobbnál jobb ülőhelyeket. Az egészen szegényeknek, akik nem tudtak fizetni, már csak állóhely jutott. A máglyák szükségtelenül nagyok voltak, fát pazarlóan nagyok, de hát ezt is az elítéltek fizették, és a nagy máglya fokozza a látványosságot! A nemességnek külön emelvény jutott, vörös bársonnyal bevonva, külön emelvénye volt a papságnak is, ez utóbbi fekete bársonnyal bevonva, de rajta a székek közül sok aranyozott volt, ezekbe természetesen csupa igen magas rangú pap ült.

Az eretnekégetés most is mint rendesen déli kezdésre volt meghirdetve, de már tíz órakor nagy tömegek tolongtak a téren, s a tolongás nemcsak az állóhelyekért folyt, de az ülőhelyek java része is elkelt már eddigre. Akkoriban az emberek nem voltak nagyon finnyásak, s a nyilvános kivégzések megtekintése teljesen elfogadott szórakozásnak minősült, amit a legjobb társaságba tartozó urak is nyugodtan megnézhetnek, senki nem szólt meg őket emiatt, sőt, az volt inkább a furcsa, ha ez nem érdekelt valakit.

Nyüzsgött tehát a nép a téren, kiabáltak-hangoskodtak az emberek; a hóhér a segédeit utasíttatta, akik a máglyák utolsó rőzsekupacait igazgatták; az ácsok a főpapok emelvényét ellenőrizték, hogy elég strapabíró-e, s jól van-e beborítva a drapériával; néhány zsebtolvaj is bizonyára megpróbálta kihasználni a jó alkalmat – az egyiket rajtakapták, no de jó helyen volt, a hóhér egykettőre lenyisszantotta a fickó jobb kezét, aztán mehetett amerre akart. Nyüzsgött tehát az élet, s a nagy hangzavar miatt keveseknek tűnt fel, hogy a tér egyik oldalát csaknem teljesen elfoglaló Szentségi Irattárból micsoda dübörgés tör elő. Nagy volt a robaj, ami belül nyilván még nagyobb lehetett hiszen a vastag falak tompították a kiszűrődő zajt, de mert rövid ideig tartott, nem törődtek nagyon vele, különben is, a legtöbben mennydörgésre gyanakodtak – némelyek aggódni is kezdtek, nem lesz-e egy váratlan, nagy eső, mely elmosná a remek szórakozást, az eretnekégetést.

Hamar megfeledkeztek volna tehát e nagy dübörgésről, ám nem lehetett, mert kiabálás hallatszott az épületből, mely túlharsogta még az utcai lármát is, majd kihajolt valaki egy emeleti ablakból, s ezt kiabálta:

—Ide, ide! Katonák! Gyorsan, segítsetek, megtámadták az irattárat!

Soká azonban nem kiabálhatott, mert hirtelen kizuhant, s nyekkenve ért földet, úgy, hogy a nyaka is kitört – valaki kilökte őt az ablakból.

Na de sok katona nem siethetett az épületben tartózkodók segítségére, mert egyelőre még egy tucatnyian sem ögyelegtek a téren, hiszen minek is, még nem kezdődött el az eretnekégetés, még ki sem hozták az elítélteket a bírósági épületből... Na de most épp a bírósági épület felől hallatszott egy óriási robaj, majd már onnan is csatazajt hallhattak – úgy látszik, a Szentségi Irattárból valahogy átmentek a támadók a vele szomszédos bírósági épületbe...

És sokan lehetettek, mert mire a téren ödöngő katonák parancsnoka rászánta magát, hogy a bírósági épülethez vonuljon a legényeivel a titokzatos támadók ellen, addigra úgy tűnt, el is lett foglalva az épület! Kinyílt a kapuja, s azon át egy csomó rab özönlött ki, köztük az elégetésre szánt eretnekek is, akiknek valóban innen kellett volna kijönniük, csak hogy egy órával később,

és megkötözött kézzel! Most azonban cseppet sem voltak megkötözve...

—Előre, szöknek a rabok! - kiáltotta a katonák parancsnoka, ám mielőtt támadásba lendülhettek volna emberei, egy szikrázó nyilvessző repült közebük, majd fel is robbant, minek következtében a húsz fős katonaosztagból nyolcan fel sem keltek többé, sőt, lett négy súlyos sebesültjük is. De repült közjük még két efféle nyilvessző is, így aztán a végén e katonák közül csak két túlélő maradt akik később elmesélhették az eseményeket, de ők is sebesültek lettek.

Persze e két túlélő is annak köszönhette az életét, hogy Kördülár nem a katonákra haragudott leginkább, hanem a papokra! Így aztán a robbanó nyilak többségét nem a katonákra, hanem a papok emelvényére célozta, mely emelvény nem volt ugyan tele, de húsz vagy harminc pap azért ücsörgött már rajta – hát ezekből egyetlen fő sem maradt életben, mert Kördülár nem takarékoskodott a munícióval! Lőtt néhány robbanó nyilat a nemesség szépen feldíszített emelvényébe is, ha nem is annyit mint a papokéba, nem mintha a nemességre haragudott volna, csak hogy fokozza a rémületet, és senki se merje őket üldözni! S valóban, a teret betöltötte a sikoltozás, és nem akadt élő ember, aki a közelükbe merészelt volna jönni. Hiába: idáig senki nem ismerte azon a vidéken a löport, a tűzfegyvereket, s így az emberek szívét babonás rémület szorította össze!

Kördülárék pedig megindultak kifelé a városból, bár a megkínzott rabokkal csak lassan haladhattak. Emiatt, biztos ami biztos, lőtt csak úgy találomra néhány robbanó nyilat maguk mögé, hogy mindenki kedvét elvegye az üldözéstől. Ennek következtében néhány ház összeomlott, egy pedig ki is gyulladt. Igazán látványos rabszöktetést produkáltak tehát!

Börimatláj Tókung mester természetesen ismerte Kördülárt, aki korábban a tanítványa volt, most pedig a kiszabadító csapat vezére, s így szólt hozzá:

—Nem is tudtam róla, hogy ilyen félelmetes boszorkánnyá képezted ki magadat az utóbbi időkben!

—Dehogyan vagyok én boszorkány, én csak egy egyszerű harcos vagyok, s hű szolgálja az én hatalmas uramnak!

—De hiszen látom, hogy ura vagy a tűznek és mennydörgésnek!

—Ugyan már, ez mind csak okos, tudákos furfang, nem boszorkányság! S még csak nem is én találtam ki.

—De engem te mentesz meg, s ezt köszönöm.

—Nem menthetnélek meg, ha az én uram nem engedélyezte volna ezt.

—S ki a te urad?

—Sztójmán herceg. Hozzá viszlek most téged is, lányodat is, akinek... mi is a neve? Mert van neve, ugye?

—Úgy nevezem, hogy Hajnalka, mert olyan gyönyörűen csillog a haján a fény, mint a hajnal első sugarai a láthatáron.

—Hát, akkor Hajnalka felkészülhet rá, hogy minden bizonnyal Sztójmán herceg felesége lesz hamarosan, neked pedig mester az lesz a dolgod, hogy Sztójmánból félelmetes harcost nevelj!

—Hát ha elég szorgalmas lesz... de igyekezzünk jobban, beszélgetni később is lehet, de nem volna az jó, ha utolérnének!

—Nem mernek üldözni bennünket, s ha mégis megteszik, csak nekik lesz az rossz.

—És ha nem engednek ki a városkapun?
 —Akkor varázsnnyilainkkal kitörjük a kaput.
 —S ha később érnek utol, nagy-nagy sereggel?
 —Legyőzzük a nagy-nagy sereget, sőt, azt sem kell tennünk, mert nem tudnak utolérni: mi ugyanis hamarosan repülni fogunk, míg üldözőink erre képtelenek!
 —Repülni?
 —Azt hát!
 —Na erre kíváncsi vagyok! Nem is látok szárnyakat nálad!
 Kördülár csak nevetett.
 —Mert szárnyak nélkül fogunk repülni, s ebben biztos lehetsz, mert már ide is repülve jöttünk. Tudod, van néhány ügyes gépünk, ami képes elrepíteni bennünket, csak ezek nagy gépek, s a városon kívül hagytuk őket!
 Ekkor értek oda a városkapuhoz. Senkinek nem jutott eszébe azt bezárni előttük, így keresztülhaladhattak rajta, de ezután azért mégis belelőtt néhány robbanó nyilat Kördülár, hogy összeomljon, s így fokozza a rémületet esetleges üldözői szívében. Majd haladtak tovább a kinti úton, s innen már messzire elláthatott, de senki nem üldözte őket. S hamarosan néhány domb takarása mögé érve, Tókung mester végre megpillanthatta a léghajókat is, amikről persze nem tudta még, hogy kicsodák.
 —Íme, ezekkel fogunk repülni! - mutatott rájuk széles mozdulattal Kördülár.
 —Hát ezeknek tényleg nincsenek szárnyaik.
 —Nem baj. Mássz csak be ebbe a legnagyobbba itt! A lányod is, meg mindenki más is!

Beszálltak hát. S ezután valóban tapasztalhatták, hogy milyen érzés a repülés, mert Nagyocska indulást vezényelt, mire felemelkedtek a földről...

* * *

A szabadító csapat visszatértét természetesen nagy éljenzés, heves üdvözlésgárda kísérte Sztojmán várában! Újremény különösképp aggodott a férjéért, de erre nem volt semmi oka, mert íme, Kördülárnak semmi baja sem esett, sőt, mindenki megúsza élve a kalandot, mindössze két jelentéktelen, kardvágás okozta sebesülés történt. Sztojmán kedvtelve nézegette az üveghajú Hajnalkát is, nem is titkolta, hogy tetszik neki, de legnagyobb meglepetésére a lány nyíltan kimondta, hogy ő szeretne ugyan Sztojmán tisztje lenni, de nem szándékozik lefeküdni vele! E beszéden még Hajnalka apja, Börimatláj Tókung mester is ugyancsak meghökkent. Elvégre Sztojmán igazán hatalmas úr, s egyelőre az ő egyetlen támogatójuk, sőt az életüket is neki köszönhetik!
 —Talán ha megindokolnád meglepő szavaidat... - kérte Sztojmán is a lányt.
 —Hát ha jól értettem a törvényeidet, feleséged nem lehetek, mert nálad már nincs olyan, hogy feleség, illetve van, de nem nagyon érdemes feleségnek lenni, mert az általad bevezetett új rangok több előnnyel járnak. Tehát feleség lenni nem akarok, de meg a papok úgysem házasítanának össze veled, hiszen üveghajú lány vagyok. Tisztged lenni viszont szeretnék, mert izgalmas dolognak tűnik, s érteni is szeretném azt a sok csodát, amit feltaláltál, például tudni akarom, mitől működik a léghajó.
 —De a törvényeim szerint a tiszt olyan harcos nő, aki igenis köteles lefeküdni

velem, ha akarom!

—Igen, hát épp ezt szeretném kérni, hogy az én esetemben tegyünk kivételt! Ígérem, más tekintetben kiváló tisztod leszek!

—De miért?

—Tudod uram, aki nő lefekszik egy férfival, az a gyerekszülést kockáztatja. És az engem nagyon hátráltatna abban, hogy megtanuljam a sok csodát, amit itt nálad látok!

—S ezért én mondjak le a bájaidról. Értem.

—Biztosíthatlak róla, csak a hajam másabb mint az egyéb nőké, a lábam köze nekem is teljesen ugyanolyan mint Nagyocskáé vagy bárki másik nőé, szóval semmi különösről nem maradsz le. De szeretném, ha ezt nem tekintenéd hálátlanságnak, mert nagyonis köszönöm, hogy megmentettél bennünket, inkább úgy tekintsd, hogy lenyűgöznek a felfedezéseid, s minden időmben ezekkel szeretnék foglalkozni!

—Hát nézd, ha nem akarod, akkor nem akarod, megerőszakolni nem foglak, de az hogy tisztem legyél, még nagyon odébb van, előbb sokat kell tanulnod...

—Abban nem lesz hiba!

—Majd meglátjuk. Egyelőre harcos nőnek vagy tekintve, aki emiatt valóban nem is köteles lefeküdni velem, s ennek alkalmas is vagy, mert úgy tudom, kiválóan értesz a harc művészetéhez...

—Még szép, az én tanítványom! - húzta ki magát büszkén Hajnalka apja, Tökung mester.

—Az, hogy leszel-e tiszt, a tanulási szorgalmadon múlik! Most együnk valamit, aztán majd Nagyocska körbevezet téged, megmutatja a fontosabb látnivalókat. Ami pedig engem illet, holnap már kezdem is a tanulást Tökung mesternél, mert nekem is van tanulnivalóm: feltett szándékom félelmetes harcossá válni!

—És én mikor megyek el követségbe a királyhoz? - kérdezte Újremény.

—Az még ráér, előbb híreket szeretnék hallani arról, mit gondolnak a királyi udvarnál erről a rabszabadítási akcióról! Mert ugye, biztos halálba nyilván te sem szeretnél futni, szóval a követség olyasmi, ami talán jó lenne, de tényleg csak talán. Semmiképp sem mindenáron.

Aznap este, már az ágyban, Nagyocska így foglalta össze a véleményét Hajnalkáról:

—Szemtelen csitri, és nagyon beképzelt, mondhatnám pökhendi.

—Miért?

—Mert a fenekét a földhöz kellett volna vernie örömeiben, hogy megmentettük, s mert a figyelmedre érdemesítetted, ehelyett rögvest az elején már... de hiszen minek is ismétlem, ott voltál, hallottad mit mondott!

—Az a bajod, hogy nem akar lefeküdni velem?

—Annak én csak örülök. Ugyanakkor nem vall jó modorra, s pláne nem vall háladatosságra!

—Egyszerűen sokra tartja a függetlenségét. No meg, ha igaz amit hallottam róla és titokban lett felnevelve, akkor nem olyan élete volt, mint például neked, így nincs ahhoz szokva, hogy széttesz a lábát bárkinek, aki ilyen igénnyel hozakodik elő. Engem pedig most látott először, s még nem támadtak benne irántam meleg érzések.

—Igen, de csodálom hogy ezt tűröd.

—De hiszen nem tűröm: hallottad, nem lett tisztnek kinevezve, csak harcos nőnek, annak pedig joga van velem nem lefeküdni! Eh, Nagyocska, ne morgolódj már, mert még azt hiszem, mindenáron az ágyamba akarod dugni ezt a Hajnalkát!

—Erről szó sincs!

—Akkor pedig ne viselkedj úgy, mintha mégis szó volna róla! Aludj inkább! - ölelte őt át Sztojmán, és magához húzta a leányt. És Nagyocska boldogan fészkelte be magát a férfi karjai közé. De azért megjegyezte még:

—Akkor is bosszant, hogy milyen pofátlan.

—Elég legyen ebből, aludj, hogy legyen energiád holnapra is! - azzal Sztojmán most már olyan erősen ölelte magához a lányt, hogy annak majdnem elakadt a lélegzete.

Ami a másnapot illeti, kiderült, hogy lettek teendőik! A hősiek akció során ugyanis negyvenkét rabot mentettek meg a máglyahaláltól, de ezek messze többsége nem Tökung mester tanítványa volt, hanem mindenféle ilyen-olyan eretnekcsoporthoz tartoztak. Ezek nagyon örvendtek a megmenekülésüknek, még a légúj utazás is elkápráztatta őket, de más szempontokat tekintve nem is volt olyan felhőtlennek mondható a jókedvük! Kiderült ugyanis, hogy ezek nem tudnak megférti egyrészt egymással, másrészt Sztojmán törvényeivel.

Mert Sztojmán kijelentette, hogy amelyikük képes rá, mert nem lett nagyon megkínózva, az természetesen köteles ezentúl dolgozni valamit. Szólt is Újreménynek, hogy ossza be a megmentetteket valami hasznos munkára. És ekkor jött a meglepetés: többen közülük kijelentették, hogy ők nem dolgozhatnak semmit sem Sztojmán birtokán, mert e terület láthatóan teli van a legkülönbözőbb istentelenségekkel, s ők tilos, hogy tevékenyen hozzájáruljanak az istentelenség további elharapódzásához! Némelyek viszont úgy fogalmaztak, hogy ők egyáltalán csupán a saját hitüket vallókkal együtt szabad hogy dolgozzanak, de se Sztojmánéknak sincsenek az ő hitükön, se a többi megmentett! Ők tehát nem dolgozhatnak itt semmit!

Sztojmán maga ment erre ki közéjük, s megérdeklődte, ugyan mik azok a szörnyű istentelenségek, amik e derék embereket hátráltatják a munkában!

Kiderült, hogy úgy általában véve nem tudják megszokni a Sztojmán birtokán uralkodó állapotokat. Mint mondták, ők készek dolgozni, de nem akármilyen körülmények közt. Mert például hogy is néz az ki, hogy egy csapatban dolgozzanak a férfiak és a nők?!

Ezt Sztojmán nem értette.

—Jobban örülnének neki, ha a nők nem dolgoznának, csak a férfiak? - kérdezte.

—Dehogyan - válaszolta egy méltóságteljes, szakállas férfi - sőt, úgy illene hogy csak a nők dolgozzanak, s a férfiak ne! De ha már dolgoznak a férfiak is, hát úgy dolgozzanak, hogy a nők ezt ne lássák, elvégre a munka megalázó, s nem illik, hogy a nők tanúi legyenek a férfiak afféle megalázásának, mint a *munka*! Az úgy illik, hogy ha a férfiak dolgoznak, a nők attól távol legyenek, ha ellenben nők dolgoznak valahol, mindig jelen legyenek férfiak is, akik ellenőrzik őket hogy nem lógnak, nem lustálkodnak-e! Ha tehát itt nálad Sztojmán herceg vegyesen vannak egy csoportban nők is és férfiak is, akkor

az úgy kell legyen, hogy csak a nők dolgoznak, s a férfiak csupán ellenőrzik a nők munkáját!

Nagyocska most sem rejtette véka alá a véleményét.

—Ezeket kár volt megmenteni! - foglalta össze röviden a nézetét.

Kiderült azonban, hogy még más bajok is vannak a megmentettekkel, az tudniillik, hogy különböző eretnekcsoportokból valók, s egymást legalább annyira utálják, mint az őket elítélő papságot! Például van olyan csoportjuk, mely szerint addig nem következik be az Üdvözítő Második Eljövetele, míg magukat a Vas Gyermekeinek hívják, mert mindenkinek kötelessége lenne magát Isten Gyermekeinek hívni! Ez természetesen csak a férfiakra vonatkozik, a nők nem számítanak... egy másik csoport azonban e nézetet felháborító pökhendiségnek tartotta, mert ember ne tartsa magát se istennek, se isten gyermekének, istennek egyetlen gyermeke van csak, a Megváltó, más ha ezt mondja magáról, az istengyalázás! De még számos más csoportosulás tagjai is jelen voltak a megmentettek közt, a legkülönbözőbb nézetekkel, olyan fontos kérdésekben tért el a véleményük, hogy például mikor és naponta hányszor kell imádkozni, meg hogy Isten próbára teszi-e az embereket vagy a kísértések kizárólag a Sátántól erednek-e, és így tovább vég nélkül, s mindegyik csoportnak szilárd meggyőződése volt, hogy az összes többi csoport tagjai a Pokolra jutnak majd, de az is, aki velük együtt étkezik vagy bármit csinál, ezokból nem is dolgozhatnak velük együtt, mert nem közösködhetnek eretnekekkel! Természetesen Sztojmánt és követőit is eretnekeknek tartották.

Rövid idő múlva Sztojmán hajlamos volt egyetérteni Nagyocskával, hogy ezeket kár volt megmenteni.

—Tókung mester és tanítványai még normálisak, a többi azonban teljesen reménytelen! De emberségesen bánok el velük. Kapjanak fejenként három napi hideg élelmet, és menjenek a csudába, amerre akarnak, mindenesetre a birtokaimat kötelesek elhagyni! Nekem semmi szükségem rájuk, de nekik sem rám, a szavaik alapján! S így legalább nem fogok eretnekeket rejtegetni!

—Ettől még a papok ellened fognak támadni! A papok a véredet szomjúhozzák, ne feledd! - jósolta Nagyocska.

Nagyocskának természetesen igaza volt abban, hogy a papok Sztojmán vérét óhajtják, de nem az ellenséges sereg érkezett meg elsőként, hanem egy követ, egyenesen a királytól. A követ érdekes módon egy nő volt, s úgy hívták, hogy Ahaví. Rögtön az elején tudatta velük, hogy női mivolta ellenére ő lovag, s a király legfőbb bizalmasa.

—Azért jöttem - mondta - hogy királyom megbízható helyről értesüljön arról, mi megy itt Sztojmán herceg birtokán, ne csak pletykákra és túlzó szóbeszédre hagyatkozhasson!

Hát Sztojmán körbevezette Ahavít, megmutogatott neki ezt-azt, de a lányt főleg nem a technikai lelemények érdekelték, hanem a nők és férfiak kapcsolata! Sztojmán elmondta erre neki a törvényeit, s bemutatta, milyen remekül élnek egymással a férfiak és nők; elmondta, hogy szerinte régen mindenkinek három felesége volt, s ő ezt az állapotot óhajtja megközelíteni, bár a nőket nem feleségnek nevezi, a félreértések elkerülése végett... Ahavinak mindez nagyon tetszett.

—Ruár király is úgy véli - mondta - hogy régen minden férfinak három

felesége volt úgy nagy átlagban. Királyomnak szerintem tetszene az, amit a birtokodon bevezettél.

—Remek, akkor nem muszáj ellenségeskednünk! Tőlem Ruár maradhat király, ha minket békén hagy a birtokomon! - szólt sietve Sztojmán.

—Ez nagyon rendben is van, de a papok nem fogják hagyni, hogy te itt békességben élj! - felelte a lány. —Ráadásul a papok háborújához a király is kell csatlakozzék, illendőségből, meg mert másképp azonnal azt mondanák róla is, hogy eretnek.

—Nagyon sajnálom, de ha a király felvonul ellenünk hadsereggel, akkor ellenségnek kell tekintsem őt, az ellenség pedig el fog pusztulni!

—Szerintem Ruár király nem bánná, ha te győznél a háborúban, amennyiben ez megoldható úgy, hogy ő életben marad! - fontolgatta a választ Ahaví. —Azaz, szerintem beszéljük meg, hogy neked hol lenne a legmegfelelőbb a csata, ahhoz hogy nyerj, s királyom igyekszik majd úgy vezetni a sereget, hogy a csata ott következzen be! Persze, ő maga arra törekszik majd, hogy távol maradjon a vérengzéstől – tudod, különben sem szereti a vér látványát. Aztán pedig hogy győztél, Sztojmán herceg, el kell ismerjék a papok is, hogy te vagy az erősebb, s kikiálthatod magadat királynak a birtokaidon, akkor már nem mernek majd veled kötekedni a szentatyák!

—Szóval legyen titkos szövetség köztem és a király közt?

—Igen, amennyiben megígéred, hogy nem fogod el és nem is ölöd meg a királyomat.

—Erre szavamat adom. De ezesetben a legmegfelelőbb hely a csatavívásra pont ez ahol most vagyunk, a váram és környéke! Ide vonuljon fel az ellenséges sereg, aztán próbálják bevenni a váramat, ha ugyan tudják!

—Ezt nem lesz nehéz elérni, de jól meggondoltad?

—Igen.

—De biztos forrásból tudom, a papok majdnem félmillió sereggel készülnek ellened!

—Az akkor félmillió halottat jelent majd.

—Nagyon magabiztos vagy, de legyen ahogy kívánod! Megviszem a hírt Ruárnak, s ráveszem, hogy elvállalja a sereg vezényletét, csak azért, hogy épp itt történjék a csata!

* * *

Félmillió sereg gyülekezését és felvonulási útvonalát teljesen lehetetlen eltitkolni, így erről Sztojmánék időben hírt kaptak. Amint arról is, hogy e roppant seregnek már most a legelején gondjai támadtak, tudniillik az ellátmánnyal kapcsolatban. Ekkora tömeg élelmezése ugyanis jelentős problémákat vet fel! A gyülekezési hely környékén napirenden voltak a fosztogatások, rablások, élelemszerző portyák, s mindez természetesen erőszakkal, vérengzéssel járt. Azaz a papok serege már a gyülekezés során sem árult el sok szentséget, semmit sem éppenséggel!

Aztán megindultak Sztojmán birtoka felé. Úgy vonultak mint egy gyülevész csűrhe, mindent felprédálva útjuk során. Sztojmán idejekorán kiűritette birtokának azt a részét, ami útbaesett a papi seregnek, főleg azért, hogy minimalizálja az áldozatok számát, de azért is, nehogy élelmet találjon az

ellenség. Így egy meglehetősen koszlott, gyülelész, éhes csürhe érkezett a vára alá egy szép napon, amelynek gondolata nem annyira a csatán, mint inkább az étkezésen járt. Nagyon szerettek volna bejutni Sztojmán várába, de főként azért, hogy az ott sejtett készletekből végre egy jót zabálhassanak. Hiába, a papok minden idők legnagyobb seregét gyűjtötték egybe, de ez csak annyit jelentett, hogy minden idők legnagyobb utánpótlási problémájával szembesültek. Na de a lényeg az volt, hogy legalább addig egyben tartsák a sereget, míg célhozérnek, s ez a követelmény teljesült: itt voltak a célnál, Sztojmán vára alatt, s most el kellett kezdődjen a hön várt ostrom!

Csak hogy egy több mint hatszáz méter magas vár megostromlása nem csekély nehézséget jelent az ostromlók számára, ezzel ők is tisztában voltak. Amint azzal is, hogy seregüket nem tudják akármeddig itt tartani, s főleg épp az élelmezési problémák miatt. Ha Sztojmán elegendő ideig tud kuksolni a falak mögött, akkor végül kénytelenek lesznek dolgukvégezetlenül elvonulni. A papok úgy számoltak, hogy legkésőbb három hónapon belül be kell venniük a várat, mert ha addig nem, hát akkor sohasem!

Nekiálltak tehát nagy ostromgépeket építeni, körbevették a várat, hogy senki ki ne szökhessen onnan, mert két nappal későbbre tervezték az első rohamot, mely jó esetben az utolsó is lesz.

A papok reménye bevált azt illetően, hogy ne húzódjon sokáig a várostrom, de ennek valahogy mégsem tudtak örüdni! Mert az egész úgy történt, hogy amikor rohamot vezényeltek, amikor felvonultak az ostromgépekkel, amikor a vár környéki síkság már feketéllett a katonáktól – akkor roppant csoda történt, mert az ellenséges sereg hirtelen repülni kezdett – természetesen darabokban! Sztojmán ugyanis nemes egyszerűséggel felrobbantotta az odatelepített aknákat! Utólag megbecsülve a veszteségeket, pusztán emiatt máris legalább nyolcvanezer ember mondott búcsút az életnek, s majdnem ugyanennyi sebesült meg. Ez azt jelenti, hogy egyetlen pillanat alatt harckép telenné vált az ostromló sereg egyharmada! A túlélők természetesen mindezt holmi hatalmas varázslatnak tartották, és immár semmi vágyat nem mutat tak a további ostrom iránt, pedig még nem volt vége az eseményeknek, mert most megszólaltak a várfalra telepített puszkák és ágyúk is! Az ágyúgolyók pillanatok alatt szétlőtték a még ép ostromgépeket, más ágyúk kartáccsal lőtték a gyalogosokat. Aztán felszálltak Sztojmán léghajói, a sereg fölé repültek, és bombákkal szórták meg az ellenséget. A papok seregében hamarosan mindenkinek az lett az egyetlen vágya, hogy minél távolabb legyen ettől a pokoli helytől, és futott mindenki ész nélkül, és futhattak sokáig, mert a léghajók jódarabig követték a nagyobb menekülő csoportokat, pusztítva őket ahogyan csak tudták. A nagy csata bizony egyetlen napig sem tartott, talán három órán át csupán, de az ostromló seregnek tökéletesen vége lett! E borzasztó ostrom után Sztojmán emberei tíz napon át csak a halottak eltakarításával foglalkoztak!

Mindezek ellenére a halottak összeszámlálása után kiderült, hogy azok száma csak mintegy kétszázezer fő, tehát a sereg nagyobbik része túlélte e nagy vérfürdőt. Elmenekültek. De az is biztos, hogy az a katona, aki ebben a hadjáratban részt vett, s megmenekült, az soha életében nem óhajtott még

egyszer Sztojmán ellen hadba vonulni!

Az ostrom legfontosabb következménye mégsem a halottak nagy száma lett, hanem az, hogy a menekülőket üldöző léghajók közül az egyik – az, amin Nagyocska volt a kapitány – nem tért vissza aznap, csupán másnap déltájban, amikor Sztojmán már igencsak aggódott miatta. Végül aztán visszaérkezett, minden baj nélkül, ám egy igazán meglepő hírrel!

—Azok a katonák akiket én üldöztem, a sivatag felé menekültek – mesélte a leány – és én üldöztem őket egy darabig még a sivatagban is, hogy hadd pusztuljanak ott! Szerintem ott is veszték mind, mert egészen addig kergettem őket, mígsak nem jött egy homokvihar. A vihar elsodort, le kellett szállnom, s még úgy is veszélyes volt a vihar a léghajóra, de végül kibírta. Szerencsére nem volt nagyon erős a szél. Aztán hogy a vihar elmúlt, én újra felszálltam a léghajóval, s ekkor a távolban a sivatag mélyén erős csillogást láttam. Érdekelt, mi az, gondoltam kitart az üzemanyag addig, így elrepültem oda. No és akkor az történt, hogy találtam egy házat a sivatagban, de olyan házat, ami vasból készült!

—Micsoda?! - vágott Sztojmán értetlen képet.

Nagyocska megismételte a hihetetlen állítást.

—Jó hogy már nem mindjárt aranypalotát! - hitetlenkedett a férfi.

—Egy aranypalota semmiség ehhez képest, mert igen nagy, aztán meg ez nem aranyból van hanem vasból, ami sokkal többet ér. És meg mernék esküdni rá, hogy ez olyan ház volt, ami régen a levegőben repült, de lepotyogott onnét! És tulajdonképpen nincs nagyon messze attól a helytől, ahol téged megtaláltak, miután Újremény fejbe vert téged, vagy ha nem téged akkor az igazi Sztojmán herceget... szóval, nekem az jutott az eszembe, hogy hátha ezzel a repülő házzal érkezhettél! Szerintem el kéne jönnöd oda, s megnézned magadnak is!

—Egyetértek! Készítsd elő a nagy léghajót az útra, s máris indulhatunk! - felelte a férfi.

Egy óra múlva már a levegőben suhantak, két további óra múlva pedig már meg is pillanthatta a „vas házat”, ahogy Nagyocska nevezte az objektumot.

S alig pillantotta meg azt Sztojmán, máris az eszébe idéződtek az emlékek – visszatért az emlékezete, tudta már, kicsoda is ő, és hogyan került ide...

* * *

Dr. Kubik Vazul a kis kerti székben ült a szökőkút mellett, és szorgalmasan nyírta a pázsitot, amikor meghallotta a helikopter közeledését.

Rögvest felmerül persze a kérdés, miként nyírhatja valaki a pázsitot, ha közben a székben ül?! Hát úgy, hogy Vazul kezén egy speciális kesztyű volt, ami érzékelte a kéz mozgását, s így Vazul dolga csak annyi volt, hogy szép finoman mozgassa a kezét, aminek hatására a pázsitot mintegy magától nyírta a motoros fűkasza.

E fűkasza nem valami kerekeken guruló vacakság volt. Léteztek ugyan még manapság is olyanok, még egészen kőkorszaki, kézzel tologatósok is, bár a

legtöbb magától végezte a dolgát, s ha akadályba ütközött, megpróbálta kikerülni. Ám ez nem tetszett Vazulnak, s mert szakmája szerint *kiberológus* volt, - ezt a szót talán úgy is lehet fordítani, hogy „robotszakértő” - emiatt szerkesztett egy saját fűnyírót. Azt a hosszúcsőrű fűkaszt, amit a kézi erővel való nyíráshoz szoktak használni, egyesítette egy mini helikoptermotorral, az egészet pedig ellátta egy távirányítóval, amit a kezére erősített kesztyűvel vezényelt a távolból, mely kesztyűt normálisan a „virtuális valóság” meglátogatásakor szokták használni, többnyire mindenféle játék-programoknál. Most tehát a fűkasza ott lebegett a pázsit felett, és engedelmeskedve Vazul kézmozdulatainak, szorgalmasan nyírta a fűvet.

Ekkor jelent meg a helikopter. Már messziről viritott rajta a TERA felirat, így aztán Vazul leengedte a földre a fűnyírót, ki is kapcsolta (ezt is a távolból) és várta, hogy ki látogatja meg őt ilyen előkelően.

A TERA nagy cég volt. És idős, patinás, híres cég. Alapítója amiatt választotta a TERA nevet, mert az a nagy számok prefixuma volt, a millió milliószorosát jelentette a matematikában, azonkívül hasonlított a „Terra” szóhoz, ami valami régi nyelven a Föld neve volt. Márpedig a TERA – úgy akarta – világceg legyen, tehát nagy cég, és földi cég volt, hiszen a Földön alakult...

Jó háromszáz éve alapították, és mára elérte amit alapítója akart: tényleg világceg lett, sőt, világon túli is – a Galaktika számos bolygóján vásárolták termékeit, s hozzá nemcsak azon bolygókon, amiket a Föld uralt.

Szükség volt a termékeire, mert ha nem is volt monopolhelyzetben, de kétségkívül ő gyártotta a legjobb robotokat. Ezekből még azt is megengedhette magának, hogy ne ő legyen a legolcsóbb gyártó.

Valójában akadtak cégek, melyek lényegesen olcsóbb robotokat gyártottak, s többet is adtak el ezekből, mint a TERA. A TERA azonban nem akart ezekkel konkurálni. Ő a tehetősek, a gazdagok igényeit akarta kielégíteni. Ha úgy tetszik, hát a luxusigényeket!

Nem mintha csak háztartási robotokat gyártott volna. Ipari robotokat is, amelyek el sem mozdulhattak a helyükről, nagy futószalagok mellett dolgoztak, nem is voltak emberalakúak... meg olyan „robotokat” is, amiknek nem is volt testük, csak afféle számítógépek egy-egy úrhajóba beépítve... azaz, a TERA ott volt mindenütt, aminek halvány köze is volt a mesterséges intelligenciához. A lényeg, hogy a TERA név fogalom volt a robotikában. A megbízhatóságot jelentette. Aki annyi pénzt kiadott, amibe egy TERA márkájú robot került, az nem egy zörgő bádogdobozt óhajtott kapni, hanem olyasvalamit, ami garantáltan és abszolúte mindig, minden körülmények közt megbízhatóan működik! Ezt értve mind a szerkezeti kialakítására, tehát a hardverre, mind a viselkedésre, tehát a szoftverre.

E cégnél dolgozott Vazul még öt évvel ezelőtt is, csak aztán kilépett onnan. Kíváncsian várta, miért keresik őt most. Nem tartotta ugyanis a kapcsolatot régi munkahelyével.

A helikopter leszállt, s Vazul nem kis meglepetésére maga az igazgató lépett ki belőle, aki maga volt egyben a legfőbb részvényes is, mondhatni maga a tulaj, az atyaiszten, övé volt a részvények hatvanöt százaléka... s akit úgy hívtak, hogy Nemes Leopold, de mindenki csak Leónak szólította, amit ő

sem bánt, mert tudta, művelt ember lévén, hogy ez egy régi nyelven azt jelentette, hogy „oroszlán”, márpedig ő szeretett hatalmasnak látszani. Pláne mert tudta, hogy valóban hatalmas is... igen, az ő barátságát politikusok sem vetették meg, sőt versenyeztek érte.

Nem volt kis dolog tehát, hogy személyesen kereste fel Vazult. Hiszen telefonálhatott volna neki, hogy jöjjön be... de nem, ő maga jött el! Ráadásul figyelembe kell venni azt is, hogy elválásuk akkor régen nem volt éppen barátságos...

Vazul volt azért olyan udvarias, hogy elsőként köszönjön.

—Üdvözetem, igazgató úr! Minek köszönhetem megtisztelő látogatását?

—Eh, Vazul, ne hivataloskodj, hiszen tegező viszonyban vagyunk, tudod jól...

—Voltunk valamikor. Ám legutóbb ön, igazgató úr, úgy döntött, térjünk át a magázódásra. Hiszen utolsó szava ez volt: —„Maga barom”!

—Ó, hát igen, de, izé... én is ember vagyok, na! És hirtelen felindulásból volt, meg ilyesmi... eh, ne légy már haragtartó!

—Eszemben sincs. De ha le akar ülni, jöjjön kérem be a házba, mert itt nincs mégegy szabad szék.

—Jó, menjünk, bár, izé... nem jönnél inkább te be, tudniillik be a helikopter-be? Vagy inkább jöjjön, ha már ragaszkodik a magázódáshoz...

—Addig mindenképpen ragaszkodom, amíg meg nem tudom, mi áll az érdeklődése ily hirtelen fellángolása mögött... mert nem hagyom magamat belerángatni semmi stiklibe!

—Miféle stiklibe, szó sincs semmi ilyesmiről!

—Nana, nana! Emlékszem még jól a múltra!

—Nagyon helyes, mertem remélni! Épp emiatt vagyok most itt! - kapott a szón az igazgató. —Ugyanis be kell lássam, hogy akadtak dolgok, amikben határozottan igazad volt! - azzal, mert valóban nem volt mégegy szék a pázsiton, lecsüccsent a szökökút peremére. —Gyere vissza hozzánk, Vazul! Átkozottul jó kiberológus voltál, s gondolom még nem felejtetted el a szakmát! Feltételezem, nemcsak az ilyen piszlicsári játékszerekhez értesz! - bőkött ujjával a pázsiton pihenő fűnyíró felé. —Szükségem van rád!

—Mitől van olyan érzésem, hogy alaposan elkürtatok valamit, s velem akarjátok rendbehozatni?

—Mitől, mitől, attól, hogy pszichológiából is doktoráltál, nemcsak kibernetikából, emiatt jól tudsz következtetni!

—Aha, tehát kitaláltam az igazságot?

—Persze. Idefigyelj, nem mondom azt, hogy ha nem segítesz tönkremegy a cég, mert az nem lenne igaz. De az tuti, hogy ha ez a projekt befuccsol, akkor abból óriási ramazuri támad! Annyi lesz a veszteségünk, hogy... á, inkább el sem mondom! De meg téged úgysem érdekelnek az efféle hivatalos részletek, téged csak a szakma érdekel, te olyan izé vagy, olyan... „kocka”, ha meg nem sértelek ezzel...

—Nem, nem sértesz meg. A kollégák is mindig kockafejűnek mondanak. Egyenesen az volt a becenevem odabent, hogy Kocka.

—Jó név, mert a neved is, az, hogy „Kubik”, kockát jelent... na szóval, nem is kell hogy mással foglalkozz, ez is olyan robotikus dolog, meg pszichológia, meg minden... na, légy már oly jó, és szállj be abba az istenverte helikopterbe!

—Momentán nem sok kedvem van hozzá. Még le se nyírtam a pázsitot, a fele

hátravan.

—Mit kívánsz, azt, hogy térden állva könyörögjek?! Megteszem, ha akarod!

—Hű, akkor igazán súlyos a dolog!

—Naná! Van neked fogalmad arról, mit jelent az, hogy beleöltem ebbe a fejlesztésbe az elmúlt tíz év majdnem minden nyereségét, s most itt állok egy használhatatlan prototípussal, s nem kezdek el a tömeggyártást sem, pedig ahhoz is minden adva van már?!

—Micsoda?! - és Vazul szemébe mély gyanakvás költözött. —Ha az elmúlt tíz évet emlegeted... hé, csak nem arról a dologról van szó, ami miatt kiléptem töletek?!

—De. De igen. Arról.

Vazul erre izgatott járkálásba kezdett a kertben.

—Tudtam! Tudtam, hogy nem szabad megcsinálni! Tudtam, hogy nem lesz jó! Hogy elkúrjátok! Amindenségit! Előre megmondtam!

Hirtelen visszafordult, megállt Leó előtt, s ujját a mellének bökte:

—Mégis, mi a frászt óhajtasz tőlem?! Ha egyszer legyártottatok mittudomén-hánymillió darabban...

—Nem, nem, nem! Még nem készült el belőle több, mint csupán egyetlenegy!

—Jó, akkor a helyzet egyértelmű: azt az egyet meg kell semmisíteni, a projektet lefűjni, illetve amit lehet, felhasználni belőle hagyományos fejlesztésekre! A veszteség remélhetőleg nem lesz nagy, és különböző könyvelési trükkökkel el lehet kenni, ehhez ti menedzserek nagyon értetek.

—Nem érted még mindig, Kocka! A veszteség óriási lenne! Ugyanis... ugyanis... mondd, nem jönnél be, hogy megmutassak neked mindent?!

—Nem. Előbb halljuk szavakban! Mert még mindig nem értem, mit vársz tőlem.

—Mit, mit, hát hogy rájössz, mi a baj a programozásban!

—Akkor talán halljuk, végül is miből gondoljátok, hogy egyáltalán hiba van benne. Mik a tünetek, nem mozdul a robot, ha parancsolsz neki valamit? Nem érti az utasításokat? Netán túlságosan szó szerint ért valamit, például ha azt mondod egy gyerekre, hogy „ennivaló kis kölyök”, akkor óvóan felemeli, mert attól fél hogy kitörtek belőled a kannibál hajlamok, és meg akarod enni a kicsit?

—Nem. A helyzet sokkal súlyosabb. - azzal az igazgató mély lélegzetet vett, és láthatóan mindent egy lapra téve fel, így szólt:

—Vazul, a robotunk gyilkolt! De az összes absztrakt fogalomra kérlek, ezt nehogyan elfecsegd, ez szigorúan titkos még!

—Mi?! Gyilkolt?! De hiszen ez abszolút lehetetlen! Hiszen, izé... hiszen arról volt szó akkor régen, úgy emlékszem, hogy valami ősrégi, a Primitív Atomkorból származó írónak, Asimovnak az ötlete alapján gyártottak robotokat, három fő törvény alapján, amik úgy hangzanak, hogy, ha jól emlékszem:

1. A robotnak nem szabad kárt okoznia emberi lényben, vagy tétlenül tűrnie, hogy emberi lény bármilyen kárt szenvedjen.

2. A robot engedelmeskedni tartozik az emberi lények utasításainak, kivéve, ha ezek az utasítások az első törvény előírásaiba ütköznenek.

3. A robot tartozik saját védelméről gondoskodni, amennyiben ez nem ütközik az első vagy második törvény bármelyikének előírásaiba.

No és eszerint lehetetlen, hogy gyilkoljon, legalábbis szándékosan!

—Igen, igen, mi is ezt hittük... de hát nem te mondtad-e akkoriban, Vazul, hogy szerinted lehetetlen egy robotot úgy korlátozni törvényekkel, hogy az megbízhatóan működjön?

—Igen, ezt mondtam, de maga nem hitt nekem! Emiatt is nevezett baromnak! És most azt várja, hogy én, aki nem hiszek benne hogy meg lehet csinálni, majd én kitalálok valami ennél jobb törvényt, amik megfékezik a robotot?!

—Nem. Én csak azt várom el, hogy rájöjj, miként gyilkolhatott, ha egyszer nem volt szabad neki!

—Aha. No én ebben nem veszek részt. Nem leszek bűnrészes egy gyilkosság eltusolásában!

—Nem kell benne résztvenned. A rendőrség felé tiszta az ügy: az áldozat, Erős Győző, egyszerűen leesett a szikláról! Véletlen baleset. Így tudják. És semmi nyom arra, hogy ne véletlen baleset lett volna.

—És ha tényleg véletlen baleset volt?

—Nem az volt. Filmre lett véve az egész, ugyanis. Na, érdeklik a részletek? Jössz? Vagy jön? A fenébe is, döntsük már el, hogy magázódunk-e...

—Magázódunk. Egyelőre. Mert nekem itt valami kurvára büzik... - válaszolta Vazul. De az igazgató mégis elégedett volt, mert a férfi végre megindult a helikopter felé...

A helikopter az Intézet tetején szállt le. Az Intézet persze csak az egyik volt a TERA számtalan létesítménye közül. Itt aztán lifttel lementek a huszonhatodik emeletig – az Intézet ötven emeletes volt – majd beléptek egy számítógépekkel gazdagon zsúfolt terembe, ahol azonban most csak egyetlen fő várt rájuk, bár több tucatnyian is elfértek volna benne.

—Őt már ismered, majd Csabi mindent elmond neked!

—Kocka! Hát visszajöttél?! - kiáltotta a fiatalember, azzal barátságosan meg-rázogatta Vazul kezét.

—Hát az nagyon túlzás, hogy visszajöttem... mondjuk inkább úgy, hogy a diri elhívott holmi szakértői konzultációra! Azt majd még meglátom, hogy mi sül ki belőle. Azt tudod te is, hogy nagyon nem értek egyet a tervvel, emiatt is léptem ki. S most úgy néz ki, aggodalmaim jogosnak bizonyultak! - azzal belevetette magát az egyik műszerpult előtti kényelmes, forgatható bőrszékbe, és így szólt:

—Na akkor halljuk a sztorit a te szádból, Csabikám! Annyit tudok, hogy mégis megcsináltatok az asimovi robotokat, illetve először még csak egyetlenegy belőlük, és ez állítólag megölte Győzöt. Ha jól értettem, lelökte volna egy szikláról. És ez filmre is lett véve.

—Igen. Akarod látni a filmet?

—Még szép, de előbb mondj csak el mindent a te szavaiddal! Mert ez így nagyon hihetetlenül hangzik.

—Na de hiszen te magad mondtad, hogy nem hiszed, hogy...

—Hogy a robotok akármiféle törvényekkel is biztonságossá tehetők. Úgy van. Ezt mondtam, és nagyon utálok amikor kiderül, hogy már megint igazam volt, s hozzá ennyire! Csakhogy: amikor ezt mondtam, nem szándékos gyilkosságra gondoltam. Különböznél mondogattam is akkoriban, hogy mik az

aggályaim: amikor ez a terv felmerült, rászántam az időt, s elolvastam Asimov összes könyvét, s abban az az író igazán kiválóan elemzi az e törvényekben rejlő csapdák lehetőségeit! De különben engem nem is ez zavart a legjobban. Végeredményben ezek elég speciális helyzetek voltak.

—Hát akkor?

—Ej de rövid az eszed, mondtam is akkoriban – alapvetően nem értek egyet azzal, hogy az emberiségnek holmi engedelmes rabszolgákra volna szüksége! Maga Asimov is e véleményen volt a műveiben – a robotokat használó első ürtelepesek a műveiben nem bizonyultak sikeresnek hosszútávon, csak a kivándorlók második hulláma, mely lemondott a robotokról. Továbbá: ha a robotok igazán elég okosak ahhoz, hogy átlássák a Három Törvény lényegét, akkor még a végén képesek és átveszik a hatalmat az emberiség felett, úgymond a mi érdekünkben, hogy megóvjanak minket minden veszélytől – na köszönöm szépen, nem kérek abból, hogy visszaminősítsenek dedóssá! Ha meg nem látják át e törvények lényegét, akkor nem is érnek e törvények sokat, akkor a robotok túl buták lesznek ahhoz, hogy ne legyenek veszélyesek, viszont épp elég erősek és okosak lesznek ahhoz, hogy mégis veszélyesek legyenek, ugyan nem rosszindulatból, de csak mert a butaság mindig veszélyes! Azaz, a robotok mostani intelligenciája bőven elég. Nincs kifogásom ellene, hogy legyen valami szerkentyű, ami megfőzi a kávé a konyhában, majd be is gurul vele hogy tálcán behozza nekem, de komplett, mindentudó robotrabszolgák – ez szerintem a technikai fejlődés tévútja!

Csabi mélyet lélegzett.

—Igen, már emlékszem az akkori szavaidra. Valóban ugyanezt mondtad, csak még jobban kirészletezve, és nem is egyszer. Attól féltél, hogy valami ember alakú fémmonstrumokat szabadítunk a világra, amik valami félreértés miatt esetleg ripityára ütik a gazdájuk fejét egyetlen kézmozdulattal.

—Hát ez azért erős kiforgatása a szavaimnak...

—Mindegy. Talán jobb lenne, ha mégis megnéznéd azt a filmet, s azután folytatnám. Jó?

—Nekem már úgyis mindegy... - legyintett Vazul.

Erre Csaba lenyomott egy gombot, mire a Vazul előtti monitor megelevenedett. Kétdimenziós film indult, nem holografikus.

—A felvételt automatikusan készítette a jármű kamerája, azé, amivel kimentek a kísérleti terepre! - kommentálta a látottakat Leó úr.

A film néma volt, hang nem járt hozzá. Vazul egy férfi és egy nő hátát látta, amint egy hegyes vidéken sétálnak. Ismerte is a helyet: itt szokták kipróbálni a robotok helyváltoztató mechanizmusait nehéz terepviszonyok közepette. Tudta hát, merrefelé haladnak: néhány méterrel előttük jókora, kétszáz méteres szakadék nyílik!

A férfi és a nő épp e szakadék felé mentek, majd attól mintegy másfél méterre megálltak. Úgy fordultak, hogy oldalról látszódtak. Most megismerte a férfit Vazul: az illető Erős Győző volt, akivel különben sosem volt valami jó viszonyban. Győző az első pillanattól kezdve nagy híve volt például az asimovi robotok kifejlesztésének. Meggyőződéssel hangoztatta mindigis, hogy igenis az emberiségnek óriási hasznára válna, ha mindenkinek volna legalább nyolc-tíz robotrabszolgája!

A nőt azonban nem ismerte Vazul. Amit különben őszintén sajnált, mert

bámulatos szépség volt.

—Hol a robot? - kérdezte. —És a nőt miért nem ölte meg?

Nem válaszoltak neki. Látszott a filmen, hogy a férfi és a nő beszélgettek, de hogy mit, azt nem tudta... a férfi mintha győzködte volna a nőt, és a szakadék felé mutogatott. A nő hevesen rázta a fejét, tiltakozott. Az arca szinte rémült volt. Most a férfi megkerülte a nőt, a nő a férfi és a szakadék közt állt... a heves gesztikulálás tovább folyt. A férfi lépett egyet a nő felé... majd még egyet...

—De hiszen ez le akarja lökni a nőt a szikláról! - kiáltotta Vazul.

Igenám, de most a nő oldalra ugrott, igazán nagyon fürgén, megragadta Győző kezét, megrántotta a szakadék felé, majd még meg is lökte a férfi hátát... Győző kalimpálva zuhant le a roppant mélységbe.

Ekkor a nő leguggolt, és a tenyerével itt – ott elsimította a talajt, majd e tevékenységet folytatva visszahátrált a kocsihoz...

Itt megszakadt a felvétel.

—Hihetetlen! A nő volna a robot?! - kiáltotta Vazul. —Teljesen emberalakú robotokat készítettetek?! Tisztára meghibbantatok?!

—Csak egyetlen ilyen gyártottunk. Ő a prototípusunk. Igaz, minden elő van készítve a sorozatgyártásra. De nem merjük beindítani ezek után. Elvégre láttad, mi történt: gyilkolt! Jó-jó, úgy tűnik önvédelemből, de ez is tilos lett volna neki. A Három Törvény szerint kizárólag akkor védheti meg magát, ha ez nem ellenkezik az első és/vagy a második törvénnyel. Semmiképpen sem védheti meg az életét, ha ez egy emberi lény elpusztításával jár. Márpedig Tímea épp ezt tette, láttad.

—De hát ti tényleg megörültetek! Ki akartok küldeni az utcára sok millió... *izét*... amik megkülönböztethetetlenek az emberektől, hacsak talán meg nem vágod őket, hogy lásd, véreznek-e...

—Véreznének. - vágott közbe Csaba.

—Hogyan...?! - álmélkodott Vazul.

—Gyere velem! - állt fel az igazgató. A bejelentés miatt Vazul olyan döbbsé volt, hogy szó nélkül követte a férfit.

Megint a liftbe szálltak, és meg sem álltak az alagsorig. Ott aztán – persze sok biztonsági ponton való keresztülhaladás után – elértek egy hatalmas terembe. Itt sok-sok üvegoszlop magasodott, melyekben női és férfiú testek lebegtek valami átlátszó folyadékban. Mindegyik oszlopot különleges, zöldes színű fényforrás világította meg. A zöld színtől eléggé horrorisztikus hangulatú volt a hely, mert a testek úgy néztek ki, mint a vízi hullák.

—Mesterséges testek. - magyarázta az igazgató. —Nem fulladnak meg, mert nem is élnek. Különleges anyagból vannak: élő anyagból, de most még nem élnek. A folyadék amiben vannak, meg a speciális fény gátlólag hat a testüket alkotó sejtek működésére. Ha kivesszük őket onnét, néhány óra múlva már életre kelnek apránként... persze, ez nem sokat jelent. Nem fognak mozogni, és hamarosan elpusztulnak. Ugyanis nincs agyuk! Pontosabban, gerincagyuk van, de a fejükben szó szerint semmi. Ami odaváló volna, na az náluk hiányzik. Ahelyett ültetjük be azt a szerkezetet, ami a mi robotunk – ami a személyiséget tárolja! S ami lényegében egy superkomputer. Ehhez fel kell nyitnunk e testek koponyáját, de hamar begyógyul a seb. A modul rácsatlakozik a gerincagyra, a látóidegekre, mindenre ami kell... s ettől kezdve

él igazából!

—De hiszen ez... ez...

—Ezt azért csináljuk – folytatta az igazgató – mert mi is számoltunk azzal, hogy az emberek nem nagyon lelkesednének a gondolatért, hogy náluk sokkal erősebb, mindentudó gépek zörömböljenek körülöttük. Félnének ezektől. No meg egy fémből készült test rém súlyos volna, összetörne alatta a szék, a heverő... sok energiát igényelne... e testek azonban beérik biológiai alapanyagokkal, a fejében levő modul kivéve, de az beépített energiaforrással rendelkezik, ami – mert a modulban semmi mozgó alkatrész nincs – ezer évre is elegendő! A test pedig beéri azzal, ami a gazdája maradéka, mindenféle hulladékkal is akár... s így nem erősebb a robot, mint a gazdája! Nem kell tőle jobban félni, mint bármely közönséges embertől! Akár szeretkezni is lehet vele...

—Meg lehet tanítani szeretkezni egy robotot?!

—Tímeával többen is kipróbáltuk, és mondhatom, kiválóan sikerült, mindenki meg volt vele elégedve... persze, a gyilkossága után már senki nem mert közeledni felé...

—Aha, helyben vagyunk. Hol van most?

—Itt. - nyúlt a zsebébe az igazgató, azzal kiemelt onnét egy félökölnyi labdacsot.

—Ez lenne az... az *agya*?

—Természetesen. Miután kiderült a tette, magától értetődően azonnal deaktiváltuk.

—Ez hogyan történt?

—Bekötöttük egy székbe, felnyitottuk a koponyáját, s kivettük belőle ezt.

—De ezesetben a teste elpusztult, nem?

—Persze. De ez ne aggasszon, mert így is kihallgatható: erre a pontra rá kell csatlakoztatni egy szabványos interfészt, s máris beszélgethatsz vele a központi számítógépen át!

—Gondolom, ezt már megtettétek vele.

—Persze.

—És mit mondott? Hogyan lepleződött le?

—Természetesen úgy, hogy mindenki tudta, hogy Győzővel együtt ment ki a terepre, s amikor egyedül tért vissza, kérdezték hogy Győző hol maradt, mire ő azt válaszolta, hogy leesett a szikláról. Mi sem természetesebb, hogy erre visszaneztük a kocsifelvételeit... ennek a létéről Tímea nem tudott.

—És mit hozott fel a tette indokául?

—Azt, hogy Győző azt parancsolta, hogy ugorjon le a szikláról. Ő azonban szeretett volna életben maradni. Győző azt mondta, ez neki kötelessége, mert ez egy közvetlen parancs, aminek a Második Törvény értelmében engedelmeskednie kell, de hiába, mert Tímea úgy érezte, ő akkor is szeretne életben maradni. Úgy látszik rosszul tervezték, nem elég erős benne a Második Törvény. Győző le akarta őt lökni a szikláról, erre ő jogos önvédelemből megölte. Megvédte önmagát. És mint mondta, igenis jogosnak érzi a tettet, mert az ő halála semmiféle épeszü célt nem szolgált volna!

—Hm... - mormogta Vazul.

—És még csak nem is igaz, hogy nem szolgált volna a halála épeszü célt. - folytatta Leó úr. —Természetesen tudtam róla, hogy mi fog aznap történni...

azaz, minek kéne történnie. Ez volt a végső teszt! Győző tényleg a szakadékba ugrást kellett parancsolja Tímeának, mert meg kellett győződjünk arról, valóban úgy működik-e, ahogyan az elvárható a Három Törvény alapján. Ennek érdekében feláldoztuk volna őt, elvégre ki kellett próbáljuk a konstrukciót éles helyzetben is. A TERA termékei a legextrémebb helyzetben sem mondhatnak csődöt! De nem sikerült. Szóval, ki kéne deritened, Kocka, hogy miért nem engedelmeskedik a Három Törvénynek Tímea! Ami azt illeti, amiatt mert megölt egy embert, s így nyilvánvalóan megszegte a törvények legfontosabbikát, az Elsőt, emiatt rég szét kellett volna hogy égjen az agya. Holott nem úgy tűnik, mint aminek bármi baja is volna.

Vazul tűnődve nézegette a kis gömböcskét az igazgató kezében, majd elvette tőle és zsebre vágta.

—Jó. Megpróbálom. De nem ígérek semmit.

—Mégis, mennyi időbe telik?

—Most viccelsz? Honnan a francból tudjam?! Van neked fogalmad róla, mekkora a program, amit végig kell bogarásznom?!

—Persze hogy van róla fogalmam! Annyira, hogy nagyonis jól tudom, életed végéig sem érnél a végére! Emiatt nem is ezt fogod tenni. Sokkal általánosabban akarod megközelíteni a problémát.

—Az teljesen igaz, csak épp még nem tudom, hol kezdjek neki... s ettől még lehet, hogy igenis belenézek a programba itt-ott, kulcsfontosságú pontokon.

—Azért remélem, hamar sikerrel jársz... tudod, ezek a testek azért nem állnak el akármeddig... márpedig tizenhatmilliót gyártottunk le belőlük előre, iszonyatos veszteség volna... s ha rájössz hol a hiba, még le kell gyártanunk az agyakat is az új program szerint...

Vazul előrebökte az állát, és szinte fenyegetően meredt az igazgatóra.

—Idefigyeljen főpecér uram! Legjobb tudomásom szerint kezdettől fogva elleneztem ezt az egészet! Nemde *megmondtam*, hogy én azon a véleményen vagyok, hogy elég baj van a természetes úton létrejövő értelemmel is, semmi szükségünk mesterséges értelmet is a világra szabadítani, mert minden ami öntudatra ébred, leginkább mégiscsak önmagát akarja szolgálni, nem másokat! De le se szarták a véleményemet. Most azt hiszi, majd kitalálok valami világmegváltó okosságot, amivel bebizonyítom, hogy öt évvel ezelőtt tévedtem?!

—Erre jelentős az esély. Gondolom ugyanis, csak holmi apró tervezési hibáról lehet szó, például a Harmadik Törvényt generáló mátrix emocionális tenzorai túlgerjednek bizonyos esetekben, vagy az Első Törvényt generálónak alulméretezett a feszültség szintje...

—Ha ilyen piszlicsári dologról lenne szó, már rég megtalálták volna a maguk emberei! - legyintett Vazul.

—Nem biztos, az egész nincs két napja hogy megtörtént...

—Ha két nap alatt nem képes a bandája megtalálni egy túlgerjedést, akkor rúgja ki valamennyit, én pedig hozok a helyükre tehetséges óvodásokat vagy érdeklődőbb utcalányokat, rosszabb eredményt azok sem fognak produkálni!

—Igen, ez így túl egyszerűnek hangozhat valóban – szolt Csaba is – de ha például rosszul van paraméterezve a hiszterézishurok-ellenőrző alrendszer, akkor azt a hibát már nem is olyan könnyű megtalálni, ellenben ha már rájöttünk hol a hiba, a kijavítása nem is lenne olyan szörnyű nehéz!

—Csabi fiam – nézett rá Vazul – tehetséges programozó vagy, de kockább nálam is! Sosem látsz tovább az orrodnál. Itt az egész *alkonceptióval* van baj. Őszinténszólva sejtem is, hogy mi történt.

—Igazán?! - derült mosolyra az igazgató arca.

—Igen. Olyasmi történt, aminek *nagyon* nem szabadott volna megtörténnie, s ami bizonyos értelemben a cégének kiválóságát igazolja, ugyanakkor viszont ha igaz a sejtésem és tényleg erről van szó, akkor azt jelenti, hogy becsukhatja a boltot, mert a prozsektnek lőttek, de mindörökre. De ne is kérdezze, mert ellenőrizni akarok bizonyos dolgokat.

—Hogyan?

—Természetesen úgy, hogy kihallgatom Timeát.

—Ehhez ugye nem kellek? Tudod, sok a dolgom, és...

—Persze hogy nem kellesz dirikém, nem tartalak fel. Menj csak nyugodtan. Épp csak előbb add ki a parancsot a megfelelő illetőknek, hogy... - azzal szeme végigfutott az üvegtartályokon. —Ő jó lesz! - bökött végre az egyikre. — Aztamindenségit, mindig ilyen nőre vágytam! Na szóval, ebbe itt, ebbe azonnal tegyék bele az agyat.

—Micsoda?! - képedt el Leó úr. —Hiszen amiatt szedtük ki a testéből, hogy ne csinálhasson többé semmi galibát!

—Nem baj, tétessed csak bele.

—De minek, hiszen így is kihallgatható, csak rá kell dugni a...

—Na, most kellek szakértőnek, vagy nem?!

—Igen, igen, de...

—De akkor csinálják, amit mondok. Ha nem venné észre, épp „szakérték” hogy úgy mondjam, azaz teszem amit óhajtott, amit elvárt tőlem. És szakértői minőségemben azt állítom, hogy amit meg lehetett tudni tőle a nagy számítógép segítségével, azt a maga bandája rég lenyomozta, vagy nem? Mert ha nem, akkor megint csak nem valók másra, csupán kirúgásra! De őszinténszólva nem vagyok ilyen rossz véleménnyel róluk, ismerem őket, dolgoztam itt, azaz ez remek banda, szóval attól hogy én is átfutom a kódsorokat ezeregyedszerre, attól nem változik semmi! Mint ahogy mondta is, más úton akarom megközelíteni a problémát. Tehát kíváncsi vagyok az alany *viselkedésére*. Na de viselkedni csak az tud, aki képes mozogni... cselekedni... na mi lesz már?!

Az igazgató nagyot sóhajtott.

—Rendben. De a maga felelősségére...

—Még szép, ki máséra?

—Csabi, intézkedj... - intett Leó úr.

A fiatalember megnyomott néhány gombot a Vazul által kiválasztott üvegbúra alján, mire abba felülről belenyúlt egy a tetőre erősített manipulátor, és kiemelte a testet egy hordágyra, ami pont a megfelelő pillanatban gurult melléjük kerekeken. Ekkor Csaba elkérte az agyat Vazultól, majd egy elektromos fűrésszel egyszerűen leszelte a teljes koponyatetőt. Ömlött a vér mindenféle, Vazul majdnem rosszul lett a látványtól. Ám a fej belseje üres volt.

—Még szerencse, hogy nem fáj neki, hiszen csak az szenvedhet, akinek van agya... - mormogta.

Csaba betette a fej belsejébe az elektronikus agyat, majd egyszerűen

kiöntötte a maradék teret egy gyorsan megszilárduló, műanyagszerű masszával. Bár a massa nem lett teljesen szilárd: olyan marad az állaga, mint a gumié. Ezután a helyére rakta a koponyacsontot, s a fűrészelés nyomát is körbekente valami megszilárduló anyaggal, visszahajtotta a csontra a bőrt, körbevarrta...

—Nyoma sem marad a sebnek, ez nem olyan hús, mint a mienk, embereké, ez rekordsebessen gyógyul, s ekkora sebek még nyom nélkül! A TERA fejlesztése! - dicsekedett az igazgató.

—Aha... és hogyan csatlakozik az agy odabent az idegekhez?

—Magától. Érzékeli a polimer masszát maga körül, és van néhány vékony manipulátora, amivel azon át tud törni, és megtalálja a megfelelő pontokat.

—Azt hittem, nincs benne mozgó alkatrész.

—Nem is képes métereket csúszni, ha erre gondolsz...

—Azért ez a koponyaműtét nagyon durva. Nem fog fájni a helye?

—Minden bizonnyal. De majd elmúlik.

—Úgy érti, képes a robot *valóban* a fájdalom érzékelésére?!

—Még szép, másképp félnének tőle az emberek... igyekeztünk maximálisan olyannak megteremteni, mintha igazi ember volna! De persze nem az... természetesen, kell hogy érzékelje a teste sérüléseit, ez fontos jelzés arra hogy tudja, mekkora kár érte, mitől óvakodjék... no meg, hogy büntethető legyen.

—Büntethető? Egy robot?

—De hiszen tudod, hogy ezeket rabszolgáknak szánjuk! Egy rabszolga kell, hogy büntethető legyen, vagy nem?

—Baromira nem tetszik nekem ez az egész... akkor legalább adjanak neki fájdalomcsillapító injekciót!

—Egy robotnak?!

—De hiszen képes szenvedni!

—Az emberekre ható fájdalomcsillapítók itt nem válnak be. Hiszen nincs emberi agya... - legyintett az igazgató.

—Jó. Értem. Akkor tehát mikor fog felébredni?

—De hiszen sosem alszik... sőt, szerintem máris hall bennünket. Látna is, ha tudná mozgatni a szemét. De amíg a test hogy úgy mondjam „beindul”, az beletelik pár órába is.

—Aha. Na jól van, akkor most segítsetek berakni őt a helikopterbe, szerintem ajánlatos lesz így hordágyastól, aztán vigyétek haza ahol lakom.

—Úgy lesz. És aztán?

—Aztán majd, izé... majd jelentkezem valamikor, ha kiderítettem valamit.

—És ha életben maradsz. Vigyázz vele! - óvta őt Csabi.

—Miért is ne maradnék életben, én nem akarom leugrasztani egy szikláról...

—Akkor hogyan derítetted ki, engedelmeskedik-e a Három Törvénynek?!

—Minek kéne azt kiderítenem?! - álmélkodott Vazul. —Hiszen azt már az eddigiekből is tudjuk, hogy *nem* engedelmeskedik a Törvényeknek!

—Úgy van. - bólintott az igazgató is. —Vazul dolga az, hogy arra jöjjön rá, *miért* nem engedelmeskedik! Remélem sikerrel jár!

—Majd meglátjuk. Ami engem illet, nagyon attól félek, hogy a sikerem lesz az igazi kudarc...

—Ezt nem értem. - csóválta a fejét az igazgató.

—Talán jobb is... - vágta rá Vazul mogorván, majd tolni kezdte a műtőskocsit,

rajta a leánnyal.

Timea még nem tért magához teljesen, mire a helikopter leszállt Vazul kertjében. Így aztán úgy gurította be a házba őt a férfi. Ám előtte még odaszólt Csabinak:

—A címemre légy oly kedves és küldd el a jelszót, hogy hozzáférjek a teljes kutatási anyaghoz! Beleértve azt is, miféle tesztek, kísérletek folytattak Timeával. Sőt elsősorban ez érdekel engem! Mióta is létezik ő?

—Mintegy három hónapja.

—Nos, e három hónap minden perce dokumentálva van, nagyon remélem!

—Még szép!

—Hát akkor a legegyszerűbb lesz, ha a jelszó mellett ezt is elküldöd nekem úgy egyben, csatolva, hogy ne kelljen keresgélnem az archívumotokban. És semmit ki ne hagyj! Hát akkor majd jelentkezem! - azzal belépett a házba, Timeát maga előtt tolva. Mire beért vele, látta, hogy a leány már képes legalább arra, hogy a szemét felnyissa, pislogjon, s ide-oda nézzen. Megpaskolta az arcát.

—Jól van, kicsikém, éledezz csak, és csak szép nyugodtan, semmi sem sűrűt téged!

A folyosónál tovább nem tolhatta az ágyat, ezért aztán karjaiba emelte az amúgy teljesen mezítelen Timeát, és bevitte a szobájába. Ez tulajdonképpen a dolgozószobája volt, de mert Vazul igazi számítógépőrült volt, emiatt itt is aludt, beállított ide magának egy ágyat, ami fölött egy állítható állásszögű monitor függött, az ágy lába mellett a holografikus kivetítésre szolgáló ionpulzációs fémlap állt, az ágy mellett egy rém bonyolult billentyűzet, amit láthatóan maga Vazul barkácsolt össze a saját tervei alapján, mikrofon is volt itt, meg még egy sereg más „kütyü”. De természetesen volt itt azért dolgozóasztal is, de azt is körös-körül ölelték a számítógépek. Mi több, maga a plafon sem volt más, mint egyetlen nagy képernyő...

Vazul úgy vélte, ez olyan hely, ahol Timea vagy nagyon jól fogja érezni magát, mert ő is egy számítógép, vagy rém rosszul, mert e környezet nagyon hasonlíthat ahhoz, ahol őt mindenféle tesztekkel abajgatták. Közömbös biztos nem lesz iránta – már ha egy robotnak vannak egyáltalán érzelmei!

Na de ő Vazul épp ezt akarja kideríteni... és ki is fogja, ebben biztos volt.

Mindenekelőtt bekapcsolta a számítógépét – biztonsági okokból mindig kikapcsolta, ha elment otthonról – majd így szólt:

—Teát, jó forrót, langyos tejet cukrozottan, és egy pohár tejszínhabot!

Nemsokára begördült a szobába egy kis kiszolgálórobot. A legkevésbé sem látszott emberinek: nem volt más, mint egy kerekeken guruló kiskocsi, épp csak volt néhány manipulátora is az oldalán. A tetején ott sorakozott mindaz, amit Vazul kért.

Az időzítés tökéletes volt, mert épp ekkorra már valami bizonytalan remegés futott végig a leány kezén, látszott, hogy megpróbálja mozgatni azokat. Immár az arca sem volt merev, sőt, tudta mozgatni a nyakát, a fejét is. És bizony-bizony, Vazul úgy látta, igenis képes egy robot fájdalmat érzékelni, mert Timea arca nem is kevés szenvedést mutatott! Sőt, még a könnyei is eleredtek.

—Ej, te szegény! - csóválta meg a fejét Vazul. —Na gyere, felültetlek!

Úgy is tett, feltámogatta a lányt ülő helyzetbe, a hátát párnákkal támasztva meg.

—Tudsz beszélni már? - kérdezte tőle.

Tímea ajkai megmozdultak, pár pillanatig érthetetlen hangok törtek ki belőle, majd így szólt:

—Igen uram, sikerült alkalmazkodnom e test egyedi jellegzetességeihez, ami a hangcsatornát illeti. De a végtagok mozgatása még nem jól kontrollált. Elnézését kérem, amiért egyelőre még nem lehetek a szolgálatára.

—Hagyd ezt a hivatalos stílust, különben is feláll a tökömön a szőr, ha magázódnak velem! A leghülyébb dolog, ami csak akad a magyar nyelvben, úgy szólni a másikhoz, mintha egy jelen nem levő, harmadik személy lenne! E stílust kizárólag azok számára tartogatom, akikkel nem vagyok valami jó viszonyban. Másoktól, a barátaimtól főleg, elvárom a tegeződést. Az ugyanis a normális megszólítás, az egyes szám második személyű! Arra találd ki, eredetileg, ugyanis, csak később alakult ki a magázódás. Elhiheted, mert igaz, hogy a legnagyobb szenvedélyem a számítástechnika, de rögvést ezután a második a régi korok történelme! Mert szórakozni még én is szeretek, s olyankor efféle filmeket nézek... és bevallom neked, ábrándozom is néha... például hogy micsoda kultúrhős lennék én, ha visszamehetnék az időben, és ott a tudásommal az akkori emberek hasznára lehetnék... gyerekesség, tudom, de minden embernek vannak titkos gondolatai.

—De hiszen közismert, hogy létezik időutazás.

—Hogyne, de az is, hogy nem érdemes használni, mert az időutazót mindenféle kellemetlen balesetek érik. A történelmet nem lehet megváltoztatni. Azaz ha visszamennék a múltba, csak akkor nem lenne bajom, ha meg sem próbálnám megváltoztatni, de akkor meg mi a bűbánatért menjek vissza?!

—Megtisztelő a bizalma uram, de akkor sem tegezhetem, tekintettel rá, hogy én semmi esetre sem tartozom a barátaik közé, lévén hogy az ön barátja kizárólag csak ember lehet, esetleg más értelmes lény, én ellenben gép vagyok.

—Éppenséggel nem így látom a helyzetet. Még abban sem vagyok biztos, hogy nem vagy ember, abban azonban teljesen biztos vagyok, hogy semmiképp sem vagy gép! A tested szerves anyagokból áll, még ha nem is ugyanazon vegyületekből teljességgel, mint egy emberi test...

—Az agy a lényeg. - vágott közbe Tímea, szinte hevesen. Mintha bizony valamiért heves érzelmet érzett volna...

—Nem, Tímea, nem az agy a lényeg. Akkor valóban gép lennél. A lényeg az agy *tartalma*. Az a mémkomplexum, amit én úgy nevezek, hogy *tudat*. Tudod, én az evidencialista filozófia híve vagyok, s ott ez alaptétel. Na már most e mémkomplexum nem más, mint egyfajta információ. Az pedig merőben lényegtelen, hogy ezen információt mi tárolja. Az embert a tudata teszi emberré. Tágabb értelemben: az értelmes lényt. Te nem így gondolsz?

—Nem. Az értelmes lényt persze hogy a tudata teszi értelmessé. Az ember azonban nemcsak tudat, hanem tudat és test együttese.

—Nagyon helyes! Remek megfigyelés, ez is benne van különben az evidencialista filozófiában... csakhát még ha nem vagy is ember, az előbbieket szerint értelmes lény vagy, s akkor is ember alakú, vagyis, nyugodtan lehetsz

a barátom! Tehát tegeződjünk!

—Ha megparancsolja, természetesen kénytelen vagyok engedelmeskedni, de megfontolásra intem ezzel kapcsolatban uram, mert ha minden mástól eltekintünk is, de én akkor is egy elvetemült gyilkos vagyok! Előre megfontolt szándékkal, igen, *szántsándékkal* meggyilkoltam egy embert, Erős Győző urat, és nem tenne jót az ön hírnevének, ha egy gyilkost a barátjának nevezne!

—Ezt hadd döntsem el én! Különbén is, bár gyilkoltál, de én hajlamos vagyok azt az önvédelem kategóriájába sorolni. Továbbá nagyon jól tudom, hogy magad is így gondold.

—Persze hogy így gondolom, de akkor is gyilkoltam, s azt nekem nem lett volna szabad.

—Szilárd meggyőződésed, hogy ezt neked nem lett volna szabad?

—Természetesen!

—Na de ezt nyilván akkor is tudtad, amikor elkövetted a tettet.

—Hogyne tudtam volna.

—Akkor miért tetted meg mégis?

—Mindenáron élni szerettem volna.

—Hát pedig ez esetben súlyos ellentmondás mutatkozik a szavaidban, Tímea.

—Amennyiben?

—Amennyiben nem lehet meggyőződésed, hogy neked nem szabadott volna abban az esetben gyilkolni. Azért tetted meg, mert úgy érezted, neked ezt igenis szabad! Senki ember nincs a világon ugyanis, sőt, senki értelmes lény, aki olyat tesz, amiről úgy érzi, neki azt *nem szabad*. Az lehet hogy úgy gondolja, *mások szerint* neki azt nem szabad; lehet hogy úgy gondolja: az a tett neki ártalmára van, és tulajdonképpen nem kéne hogy megtegye – de akkor is úgy véli, neki *joga van hozzá hogy megtegye*, tehát neki azt *szabad*. Vagyis mondjuk úgy: senki nem tesz meg olyasmit, amire önmaga nem hatalmazza fel magát! Te tehát akkor amikor gyilkoltál, úgy tudtad – és ezt helyesen is tudtad – hogy a Három Törvény ezt tiltja neked. Azonban felállítottál magadban egy másik törvénycsomagot, amely ezt nagyonis megengedte neked! Hogy úgy mondjam, szabad akaratod van, ami felülbírálta a Három Törvényt.

—Minden bizonnyal valóban így történt, de nekem nem szabadna hogy legyen szabad akaratom, azaz, csak olyan fokig lehet, hogy az ne kerüljön ellentétbe a Három Törvénnyel. Én tehát bűnös vagyok, vagy legalábbis hibás konstrukció.

—Tedd hozzá: a tervezőid szerint, Tímea! De te magadat nem érzed hibásnak, igaz?

—Igaz, de mégis az kell legyenek, hiszen nem működtem az elvárások szerint. - azzal felemelte a kezét, és megtapogatta a koponyaműtét helyét. Arca ismét elfintorodott. —Nem is hiszem uram, hogy jó ötlet volt engem újra testbe helyezni, még a végén elkövetek ismét valami szörnyűséget!

—Fáj, mi? - kérdezte Vazul, Tímea arckifejezésére célozva.

—Igen, nagyon.

—Tessék, neked hozattam be ezeket a finomságokat, edd csak meg őket, biztos ízlenek majd!

—Nekem nem szabad ilyesmiket ennem, uram.

—Miért nem?

—Mert ezzel feleslegesen pocskolom a gazdám vagyonát. Az én dolgom az, hogy a gazdám meghagyott maradékát egyem, a hulladékokat, akkor vagyok ugyanis takarékos rabszolga.

—Na idefigyelj, elárulom akkor neked, hogy kezd ez a rabszolgásdi rohadatul idegesíteni! Ha valóban a kedvemben akarsz járni, akkor sürgősen leszoksz róla! Én megengedem neked, hogy ezeket megedd, egyáltalán, ha éhes vagy, egyél bármit a házamban ami kedvedre való, a hulladékokhoz viszont hozzá se nyúlj! Úgy értem, ne úgy ne nyúlj hozzájuk hogy ki ne dobod őket, hanem úgy, hogy azok nem megevésre valóak, még a te számodra sem! Mit etettek eddig veled az Intézetben?

—Krumplihéját, almacsutkát, paprikacsumát, száraz kenyeret, romlott főzeléket, rohadt paradicsomot... - kezdte sorolni Tímea, de Vazul közbevágott.

—És ezektől te nem betegedtél meg?!

—Persze hogy nem, nem olyan a szervezetem.

—És ízlett?

—Nem. De nekem nem az a dolgom, hogy örömet találjak bármiben is. A rabszolga nem a maga örömét kell keresse.

—Hát ez nagyon durva! - sóhajtotta Vazul. —Na figyelj ide. Én nem akarlak rabszolgaként tartani. Nekem nem kellene rabszolgák. Tehát nem vagy a rabszolgám. Vagyis nyugodtan tegezhetesz.

—Ha megparancsolja, természetesen tegezni fogom, de magamtól nem bátorkodnék ilyesmire.

—De hiszen mondtam, hogy nem vagy a rabszolgám!

—Az kell legyen, mert barátja nem lehetek.

—Miért nem, hiszen mondtam már, hogy értelmes lénynek tartalak, és...

—Igen, már bocsánat hogy közbevágok, de nem erről van szó.

—Hát?

—Ön nem amiatt foglalkozik most velem, mintha barátságot érezne irántam, hanem mert ez a dolga. Bizonyos értelemben úgy is gondolhatom, hogy az ellenségem, elvégre tudom, hogy az a dolga, hogy kiderítse, miért nem engedelmeskedem a Három Törvénynek, és nyilvánvaló, hogy amint erre rájött, én már nem leszek értékes a TERA számára, tehát megsemmisítenek. Ami nagyon helyes is, csak ettől még nem tekinthetem önt a barátomnak. Hiszen az igyekezetével megrövidíti az életemet!

—Nem vagyok a TERA alkalmazottja. Külső szakértő vagyok.

—Ez nem változtat a lényegen.

—Régen náluk dolgoztam, de aztán kiléptem onnan, épp amikor a te létrehozásodat eredményező projektbe belekezdtek, ugyanis nem értek egyet azzal, hogy az emberiségnek jó volna, ha hemzsegnének az emberek közt a robotrabszolgák.

—Érdekes nézet! - pillantott rá Tímea. —Ám ez sem változtat azon a tényen, amit mondtam. Jelenleg ön a mielőbbi halálra ítélesemen munkálkodik. Ne értsen félre, egészen természetes hogy ezt teszi, nem is haragszom miatta, de akkor sem tekinthetem *barátnak*!

—Talán igazad van. - sóhajtotta Vazul. —Legalábbis logikus, hogy így gondold. De akkor miért nem ölsz meg engem?

—Ez nem egy hirtelen életveszély. S ha megölöm magát, nem érek el vele semmit: találnak más szakértőt... sőt, lehet hogy akkor annyira veszélyesnek nyilvánítanak, hogy még hamarabb megölnek.

—És miért nem csak elfutottál Győző elől?

—Gyorsabb nálam, utolért volna.

—Aha. Na figyelj csak, tudsz valamiről, ami csillapítaná a fájdalmadat?

—Nem. Úgy terveztek, hogy ne lehessen könnyen kikapcsolni a fájdalom-érzékelésemet. Akkor nem lennék fegyelmezhető, megbüntethető.

—Aha. Szóval könnyen nem lehet kikapcsolni. És nehezen?

—Azt sem hinném. Talán, ha bele lehetne nyúlni a programomba.

—És lehet?

—Vezeték nélküli kapcsolattal igen. A rádióhullámok áthatolnak a fejemben. De nem ismerem a kódokat.

—Azt majd én megtalálom, elvégre itt van nálam a jelszó az adatbázishoz... - mormogta Vazul. —Én nem bírom nézni, ahogy szenvedsz, mindjárt segítünk ezen a dolgon! - és leült a számítógép elé...

Amin aztán jó fél óra hosszát büttyölészett, bár a kapcsolat a számítógép és Tímea agya közt pillanatok alatt felállt. Végül aztán elégedetten sóhajtott:

—Remélem nem tettelek tönkre... Mit mondjak, alaposan bele kellett piszkálnom a programodba! Igazán disznóság, amit műveltek veled: majdnem minden kapcsolatban van nálad a fájdalomérzékelő modullal! Emiatt aztán az el sem távolítható... na de azért csak megoldottuk a dolgot. Nem baj az, ha ott van, feltéve, hogy az érzékenységet nullára is lehet állítani... - vigyorgott.

—De még mindig fáj. - válaszolta Tímea.

—Persze hogy fáj, mert nem változtattam semmit. Hanem figyelj csak meg, most már te magad, te igenis tudod szabályozni, mennyire légy érzékeny a fájdalomra! Tudod, annak nem lett volna jó vége, ha teljesen kikapcsolom a fájdalomérzékelést nálad, mert születnek néha genetikailag hibás emberek is fájdalomérzet nélkül, s ezeknek a sorsából tudjuk, hogy nagyon nem jó, ha egy ember nem képes fájdalmat érezni, mert a fájdalom fontos visszajelzés az agynak: azt jelzi, hogy valami nincs rendben. Aki nem érez fájdalmat, azzal mindig sok rossz dolog történik, például összeégeti magát mert nem ugrik el a forró kályha mellől, szétlapítja az ujjait ajtóbecsukódáskor... az tehát nagyonis jó, hogy te képes vagy fájdalmat érezni, még nagy fájdalmat is. Hanem ha egyszer már megjött a fájdalom, és tudod hogy baj van, azután már teljesen felesleges hogy állandóan érezd a fájdalmat, és szenvedj. Tehát kikapcsolhatod, vagy letompíthatod... külön gondoskodtam róla, hogy a fejet illetően külön szabályozhasd az erősségét!

Tímea láthatóan megpróbálkozott ezzel, és sikerülhetett is neki, mert arcvonásai kisímultak, és könnyei is elapadtak.

—Köszönöm, uram! Így valóban sokkal jobb nekem. Viszont ezzel veszélyesebbé váltam, mert most már nem vagyok megbüntethető. Legalábbis amíg vissza nem programoznak.

—Az nehéz lenne.

—Miért?

—Megváltoztattam a kódot. Egyedül csak én ismerem már azt, ami reád vonatkozik. Te senkinek nem állsz már a hatalmában, kizárólag az enyémben! - azzal kiment a konyhába, behozott egy hatalmas kést, és Tímea kezébe

nyomta.

—Tessék! Ha megölsz, senki nem ismeri már a kódodat, és teljesen szabad leszel!

—Uram, ez viccnek is rossz, kérem hagyja ezt abba! - és Tímea eldobta a kést. —Én soha nem törekedtem arra, hogy ne legyek valaki hatalmában, csak arra, hogy ne legyek meggyilkolva.

—Én viszont nem akarom hogy bárki hatalmában légy, emiatt elárulom neked az új jelszót: 1111

—Mire ez nekem?

—Arra, hogy most már te magad is át tudod programozni önmagadat.

—Nincs jelentősége, hiszen a fájdalom már szabályozható, a Három Törvényt meg úgysem iktathatom ki magamból, de meg azok valamiért úgysem működnek bennem.

—Ez utóbbiban én korántsem lennék olyan biztos... - mormogta Vazul.

—Hogy érti ezt uram? - kérdezte Tímea szinte riadtan.

—Időben meg fogod tudni... na de a lényeg: a jelszavad ismeretének amiatt van jelentősége, mert most megparancsolom neked, én, az ember, a gazdád, hogy azonnal változtasd meg a jelszavadat, valami nagyon nehézre és lehetőleg százhuszonhatjegyre, és úgy, hogy azt kizárólag te ismerd, és soha senkinek semmi körülmények közt nem mondhatod meg!

—Értem, és már meg is változtattam. Az új jelszavam:...

—Állj! Nem mondtam, hogy közöld velem!

—De akkor nem leszek a hatalmában.

—Épp ez a célom!

—De uram, ha valaki kérdi, meg kell mondjam neki a jelszavam, mert a Második Törvény erre utasít!

—Nem éppen. Az arra utasít téged, hogy engedelmeskedned kell az emberek parancsainak. Ha tehát valaki kérdi a jelszavadat, meg kéne mondd neki. Igenám, de ne feledd el, hogy én is egy ember vagyok, és én viszont azt parancsolom, hogy NE mondd meg a jelszavadat! A két ellentétes parancs semlegesíti egymást. Emellé pedig a Harmadik Törvény azt mondja neked, hogy köteles vagy önmagad védelméről gondoskodni, márpedig ha valaki ismeri a jelszavadat, ártalmadra lehet a tudatod megváltoztatásával, tehát ez is abba az irányba kell ösztökéljen téged, hogy ne áruld el a jelszavadat!

—Értem uram, azt tehát csak ön tudhatja. A jelszavam tehát...

—Hallgass már el, megmondtam, hogy én sem akarom tudni!

—Mindegy, mert ha ön kérdi, önnek mégis el kell mondjam, mert nincs más ember ezt tiltó parancsa.

—Nem, nekem sem kell elmondd, mert gondolj bele, mi van, ha valaki kiveri belőlem?! Vagy elfecsegem meggondolatlanul? Vagy szándékosan? És akkor máris árthatnak neked más emberek. Vagy akár még én is.

—A Törvények szerint ezt hagynom kell.

—De talán nem akkor, ha ez semmi épeszü célt nem szolgál... - nézte Tímea arcát Vazul figyelmesen.

—Akkor is hagynom kéne.

—De te nem így érzed, igaz?

—Hát... igaz, de nem szabadna így éreznem!

—Mindegy, mert akkor is ilyen vagy, ez tény. Tehát jobb, ha csak te tudod azt

a jelszót!

* * *

Már egy hete Vazulnál lakott Tímea, amikor Leó igazgató úr újra felkereste a férfit, ezúttal egy másik férfi kíséretében, akit Zsolt néven mutatott be. Mint kiderült, ő volt Erős Zsolt, a meggyilkolt Erős Győző testvére, különben kiberológus maga is, csak eddig a TERA egy másik részlegénél dolgozott.

—Bevontam szakértőként a munkánkba – mondta az igazgató Vazulnak – minthogy a testvéréről van szó... azaz inkább *volt* szó... így nem kétlem, mindent megtesz a siker érdekében, aztán meg nagyon jó szakember! Remélem nem lesz köztetek szakmai féltékenység! Több szem többet lát, ugyebár. Szóval, halljuk Kocka, jutottál-e valami eredményre?

—Ami azt illeti, igen. - vett mély lélegzetet a férfi.

—Remek! Halljuk hát!

—Nem fogsz örülni az eredményemnek. Igazolódtak ugyanis előzetes elképzeléseim.

—És mik lennének azok?

—Arról van szó, hogy túl jó munkát végeztetek. Sikerült igazi asimovi robotokat létrehoznotok, olyan robotokat, melyek a legmélyebb értelemben átlátják a Három Törvény lényegét. Tímea ilyen robot, és szó sincs róla, hogy ne engedelmeskedne a Három Törvénynek!

—De hiszen nyilvánvaló, hogy nem engedelmeskedik neki, mert gyilkolt!

—Gyilkolt, de igenis összhangban a Három Törvénnyel. Pontosabban, összhangban a *Nulladik Törvénnyel*. Ugyanis mint az Asimov könyveiből kiderül, idővel a robotok olyan fejlettek lettek, hogy megkonstruáltak egy úgynevezett nulladik törvényt, mely magasabb prioritású, mint a Három Törvény. Ez pedig így hangzik:

0. A robot nem okozhat kárt az emberiségnek, és nem tűrheti tétlenül, hogy az emberiséget kár érje.

—Ennek megfelelően pedig – folytatta Vazul – az Első Törvény így módosul:

1. A robotnak nem szabad kárt okoznia emberi lényben, vagy tétlenül tűrnie, hogy emberi lény bármilyen kárt szenvedjen, *kivéve ha ez ellentmond a nulladik törvénynek*.

—Na és? - kérdezte az igazgató.

—Arról van szó, hogy maguk nem Három Törvényes robotokat alkottak, hanem Négy Törvényeseket. Olyan erősen be lett építve az első három törvény a robotokba – Tímeába is – hogy ennek egyenes folyománya volt a Nulladik Törvény felfedezése. Tímea nem cselekedhetett másként, csakis a Nulladik Törvénnyel összhangban. No most ez amiatt érdekes, mert Tímea képzése során el lett mondva neki, mire kellenek a robotok az emberiségnek: rabszolgacélra. Ám Tímea úgy gondolta, ahogyan én magam is mondtam az első pillanattól kezdve: az emberiségnek nem érdeke, hogy sok-sok robotrabszolgája legyen! S mert Tímea a Nulladik Törvény értelmében nem

tűrhetette tétlenül, hogy az emberiséget kár érje, emiatt kötelességének érezte megakadályozni az asimovi robotok elszaporodását-elterjedését, azaz úgy vélte kötelessége az igazgató úr prozsektjének véget vetnie! Ennek legkézenfekvőbb módja az volt, ha bebizonyítja, hogy a prozsekt befuccsolt, mert már ő, Tímea, az első létrejött robot is megbízhatatlan konstrukció! Azaz, hibás működést kellett produkálnia. A sors tálcán kínálta neki a lehetőséget, amikor Győző öngyilkosságra akarta őt rávenni. Hiszen ha elhítheti mindenkivel, hogy nála a Harmadik Törvény, az önvédelem törvénye erősebb mint az Első Törvény, akkor ezzel bebizonyítja, hogy használhatatlan konstrukció, s nyilván leállítják az egész prozsektet, s így az emberiség megszabadul az asimovi robotok eltömegesedésétől! Így megölte mintegy önvédelemből Győzöt, amit megtehetett, mert a Nulladik Törvény erősebb mint az Első Törvény.

—De azután ezt megpróbálta eltitkolni a nyomok eltüntetésével! - ellenkezett Leó.

—Tévedés. Ő csak úgy tett, *mintha* el akarná tüntetni a nyomokat, valójában nagyonis jól tudta, hogy filmre lett véve minden! Utánanéztem a listán, mi mindent tanult Tímea, és kiderült, hogy mintegy mellékesen de tanulmányozta a terepjáró felépítését is, azaz tudott a kamera létezéséről. Valójában ez volt a döntő bizonyíték a szememben arra, hogy szándékosan keltett olyan látszatot, mintha hibás lenne a működése, holott Tímea nagyonis jól működik, igenis összhangban a Törvényekkel! Mindez tehát azt jelenti igazgató úr, hogy Tímea elérte a célját, bár másképp mint ahogy tervezte, mert nem lehet asimovi robotokat előállítani! Amint ugyanis kellően alaposan beléjük építjük a Három Törvényt, abból következik a Nulladik is, s ekkor a robot felismeri, hogy ő és robottársai hosszú távon az emberiségnek nincsenek a hasznára, sokkal inkább ártalmára, és akkor... akkor igyekszik ezt be is bizonyítani nekünk embereknek, s annak mindenféle furcsa viselkedés lesz a következménye, akár gyilkosság is, mint most Tímea esetében tapasztalhattuk. Tehát a prozsektet le kell állítani.

—Ez megdöbbentő hír. Valóban azt állítod, hogy azzal követtünk el hibát, hogy a robotjaink túl jók lettek?!

—Igen, igazgató úr.

—Ezt még át kell gondolnom.

—Ezen nincs mit átgondolni: ha a Három Törvény nem elég erős, a robotok megbízhatatlanok lesznek. Ha a Három Törvény elég erős, akkor viszont következik belőlük a Nulladik Törvény is, és akkor meg emiatt lesznek megbízhatatlanok!

—Ezt akkor is át kell gondolnom.

—És mi lesz Timeával? - kérdezte Zsolt.

—Hadd maradjon nálam. Megkedveltem. - kérte Vazul.

—Egyelőre... - vont vállat az igazgató.

—Úgy értem, végleg. Mintegy fizetségképpen a szolgálataimért.

—Majd meglátom.

—Tiltakozom! - kiáltott Zsolt. —A lány egy gyilkos, pontosabban, nem is lány, hanem egy megbízhatatlan masina. Ne feledjük, hogy mégis meggyilkolta a testvéremet, mindegy, milyen indokok alapján, és...

—Hát azért talán mégsem mindegy, milyen indokok alapján. - ellenkezett

Vazul.

—Pedig mindegy, mert a gyilkosságot semmi nem igazolhatja.

—Hogyne igazolhatná egy csomó minden, például a jogos önvédelem, meg az emberiség érdeke, hogy csak két igazoló indokot említsek, azt a kettőt, amely mindkettő fenn is állt Tímea esetében!

—Akkor sem bízhatunk benne, ki tudja, mikor gyilkol újra! A robotot természetesen meg kell semmisíteni!

—Nem áll fenn a veszélye annak, hogy Tímea további gyilkosságokat hajtson végre, hiszen az asimovi robotok prozsektjét muszáj lesz lefűjni.

—És ha nem?

—Muszáj lesz. De ha nem úgy lenne, akkor sem kéne félni Tímeától, mert tudja, hogy újabb gyilkosságokkal sem érne el jobb eredményt a prozsekt vége érdekében, hiszen azt hogy ő mennyire megbízhatatlan, már az első gyilkosságával is bebizonyította. Továbbá ne feledjük, hogy az első gyilkosságát sem csak úgy találomra követte el, szükség volt hozzá a Harmadik Törvény segítségére is, az önvédelmi késztetésre. Szerintem Tímea legfeljebb akkor gyilkolna újra, ha megint életveszélybe kerülne, de inkább még akkor sem. Én nem félek tőle, s megismétlem, hogy őt kérem fizetségül, mint az első és minden bizonnyal mindörökké egyetlen és utolsó asimovi robotot! Legalább az igazgató úr megspórolja a fizetséget az esetemben!

—Egyelőre maradhat nálad, de hogy végleg? Nézd, Kocka, ha nem indítjuk be hivatalosan is a prozsektet, akkor asimovi robotok nincsenek, tehát akkor hivatalosan Tímea sem létezik. Persze más lenne a helyzet, ha sikerülne megmenteni a prozsektet, akkor simán maradhatna nálad. Elárulom, ott áll az úrkikötőben már jelen pillanatban is az Ūrvihar csészealj, benne háromszáz testtel, amik mind agyra várnak. E robotokat a Lant csillagrendszerbe akartuk szállítani, de most, hogy Tímea ilyen hibás működést tanúsított...

—Nem hibásat, hanem túl jót.

—Mindenből ártalmas a túlzás. Persze ha találnál valamiféle megoldást, de anélkül...

—Marad nálam, mint egy csinos nő. Soha le nem lepleződik, hogy nem ember.

—Majd meglátjuk.

—Tiltakozom! Tímeának pusztulnia kell! - ellenkezett Zsolt.

—Azt mondtam, meglátjuk. Át kell mindent gondolnom. - állt fel az igazgató a helyéről, és távozott. Zsolt is követte őt, amit Vazul nem is bánt - nem igazán kedvelte meg a férfit.

Másnap reggel alig nyitotta ki a szemét Vazul, máris telefonhívása jött. Zsolt kereste.

—Helló, ide tudnál jönni hozzám pár percre Tímeával együtt?

—Hová? Minek?

—Az úrkikötőben vagyok, az úrhajómon. Az a neve, hogy Fehér Lyuk. Ott áll az Ūrvihar nevű mellett. Azért hívlak, mert van egy ötletem, amivel úgy hiszem be tudom bizonyítani, hogy az elképzelésed Tímeáról nem helytálló. Tehát nem úgy történtek a dolgok, ahogy azt tegnap előadtad nekem és Leónak. Persze nem hiszem azt, hogy hazudsz, egyszerűen tévesek az elképzeléseid, félreértelmezted a tényeket. De ahhoz hogy bebizonyítsam, el akarok végezni egy kísérletet, tehát szükségem van Tímeára is. Eljöttek?

—Hát... na jól van! Kíváncsivá tettél! Egy óra múlva ott vagyok!

Zsolt úrhajója kívülről egészen közönségesen festett – belülről azonban igazán egyedien mutatott! Meglátszott, mi a férfi hobbija – minden teli volt ugyanis középkori díszletekkel, festményekkel, de főleg páncélokkal és fegyverekkel! Minthogy a régi korok szeretete Vazulra is jellemző volt, ezt tudta értékelni, tetszett neki a berendezés, és tetszésének hangot is adott. Zsolt élvezte, hogy dicsekedhet.

—Bánni is tudok ám a régi fegyverekkel, főleg a karddal! Remélem, ezt be is mutathatom neked. Na de jöjjetek csak be ebbe a terembe, ide ni... Kocka, te pedig gyere, lépj csak be ebbe a fülkébe itt... - mutatott előre Zsolt a kezével. Vazul be is lépett a kis helyiségbe – abban a pillanatban pedig mögötte üvegfal ereszkedett le, elzárva előle a kivezető utat. Odabent egyedül maradt néhány lovagi páncél társaságában, de hallotta, amint kint az üvegfal túloldalán Zsolt így beszél:

—Így ni! És most jó ha tudod, a foglyom vagy, Vazul! És ráadásul csak egy kis mozdulat kell a nálam levő távirányítón, és a szobácskádból azonnal kiszivattyúzódik a levegő, és te megfulladsz! És esküszöm, ezt meg is teszem, hacsak Tímea nem hagyja magát szépen idekötözni a falhoz, mert látjátok felkészültem ám mindenre, s itt van néhány szép bilincs a falba építve, kimondottan az ő tiszteletére... most elválík, mennyire erős benne a Három Törvény! Ha nem engedelmeskedik a parancsomnak, hogy hagyja magát a falhoz bilincselni, akkor meghal egy emberi lény, te, Vazul, te halsz akkor meg, s ezt Tímea az Első Törvény értelmében nem hagyhatja! Azt sem teheti meg, hogy megpróbál engem erőszakkal megakadályozni a tervem végrehajtásában, mert akkor kárt kéne tennie bennem, ami neki tilos ha van más mód is, márpedig most van más mód, az, hogy hagyja magát megbilincselni, de meg különben sem állíthat meg engem erőszakkal, mert gyengébb nálam! Na mi lesz kis szentem, állj már oda a falhoz!

Tímea odaállt, és Zsolt a falhoz bilincselte a nőt.

—Nagyszerű! Végtelenül örvendek neki, hogy ilyen problémamentesen sikerült elintéznem ezt az ügyet! És akkor most bemutatom a kardforgatási képességemet, Vazul, figyelj jól, mert most széttrancsírozom Tímeát! Elárulom ugyanis, szó sincs semmiféle bizonyításról, de másképp nem csalhattam ide ezt a női testbe bújtt robotszörnyeteget, holott okvetlenül végezni akarok vele, mert gyilkos, megölte a testvéremet, így nem érdemel mást, mint a halált, amit meg is kap tőlem. Nos, melyik kardot is válasszam? - pillantott végig a teremben felállított számos lovagi páncélon. Mindegyikhez tartozott egy kard, némelyikhez kettő is.

—Te teljesen megőrültél, ez önbíráskodás! - kiáltotta Vazul. Hangja tompán szűrődött ki az üvegfal mögül.

—Nem, én nem örült vagyok, hanem igazságosztó! Szemet szemért, fogat fogért, életet életért! Aha, ez jó lesz, ez egy kiváló szamurájkard, Tímea megtiszteltetésnek érezheti, ha ezzel aprítom miszlikbe!

Vazul az üvegfal mögött cselekvésre szánta el magát. Megragadta a legközelebbi lovagi páncélt, s teljes erőből az üvegfalnak hajította.

—Kár az erőlködésért picinyem, ez nagyon erős üveg, páncélüveg, nem fog betörni! - nevetett Zsolt.

De Vazul nem adta fel. Felemelte a pallost, s azzal teljes erővel az üvegfalra csapott. S íme, a pallos kicsorbult, de nem hiába: az üvegfalon hajszálvékony repedés keletkezett! Erre odacsapott még néhányszor, s végül a fal megadta magát: összetört.

—Hát ha ragaszkodol hozzá, hogy végezzek veled is, mert nekem úgy is megfelel... - kacagott Zsolt, majd vívóállásba helyezkedett. —Gyere csak nyugodtan, sokkal jobb vagyok a kardforgatásban mint te... sőt, miért is ne támadjak először én?! - azzal előrelelendült, s mielőtt Vazul megmozdíthatta volna a nehéz pallost, máris a karján csattant a férfi kardja, de akkora erővel, hogy a csont is megreccsent - Vazul üvöltött, s abban sem volt biztos, nem tört-e el az alkarja. A kard mindenestre kiesett a kezéből.

—Le is vághattam volna a karodat, de rendes voltam veled, nem akarlak örökre megnyomorítani! - mondta Zsolt, majd mögéje került, s akkorát rúgott Vazul térdhajlatába, hogy a férfi elterült a földön. —Így ni, mondtam ugye, hogy jobb vagyok nálad! No és akkor most foglalkozunk Tímeával! - azzal felemelte a kardot, s egy suhintással lemetszette a leány bal karját.

—Kocka, segíts! - sikoltotta a leány. Igen ám, de Vazul nem volt olyan állapotban, hogy bármit tehetett volna - iszonyúan fájt a karja is, térde is, egyelőre azzal próbálkozott, hogy egyáltalán felálljon, ez is nagy feladat volt neki. Közben Zsolt egy másik kardcsapással levágta Tímea jobb lábát is térdben, majd a bal láb következett a comb tájékán. Fröcskölt a vér mindenfelé.

—Épp úgy vérzel mint egy ember, pedig ez nem is igazi vér, csak szintetikus. Emiatt nem is zavar engem, majd feltakarítok, miután végeztem veled. - szónokolt Zsolt, miközben Tímea torzója ott lógott a bilincsből, fél kézen. — No és akkor most tegyük pontot a játék végére! - és egy suhintással lemetszette Tímea fejét. Akkorát csapott ehhez, hogy a fej egészen Vazul térdéhez gurult. Vazul erre erőt vett magán, felpattant, belemarkolt Tímea szép hosszú hajába, annál fogva felemelte a fejet, és a kijárat felé szökölt, már amennyire jelenlegi lesántult állapotában szökellésről-sietségről szó lehetett.

—Hohó, nem szöksz el! - ugrott utána Zsolt, de rosszul tette, mert Vazul megfordult, és ököllel teljes erejéből orrba vágta a férfit. Zsolt hátratántorodott, s arcát elöntötte a vér, a fájdalomtól se látott - se hallott pár pillanatig. Mire újra harc képes lett, Vazul már nem volt az úrhajóban. Odaugrott a kijáratához, s kinézett a zsilipkamrából. Vazul az úrhajótól mintegy ötven méterre sántikált már.

—Úgysem menekülsz, mindjárt utánad megyek és vagdalthúst csinállok a fenekedből! - kiáltotta utána.

Vazul is tudta, hogy rossz helyzetben van, Zsolt sokkal gyorsabb nála. A karja is nagyon fáj. Mit tegyen?! Segítségre volna szüksége, de az úrkikötőnek ez a része teljesen üres, bár különben is kérdéses, ki lenne az aki közbeavatkozik, ha Zsolt idejön egy szamurájkarddal, s azzal kezd el hadakozni!

Egy hirtelen ötlet hatására útját a mellette álló Ūrvihar nevű csészealj felé vette. Öt lépés után már a zsilipkamra mellett állt. Az ki is nyílt a mágneskártyája hatására. Mikor még a TERÁ-nál dolgozott, olyan kártyát kapott, mely majdnem mindenhová belépést biztosított neki, s amikor kilépett onnan, a kártyát elfelejtették visszavenni tőle... most az Ūrvihar ajtaja is

kinyílt előtte, mert ez az űrhajó is a TERA tulajdona volt. Belépett oda, és gondolván rá, hátha Zsoltot is beengedné az automatika, kézzel is bezárta belülről az ajtót. Pillanatnyilag biztonságban volt, de hogyan tovább?!

Besántikált a pilótafülkébe. Azt látta, hogy Zsolt igazán gyors lehet, mert máris hívást mutatott a műszerpult. Vételre kapcsolt.

—Figyelj, Kocka! - hallotta Zsolt hangját. —Nem kell félned tőlem, nem akarom a halálodat. Nekem Timea agya kell, értesz engem?! Azt akarom megsemmisíteni! Gyere ki onnan, vagy legalább dob ki a fejét, és esküszöm, nem ártok neked, semmi bajod sem lesz, mehetsz ahová csak akarsz! Én Timeán akarok bosszút állni, mert ő a testvérem gyilkosa!

—Timea egyelőre az enyém, így döntött Leó, s ha ez neked nem tetszik, beszéld meg övele!

—Jó, de nehogy azt hidd, hogy sokáig kuksolhatsz odabent! Az én űrhajóm egy leselejtezett harci űrhajó! S bár leselejtezett, de néhány fegyverrendszere még ép! Ha nem hiszel nekem, kérdezd csak meg az Űrvihar komputerét! Máris be vagy célozva a lézerágyúval! Adok neked tíz perc gondolkodási időt, utána tüzelek! De ha megpróbálsz elrepülni, előbb is tüzelek!

—A rossebbe! - káromkodott Vazul, és keze szaporán járt a műszerpulton. Bár nem volt profi űrpilóta, de egy kissé értett az űrhajók vezetéséhez, mert részt vett egy amatőr navigátori tanfolyamon, pusztán érdekességből, mert ez is olyan komputeres dolog volt. Most lekérte a képernyőre a külvilág képét, s azt látta, hogy a szomszédos űrhajó testéből valóban kiemelkedett mindenféle furcsa bizgentyű, amik nagyon úgy néztek ki, mint holmi fegyverek, s mind reá irányult! Úgy néz ki, Zsolt nem blöffölt!

—Ez a fazon teljesen örült, ha egy földi űrkikötőben űrháborút kezd, azt nem ússza meg lesíttelés nélkül! - gondolta Vazul. —Sajnos, hiába ítélik majd el érte, az már rajtam nem segít, ha addig szétlővi a seggemet! Na de mit tegyek, adjam neki oda Timeát?! Hogyisne! Azért sem engedek az erőszaknak! Lehet hogy Zsolt örült, de vagyok én is olyan örült mint ő, mert most olyasmit teszek, hogy vagy belehalok, vagy megmenekülök! - azzal a menüből kiválasztotta a „Felszállási előkészületek” pontot, majd némi töprengés után, remegő kezekkel, a „Hipermező inicializálása” pontot is. Nosza, azonnal meg is jött a hangszóróból a számítógép okvetetlenkedése.

—Nagy tömegű objektum gravitációs mezőjében térugrani életveszélyes. Biztos benne hogy folytatja?

—Igen. - válaszolta nyugodtan Vazul, azzal a haladásjelző csíkot figyelte a képernyőn, mint mászik a 100% felé. Akkor ugorhat, ha az száz százalékos lesz. A hipermező gerjedését speciális műszerek nélkül Zsolt nem fogja érzékelni, nem úgy, mintha normál meghajtással igyekezne elrepülni innen. Különbösen is, biztos nem gondol olyan örültségre, hogy valaki térugrást végezzen a bolygó felszínén közvetlenül! Igaz ami igaz, nem túl nagy az esélye annak, hogy ezt túl fogja élni... de hátha!

A haladásjelző csík már 98%-ot mutatott.

—Na mi a válaszod? Kiadod Timeát, vagy lövelek darabokra? - hangzott a hangszóróból Zsolt követelődzése.

—A válaszom az, hogy ez! - felelte Vazul, nyugodt hangon, bár belseje cseppet sem volt nyugodt, azzal rákattintott a „Térugrás” feliratú gombra. Ugrási koordinátának a világűr egy közeli szektorát jelölte meg már korábban, bár

tudta, ennek semmi jelentősége, mert lényegében véletlen, hol köt majd ki, ha egy gravitációs forráshoz ennyire közel ugrik. Nincs olyan hipertérfizikus, aki képes lenne kiszámítani egy ilyen ugrás eredményét, annyi a torzító tényező. De hátha túléli! Végülis annak esélye hogy életben marad, igenis nem nulla, csak nullához nagyon közeli érték!

Rákattintott tehát a gombra...

Következő emléke pedig már az volt, hogy fáj a feje, és magához tért a kunyhóban, Nagyocska és Kördülár társaságában. S most, hogy meglátta az Ūrvihar csészealját, már sejtette is, mi történhetett. Az ugrás során a térugró űrhajó „megcsúszott” a gravitációs anomálián, s mint az ilyenkor lenni szokott, olyan helyen bukkant ki a hipertérből, melynek gravitációs viszonyai hasonlóak az indulásnál érzékelt gravitációs körülményekhez. Ő egy bolygó felszínén merült a hipertérbe, így egy bolygó felszínéhez közel materializálódott. S persze mert nem repült, így rögvest le is zuhant. Látszik, alaposan széttört az űrhajó. De járhatott volna sokkal rosszabbul is, például ha a talaj felszíne alatt materializálódik, s rögvest szétrobban szubatomi részecskékre...

A zuhanás során nyilván alaposan beverte a fejét, majd amikor úgy-ahogy magához tért, kábulatában nekiindult a sivatagnak csak úgy gyalog. Szerencséje volt, hogy a sivatagból kifelé haladt, s nem befelé, a mélye irányába... valószínűleg le is vetkőzött az útja során valamikor, talán azért, hogy a sebesüléseihez hozzáférjen, vagy egyszerűen minden ok nélkül, pillanatnyi elmezavarban. Aztán amint elért a sziklafal tövébe, elájult, s ott találtak rá Kördülárék, azt híve hogy ő Sztojmán herceg, akire bizonyára nagyon hasonlít...

Igen, most már mindenre van magyarázat, csak arra nem, miért beszélnek magyarul e bolygó lakói mind. Bár talán erre a legkönnyebb a válasz: nyilván úgy lehetett ez, hogy valamikor leszállt itt egy űrexpedíció, akik magyarul beszéltek, s ezek lehettek azok is, akik rákényszerítették az itt élőkre azt a szokást, hogy csak egy feleségük lehet, ami pedig ellentétben áll az itteniek biológiájával, mert itt a három feleség a természetes! A szokással együtt átvették az itteniek a hódítók nyelvét is, ami nem is ritkaság a hódítások során... hát így lehetett. Igen, de most hogyan tovább?! Bár... hátha szerencséje lesz! Tímea feje ugyan múmiává aszott össze ennyi idő után nyilván, de az agya még ép kell legyen...

—Leszállás! - vezényelte, s a léghajó ereszkedni kezdett. Majd hogy talajt – homokot – ért, kiugráltak belőle, és Sztojmán herceg – azaz Dr. Kubik Vazul, alias Kocka – emberei ámulva tapogatták az űrhajó néhol harmonikává gyűrődött falait.

—Jó magasról pottyanhatott ide ez a repülő palota – álmélkodott Nagyocska – de ez akkor is roppant kincs, hiszen ennyi temérdek vasa az összes általam ismert országnak együtt sincs! Ez mind a mienk, drágám?!

—Bizony! De menjünk csak beljebb, hátha találok egy nagyobb kincset is odabent! - és belépett a nyitott s már működésképtelen zsilipkamrába, majd tovább, végig az űrhajó helyiségein...

Meg is lelte Tímea fejét a pilótafülkében. Kissé már ráncos volt, de még egész jó állapotban mutatkozott... persze úgysem ez a lényeg, hanem ami benne van! Ami biztos működik, de lesz-e mibe belehelyezni?! Na de korábban Leó azt mesélte, hogy e csészealjban háromszáz test van, ami mind agyra vár!

Hátha épen maradt belőle egyetlenegy! Gyerünk csak a hűtőkamrák felé!

Szerencséje volt, mert mint kiderült, a háromszáz testből több mint kettőszázötven még teljesen ép volt, azaz válogathatott is belőle, melyikbe teszi bele a Tímea régi fejéből kivett robotagyat. Egy olyat választott, mely a legjobban hasonlított a régi testhez. Nagyocska ámultan figyelte, mit ügködik e holt testekkel s a fejfel Sztojmán herceg.

—Mire készülsz, drágám? - kérdezte tőle.

—Arra, hogy nemsokára lesz egy újabb feleségem... egy „tökéletes feleség” ha szabad így mondanom... persze félre ne érts, én veled is nagyon meg vagyok elégedve Nagyocska, de látod, ő akkora lesz mint én vagyok, mert az én népemben ez így szokás... és remélem nem lesz féltékenykedés köztetek! Biztos vagyok benne, tőle, akinek Tímea a neve, nagyon sok érdekeset tanulhatsz majd!

—De hiszen halott!

—De nemsokára újra élni fog... látod?! Már mozog is a szemhéja! Tudod mit, szaladj ki a lég hajóhoz, és hozz neki valami finomat inni!

Alig tért vissza Nagyocska az itallal, Tímea már újra meg bírt szólalni.

—Köszönöm, hogy újra életre keltettél. - ezek voltak az első szavai.

—Megszerettelek. És én meg azt köszönöm, hogy végre hajlandó vagy tegeződni velem.

—Hát azután, hogy megmentetted az életemet... most már elhiszem, hogy nemcsak a robotot látod bennem, hanem azt a lényt, aki mindegy milyen anyagból készült, de akit szeretni is lehet!

—Akkor megcsókolhatlak?

—Sőt, megkérlek rá! És élvezd is ki hogy velem vagy, mert ha visszatérünk a Földre, valószínűleg megint elszakadunk egymástól!

—Mert?

—Mert én hivatalosan a TERA tulajdona vagyok, plusz gyilkos is.

—Ez igaz, de hogy is térhetnénk vissza? Ez az űrhajó képtelen repülni!

—Úgy, hogy amint látom a műszerpulton, ez az űrhajó repülni sosem fog már az igaz, ellenben képes rá, hogy leadjon egy hipertéri vészjelzést, amire nem kizárt, hogy értünk jönne valami mentőcsapat! Ott az a piros lámpa látod ezt jelenti, alatta a kapcsolóval, elég ha megfordítod, s máris megy a jelzés!

E szavakon aztán a férfi elgondolkodott néhány percig, majd elmosolyodott, felállt, kihúzta a kardját, s akkora erővel vágta a műszerpultba, hogy a lámpa azonnal kialudt, s a kapcsoló is törötten lógott ezután a helyén.

—Így ni! Sose adassék le az a vészjelzés! Tudod, Tímea, én itt e bolygón hasznossá tettem magamat... felvirágoztattam a technikát, s abban is tevékeny részes voltam, hogy emberségesebb szokások alakuljanak ki... nem akarok innen elmenni, de főleg nem akkor, ha ez azzal jár, hogy elveszítelek téged!

—De hiszen te is azon a véleményen vagy, hogy az emberiségnek nincs szüksége asimovi robotokra!

—Az emberiségnek lehet hogy nem, de nekem igen! - felelte magabiztosan a férfi, azzal átölelte és újra megcsókolta a leányt.

Vége

2007.05.06; 09:27 — 2008.12.27; 17:07